

Cười chui

với

TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh

Editor:
Ngocquynh520

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	
<u>Chương 42</u>	
<u>Chương 43</u>	

Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60: Ngoại Truyện

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Ở nhà họ Từ, người khiến người khác nhức đầu nhất chính là yêu nữ Từ Nhan.

Từ Nhan vốn không phải sinh ra đã phản nghịch, nghe bà cụ Từ nói, đứa nhỏ này từ nhỏ đã khéo léo hiểu chuyện, tính tình dịu dàng.

Nhưng đột nhiên có một ngày, cô rời xa đại viện nhà họ Từ, một mình ra ngoài thuê nhà ở. Anh cả Từ Lỗi đã từng đi gọi cô về nhà, cô lại lạnh lùng chặn anh bên ngoài, một câu nói bay tới qua khe cửa: "Tôi đã không còn quan hệ với nhà họ Từ."

Đối với cô em gái này, Từ Lỗi vừa thương vừa yêu vừa hận lại vừa tức.

Quan hệ này từ sau khi biết Đồng Diệp mới chậm rãi cải thiện.

Anh ở bộ đội hàng năm, cũng không biết giữa em gái và cha mẹ xảy ra chuyện gì, sau đó mới nghe mẹ kể một vài tình huống. Tất cả chiến tranh bắt đầu từ người yêu đầu tiên của em gái. Anh không biết tại sao Từ Nhan hận cha mẹ, có một ngày lại nghe cô nói thế này: "Tôi chỉ hận mình sinh ra ở nhà họ Từ, gia thế khiến tôi không thể lựa chọn người mình yêu!"

Anh đoán nguyên nhân em gái bị đá, chắc là có liên quan tới cha mẹ. Nhưng anh không tin, em gái thật hận cha mẹ của mình, mặc dù tính khí Tiểu Nhan hơi nóng nảy, nhưng bản tính thiện lương, cho

nên anh nhận định người đàn ông kia đã nói gì đó với Tiểu Nhan, nên anh mới đến hỏi, nhưng vẫn không giải quyết được gì.

"Việc em chia tay sao lại có thể trách cha mẹ, là do người đàn ông đó không yêu em." Từ Lỗi mắng em gái.

"Anh cả, anh cũng tin lời vô căn cứ này?" Từ Nhan xì mũi coi thường, "Đó là kết quả do bọn họ chèn ép."

Trận chiến tranh này dường như vĩnh viễn không kết thúc.

Mà trong một cuộc chiến tranh, tất phải có một đối tượng dập lửa.

"Tôi sẽ không tha thứ cho bọn họ." Đây là nguyên văn lời năm đó Từ Nhan đá cánh cửa rồi nói ra. Thật ra thì nhiều năm sau, Từ Nhan đã không còn kích động như năm đó, nhưng do bản tính ngông nghênh, nên cô không thể hạ giọng nói xin lỗi, và cũng bởi vì phản nghịch, nên cô luôn nghĩ một đằng nói một nẻo.

Sau đó, Từ Nhan luôn cô đơn, tuổi càng lúc càng lớn, nhưng lại không hề muốn kết hôn

Cha mẹ nhà họ Từ nóng nảy, Từ Lỗi cũng gấp, vì vậy anh bắt đầu cuộc hành trình chọn chồng. Từ trong danh sách bạn học, chọn rồi lại chọn, chọn qua chọn lại, đồng thời cũng cho cha mẹ xem qua, rồi cuộc mới chọn lựa được một người. Vô cùng vui vẻ nói với Từ Nhan, thì lại bị cô cự tuyệt: "Nói cho anh biết, chuyện của tôi không cần anh quan tâm!"

"Cốp" Từ Nhan quăng điện thoại vỡ tan tành!

Lúc này Từ Nhan thật giống cái ống khói, đang không ngừng tỏa ánh lửa.

"Tiểu Nhan, anh đã an bài cho em và cậu ta xem mắt." Bên tai càng không ngừng vang lên lời nói trong điện thoại của anh cả, khiến cô cắn răng nghiêng lợi.

Chiếc điện thoại di động đáng thương bị chia năm xẻ bảy, cô đơn nằm trên đất, thật giống như đang dùng ánh mắt đáng thương của nó nhìn cô.

Từ Nhan suy nghĩ một lát, lại nhặt điện thoại di động lên, lắp ráp trở lại, mở máy, lại vẫn có thể sử dụng, cái này quả thật là cục gạch.

Vừa mới mở máy, điện thoại di động liền đột nhiên vang lên, nhìn thấy số, vẫn là anh cả. Cô liền không chút suy nghĩ cúp máy, nhưng điện thoại lại gọi tới, rồi cô lại cúp. Cứ lặp lại rất nhiều lần, thì một tin nhắn được gửi tới: Nghe!

Từ Nhan nhắn lại: anh đừng dùng giọng điệu này nói chuyện với tôi, tôi không phải Đồng Diệp của anh!

Mới vừa gửi xong, điện thoại di động lại gầm to, Từ Nhan bị làm phiền không còn bình tĩnh, cô liền bấm nghe rồi nói: "Ông anh, anh rốt cuộc muốn thế nào? Còn gì nói nữa."

"Bé à?" Bên kia điện thoại lại truyền đến một giọng nói có phần dò xét.

"Đồng Diệp? Tại sao là chị?" Cô thật không ngờ lại là Đồng Diệp, còn tưởng rằng ông anh gọi tới làm phiền nữa.

"Bé à, sao lại tức giận thế? Ai chọc em?" âm thanh của Đồng Diệp vĩnh viễn đều dịu dàng thế này.

Từ Nhan đột nhiên nghĩ, cũng chỉ có Đồng

Chương 01

Diệp mới xứng với anh cả hung dữ của cô, đối với người nào cũng dữ dằn, nhưng gặp Đồng Diệp thì lại giống như con mèo.

Cúp điện thoại rồi, cô rất phiền não mở máy vì tính ra rồi cũng không biết mình nên làm gì, cô đột nhiên nghĩ đến diễn đàn mà Đồng Diệp nói. Diễn đàn đó cô cũng từng đăng kí, chính là lúc còn yêu đương với tiểu Triệu, nhưng vật đổi sao dời, tất cả đều không phải mình muốn thì có thể được. Nhàm chán đi dạo một lúc, không gửi bài nào mà chỉ xem, rồi nhớ tới trước kia mình tích cực và hứng thú với sự nghiệp trên diễn đàn cỡ nào.

Trước kia khi tham gia diễn đàn này, đều sẽ gặp phải một người đàn ông tên Cây Con Xiêu Vẹo, mỗi lần anh ta đều có thể kích thích sự tức giận và dữ dằn của cô, khiến cô mắg to trong bài viết, vì vậy cô cũng có một biệt hiệu là “Hỏa Tiễn Cô Cô”. Khi đó anh ta từng mắg cô: “Chưa gặp người phụ nữ nào nóng tính như cô, ai cưới cô thì quả là gặp ác mộng.” Cô lập tức trả lời: “Đâu có bắt anh lấy tôi, anh sợ cái gì.” Nhưng đối phương lại nói một câu lập lờ nước đôi: “Tôi thì lại muốn thử xem.”

Trước khi tán gẫu trên diễn đàn cũng nhiều, nhưng chỉ ở mức có hảo cảm thôi. Khi nào thì không còn viết bài trên diễn đàn nữa. Từ Nhan không biết, có lẽ do bận, có lẽ vì người đàn ông tên Cây Con Xiêu Vẹo kia đã không còn ở đây, cũng có thể do những nguyên nhân khác.

Tình cảm của ông anh và Đồng Diệp nhìn như một đuổi một chạy, nhưng có biết hai người kia là trời sinh một đôi, kết hôn là chuyện sớm hay muộn. Đột nhiên nghĩ đến mình, cũng nên tìm một người đàn ông để kết hôn rồi.

Từ Nhan, cho đến giờ em cũng chưa quên thằng nhóc đó sao? Nói cho em biết, em dám liên lạc với thằng nhóc đó, thì đừng có nhận anh là anh. Thạch Lưu đang ở thành phố em ở, anh đã gọi điện cho cậu ta, ngày mai hai người hãy gặp một lần. Điện thoại di động chớp nháy tin nhắn, mở ra lại xuất hiện hàng chữ này.

Từ Nhan không chút suy nghĩ trả lời, anh đừng có dùng giọng điệu của anh cả ra lệnh cho tôi, một người đàn ông bị mấy người lựa tới xem mắt không lọt nổi vào mắt của tôi. Muốn xem mắt thì tự bản thân mình tự đi, đừng lấy tôi khai đao! Anh dám dùng tôi khai đao, thì tôi sẽ khai đao với Đồng Diệp của anh!

Tin nhắn này vừa gửi, điện thoại của Từ Lỗi lại tới. Từ Nhan nhìn dãy số kia, cô đột nhiên nở nụ cười lạnh, bấm nghe, bên kia lại truyền đến tiếng hô của anh: “Em dám!”

Từ Nhan nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười xinh đẹp, đột nhiên âm thanh liền mềm xuống: “Ông anh thân yêu của em, em gái rất hiền lành, chỉ cần anh không buộc em quá đáng, thì mọi việc đều dễ thương lượng.”

“Em dám nói hươu nói vượn trước mặt Đồng Diệp, xem anh có lột da em không.” Bên kia Từ Lỗi đã giận đến nói thô tục rồi.

Từ Nhan cười lạnh: “Em có thể tác hợp hai người thì cũng có thể chia rẽ hai người. Anh, anh cần phải biết rằng, bây giờ Đồng Diệp có vẻ chăm sóc anh, nhưng đừng tưởng rằng lấy được mỹ nhân là có thể muốn làm gì thì làm. Từ Nhan em cũng không phải dễ trêu.” Nói xong, cúp một tiếng, cúp điện thoại, cũng không quản Từ Lỗi bên kia đang giận đến muốn điên.

Từ Nhan mặc dù thắng một trận nhỏ, nhưng cô biết anh cả và cha mẹ sẽ không tha cho cô, về phần người đàn ông xem mắt đó, làm ơn, chỉ có thể hữu duyên vô phận, ai bảo anh ta bị cha mẹ chọn trúng chứ?

Đi làm bận rộn, khiến Từ Nhan tạm thời có thể quên mất phiền toái trong cuộc sống, nhưng sau khi tan việc, lại không có địa phương giải trí nào, cô chỉ rất ưa thích ra bờ biển bơi lội, tự nhiên cũng sẽ kêu chị em tốt Đồng Diệp.

Cô và Đồng Diệp thường sẽ ra biển bơi lội, nằm ở trên ghế dựa, nhìn biển rộng, cũng có một cảm giác đặc biệt.

“Bé a, em thật sự quyết định không đi xem mắt sao?” Đồng Diệp vừa thoa kem chống nắng, vừa nhỏ giọng hỏi.

“Chị cũng khuyên em đi xem mắt?” Từ Nhan thẳng thân thể, nửa nghiêng nhìn Đồng Diệp, còn nói: “Có phải anh em bảo chị đến khuyên không?”

“Không phải, anh ấy không có nói gì với chị, chị chỉ cảm thấy Từ Lỗi ở quân khu, quen rất nhiều quân nhân ưu tú, cho nên...”

“Em không thèm...” Từ Nhan không chút suy nghĩ liền nói ra.

Đồng Diệp ngó ngẩn, hỏi: “Em hận anh em?”

“Không hận, nhưng chỉ cần cha mẹ thích, em liền không thích.” Từ Nhan lại nóng nảy lên.

“Bé à, đừng quá cố chấp, cô chú cũng chỉ muốn tốt cho em, nhiều năm qua em không nhận bọn họ, bọn họ gấp gáp hơn ai hết.”

Từ Nhan không nói gì, chỉ nhàn nhã nằm ở trên ghế dựa, nhắm mắt lại, hưởng thụ hương vị nước biển, sự thanh tịnh và ánh mặt trời.

“Anh em nói, tuần này Thạch Lưu đó sẽ đến thành phố.”

Một câu nói bất thành linh của Đồng Diệp, tựa như quả bom nổ, Từ Nhan đột nhiên mở mắt, yên lặng nhìn Đồng Diệp.

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 2

"Tiểu Nhan, chị giới thiệu cho em một sĩ quan nhé." Lúc sáng sớm, Từ Nhan đột nhiên nghĩ tới những lời này.

Vào thời điểm mấu chốt này, cô lại càng cần loại giới thiệu này, mà chị Chu vừa đúng đóng vai nhân vật này.

Thật ra thì từ nửa tháng trước chị Chu đã giới thiệu với cô rồi. Chị Chu là một giáo viên dạy ngữ văn ở trường cấp 3 tại thành phố này, đồng thời còn là vợ đồng chí, nghe nói chồng của chị ấy giữ chức đoàn trưởng ở quân khu nào đó. Cô cũng từng gặp chồng chị Chu, đoàn trưởng Cảnh đó vóc dáng không cao, nhưng lưng hùm vai gấu, âm thanh rất lớn, là một người đàn ông hào phóng, khi đó anh ta và chị Chu mang sách đến cho học sinh học thêm. Bởi vì công việc của chị Chu có qua lại với thư viện, nên lâu ngày, cũng trở thành bạn tốt của Từ Nhan.

Chị Chu là một chị dâu rất nhiệt tình, thấy Từ Nhan luôn cô đơn, thì thỉnh thoảng tán gẫu chung chị Chu đều nói: "Tiểu Nhan à, em xinh đẹp thế này, sao lại không có người theo đuổi? Có phải yêu cầu quá cao không?"

Cô cũng thẳng thắn, không giấu giếm, cười ha hả: "Chị à, chị xem em ngày nào cũng bận rộn làm việc, làm sao có cơ hội quen biết trai đẹp chứ, hay là chị giới thiệu cho em một người đi?"

Chị Chi nhìn cô, gật đầu một cái, rất nghiêm túc nói: "Ừ, em độc lập kiên cường, quả thật thích hợp làm vợ đồng chí. Tiểu Nhan à, hay chị giới thiệu cho em một sự quan hệ."

Mỗi một lần, Từ Nhan đều cho rằng chị dâu đang nói đùa. Chỉ bởi vì anh hiện là quân nhân, và tiểu Triệu đã từng là quân nhân, nên cô cũng có hảo cảm với quân nhân. Trước kia cô từng nói với chị Chu mình thích quân nhân, cho nên mới khiến chị Chu nói ra lời muốn giới thiệu đó. Nhưng chị Chu nói nhiều lần, lại chưa lần nào giới thiệu thành công, cho nên Từ Nhan cũng chỉ xem đây là chủ đề tán gẫu.

Nhưng đột nhiên có một ngày, cũng chính là nửa tháng trước, chị Chu rất nghiêm túc tìm cô, nói với cô: "Tiểu Nhan à, nghe người ta nói chỉ cần tích đủ 100 đôi giày của bà mối, thì tốt hơn bất kỳ công đức nào, cho nên bắt đầu từ bây giờ ta muốn làm mai mối để có giày bà mối."

Chị Chu là người Quảng Đông, nghe nói người Quảng Đông đều rất tin thần Phật, thấy vậy lời này không phải nói suông. Cô cho rằng chị Chu là giáo viên thì sẽ không tin những điều này, không ngờ chị ấy lại rất tin. Lúc ấy cô rất nhàm chán trả lời một câu: "Đây chẳng qua là mê tín, chị cũng tin?"

"Thà tin là có, không thể tin là không." Chị Chu rất nghiêm túc nói d!Đ!L!q!đ

Lúc ấy Từ Nhan cũng không để chuyện này ở trong lòng, chị Chu nói như vậy, cô chỉ xem người ta là nhất thời ham vui, cho nên không thấy quan trọng, một lúc sau liền quên, đặc biệt là công việc bận rộn, càng thêm ném vụ này ở sau óc.

Nhưng ngày hôm qua bị ông anh đâm kích, Từ Nhan liền gấp.

Thật ra thì cô cũng không phải ghét anh chàng kia, cô ngay cả mặt mũi cũng chưa từng thấy mà, làm sao có thể ghét một người xa lạ, chỉ là bởi vì cô nghe anh cả nói cha mẹ cũng hài lòng với anh chàng đó, cho nên cô mới không thích.

"Bé àm chuyện anh cậu muốn làm, thì chắc chắn sẽ khiến Thạch Lưu đó tới gặp cậu." lời Đồng Diệp nói ngay lúc đó còn văng vẳng bên tai.

Đúng vậy, ông anh cái gì cũng nghiêm túc, chắc chắn không thể bởi vì mấy câu nói của cô mà bỏ qua bạn tốt của mình, bây giờ muốn ngăn chuyện này, thì phải tìm đối tượng hẹn hò khác, nhưng trong khoảng thời gian ngắn đi đâu tìm đàn ông xem mắt đây? Trước kia cô từng nói với chị Chu, đàn ông không thể quá thấp, bởi vì vóc dáng cô vốn là cao gầy, cô yêu cầu vóc dáng của bên nam phải cao cỡ Từ Lỗi, cho nên nếu như đối phương không tới 1m8, cô sẽ không gặp.

"Tiểu Nhan, chị Chu không phụ kỳ vọng, rốt cuộc đã xem xét được cho em một sĩ quan ưu tú, chị biết rõ em có yêu cầu đối với chiều cao, chàng trai này rất cao, đến 1m83. Cậu ta mới từ quân khu khác điều qua, nghe nói từng đến quốc phòng bách khoa học bác sĩ, bây giờ đang làm việc dưới cấp của anh rể em."

Quốc phòng bách khoa? Tại sao lại là trường học này? Ông anh không phải cũng học trường này sao? Nghe nói đây là trường đào tạo quân nhân số một số hai, nhưng Từ Nhan thật không có bao nhiêu hứng thú với bách khoa này.

"Tiểu Nhan em đừng vội, chị sẽ liên lạc với cậu ấy, gần đây cậu ấy đi vùng khác, để chiêu tân binh mỗi năm một lần, để chị liên lạc với cậu ấy rồi nói với em."

Chị Chu cúp điện thoại, liền không có tin tức nào nữa. Từ Nhan lúc đầu còn rất mong đợi, sau đó cũng không mấy quan tâm nữa, chuyện này gấp không được, làm sao có thể tìm được đối tượng hẹn hò trong vài ngày ngắn ngủn đây?

Bận rộn một lát, liền quên chuyện này.

Trong khoảng thời gian này Đồng Diệp cũng nóng bỏng với ông anh, còn bảo đảm với cô: "Mình nhất định sẽ tận lực kéo anh cậu, không để Thạch Lưu đó tới gặp cậu, cậu cũng phải ráng nhanh lên đi, mình chỉ có thể giúp cậu đến đây thôi, phía sau cũng chỉ có thể dựa vào chính cậu tự nỗ lực."

Mặc cho số phận, Từ Nhan đột nhiên nghĩ đến cái từ này.

Đúng, bây giờ cô cảm thấy, không thể không nghe mệnh trời, hai người cố chấp đụng vào nhau, trừ phi có một phe thối lui, nếu không ai cũng không kiếm được ai. Cô và ông anh chính

Là hai người như vậy, ông anh cố chấp ở chỗ kiên nhẫn, còn cô cố chấp là vì so tài.

Còn nhớ rõ lúc ấy cô còn chưa xích mích với trong nhà, cha mẹ đã nói hai người họ như vậy, nhưng cô lại phản bác: "Con không rảnh so tài với anh ấy, anh ấy thích thế nào thì thế đó đi, chỉ cần không chọc tới con là được."

Có lúc hai anh em gây gổ. Cô cũng sẽ lẩm bẩm kêu: "Anh có phải là anh trai không? Anh không thể nhường em sao,?"

Mỗi một lần Từ Lỗi đều châm chọc: “Em vẫn còn nhỏ à? Còn cần anh nhường? Cái này nếu ở trong bộ đội...” Anh lại bắt đầu nói đến quân khu của anh, mỗi một lần Từ Nhan đều che lỗ tai lại không nghe.

Sau đó dọn khỏi nhà, cũng không liên lạc với anh trai nhiều nữa, dưới tình huống bình thường thì chỉ hay nói về Đồng Diệp, hiện tại anh ấy có Đồng Diệp rồi, cô cho rằng anh ấy sẽ không phiền cô nữa, nào biết lại còn ép buộc cô đi xem mắt, không đồng ý còn dùng sức mạnh, có còn chút tự do hôn nhân nào không?

Giọng nói của ông anh Từ Lỗi rất rõ ràng ở trong điện thoại: “Anh đã đưa phương thức liên lạc của em cho Tiểu Thạch Lưu rồi, cậu ta nói mấy ngày tới sẽ liên lạc với em, em đồng ý cũng được, không cũng được, dù sao anh cũng đã làm mai xong rồi.”

“Ông anh, nào có ai như anh chứ, em đồng ý sao? Anh bán cả em gái của mình vậy sao.” Từ Nhan gấp đến độ nổi trận lôi đình, nói chuyện cũng không khách sáo.

“Dù sao anh mặc kệ, chuyện lớn đời người của em được đặt hàng đầu, mẹ đã ra lệnh cho anh, cho nên anh phải nghe lời bà. Về phần cuộc xem mắt của em, anh sẽ giám sát đảng hoàng, đừng có gây ra chuyện gì, nếu không anh sẽ không tha cho em.” Từ Lỗi hung tợn nói.

Từ Nhan cũng đối đầu với anh: “Vậy anh cứ thử xem!”

Một ngày này, công việc ở thư viện đặc biệt bận, người mượn sách đặc biệt nhiều, có lẽ là do sắp nghỉ đông, dù sao do kỳ nghỉ đông, học sinh được nghỉ thì đều có một đám bạn đọc tiến đến, còn bây giờ chỉ là phụ huynh làm nóng người trước cho họ thôi.

Trong lúc bận rộn này, Từ Nhan ghét nhất là điện thoại riêng, một khi bị quấy rầy vào lúc luống cuống tay chân này, cô luôn không có giọng điệu tốt.

Nhưng, có một loại người, luôn thích chọn lúc bận bận nhất gọi điện thoại đến, lúc này Từ Nhan thật phiền não.

“A lô ai đó?” Từ Nhan lúc đầu cũng thôi, mặc dù không vui, nhưng vẫn rút ra thời gian bận rộn nghe cú điện thoại này.

“Xin chào, xin hỏi cô là Từ Nhan Từ tiểu thư phải không?” Bên kia điện thoại truyền tới một âm thanh thâm trầm.

“Anh nói nhầm à? Anh không phải tìm tôi ư, tôi không tên Từ Nhan, thì anh còn gọi đến làm chi?” Đang nói, lại có người đưa thẻ mượn sách tới, cô lại bắt đầu lu bu làm việc.

Đối phương hiển nhiên không ngờ Từ Nhan sẽ trả lời như vậy, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết trả lời Từ Nhan thế nào, bên kia trầm mặc một trận.

Thời gian cứ như ngừng lại, Từ Nhan vội vàng công việc trong tay, không để ý việc nghe điện thoại, vừa dùng bả vai kẹp di động lại, vừa ghi danh cho người ta.

“Anh rốt cuộc là ai? Tôi còn bận lắm, không rảnh chơi đoán với anh, anh không nói, thì tôi cúp.”

Lúc này người tới ghi danh mượn sách đặc biệt nhiều, phần lớn là phụ huynh dẫn con em lại đây, cũng có giáo viên, mà công việc ở thư viện, chẳng những phải ghi danh cho người mượn sách, đưa số liệu vào máy tính, còn phải sửa sang lại sách, cho nên thời gian trước khi nghỉ đông là lúc bận nhất, cô đã bận rộn rất nhiều ngày rồi,

mỗi ngày đều loay hoay không có thời gian, vừa về tới nhà chỉ muốn ngủ.

Đối phương không biết nói gì, cô cũng không nghe quá rõ ràng, cô cũng không quá chú ý chuyện này, vừa dùng bút ghi chép, vừa “ừ” qua loa với điện thoại để ứng phó, cả bên đầu điện thoại kia nói gì cũng không quá để trong lòng, rốt cuộc khi cô đang ghi chép thì điện thoại bất hành rời khỏi đầu vai, rơi xuống đất.

Cô vội vàng nhặt lên, liền thấy điện thoại di động không có hư, còn đang nói chuyện điện thoại, nokia quả là cục gạch, lúc này đồng nghiệp Tiểu Ngư bắt đầu gọi cô rồi, cô đáp lời, tiện tay liền nhấn tắt điện thoại.

Từ Nhan cũng không để ý cúp điện thoại của người ta là hành động bất lịch sự, bận rộn hơn nửa ngày, mệt mỏi cả cơm trưa cũng chưa ăn, mãi cho đến thời điểm nghỉ trưa, cô mới có thể rồi rãnh bỏ công sức ăn chút thức ăn nhanh.

Công việc trong thư viện, nói nhẹ nhõm không thoải mái, nhưng nói mệt mỏi, có lúc cũng không phiền hà, hoàn toàn quyết định ở dòng người mượn sách có bao nhiêu, dưới tình huống bình thường chỉ có nghỉ hè nghỉ đông mới có nhiều khách, lúc khác thì cũng vừa thôi.

Lúc này, điện thoại của chị Chu đã tới, người chị sảng khoái đó, điện thoại vừa bật, chị ấy ở bên kia liền cười, cười đến Từ Nhan không giải thích được.

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Ở trong một căn phòng chiêu binh, Lưu Vũ vẫn nhìn chăm chăm vào máy vi tính, nhìn cái đầu đã tối đi kia, trong lòng rất mê mang.

Tới thành phố này đã ba ngày rồi, nhưng công việc chiêu binh còn chưa mau chóng kết thúc, thật ra thì đi công tác ở đây cũng có thể thả lỏng tâm trạng, dù sao anh đã lâu chưa buông lỏng rồi. Ở trong thành phố này, có rất nhiều phương thức thả lỏng, nhưng anh lại lựa chọn phương thức làm việc.

Trước kia ở cơ tầng, quản nhiều lính, chuyện vụn vặt cũng một đồng lớn, nhưng vẫn tương đối đơn điệu, sau đó được quân khu cử điều về, tiến vào đoàn cơ quan, nên nói đây là may mắn hay không nhỉ? Nhưng tiến vào quân khu, cũng không tốt hơn cơ tầng, bởi vì công sự đặc biệt nhiều. Tựa như lần chiêu binh này, theo lý thuyết không cần phòng chính trị của họ ra mặt, kết quả bởi vì những cán sự khác trong đoàn đều bận, cho nên Phó Xử Trưởng là anh phải tự mình ra mặt.

Sống hơn 30 năm, không phải chưa được ai giới thiệu xem mắt, nhưng chân chính thích hợp không nhiều lắm, các chiến hữu trong đoàn luôn nói: "Lưu Vũ, anh còn muốn loại nào? Quá soi mói, có phải trong lòng có ai rồi không?"

Lưu Vũ lại phản bác: "Nói bậy, cái gì trong lòng có ai, tôi làm gì có tinh lực để yêu đương chứ."

Lúc thi tốt nghiệp trung học Lưu Vũ không có lựa chọn trường quân đội, lúc ấy đã thi đậu đại học trọng điểm Chiết Giang, hơn nữa thành tích ngay lúc đó lại là số một số hai, tất cả mọi người cho rằng tương lai anh sẽ làm lớn ở trong xã hội, nhưng ai cũng không ngờ, anh lại lựa chọn môn quốc phòng, tiếp đó lại lên nghiên cứu sinh, lúc tốt nghiệp, thì lựa chọn đến quân khu bộ binh ở thành phố X. Lúc đó điều kiện không tốt lắm, không được tăng tiền lương giống bây giờ, cuối cùng làm việc ở quân khu vài năm, anh đột nhiên muốn thi bác sĩ. Đúng, bạn muốn có một tương lai tốt ở quân khu, nếu không có trình độ học vấn cao thì không được, cho nên anh mới chọn thi bác sĩ, anh rất thuận lợi vào quốc phòng bách khoa, trở thành một bác sĩ chỉ huy chuyên nghiệp. Sau khi tốt nghiệp, anh đến quân khu ở một thành phố khác hơn một năm, kết quả năm thứ ba lại bị quân khu cũ gọi về làm việc ở phòng chính trị.

Ở trong quân khu, không có gì không được, thứ không tốt duy nhất, chính là tìm đối tượng khó khăn, trong quân khu trừ lính vẫn là lính, phụ nữ đều là chị dâu hoặc bạn gái của các chiến sĩ, phụ nữ chân chính độc thân nào có mấy ai? Cho nên làm trẽ chuyện lớn cả đời, không phải là vấn đề của một người, đây là vấn đề nghiêm trọng của cả quân khu.

Cứ thế đã hơn một năm, các chiến hữu ở tuổi anh, phần lớn cũng đã kết hôn, có người có con biết đi biết chạy, duy chỉ có anh vẫn độc thân. Không phải chưa từng yêu, lúc học đại học, cũng từng yêu một lần, nhưng sau đó anh tham gia quân khu nên dần dần chia tay rồi. Cũng không phải chưa từng xem mắt, nhưng lại chưa gặp ai thật sự hợp mắt. Bây giờ phụ nữ có rất nhiều người ham lợi, rất thực tế rất vật chất, không phải muốn xe chính là muốn nhà, thật vất vả mới có một người không thực tế, nhưng lại rất yếu điệu, anh không thích vẻ mềm yếu đó, cũng có bạn học giới thiệu cho anh,

nhưng người anh thấy được thì lại không nhìn trúng anh, cho nên chuyện lớn cả đời mới chậm trễ đến giờ.

Rốt cuộc vào ngày anh đi chiêu binh, chị dâu Chu nhà đoàn trưởng gọi điện thoại tới nói cho anh biết, sẽ giới thiệu một cô gái đặc sắc cho anh: "Tiểu Lưu à, tiểu Nhan là một cô gái tốt, cậu mà bỏ lỡ thì chắc chắn sẽ hối hận. Cậu trước đừng gấp gáp phản đối, tiếp xúc rồi hãy nói." Chị Chu ở bên kia thật giống như Vương bà buồn đưa[1], nhất quyết phải thuyết phục được Lưu Vũ.

Lưu Vũ lại nói: "Chị dâu, hiện tại em đang bận chiêu tân binh, không có nhiều thời gian yêu đương, hay là chờ em về rồi liên lạc sau?"

Về chuyện này, anh cũng không gấp gáp, bây giờ anh đang ở bên ngoài chiêu binh, dù thật coi trọng thì thế nào, rồi anh cũng sẽ về quân khu từ nửa tháng đến hơn một tháng, chỉ dựa vào điện thoại liên lạc, làm sao mà được?

Chỉ điện thoại liên lạc, có thể sinh ra tình cảm gì? Tình yêu qua điện thoại, không thể phong phú như gặp mặt, cho nên anh cảm thấy chờ về rồi liên lạc lại cũng không muộn, dù sao hiện tại công việc của anh quá nhiều. Lần này nếu như không chiêu được lính có trình độ học vấn cao, anh trở về chắc chắn sẽ bị đoàn trưởng phê bình, nhiệm vụ lần này rất là quan trọng, anh không thể qua loa.

"Tiểu Lưu à, chị đã liên lạc với cô ấy, cô ấy nói muốn qua lại thử xem, em cũng đừng lạnh lùng với con gái người ta." Chị Chu lại bắt đầu nói.

"Chị dâu, em thật sự không có tinh lực tìm người yêu, chờ em về có được hay không?" Lưu Vũ vừa vội vàng đánh tài liệu vào máy vi

tính, vừa kẹp điện thoại di động vào bên tai nói.

"Không được, vấn đề cá nhân của cậu chưa giải quyết, đừng hòng chậm trễ. Trong đoàn của cậu còn mấy người bằng tuổi cậu mà chưa lập gia đình chứ? Vấn đề cá nhân của cậu là đốm lửa trong lòng đoàn trưởng, anh ấy vẫn cầu nhàu bảo tôi tìm một cô gái đặc sắc cho cậu. Lần này cậu nhất định phải liên lạc." Chị Chu thật là một người nôn nóng.

"Chị dâu, em đồng ý liên lạc, nhưng đợi em hoàn thành công việc trong tay rồi hãy nói." Anh vừa nghe, vừa đang nhìn chăm chăm máy vi tính, trong lòng vẫn nghĩ chuyện chiêu binh.

"Vậy không được, hôm nay cậu phải gọi điện thoại cho cô ấy, thời gian không thể kéo qua buổi trưa hôm nay, nếu không cậu đừng tới gặp tôi nữa." Chị Chu nói xong liền cúp điện thoại cái cạch

"Chị dâu, em. . . ." Lưu Vũ còn muốn nói gì, nhưng điện thoại bên kia truyền đã "Tút tut tut", anh lắc đầu thở dài, lại bắt đầu làm việc.

Vừa mới để điện thoại xuống, điện thoại di động lại vang lên, bấm nghe, vẫn là chị Chu: "Đúng rồi, tôi đã gửi hình tiểu Nhan qua tin nhắn cho cậu, cậu xem hình lại nói, chị dâu sẽ không khiến cậu thất vọng, Tiểu Nhan là mỹ nhân khó được."

"Không cần đâu chị dâu, đợi em về rồi hãy cho xem hình, hiện tại em rất là bận, không có." Còn chưa nói hết, chị Chu bên kia lại cúp.

Chị Chu luôn hùng hù hỏ hỏ, tính tình vội vàng, nhưng anh không hề biết chính là bởi vì nguyên nhân này, cho nên dù chị Chu

hơn Từ Nhan mười tuổi, lại có thể trở thành bạn bè tốt không gì giấu nhau, bởi vì tính tình tương tự.

Nhìn cái điện thoại lặng yên, Lưu Vũ kinh ngạc trong phúc chốc, tiếp đó hết cách nở nụ cười, lại bắt đầu bắt tay vào chuyện tân binh. Thành phố anh đang chiêu binh nằm ở ven biển, đời sống vật chất ở thành phố này khá cao, muốn cho thanh niên ra ngoài làm lính, thật đúng là không phải một chuyện dễ dàng. Anh là nhân viên làm công tác chính trị, trước kia lại có kinh nghiệm cầm binh ở cơ tầng, cho nên cũng khá hiểu tâm sự của họ, đây cũng là nguyên nhân tại sao lần này trong đoàn cho anh đi chiêu binh.

Lúc anh lên xe lửa, đoàn trưởng còn nắm tay của anh nói: "Tiểu Lưu à, nhiệm vụ của cậu lần này rất quan trọng, năm trước đưa đến đều là mấy người lính không có văn hóa, lần này cậu phải chiêu về cho tôi một số người có trình độ cao mới được."

"Yên tâm đi đoàn trưởng, tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ, nhất định giúp đoàn tìm lính có trình độ học vấn cao." Lúc ấy anh đã bảo đảm như vậy.

Đúng, nhiệm vụ lần này của anh rất nặng, đoàn bộ đã ra lệnh, không thể chiêu về mấy người lính như trước, phải nghĩ cho tương lai của đoàn sau này, cho nên lần này cần phải chiêu người có trình độ học vấn cao, nhưng người chân chính có trình độ học vấn cao thì sẽ không đi bộ đội, vì người ta có trình độ học vấn, tốt nghiệp có thể có không gian phát triển tốt hơn, sao có đi bộ đội chịu khổ?

Anh mới vừa đến thành phố này, thì trước tiên không tiến hành quan sát thành phố giống những cán bộ khác, mà là vội vã tiến hành tất cả công việc điều tra, rất nhanh đã có một số danh sách, sau đó tiến hành nghiên cứu, tự tay đưa từng dữ liệu vào máy vi tính, rồi lại

tiếng hành nói chuyện riêng với từng người trong danh sách, chỉ hy vọng bọn sinh viên có thể gia nhập vào trong đội ngũ vinh quang thần thánh này.

Mà chị Chu lại gọi điện tới ngay lúc này, sau khi ra lệnh cho anh thì biến mất.

Lưu Vũ cũng không để chuyện này trong lòng, xem mắt thì anh sẽ xem, nhưng thà thiếu chó lạ, đây là quy tắc sống của anh, cũng là nguyên tắc tình yêu của anh.

Đang đánh tên, thì tin nhắn điện thoại di động vang lên, thấy có một tin nhắn, anh liền không yên lòng mở ra, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm màn ảnh máy vi tính, tiếp tục nghiên cứu những danh sách, trong khoảng thời gian ngắn cũng quên mất vụ hình. Lần này anh tính toán đi thăm hỏi một học sinh giỏi ưu tú ở đại học kia, tranh thủ tận lực khiến cậu ta tham gia bộ đội.

Đang suy nghĩ, điện thoại lại vang lên, lại là chị Chu, anh vừa bấm nghe liền nghe được âm thanh của chị: "Tiểu Lưu à, chị gửi hình cho cậu rồi, cậu xem chưa?"

"Thật xin lỗi, chị dâu, em bận việc, còn chưa xem đấy." Lưu Vũ lộ vẻ áy náy, mặc dù biết chị dâu nhất định sẽ nổi giận, nhưng vẫn ngoan ngoãn nói.

"Nói cho cậu biết Lưu Vũ, cậu có cần cơ hội xem mắt lần này nữa không, có muốn gặp con gái người ta không? Không muốn thì sớm nói thẳng với tôi, tôi không có thời gian lãng phí với cậu, cậu không cần người khác cần, cả đội ngũ xếp hàng chờ đấy, cậu phải hiểu rõ ràng, đến lúc đó đừng nên hối hận." Chị Chu nói chuyện dứt khoát, cậu mà không cần, thì tôi sẽ tìm người khác.

"Đừng, chị dâu, em xem, em lập tức xem." Lưu Vũ vội vàng nói.

Khi mới vừa vào đại học quốc phòng, huấn luyện viên nói với anh: "Chúng ta làm lính, thì phải không được từ bỏ, mặc kệ là cơ hội nào, chỉ cần cậu cảm thấy được, thì không thể bỏ qua, đây mới là quân nhân."

Điều này cũng giống như tìm người yêu, mặc kệ đối tượng hẹn hò của mình có dễ mất hay không, tựa như chị Chu nói, cứ chung đụng trước xem, cảm thấy không hài lòng có thể rút lui mà, nhưng chưa thử đã buông tha rồi, thì thật là đáng tiếc. Cho nên, anh quyết định mặc kệ công việc bận cỡ nào, cũng muốn thử qua lại xem sao.

Anh mở điện thoại di động ra, bấm xem hình của cô gái mà chị Chu vừa gửi tới, lúc đầu anh còn híp mắt, nhưng khi thấy tám hình kia thì mắt của anh từ từ mở to.

~~~~~

[1] Vương bà buôn dưa: Vương bà thật ra là đàn ông, tên gọi Vương Pha, vì dẻo mồm dẻo miệng lại thích nhiều chuyện nên được đặt biệt danh là Vương bà. Vương bà sống ở thời Tống là một người chuyên bán dưa của người Hồ. Dưa của người Hồ tuy rất ngon nhưng vì xấu xí nên người Trung Nguyên không mua. Do đó, Vương bà không ngừng tự khen dưa của mình, xẻ cho mọi người ăn thử. Cuối cùng có một người ăn thử thấy rất ngon, từ đó danh tiếng dưa của Vương bà truyền xa. Đời sau dùng câu thành ngữ này để chỉ những người tự khen mình theo một ý tốt, chứ không phải là khoe khoang khoác lác

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Lúc này Lưu Vũ đã không có ý định để ý đến danh sách và việc lấy tư liệu gì nữa, anh lập tức gọi điện cho chị Chu: "Chị dâu, em. . . em muốn. . . . . cô. . . . ."

"Chị nói đàn ông như em mà áp úng gì chứ! Nói chậm chút, thở cho đều rồi nói tiếp. Em muốn cái gì?" Chị Chu bên kia không nhịn được nói.

Thật ra thì chị Chu đã sớm đoán ra anh vội vã gọi điện thoại tới là vì chuyện gì, nhất định là xem hình của Tiểu Nhan rồi, bị vẻ quyến rũ của Tiểu Nhan cảm phục. Không phải chị thổi phồng, tướng mạo của Tiểu Nhan như thế, người đàn ông nào nhìn mà không động lòng, tuy tính khí của cô ấy hơi dữ dằn và nóng nảy, nhưng cũng không có khuyết điểm gì khác.

Chị từ trên nhìn xuống, lại từ dưới nhìn lên, cũng chỉ có Lưu Vũ xứng với Tiểu Nhan nhất, một người tính khí nóng nảy, một người tính tình ôn hòa, một bên là núi lửa, còn bên kia là lửa dập nước, tương sinh tương khắc, không phải quá hợp sao?

"Chị dâu, em muốn biết tình huống của cô ấy, lập tức, lập tức, em muốn biết ngay, chị dâu nói em biết được không?" Lúc này Lưu Vũ nóng nảy, giọng nói cũng có chút không mạch lạc.

"Thế nào? Bây giờ muốn biết về con gái người ta rồi hả? Lúc này làm gì? Nói cho cậu biết, chị đã thay đổi người xem mắt, con gái

người ta sẽ sớm xem mắt với người khác." Bên kia truyền đến âm thanh kích thích của chị Chu.

"Ai dám giành xem mắt trước em? Em liền diệt kẻ đó! Dám cướp bà xã của Lưu Vũ em, lá gan quá lớn." Lưu Vũ không phải lúc nào cũng ôn hòa, thỏ nóng nảy còn cắn người mà, huống chi anh là một quân nhân.

Chị Chu cảm thấy buồn cười trong lòng, xem ra cậu ấy thật nóng nảy, nhưng vẫn cố ý nói: "Cậu rống cái gì chứ? Hơn nữa, người ta còn chưa có thành bà xã cậu mà? Lúc đầu không phải cậu không con trọng người ta sao, cái gì công việc quan trọng, nếu công việc quan trọng như vậy, cậu còn cần bà xã chi nữa? Từ Nhan đã đổi người rồi."

Lưu Vũ vô cùng gấp gáp nhưng anh lại không thể gấp với chị Chu, anh bèn mềm giọng: "Chị Chu, xem như em van chị, nói cho em biết phương pháp liên lạc với Tiểu Nhan được không? Em đã chờ mong ngày này thật lâu." Trong lòng anh vừa vội vừa gấp, nhưng anh không thể nổi giận, chỉ có thể cầu người ta.

Chị Chu đột nhiên cười, Lưu Vũ này, bình thường nhìn cực kì lịch sự, vào lúc máu chót thì cũng gấp gáp, lực lượng này, tính khí này thật giống Tiểu Nhan, nói: "Chị có thể cho cậu cách liên lạc, nhưng cậu phải nhất định bắt được Từ Nhan cho chị, em ấy không phải mấy cô gái như gỏi thêu hoa, nếu có có thể bắt được Tiểu Nhan, chị sẽ tặng một món quà lớn vào hôn lễ của cậu."

Lưu Vũ tiếp nhận mệnh lệnh: "Được, chị dâu, em nhất định bắt được Tiểu Nhan." Trong lòng lại nghĩ, bắt lại cô ấy đúng lúc.

Trong khoảnh khắc lấy được cách liên lạc, trong lòng Lưu Vũ liền mừng rỡ như hoa, nhưng nhìn đến dãy số kia, anh cũng sợ ngây người, số này. . . ?

Anh đột nhiên cảm thấy, chuyện trên thế giới này thật khó nói, anh cho là không thể nào, không ngờ quẹo khúc quanh, lại chuyển trở lại rồi, đây là duyên hay may mắn?

Tim của anh bình tĩnh lại, nằm trên giường bắt đầu suy nghĩ nguyên do chuyện này, nghĩ đi nghĩ lại, anh đột nhiên liền cười.

Từ Nhan, tên này thật đẹp, tại sao trước kia em không nói cho anh biết chứ? Tiểu Nhan à, em chạy không thoát, trước kia em cũng đã đồng ý với anh, nếu như không có bất kỳ trở ngại, có lẽ em sẽ gả cho anh, hiện tại anh muốn quang minh chính đại đứng ở trước mặt của em.

Nhìn xem thời gian, vẫn chỉ là 10h sáng, còn chưa tới thời gian ăn cơm, anh nghĩ, nên gọi điện cho cô rồi.

Nhưng làm việc không thuận, cú điện thoại đầu tiên, anh đã bị người ta chặn ngoài cửa hạ hết uy phong.

"Anh đang nói nhảm à? Anh không tìm tôi, tôi không tên Từ Nhan, thì anh gọi cho tôi chi?" Cô vừa nói ra liền có thể khiến người sặc gàn chết.

Anh cười khổ trong lòng, cô ấy thật đúng là không thay đổi chút nào, vẫn hùng hùng hổ hổ, lúc nào mới sửa tính cách lại đây? Đầu tiên đã tia lửa ngất trời rồi, biết tính tình của cô ấy có lẽ sẽ không trách cô ấy, nhưng không biết còn tưởng rằng hỏa tiễn tới rồi. Lúc

này anh có thể tưởng tượng ra được nét mặt Từ Nhan thế nào, nhất định là tròng mắt, nhưng cũng rất đáng yêu.

"Từ tiểu thư, chúng ta có tính quen nhau không?" Anh cười yếu ớt hỏi.

Từ Nhan bên kia hình như đang bận cái gì, ý vị gật đầu: "Xem như, xem như."

"Vậy chúng ta có thể chính thức qua lại không?" Anh lại hỏi.

Bên phía cô càng không ngừng nói uh, Lưu Vũ cảm thấy buồn cười, biết cô nhất định là đang bận mới có thể đồng ý lung tung như vậy, đã như vậy, vậy anh cũng không khách sáo nữa, vội vàng nói ra mấy điều kiện có lợi cho mình.

Điện thoại bị cúp rồi, Lưu Vũ cảm thấy sớm kết thúc công việc mới được, công việc quan trọng, nhưng mà gia đình cũng quan trọng, nếu như giải quyết hoàn mỹ hết, vậy không phải tốt hơn sao?

Nhớ lại tính tình nóng nảy của Từ Nhan, anh liền cười. Đang suy nghĩ, điện thoại di động đột nhiên vang lên, nhìn thấy số của cán sự Trương, anh liền nghe: "Chuyện gì?"

"Phó phòng Lưu, mấy sinh viên chúng ta liên lạc được đôi ý, nói không muốn làm lính nữa." Trong điện thoại cán sự Trương rất gấp, bên kia cũng rất huyền não, giống như đang ở trạm xe.

"Cái gì? Được, mấy người hãy đi trước, tôi lập tức tới đó, mọi người đừng vội, tôi sẽ tìm họ nói chuyện." Lưu Vũ vội vàng cúp điện thoại, gỡ áo khoác quân trang xuống mặc vào, đi ra khỏi phòng.

Chuyện về sinh viên, là chuyện lớn, khi anh rời khỏi đoàn, đã vỗ ngực bảo đảm với đoàn trưởng, nhất định chiêu lính có trình độ học vấn cao về đoàn, nếu như chuyện này làm không tốt, sao anh có thể giao phó với đoàn trưởng?

Anh vội vàng tiến đến trường học, tìm được mấy sinh viên giỏi cũng là đối tượng trọng điểm của lần chiêu binh này, những người này đều là ưu tú nhất trong số sinh viên tốt nghiệp, có khoa chính quy cũng có nghiên cứu sinh, thậm chí còn có học bác sĩ, ban đầu bọn họ đã đồng ý rồi, nói là nguyện ý đi bộ đội, kết quả còn chưa đến bộ đội trình diện, hợp đồng còn chưa ký, lại đổi ý, đây là chuyện gì?

Anh tìm những sinh viên kia đến phòng làm việc trong trường nói chuyện hết ba tiếng, nói về xây dựng quân đội, nói đến vinh dự quốc gia, sau khi tiến hành giáo dục hai tiếng, cuối cùng những sinh viên giỏi kia rốt cuộc cũng đồng ý đi bộ đội, Lưu Vũ nói với họ, bọn họ là được chiêu dụng đặc biệt, đi bộ đội sẽ không đối đãi như các chiến sĩ thường, mà đối xử như ở trường quân đội, hơn nữa hiện tại tiền lương ở bộ đội đã đề cao, không giống lúc anh vừa đi bộ đội, bị bộ đội bạc đãi vô cùng.

Tiếp anh lại qua một trường cao đẳng khác thăm hỏi mấy sinh viên giỏi, nghe anh nói xong họ cũng đều đồng ý.

Anh lập tức hồi báo tình huống với đoàn trưởng, đoàn trưởng ở bên đầu điện thoại kia biểu dương anh, khi sắp cúp điện thoại thì đoàn trưởng đột nhiên hỏi: "Tiểu Lưu, nghe chị dâu nói cậu nói chuyện với cô gái kia rồi?"

"Nói rồi, nhưng con gái người ta căn bản không nhận tình cảm của em." Lưu Vũ lại tuyệt không biết mất thể diện.

"Không sợ cô ấy không biết, chỉ sợ nhận không được. Tôi nói nè tiểu Lưu, chúng ta là quân nhân, truyền thống của quân nhân là gì? Đó chính là dũng cảm tiến tới, tranh thủ đánh bại đỉnh núi này." Đoàn trưởng bên kia điện thoại dạy Lưu Vũ theo đuổi con gái như thế nào.

"Dạ, đoàn trưởng, kiên quyết hoàn thành nhiệm vụ."

"Đây mới là lính của tôi. Tiểu Lưu, nếu cậu đã chiêu đủ lính có trình độ cao rồi thì nhanh chóng trở lại, chuyện đón lính cứ để cho tham mưu và cán sự cấp dưới đi làm là được, cậu mau về theo đuổi tiểu Từ, đây cũng là chánh sự, vấn đề cá nhân của cậu là chuyện lớn hạng nhất trong đoàn đây."

Lưu Vũ lại nói: "Vậy không được, em không thể làm một nửa rồi chạy về, không thể bởi quen bạn gái liền ném công việc đi. Dù sao chuyện chiêu binh cũng trong tháng thôi, không vội, sau khi trở lại em sẽ kiên quyết bắt Tiểu Nhan lại, không đợi thêm nữa."

Sau khi cúp điện thoại, anh nhìn thời gian, nên tan việc rồi, có nên gọi điện qua không.

Khi anh do dự, Từ Nhan bên kia cũng do dự.

Cô nhớ lại lời chị Chu vừa nói với cô: "Tiểu Nhan à, tiểu Lưu người ta rất hài lòng với em, tánh tình nóng nảy của em không thể lộ ra nữa đâu, chớ dọa tiểu Lưu chạy mất đó." Lúc ấy, chị Chu nói chuyện điện thoại xong, liền gửi hình Lưu Vũ tới.

Trong hình Lưu Vũ mặc đồ rằn ri, cầm súng đứng trước một thân cây, hết sức oai hùng. Xem xong, Từ Nhan liền tương đối thỏa mãn, không thể nói thích, nhưng cũng có chút hảo cảm.

"Từ Nhan, anh nghĩ em là một cô gái cầm được thì buông được, không ngờ em trông khá mà không dùng được, đã ba năm rồi em còn không quên được thằng nhóc kia." Đây là lời anh cả Từ Lỗi nói trước đây không lâu.

Đúng, cô và tiểu Triệu đã kết thúc rồi, chia tay ba năm, nghe nói anh ta cũng đã có đối tượng, sắp kết hôn, dù cô không phục thì phải làm thế nào đây? Ít nhất cô còn có một việc có thể thắng được anh ta, đó chính là kết hôn.

"Chị, lần này em sẽ chú ý, chỉ cần anh ta không cho em leo cây, ta sẽ đồng ý gặp mặt." Đây là lời của Từ Nhan.

Cô nhìn điện thoại di động, vẫn luôn không có động tĩnh, chẳng lẽ chị Chu đang gạt cô? Không phải chị ấy nói, anh sẽ lập tức gọi điện thoại tới sao? Tại sao lâu như vậy, mà không có chút tin tức nào?

Đang suy nghĩ, điện thoại di động đột nhiên liên vang lên, là một dãy số xa lạ, cô suy nghĩ một lát, bấm nghe: "A lô, ai đó?"

"Là Tiểu Nhan phải không?" Bên kia có vẻ tương đối hưng phấn.

"Anh nói nhầm à?" Từ Nhan vừa nói, liền phát hiện mình lại tái phát sai lầm trí mạng, lại há mồm dử dằn rồi.

Cô cho là Lưu Vũ bên kia nhất định sẽ tức giận, bởi vì cô đã quen cách nói chuyện này, nhưng đối phương không nhất định hiểu, nếu mà hư chuyện, cô làm sao giao phó với chị Chu?

"Tiểu Nhan à, em vẫn như cũ, luôn dử dằn thẳng thắn, không có gì thay đổi cả, nhưng anh thích tính tình này của em." Lưu Vũ bên kia đột nhiên cười.

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Hôm nay là ngày Lưu Vũ chiêu binh từ thành phố duyên hải trở về, cũng là ngày mà anh sẽ gặp mặt Từ Nhan.

Trong một tháng đi công tác bên ngoài, giữa anh và Từ Nhan vẫn không gián đoạn liên lạc. Thật bất ngờ lần này Từ Nhan không từ chối nói chuyện với anh, ngược lại, hình như còn rất hài lòng về anh. Càng đến gần thành phố N, anh càng thấy khẩn trương, trong lòng một mực nghĩ nếu gặp cô thì nên mình nói những gì?

Trước lúc xuất phát, anh đã gọi một cú điện thoại, thận trọng nói: "Từ Nhan, anh muốn gặp em, để xác định quan hệ sau này của chúng ta."

"Xác định cái gì? Người yêu?" Giọng nói Từ Nhan lộ vẻ lạnh nhạt, giống như đang rất bình thản.

"Không phải, xác định quan hệ kết hôn của chúng ta."

Từ Nhan có chút giật mình: "Lưu Vũ, anh điên rồi! Chúng ta ngay cả người yêu cũng không phải, anh đã muốn nhảy lên phát triển tới mức kết hôn rồi sao?"

"Chúng ta đã là người yêu rồi, cho nên sau này gặp mặt chính là suy tính chuyện kết hôn." Lưu Vũ không hề nói nhảm.

"Tôi chưa có thừa nhận! Gặp mặt chỉ là xác định có thích hợp yêu đương không thôi." Từ Nhan nói tương đối dứt khoát.

"Anh mặc kệ em có thừa nhận hay không, trong lòng anh thừa nhận là được. Trong lòng anh đã sớm coi em là bạn gái, cho nên việc sau này gặp mặt chính là có nên suy tính cho việc kết hôn hay không. Từ Nhan, chúng ta không còn nhỏ nữa, phải chịu trách nhiệm với tình yêu của mình, chúng ta không chơi nổi chiến thuật kéo dài. Xác định, trong lòng có nhau thì chính là yêu thương." Mặc dù giọng nói của Lưu Vũ khi nói chuyện rất dịu dàng, nhưng lời nói vô cùng kiên định.

Tính khí nóng nảy của Từ Nhan lại bùng lên, cô nói: "Lưu Vũ, tôi cho anh biết, tôi không giống những cô gái yếu đuối kia, càng không có thừa nhận quan hệ yêu đương giữa tôi và anh, không đồng ý làm bạn gái của anh. Anh dám tự cho như vậy là đúng, bà đây vẫn chưa đồng ý, có muốn gặp anh hay không, đây là quyền lợi của tôi!" Nói xong, cô lập tức cúp điện thoại.

Sau khi bị cúp điện thoại, Lưu Vũ nghĩ thật lâu, sau đó nhắn cho cô một tin: Từ Nhan, biết em không phải ngày một ngày hai, trong cảm nhận của anh, đã sớm xác định em rồi. Anh không ép buộc em làm cái gì cả, đây chẳng qua chỉ là suy nghĩ của anh, anh nói suy nghĩ của mình cho em biết, về phần em có đồng ý hay không thì đó là suy nghĩ của em. Có suy nghĩ gì thì cứ nói nói ra, nói ra không phải muốn đạt được ngay kết quả, mà là để cho em hiểu rõ mà thôi, đây chỉ là một quá trình. Kết hôn là chuyện lớn, có đồng ý hay không phải cần em đồng ý mới được, anh không thể nào thay em suy nghĩ, không phải sao?D7Đ3L4Q1Đ' Nói thật, chúng ta cũng không nhỏ nữa, anh rất hài lòng về em, cho nên tự nhiên cũng xem em là bạn gái, anh thích em, vô cùng thích em, cho nên suy nghĩ muốn cưới

em làm vợ đã hình thành trong lòng anh, sau khi gặp mặt thì càng chắc chắn với suy nghĩ này. Nếu như em không muốn, em cũng có thể nói ra, mọi người đều nói ra suy nghĩ của mình, sau đó thương lượng, đưa ra một đáp án cuối cùng, em nói đi? Em không cần trả lời anh vội, nếu như em đồng ý gặp anh, thì hãy trả lời tin nhắn anh, biểu thị em đồng ý qua lại với anh, nếu như anh không thấy tin nhắn của em, như vậy anh đã biết mình nên làm thế nào rồi. Nhưng mà anh nói cho em biết, anh sẽ không buông tha em, đã xác định thì nhất quyết phải kiên trì tới cùng.

Sau khi tắt điện thoại, Từ Nhan đã hồi hận. Chị Chu từng nói với cô, Lưu Vũ rất ưu tú, cô không thể nóng nảy như vậy được, gặp được đúng người thật không dễ, bảo cô sửa bớt cái tính nóng nảy đi, cô cũng răm rắp làm theo, kết quả vì một câu nói của anh mà hủy đi toàn bộ sự thay đổi của cô, cô lại một lần nữa bộc phát tính khí nóng nảy. Nói thật, cô tương đối hài lòng với Lưu Vũ, không chỉ bởi vì anh là một quân nhân ưu tú, hơn hết đó chính bởi anh là một quân nhân có tính tình tốt, cô thích đàn ông lịch sự nhã nhặn, nhưng mà ở trong quân nhân tìm một người đàn ông như vậy, thật không dễ dàng, nhiều nhất cũng chỉ tìm được người như anh trai Từ Lỗi của cô mà thôi. Lần đầu tiên nghe được giọng nói của Lưu Vũ, ngay lập tức cô đã bị giọng nói ấy hấp dẫn, tiếng phổ thông nói rất chuẩn, giọng nói của cô từ trước đến nay đều không dễ nghe, đặc biệt là đối với giọng nói phổ thông pha lẫn tạp âm thì vô cùng mâu thuẫn, cho nên cô đã từng định tiêu chuẩn cho mình, tìm bạn trai tuyệt đối không được nói giọng địa phương, mà anh rất vừa ý cô. Nhưng kết quả trước khi gặp mặt, lại nói ra chuyện như vậy, chủ nghĩa đàn ông của anh cứ như vậy bộc lộ ra ngoài.

"Đồng Diệp, cậu nói tớ có nên gặp anh ta không?" Trong khoảng thời gian ngắn Từ Nhan không thể quyết định được.

"Vậy cậu nghĩ như thế nào?" Đồng Diệp cũng không nói đáp án trực tiếp.

Lần đầu tiên Từ Nhan lộ ra vẻ mặt mù: "Tớ cũng không biết, tớ muốn buông tha, nhưng lại luyến tiếc. Trước mắt Lưu Vũ là người đàn ông tớ rất vừa ý, ôn hòa lại ưu tú, nhưng thái độ vừa rồi của anh ta khiến tớ rất tức giận, anh ta lại có thể ra lệnh cho tớ... Từ Nhan tớ là cái gì? Là người nhận lệnh sao? Anh ta còn chưa hỏi ý kiến của tớ, cứ như vậy quyết định?"

"Vậy tớ hỏi cậu, cậu muốn kết hôn không?" Đồng Diệp nói trọng tâm.

"Muốn." Từ Nhan không chút suy nghĩ nói.

"Muốn kết hôn với anh ta?" Đồng Diệp lại hỏi.

"Cái người này còn nói nhảm?" Từ Nhan liếc mắt.

"Cậu đã muốn kết hôn, lại muốn kết hôn với anh ta, đề nghị của anh ta không phải rất hợp ý sao?" Đồng Diệp thấy kì lạ tại sao cô lại phản đối.

"Đồng Diệp, cậu không phải không biết, tớ không phải là ghét kết hôn, chỉ là ghét anh ta lấy giọng đó nói chuyện với tớ, đây là cái gì, chính là giọng nói ra lệnh, khi đó anh ta là cái gì chứ?" Từ Nhan giận nhất chính là chỗ này.

Đồng Diệp cười "phốc" một tiếng, Từ Nhan trừng cô: "Cậu còn cười, tớ buồn muốn chết rồi."

"Nha đầu, khi nào thì cậu đã học thói do dự rồi hả? Cảm thấy anh ta được, thì đừng cảm đi gặp, nếu bỏ lỡ thì thật tiếc đó, đừng bởi vì

chủ nghĩa đàn ông của người ta mà bỏ lỡ hạnh phúc của mình, đây không phải là tác phong của cậu. Nếu như cậu cảm thấy ở chung với anh ta có gì hay, vậy thì sớm buông tay đi, đừng chậm trễ người ta, hai người cũng đâu còn nhỏ."

Lúc này tin nhắn của Lưu Vũ cũng đã tới nơi, sau khi Từ Nhan đọc tin nhắn, liền quyết định thử một chút, không thể vì nguyên nhân như vậy mà buông tha được, giống như Đồng Diệp nói, ngộ nhỡ bỏ lỡ thật, có lẽ cô sẽ hối hận. Nói thật, trừ việc nói kết hôn trong điện thoại ra, ở những phương diện khác của Lưu Vũ khiến cô thực sự hài lòng.

Từ Nhan nhắn một tin, nội dung như sau: Tôi có thể đồng ý gặp anh, nhưng anh phải thu lại cái chủ nghĩa đàn ông kia cho tôi, tôi không phải lính của anh, anh không có quyền ra lệnh cho tôi!

Lưu Vũ: dạ, em nói như thế nào thì chính là như thế, nhưng mà anh vẫn phải nói, mục đích gặp mặt của chúng là chính là kết hôn làm cơ sở, điểm này anh vẫn giữ nguyên ý kiến.

Từ Nhan: Anh còn nói, có tin tôi thay đổi quyết định ngay bây giờ không?

Lưu Vũ: Bà cô của tôi ơi, anh sợ em rồi còn không được sao? Anh chôn suy nghĩ này sâu trong lòng, được chưa? Em cũng không thể đổi ý, nếu không anh trực tiếp giết cả nhà em.

Từ Nhan: Anh dám!

Lưu Vũ: Anh không có gì là không dám, anh là quân nhân, nói là làm mới là tác phong quân nhân nên có, quân nhân nói chính là tốc độ.

Thấy tin nhắn cuối cùng của Lưu Vũ, Từ Nhan đột nhiên cười, lập tức nhắn lại: Tôi là thủ trưởng của anh, phục tùng mệnh lệnh là thiên chức của quân nhân, cho nên anh phải nghe lời tôi.

Gửi xong tin nhắn, cô chống cằm lên suy nghĩ, đây rốt cuộc là người như thế nào? Khi thì dịu dàng, khi thì lại bá đạo? Sau khi gặp mặt, có thể hài lòng hay không? Có thể tốt như trong tưởng tượng hay không? Một tháng liên lạc qua lại, anh vẫn luôn nhường cô, trừ chuyện gặp mặt thì có chút bất đồng.

Đang suy nghĩ, điện thoại di động lại sáng lên, là tin nhắn Lưu Vũ gửi tới, chỉ có một câu: Thủ trưởng trong nhà chính là vợ, em đồng ý làm vợ anh rồi sao ?

Thấy tin nhắn ngắn này, cô bật cười, thủ trưởng? Xưng hô này không tệ. Giống như đã từng có người gọi cô là thủ trưởng, nhưng vật đổi sao dời, tất cả đều đã thay đổi, giống như ông anh nói, người đó đã là quá khứ rồi, cầm được thì buông được, đó mới là tác phong của cô.

Trong thời gian này, anh cả Từ Lỗi vẫn thường gọi cho cô, hỏi cô khi nào thì gặp mặt anh, cô lập tức nói: "Em đã có bạn trai, anh dập tắt ngay cái suy nghĩ ấy đi."

"Bạn trai? Chuyện khi nào? Một tháng trước em còn chưa có, bây giờ đã có rồi?" Từ Lỗi không hề tin lời cô nói.

"Thế nào? Trong mắt anh, em gái này không ai muốn? Nói cho anh biết, bạn trai em cũng là một quân nhân, người ta ưu tú lắm, không hề thua kém anh, về sau bót lấy người kia ra làm phiền em, phá hỏng quân hôn là phạm pháp."

"Thật có? Người ở đâu? Tên gì? Em giống như đứa ngốc, đừng để người ta lừa." Vừa nghe cô nói thực sự có bạn trai, Từ Lỗi lập tức hỏi.

"Tại sao em phải cho anh biết? Tự em chọn bạn trai, đương nhiên là ưu tú nhất, so với bạn học gì đó của anh còn ưu tú gấp trăm lần."

"Vậy cũng không được, để anh gặp mặt đi, giúp em nắm chặt."

"Dừng, là anh tìm chồng hay em tìm chồng? Nói cho anh biết, em với anh ấy đã quyết định rồi, quyết định một tháng sau kết hôn, mọi người cũng đừng lo chuyện của em nữa." Từ Nhan ném ra một quả bom hẹn giờ.

"Cái gì? Một tháng sau kết hôn? Từ Nhan, có phải em điên rồi không, hay là đầu óc có vấn đề?" Từ Lỗi gần như nhảy dựng, rất khó tưởng tượng đây đây là lời em gái anh nói ra.

"Chuyện này em đã quyết định rồi, anh đồng ý cũng được, không đồng ý cũng được, em vẫn muốn kết hôn." Nói xong, cô liền cúp điện thoại.

Nhìn màn hình tối thui, Từ Lỗi bất đắc dĩ lắc đầu, nha đầu này, cho tới bây giờ đều tùy tiện như vậy, lúc nào thì mới có thể bình thường một chút?

"Nha đầu cùng chuyện của anh ta, anh cũng đừng quản, anh là anh cả, có thể lo được chuyện người ta kết hôn động phòng sao? Em cảm thấy con người Lưu Vũ không tệ, lần này nha đầu này quyết tâm rồi." Đồng Diệp khuyên Từ Lỗi.

Mắt Từ Lỗi sáng rực lên, sau đó cười hì hì nói: "Anh không lo chuyện người ta kết hôn động phòng, nhưng anh lo chuyện cùng em động phòng." Nói xong tay giơ lên như sói vồ lấy cô, tiếng Đồng Diệp thét chói tai, sau đó chính là âm thanh thở dốc yêu kiều.

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Lưu Vũ ngồi xe lửa đêm tới, khi đến thành phố N đã hơn tám giờ tối rồi, lại phải đi báo cáo tình hình chiêu binh trong một tháng qua, cho nên liền hẹn Từ Nhan gặp mặt vào sáng mai, mà hôm đó lại đúng là Chủ Nhật.

Hai người hẹn trong một quán cà phê ở Thành Đông, Lưu Vũ tới trước, anh đến sớm hơn vài phút. Một mình Từ Nhan không dám đi gặp người, còn cố sống cố chết viện lý do, không phải vấn đề gan to gan nhỏ, để Đồng Diệp đi cùng cô.

Hôm nay Từ Nhan mặc đồ công sở, bởi vì cho dù là ở cuối tuần cũng có lúc cô phải đi trực, hôm nay chỉ đổi ca với đồng nghiệp thôi. Lúc bọn họ tới quán cà phê, Lưu Vũ đã sớm tới, anh không mặc quân trang, mà mặc một bộ tây trang. Trời tháng 12 đã lạnh, nhưng anh chỉ mặc một chiếc sơ mi cộng thêm áo vest, trong lòng Từ Nhan nghĩ, anh ta không lạnh sao? Nhưng bên trong quán cà phê có máy điều hòa, dù cô ở bên ngoài thì lạnh run, thì vừa bước vào đã được hơi ấm bao lấy.

"Thật ngại quá, trên đường bị kẹt xe nên tới chậm."

Từ Nhan và Đồng Diệp mới vừa đi vào, Lưu Vũ lập tức đón tiếp, nghe Từ Nhan giới thiệu: "Để tôi giới thiệu một chút, đây là bạn tốt của tôi, đồng thời cũng là chị dâu tương lai của tôi. Đồng Diệp, đây là Lưu Vũ."

"Xin chào, mời ngồi." Lưu Vũ nhắc ghế giúp các cô, thái độ lịch thiệp tiếp đón, sau đó gọi phục vụ, "Cho tôi hai tách cà phê."

Lúc cà phê được mang lên, Lưu Vũ có rất nhiều điều muốn nói với Từ Nhan, nhưng bên cạnh có người, những lời muốn nói đều phải nuốt vào cổ họng.

Lưu Vũ nhìn trang phục ngày hôm nay của Từ Nhan, bộ trang phục công sở mặc trên người cô thật vừa vặn, khiến vóc người nóng bỏng của cô được khắc họa thật hoàn mỹ, toàn bộ đều là màu đen, làm người khác thấy được sự nghiêm túc và thần bí. Lúc nhìn thấy người thật ở trước mặt, anh lại phát hiện ra người thật so với hình đẹp hơn không biết bao nhiêu lần, thì ra cô lại xinh đẹp như vậy, chính anh không có nghĩ tới. Mỗi khi cô không nói, là một phong thái điềm tĩnh, dĩ nhiên anh cũng biết mỗi khi cô nổi giận có dáng vẻ gì, chỉ nghe qua giọng nói của cô, mà không được cảm nhận qua sự nổi giận thực sự. Nghĩ đến đây, khóe miệng anh khẽ nhếch lên, nở nụ cười vừa dịu dàng lại không thất lễ.

Lúc anh quan sát cô, thì Từ Nhan bên này cũng lặng lẽ nhìn anh. Người thật với hình có chút không giống, trong hình anh mặc quân trang cầm súng, cho người ta một cảm giác hoang dã, mà lúc này anh lại một thân tây trang, lại làm cho người ta thấy một cảm giác nhã nhặn dịu dàng, người nào không biết rất khó để hình dung anh hiện tại với tấm hình kia là một. Khuôn mặt anh có chút đen, nhưng so với trong hình thì trắng hơn không ít, mái tóc con nhím, nhưng khóe miệng chứa nụ cười làm cho người ta có cảm giác bình yên. Đối với người đàn ông này tương đối thỏa mãn, Từ Nhan không ngừng tán thành.

Đồng Diệp ngồi một bên, cảm thấy bản thân như cái bóng đèn dư thừa. Từ Nhan gọi cô tới đây, thật ra thì chính là muốn cô giữ cửa,

xem người đàn ông này có thích hợp hay không, nhưng bây giờ thấy hai người họ nhìn nhau chăm chú coi cô như người tàng hình, loại cảm giác làm kỳ đà cản mũi này cũng không dễ chịu gì. Thấy tình hình của hai người này, nhiệm vụ hôm nay của cô đã xong, đã đến lúc rời khỏi, nhưng không gian lại cho hai người tình vừa mắt nhau này.

Đồng Diệp đứng lên, nói xin lỗi với hai người: "Thật xin lỗi, bạn trai tôi nhắn tin tới, có chuyện tìm tôi, không thể ở đây với hai người được, tôi đi trước."

Từ Nhan bắt lấy tay Đồng Diệp: "Đồng Diệp, cậu đi làm cái gì? Không phải hôm nay anh tớ làm thêm giờ sao? Lúc nào thì rảnh rồi thế?"

"Anh cậu vừa nhắn tin tới, nói đã làm xong việc, hiếm khi là chủ nhật, là thời điểm tốt để hẹn hò." Đồng Diệp trợn mắt nói dối.

Từ Nhan cũng đứng lên: "Anh tớ ở đâu? Nếu không tớ đưa cậu tới đó?"

"Không cần, tớ gọi taxi được rồi, cũng không làm phiền cậu, cậu nên hẹn hò với anh Lưu thật tốt mới đúng." Nói xong, Đồng Diệp liền vội vàng ra khỏi quán cà phê.

Vừa ra phòng, cô lập tức gọi điện cho Từ Lỗi: "Từ Lỗi, em sẽ đến chỗ anh bây giờ. . . . . Đúng, nha đầu đã gặp anh Lưu rồi. . . . . Em cũng không biết bọn họ nói chuyện thế nào. . . . . Không được, em không muốn làm bóng đèn, muốn thì anh tự đi, em đến đây." Cúp điện thoại, cô đón một chiếc taxi.

Đồng Diệp vừa đi, hai người ngồi đó cũng lúng túng, không biết nên nói cái gì cho phải.

"Như thế nào? Đắng sao? Nếu đắng, có thể cho thêm sữa." Lưu Vũ lên tiếng phá vỡ không khí yên lặng, cầm lấy ly sữa bên cạnh, thay cô cho vào tách.

Từ Nhan đẩy sữa trong tay anh ra: "Tôi có thói quen uống cà phê đắng."

Mọi việc cũng đều có thói quen, mặc dù trước kia khi uống cà phê cô đều thêm đường với sữa, nhưng đã uống cà phê rồi, sẽ phải thích ứng, biết rõ cà phê này đắng, sẽ phải chuẩn bị tâm lý chịu đắng, không thể bởi vì nó đắng mà thêm đường, sữa vào. Dĩ nhiên, thêm chút ngọt cũng là điều dễ hiểu, chẳng qua khi uống cà phê nhất định phải đắng để khiến nội tâm mạnh mẽ hơn.

"Từ Nhan, em suy nghĩ như thế nào?" Lưu Vũ vừa khuấy cà phê, vừa hỏi.

"Suy nghĩ cái gì?" Từ Nhan không chút để ý hỏi.

"Suy nghĩ chuyện kết hôn." Lưu Vũ nói nhỏ, anh có thể tưởng tượng khi vừa nói xong lời này, nhất định sẽ phải chịu cơn giận dữ của cô, nhưng anh không thể không nói.

Quả nhiên Từ Nhan nổi giận, cô đứng lên, nói: "Lưu Vũ, chúng ta vừa mới gặp mặt, anh liền đề nghị chuyện kết hôn? Anh có phải quá đáng lắm hay không?"

"Tiểu Nhan, em đừng gấp, nghe anh nói hết đã. Anh là quân nhân, không có nhiều thời gian để hẹn hò, chúng ta với lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không giống nhau, chúng ta đã nói chuyện được

một tháng rồi, anh tương đối hài lòng về em, anh tin tưởng em đối với anh cũng rất hài lòng, nếu như không hài lòng thì đã lấy một lý do để rời đi rồi. Giống như khi trước anh đã nói, tuổi của chúng ta cũng không nhỏ, cảm thấy đối phương thích hợp thì nên kết hôn. Nếu như em không hài lòng về anh, hoặc là chán ghét anh, em có thể từ chối anh, thậm chí rời khỏi anh, nhưng mà đây là lời nói nghiêm túc của anh, cũng đang rất nghiêm túc cầu hôn em." Lưu Vũ nói chân thành, nếu cô thực sự bỏ đi, anh sẽ để mặc cô bỏ đi sao? Câu trả lời là không.

Từ Nhan đứng đó, cắn răng nghiền lợi, nhưng cô cũng không thể bỏ đi. Thật ra thì anh nói không sai, tuổi hai người cũng không còn nhỏ, cô cũng sắp 30 rồi, quả thật nên sớm quyết định tiến tới hôn nhân, giống như trước kia anh nói, sớm quyết định sớm an tâm, có thể nhớ thương lẫn nhau. Cô thực không hài lòng về anh sao? Đáp án dĩ nhiên là phủ định, cô đối với anh tương đối vừa lòng, anh lịch thiệp, anh nhã nhặn, đều nhường nhịn cô, người đàn ông này đáng giá để cô gả.

Nhớ tới lời ông anh già nói: "Như em? Đừng hòng lừa anh? Anh xem em có thể kết hôn được hay không, bằng không thì hãy chờ xem mắt sau đó kết hôn với bạn học của anh đi."

"Một tháng sau, một tháng sau anh cứ chờ mà xem bọn em bước vào lễ đường." Ngay lúc đó cô ném ra một câu nói như vậy, sau đó liền tắt điện thoại.

Một tháng, thời gian chỉ có một tháng, nếu như muốn nói để hiểu, một tháng cũng không thể hiểu rõ một người, chuẩn bị chu đáo còn không bằng đuổi khéo. Cô cắn răng, lại ngồi xuống: "Kết hôn, có thể, nhưng không phải anh cầu hôn tôi, mà là tôi cầu hôn anh, thời gian là một tháng sau." Cô nói dứt khoát.

Nhìn bộ dạng kiên quyết không nghe lời kia của cô, Lưu Vũ đột nhiên cười, trong mắt anh, lúc cô kiên quyết trông cũng rất đáng yêu, không ngừng kích thích lòng ngực của anh, quả nhiên là cô gái anh biết, vẫn là cô gái không phân cao thấp với anh, ba năm không thấy, không hề có một chút thay đổi nào.

"Được, tất cả đều nghe lời em." Lưu Vũ cười trả lời.

Cả hai ra khỏi quán cà phê, Lưu Vũ dẫn cô tới rạp chiếu phim. Anh vốn định bắt taxi, nhưng Từ Nhan lại chạy tới chiếc xe Hummer bên cạnh, xe này là của Từ Lỗi, nhưng bình thường luôn do Từ Nhan đi. Cô thích những chiếc xe phóng khoáng, cho nên cô có thể lái Hummer, cho tới bây giờ cô đều không thích những loại xe tinh tế. Thấy chiếc Hummer kia của cô, Lưu Vũ ngẩn người, nhưng không hề do dự bước lên xe.

Phim điện ảnh mới nhất là Transformers 2, Từ Nhan thích thể loại hành động, đã từng có phim hoạt hình Transformer , chính là ước mơ cả đời của cô.

Trong rạp chiếu bóng rất tối, ánh sáng tập trung ở trên màn ảnh, xung quanh dường như cũng không có âm thanh.

Từ Nhan và Lưu Vũ ngồi ở hàng ghế cuối, Từ Nhan ăn đồ ăn vặt, đồ ăn vặt là anh mua, bắp rang bơ thơm ngon.

"Anh có muốn ăn không?" Từ Nhan nhìn màn hình huỳnh quang, vừa đem bắp rang đưa về phía anh.

Lưu Vũ vốn muốn nói không cần, nhưng nghĩ kỹ lại, cũng học bộ dáng của cô, nhúm lấy một chút bắp rang, ngồi trên ghế, vừa nhai bắp vừa nhìn cô.

Trong bóng tối, ánh sáng không đủ, cũng không thể chiếu sáng khuôn mặt Từ Nhan, nhưng trong mơ hồ, còn thấy được ánh mắt trong veo của cô. Gần như vậy, anh dường như còn nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch.

Anh không nghĩ đến, sẽ có một ngày anh ngồi cùng cô trong rạp chiếu bóng này, lấy tư cách là vị hôn thê, đây là chuyện dù có nằm mơ anh cũng không dám nghĩ, nhưng chuyện này lại là sự thật.

Ông trời đối với Lưu Vũ anh không tệ, khiến chuyện hư ảo ở trước mắt, lại chân thật như vậy.

Anh lặng lẽ vươn tay ra, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô vào, khi làn da thô ráp đụng chạm với làn da mềm mại thì tim anh đập nhanh hơn.

"Anh làm gì đấy?" Từ Nhan bị hành động này của anh làm cho kinh ngạc, quay đầu lại trừng anh, vùng vằng muốn thoát khỏi bàn tay anh.

Nhưng Lưu Vũ chẳng những không buông tay, còn nắm chặt hơn, anh ổn định lại nhịp tim dồn dập, kiên định nói: "Anh sẽ không buông tay, nếu như đã nắm lấy, cả đời này anh sẽ không dễ dàng buông tay."

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Quân nhân kết hôn là phải làm báo cáo, không phải anh muốn kết thì kết, mặc dù Lưu Vũ là người ở ban thẩm tra, nhưng trình tự này cũng không thể thiếu. Báo cáo của Lưu Vũ vừa được đưa lên đã tạo ra chấn động không nhỏ, các đồng nghiệp đều sợ ngay người, một tháng không thấy, không ngờ một người không màng kết hôn lại có thể muốn kết hôn nhanh chóng đến vậy, chuyện này thật quá bất ngờ rồi.

"Tôi nói Phó ủy viên Lưu, động tác thật nhanh chóng, chiêu binh trở về, cũng đã muốn kết hôn." Một chiến hữu chạy đến hỏi han.

"Tất nhiên, đánh nhanh thắng nhanh là phong cách của quân nhân, tôi tự nhiên cũng muốn đem phong cách này khuếch trương lên." Lưu Vũ hả hê nói.

"Nhìn bộ dáng đặc ý của cậu kia. Nghe nói vị hôn thê của cậu rất xinh đẹp? Hôm nào cho anh em gặp mặt đi?" Chiến hữu kia đột nhiên nhỏ giọng nói.

Lưu Vũ ngẩn người, rất sung sướng mà đáp đồng ý: "Có thể, đến lúc đó tôi thông báo cho các bạn học, mọi người cùng nhau ăn bữa cơm, những người bạn đó, sau khi tốt nghiệp chúng ta còn chưa tụ tập lần nào."

"Chuyện này rất tốt, đến lúc đó cậu cũng không thể đổi ý?"

Lưu Vũ không nghĩ tới chuyện mình muốn kết hôn, ngay các bạn học cũ cũng biết, mọi người rối rít gọi điện thoại tới hỏi thăm. Cũng khó trách những người đó hỏi thăm, dù sao anh vẫn luôn một mình, trong trường quân đội không ai thấy anh yêu đương, bây giờ đột nhiên muốn kết hôn, các bạn học sao có thể không niềm nở? Mấy ngày nay vẫn nhận được điện thoại của bạn học cũ trong trường quân đội, nghĩ lại sau khi tốt nghiệp đường ai nấy đi, cũng đã nhiều năm không gặp, nghe nói cuộc sống của mọi người cũng không tệ, nên gặp mặt rồi, mỗi trường đại học đều có hội sinh viên, trường quân đội của bọn họ cũng không ngoại lệ, vì vậy bắt đầu báo cho những người có liên quan tổ chức họp lớp.

Kể từ sau lần Lưu Vũ mặt mặt Từ Nhan đó, hai người lại muốn nghĩ cách gặp mặt lần nữa. Hai người cũng vội, công việc gần đây của Từ Nhan ở thư viện cũng rất bận, chủ yếu là tính chất bất ngờ của kì nghỉ đông, hơn nữa cuối năm lại phải tổng kết, cho nên loay hoay sút đầu mẻ trán, mà Lưu Vũ cũng bận rộn, tân binh nhập ngũ, lão binh giải ngũ, những công việc này mặc dù có ban liên quan làm, nhưng là người ủy viên chính trị điều hành công việc, gần đây cấp trên thường xuyên kiểm tra, cho nên lượng công việc cũng tương đối lớn.

Tới chủ nhật Lưu Vũ mới có thể được nghỉ ngơi, nhưng lúc anh thường nghỉ thì Từ Nhan lại không rảnh rồi, nhiều khi đổi ca cho đồng nghiệp. Hai người muốn kết hôn, cũng không thể không mua chút đồ, cho dù chỉ là đăng ký, nhưng ăn mừng thì vẫn nên có.

Ở bên ngoài, Lưu Vũ rất ít khi mặc quân trang, quân trang chỉ khi thi hành nhiệm vụ mới mặc. ,D"Đ'L'Q"Đ! Quân nhân mặc quân trang ra ngoài, trong nhiều phương diện thì khá bất tiện, dù sao quân trang cũng quá chói mắt, sẽ khiến cho người khác dị nghị, chỉ có thể

làm việc theo quy củ, không hề tự do, cho nên mỗi lần đi ra ngoài anh đều mặc quần áo bình thường.

Hôm nay anh mặc một chiếc áo bông, dù sao mùa đông ở thành phố N cũng không ấm áp, mặc dù cơ thể anh cường tráng, nhưng cũng không thể chống lại với thời tiết, cho nên mặc áo bông. Nhìn cô gái nhỏ bên cạnh, mặc một chiếc áo khoác nhung màu đỏ rượu, dưới đi giày boots cao gót. Từ Nhan vốn không quá cao, nhưng cũng 1m7, đi thêm đôi giày cao gót, thì sắp xỉ bằng anh.

"Mệt không?" Lưu Vũ quan tâm hỏi.

Anh nhìn cô đi đôi giày cao gót mười phân, trong lòng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Gót giày cao như vậy, cô đi không mệt sao? Anh thật bái phục sự dũng cảm của phụ nữ, vì xinh đẹp, có thể đi cà kheo, trong mắt anh giày cao gót với cà kheo không khác nhau tí nào.

"Không mệt." chỉ là chân hơi đau chút xíu, nhưng câu phía sau dù thế nào cô cũng không nói ra, bằng không chỉ làm chuyện cười cho Lưu Vũ thôi.

"Nào, anh cõng em." Lưu Vũ dù sơ ý thế nào, cũng nhìn thấy chớp mũi cô rịn mồ hôi.

"Cái gì?" Từ Nhan trợn mắt.

"Anh nói anh cõng em, có gì kì lạ sao?" Lưu Vũ không hiểu nhìn cô.

Từ Nhan thu hồi vẻ mặt ngạc nhiên, nhưng vẫn âm thầm kinh ngạc, anh vừa nói là cõng sao? Cô chưa bao giờ nghĩ đến, một người đàn ông nào dám cõng cô trên đường, chỉ đơn giản vì cô

mệt. Cô và anh mặc dù đã đính hôn, nhưng dù sao nam nữ chỉ mới gặp nhau có hai lần, nếu như theo trình tự bình thường, hai người vẫn chỉ như người xa lạ, nhưng nếu muốn kết hôn, sẽ phải bỏ qua sự dè dặt này.

Được anh cõng trên lưng, cầm trong tay giày cao gót của mình, nhìn ánh mắt của người đi đường, cô cảm thấy tương đối thỏa mãn. Được một người đàn ông cõng, mà người đàn ông đó sắp trở thành chồng mình, loại cảm giác tự hào này không thể coi nhẹ. Mà một người đàn ông muốn cõng người phụ nữ trên đường, với bản thân cần dũng khí rất lớn, nhưng trên mặt anh lại không có chút khó chịu, nhiều nhất cũng chỉ thấy đau lòng, lo lắng cho cô, điều này khiến trong lòng cô thấy ấm áp, người đàn ông này thật không tệ.

"Tiểu Nhan, cuối tuần chúng ta sẽ mời hội bạn học, đến lúc đó em đi với anh được không?" Vừa cõng, Lưu Vũ vừa hỏi cô.

"Cuối tuần lúc nào? Hình như em phải trực." Từ Nhan nghĩ, hội bạn học nhất định sẽ tổ chức vào chủ nhật, lại vừa đúng lúc cô phải trực ban.

Lưu Vũ đứng lại, quay đầu lại nhìn cô, trong khi Từ Nhan đang cúi đầu suy nghĩ, không để ý anh đang quay đầu lại, môi hai người cứ như vậy mà chạm vào nhau.

Hai người cũng ngẩn ra, sau đó mặt đỏ như lửa đốt. Lưu Vũ ho khan một tiếng, cố gắng lảng sang chuyện khác: "Hội bạn học mọi người đều dẫn theo bạn gái, anh đến vợ chưa cưới cũng có rồi, nếu không đưa em tới, về tình về lý không thể cho qua." Miệng vô thức động, trong đầu tất cả đều là cảm giác khi nãy hai người chạm môi... Kích thích cảm xúc con người.

Từ Nhan mặt đỏ tới tận mang tai, cô thật không ngờ cô và anh vô tình hôn môi như thế, mặc dù đây không tính là hôn môi, nhưng chính là đụng chạm thân mật nhất của hai người. Cảm giác đụng chạm lạnh lạnh ban này, khiến tim cô run rẩy không thôi.

"Được rồi, em sẽ nghĩ cách đổi ca trực với động nghiệp, chỉ là hội bạn học này lời qua tiếng lại thật nhàm chán." Từ Nhan vui đầu vào cổ anh, thì thào nói.

Động tác vô ý nhất của cô, lại khiến cho hô hấp Lưu Vũ nặng hơn, nhịp tim anh đập thật nhanh, điên cuồng nhảy loạn.

Bình tĩnh, Lưu Vũ mày nhất định phải bình tĩnh, chẳng qua cô ấy chỉ vui đầu vào cổ mày thôi, không được có suy nghĩ lung tung. Nhưng hơi thở của cô vẫn cứ kích thích thần kinh của anh, làm anh cách nào cũng không bình tâm lại được, cảnh hai người mới vô tình đụng chạm thân mật lại xuất hiện trong đầu anh khiến mặt anh càng nóng.

"Để em xuống đây, tự em đi được." Từ Nhan bò xuống khỏi lưng anh, mang giày cao gót vào, cách xa anh một chút.

"Em làm sao vậy?" Lưu Vũ nghĩ là cô không thoải mái, đi tới dìu cô.

"Em đã nói rồi, tự em đi." Từ Nhan đỏ mặt gạt tay anh ra, vội vã bước đi trước.

Nhưng hình như ông trời cố ý chống đối cô, cô mới đi được hai bước, hai chân đột nhiên vắt vào nhau, đau đớn dồn xuống chân, cô bị tẹo chân rồi.

"Sao vậy?" Lưu Vũ vội vàng chạy tới, thấy cô đang đau đến nhúu mày.

"Chân của em . . . . . Đau quá." Từ Nhan không nghĩ tới trước mặt anh lại lộ ra vẻ mặt dịu dàng như này, nhưng chân của cô thực sự rất đau.

Lưu Vũ ngồi xổm xuống đỡ lấy chân bị thương của cô, đã thấy cổ chân cô sưng lên. Anh cũng sợ, không nói thêm câu nào trực tiếp cõng cô lên.

"Em không muốn ở trên lưng anh, tự em sẽ đi." Nhưng vừa mới đi được một bước, cô cảm thấy tan nát cõi lòng, căn bản không bước đi nổi.

Lưu Vũ cau mày nói: "Bị thương còn cậy mạnh, anh cõng em thì thế nào? Em là vợ sắp cưới của anh! Bây giờ anh cõng em đi bệnh viện, nếu em không muốn anh cõng trên lưng, thì anh liền bế em."

Cõng đã đủ mất thể diện, còn bế đi, Từ Nhan bị dọa mặt trắng bệch, vội vàng nói: "Được được, em để anh cõng."

Trong bệnh viện, Từ Nhan khổ sở ngồi trên ghế, khi bác sĩ nắm cổ chân thì cô đau đến kêu cha gọi mẹ.

"Nếu như em thấy đau quá, thì cắn vào tay anh." Lưu Vũ nhìn cô đau đớn thì tim anh cũng như bị dao khoét vậy

"Cô kiên nhẫn một chút." Bác sĩ nói xong, tay đè chặt chân của cô, vặn một cái thật kêu.

Từ Nhan đau đến muốn ngất đi, cắn mu bàn tay của Lưu Vũ, răng cũng cắn ngập thịt. Lưu Vũ chịu đau, không kêu dù chỉ một

tiếng.

"Tốt lắm, xương khớp đã về vị trí cũ, cô để hở vết thương ra chút, mấy ngày sau nhất định không được đụng đến nước lạnh, nhớ thoa thuốc đúng giờ." Bác sĩ căn dặn, sau đó viết đơn thuốc.

Lấy thuốc, công cô trở về, Lưu Vũ nói: "Sau này đừng đi giày cao gót nữa."

"Tại sao không thể đi?" Từ Nhan hỏi ngược lại.

"Em xem mình một chút, bởi vì đi đôi giày rách này, chân cũng bị thương thành ra như vậy, em còn dám mang?" Một sự tức giận Lưu Vũ không biết lấy ở đâu, căm ghét giày cao gót này cực kì.

"Cái gì cũng không được đi? Giày cao gót là món đồ đẹp dễ, phụ nữ đi nó cũng giống như quân nhân các anh mang súng vậy."

"Nhưng thứ này sẽ khiến em bị thương, nói gì thì nói anh cũng không thể để em đi nữa."

"Tại sao? Đừng nghĩ em muốn gả cho anh rồi, anh có thể ra lệnh cho em." Từ Nhan mạnh mẽ nói.

"Hôm nay em dọa chết anh rồi, đồ cao như vậy, chân có thể không bị thương sao? Sau này em phải thường xuyên đi giày thấp thôi, đừng khiến mình bị thương, bây giờ em cũng không phải một người." Giọng nói của Lưu Vũ mặc dù rất cứng rắn, nhưng trong lời nói tràn đầy sự quan tâm lọt vào tai cô, Từ Nhan đột nhiên im lặng.

Đã lâu không có ai quan tâm cô như vậy, cô nhỏ giọng than thở: "Ai mới không phải một người? Em từ trước đến giờ vẫn là Từ Nhan, như cũ. . . . ."

"Em lặp lại lời khi nãy một lần nữa?" Lưu Vũ quay đầu lại, lại thấy khuôn mặt ngượng ngùng của Từ Nhan, anh cũng không thể phát diên nữa. "Về sau đừng khiến người khác lo lắng như vậy, anh sẽ đau lòng." Anh thì thào nói, thắt chặt vòng tay, lực nâng mông cô mạnh hơn.

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Khi hôn ước vừa được xác định, Lưu Vũ lập tức gọi cho cha mẹ đang cách xa cả ngàn cây số: "Ba, con muốn kết hôn."

"Không để cho ba mẹ xem qua, con không được tự tiện quyết định." Ba Lưu cho rằng, kết hôn là chuyện lớn, cũng không thể làm qua loa.

"Ba, ba cũng biết cô ấy, chính là cô gái trong tấm ảnh lần trước con đưa ba xem đó, là Tiểu Nhan."

"Là cô bé đó? Con theo đuổi được cô bé đó?" Mẹ Lưu ngồi bên cạnh vừa nghe thấy giọng con trai muốn kết hôn với người trong lòng, vội vàng cướp lấy điện thoại.

Tin tức này, khiến nhà họ Lưu chấn động. Thì ra trước khi Lưu Vũ còn chưa gặp mặt Từ Nhan, anh đã đưa tấm hình của cô cho ba mẹ, lúc ấy mẹ Lưu đã tương đối hài lòng về cô bé này, không ngờ con trai lại có thể theo đuổi được con gái nhà người ta.

Nhà họ Lưu lập tức mở hội nghị khẩn cấp, quyết định cuối cùng, trước khi kết hôn, nhất định họ phải gặp được người con dâu này, ảnh và người thật dù sao cũng có khác biệt.

"Ba, trước hôn lễ, con sẽ đưa Tiểu Nhan về nhà, nhưng bây giờ con với cô ấy đều không có thời gian, cuối năm, công việc rất nhiều." Nghe đề nghị của ba mẹ, Lưu Vũ lập tức đồng ý, trong lòng

đang suy tính lúc làm lễ mừng năm mới nhất định dẫn Từ Nhan về gặp cha mẹ.

Bởi vì lễ mừng năm mới phải dẫn Từ Nhan về gặp cha mẹ, cho nên trước đó Lưu Vũ đã bắt đầu tính toán, quân nhân muốn nghỉ phép đều phải xin, cho nên anh đã sớm trình đơn lên trên. Không ngờ lãnh đạo so với anh còn gấp hơn, lập tức phê chuẩn đề xuất nghỉ phép của anh.

Tiệc gặp mặt bạn học của Lưu Vũ được tổ chức vào chủ nhật, trước đó, Từ Nhan bận tối mào tối mịt, chủ yếu là tổng kết cuối năm, cũng không biết có thể tới dự buổi tiệc của anh hay không?

Báo cáo kết hôn anh vừa nộp, rất nhanh đã được phê chuẩn, so trình tự bình thường nhanh hơn nhiều.

Đăng ký trước, sau đó là kiểm tra chính trị, kiểm tra sức khỏe, sau loạt kiểm tra, hai người quyết định cuối tuần đi kiểm tra sức khỏe, nhưng bộ phận kiểm tra sức khỏe chủ nhật không làm việc, cho nên hai người quyết định đi vào thời gian nghỉ ngơi của Từ Nhan, dù sao Lưu Vũ cũng đều phải xin nghỉ.

Hai người vẫn liên lạc hằng ngày như bình thường, bình thường vẫn là Lưu Vũ chủ động, đa số anh sẽ không gọi vào lúc cô đang làm việc, bởi vì khi cô bận ghét nhất bị người khác quấy rầy, lúc này cô sẽ lựa chọn không nghe điện thoại, nếu không sẽ chửi mắng người ta thậm tệ.

Sau cơm trưa, Từ Nhan sẽ có thời gian nghỉ, bình thường khi đó là thời gian hai người nói chuyện, Từ Nhan cho anh biết, cô đã đổi được ca với đồng nghiệp, chủ nhật có thể tham gia hội bạn học với anh.

"Tiểu Ngự, hôm nay tan tầm đi dạo phố với tớ được không?" Từ Nhan gọi Tiểu Ngự đang chạy qua.

Tiểu Ngự tên thật là Thu Tranh, là bạn học thời đại học của Từ Nhan, sau khi tốt nghiệp hai người lại làm cùng một cơ quan. Gia đình Tiểu Ngự cũng được coi là cán bộ cao cấp, cha là Cục trưởng Cục Công an, mẹ trước kia làm ngân hàng, sau đó theo quân thì ở nhà làm bà nội trợ. Tiểu Ngự vô cùng ưu tú, vừa vào đơn vị, năm thứ hai liền được thăng chức làm chủ nhiệm, mà Từ Nhan vẫn ở trong đám nhân viên. Từ Nhan từng cười nói: "Tiểu Ngự à, một cái chớp mắt, cậu là lãnh đạo của tớ." Tiểu Ngự lại trả lời: "Đó là cậu không muốn tranh vị trí này, nếu như cậu muốn, vị trí này nào có thể là của tớ chứ?"

Hai người đi làm, phòng làm việc kề nhau, sau khi tan việc, luôn cùng nhau đi dạo phố, dĩ nhiên không thể thiếu được Đồng Diệp.

"Thế nào, phải đi gặp bạn trai?" Tiểu Ngự nháy mắt với cô.

"Là hội bạn học của anh ấy, nói là phải mang bạn gái đến, tớ phải liêu mình đi theo thôi." Từ Nhan không chút để ý nói.

"Như vậy ăn mặc cũng phải đẹp, không thể để bạn gái của bạn học anh ta hạ thấp được."

Ánh mắt Từ Nhan lơ đãng lướt qua màn hình máy tính, lại thấy một bức ảnh chân dung nhấp nháy. Cơ quan bọn họ không giống những nơi khác, có lúc cho phép nhân viên mở QQ, bởi vì trong công việc cũng không thể thiếu internet, cũng là một cách liên lạc với khách hàng.

Nhưng Từ Nhan bỗng kinh ngạc, khi nào thì cô thêm bạn bè này rồi? Sao cô không biết? Có lẽ trong lúc cô bận rộn không để ý mà thêm vào, cô cũng không thấy quá quan trọng, tiện tay mở ra, nói chuyện với người nọ.

Lưu Vũ chưa bao giờ nghĩ đến, có một ngày bão táp sẽ phủ xuống mình.

Bởi vì phải mở tiệc, cho nên những bạn học ở nơi khác khác đều nhân dịp nghỉ phép mà đến, làm chủ nhà, Lưu Vũ không thể hết bạn được, sắp xếp chỗ nghỉ cho bạn bè.

"Tiểu tử cậu lại muốn kết hôn, thần bí như vậy, mau mau trả lời, tại sao lại quen biết cô dâu?" Tham mưu Triệu trong đám bạn học lên tiếng..

"Cũng không có gì, người quen giới thiệu." Thật ra thì chuyện xưa giữa hai người bọn họ rất đơn giản, trừ xem mắt chính là xem mắt.

Sắp xếp cho đám bạn xong, bởi vì ngay mai tổ chức tiệc, cho nên Lưu Vũ quyết định sau khi tan việc đi tìm Từ Nhan. Nhưng lúc này, cô gọi đến, vẫn trong giờ làm việc, hơn nữa còn là lần đầu tiên cô chủ động gọi điện thoại, điều này khiến Lưu Vũ vừa mừng vừa sợ, vội vã nhận điện thoại, lại nghe được giọng nói ngọt ngào bên kia: "Lưu Vũ, anh biết Giai Giai sao?"

Lưu Vũ ngẩn ra, cũng không nhớ quá nhiều, trả lời: "Biết, bọn anh lớn lên cùng nhau." Trong lòng nghĩ: cô sao lại hỏi vấn đề kì lạ như vậy? Anh không biết Giai Giai, còn biết ai nữa?

"Cô ấy nói cô ấy là người thân nhất của anh." Từ Nhan nghiêng
răng nghiêng lợi nói câu này.6ddđ8lqđ8

Lưu Vũ cảm thấy Từ Nhan hôm nay hơi lạ, nhưng vẫn thành thật
trả lời: "Đúng vậy, cô ấy là người thân nhất của anh."

Từ Nhan vẫn nhắc nhở mình, nhất định không nên nổi giận,
nhưng mà khi nghe thấy câu nói kia, cơn giận của cô bùng lên, làm
sao cũng không kiềm nén được, cô cắn răng nói: "Tốt, rất tốt. Họ
Lưu kia, xem ra anh thật đúng là người đàn ông thâm tình, Từ Nhan
tôi đã nhìn lầm anh rồi! Hội bạn học ngày mai tự anh tham gia đi,
anh cũng tìm người khác kết hôn đi, bản cô nương đây không theo
nổi!" Bốp một tiếng, cô đã tắt điện thoại.

Lưu Vũ cả kinh, cảm giác tình huống này rất nghiêm trọng, vội vã
gọi lại, nhưng bên kia lại truyền đến giọng nữ lạnh lẽo: "Xin lỗi, thuê
bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui
lòng gọi lại sau."

Xem ra tính chất nghiêm trọng của chuyện này nằm ngoài sức
tưởng tượng của anh, anh vội vàng bấm một dãy số, đầu bên kia
nghe máy, anh lập tức hỏi: "Giai Giai, rốt cuộc em đã nói gì với cô
ấy?"

"Với ai?" Bên đầu kia truyện tới một giọng nữ ngọt lịm.

"Em đừng giả vờ, em biết người anh đang nói là ai." Nhấn nại
của Lưu Vũ đã đến cực hạn.

Giai Giai bên kia cũng không nghĩ tới tính tình anh luôn điềm đạm
lại có lúc tức giận như thế, sợ hãi vội nói: "Em không có nói gì, chỉ là

nói ra thân phận của mình thôi, đúng rồi, còn nói muốn đi tìm chị ấy, mời chị ấy ăn cơm, muốn gặp chị dâu tương lai thôi mà."

"Không có tương lai, cô ấy vừa nói chia tay, chị dâu tương lai của em chạy mất rồi, đều là em gây họa đó!" Lưu Vũ nghĩ đến đây liền nhúc nhích đầu.

"Tại sao có thể như vậy? Em lập tức đi tìm chị ấy." Bên kia Giai Giai cũng gấp.

Từ Nhan cũng không biết Lưu Vũ đã gấp đến độ muốn nổi điên, cô nói chuyện điện thoại xong liền tắt điện thoại. Tâm trạng hôm nay của cô vốn tốt lại bị cái người tên Giai Giai làm hỏng, còn có tên Lưu Vũ kia nữa, đã có phụ nữ bên ngoài rồi, còn tới trêu chọc cô, Từ Nhan cô dễ chêu chọc như vậy sao?

"Tiểu Nhan, có người tìm cô." Đồng nghiệp gọi cô.

Cô đang vui đầu trong đồng sách, ngẩng đầu nhìn ra phía cửa, thấy một cô gái xinh đẹp đang đứng đó, mặc một chiếc váy màu hồng, đang lo lắng nhìn xung quanh. Trực giác đầu tiên của cô, cô gái này nhất định là người tên Giai Giai đó, cũng không quan tâm có phải hay không, nói với đồng nghiệp: "Nói cho cô ta biết, tôi rất bận, không rảnh tiếp bất kì ai hết."

Vừa nhìn thấy cô ta, lửa giận trong lòng Từ Nhan lại bùng lên, người này thật đúng là âm hồn bất tán, lại còn tới tận cơ quan tìm cô.

"Tiểu Nhan, chúng ta cùng nhau sang Phục Thành bên kia ăn đi, đi sớm một chút mới mong chọn được quần áo đẹp." Tiểu Ngư hưng

phần chạy tới, "Tớ nhất định khiến cậu mặc đẹp nhất, nhất định phải làm giảm phong độ của đám bạn gái kia mới được."

"Không có tâm trạng, không đi." Từ Nhan vừa sửa lại đồng sách, vừa tức giận nói.

"Thế nào? Ăn phải thuốc nổ rồi?" Tiểu Ngư cười.

Từ Nhan lườm cô, lẩm bẩm nói: "Về sau đừng nói tới tên Lưu Vũ này trước mặt tớ, bây giờ tớ vô cùng ghét, vô cùng ghét anh ta."

"Thế nào? Hai người không phải muốn kết hôn sao? Sao đột nhiên lại ghét anh ta thế?" Tiểu Ngư ngạc nhiên hỏi.

"Đừng nói nữa, anh ta có phụ nữ bên ngoài, hôm nay đã tìm tới cửa." Vừa nghĩ tới cô gái tên Giai Giai kia, cô hận đến cắn răng nghiến lợi.

"Tiểu Nhan, đừng xúc động, nói không chừng là hiểu lầm cũng nên."

"Làm sao có thể là hiểu lầm, tớ đã hỏi anh ta, anh ta cũng thừa nhận, còn nói bọn họ lớn lên bên nhau, bọn họ là người thân, nghĩ lại tớ đã thấy ghê tởm, tớ làm sao lại quen biết một người như thế chứ."

Từ Nhan cho rằng cô ta đã đi rồi, nhưng cô vừa ra khỏi tòa nhà thư viện, đã thấy một người đứng bên đường đợi cô, vừa nhìn đã biết cô gái ban nãy tìm cô. Vừa nhìn thấy cô, tất cả trí nhớ đều trở về, bọn họ chào hỏi trên QQ, còn có những lời nói soi mói của cô ta.

Rốt cuộc chúng ta cũng có chung đề tài. Đây là hàng chữ ban sáng cô gõ ra.

Lúc ấy Từ Nhan không có cảm giác gì, cũng không quá để ý, nhưng một câu nói tiếp theo của cô ta đã chọc giận cô: Chúng tôi gần gũi nhất, anh ấy rất thương tôi, nghe anh ấy nói muốn kết hôn, cho nên tôi tới xem thử là cô gái như thế nào mới có thể hấp dẫn anh ấy, để anh ấy có suy nghĩ cưới chui.

Từ Nhan biết, lúc này cô rất nóng tính, cô không muốn đi đắc tội với cô gái tên Giai Giai này, cô không thể chọc vào chẳng lẽ cũng không trốn được sao? Nghĩ tới, cô quay đầu bỏ đi, định đi cầu thang bộ.

"Chị dâu!" Cô mới vừa đi mấy bước, liền có tiếng đằng sau gọi.

Từ Nhan cũng không quay đầu lại, đã bị Giai Giai chạy tới ngăn cản, cô nói: "Chị dâu, làm sao gặp em lại quay đầu đi?"

"Chị dâu? Ai là chị dâu cô?" Từ Nhan rất muốn lộ ra vẻ dịu dàng, nhưng cô là người không dễ dàng ngụy trang bản thân.

Giai Giai giật mình, nửa ngày cũng không phục hồi tinh thần lại.

"Tiểu Nhan ... " lúc này, Lưu Vũ cũng đã chạy tới.

Đơn vị của Lưu Vũ, cách chỗ làm của Từ Nhan cũng không xa, xe buýt cũng chỉ đi mất tiếng, bởi vì Lưu Vũ cực kì nhớ cô, cho nên mới dùng một chiếc xe quân dụng chạy tới.

Nhưng anh nhìn thấy cô gái bên cạnh thì giật mình: "Giai Giai, sao em lại tới? Em không phải là. . . . ."

"Làm sao anh lại tới? Không phải anh nói trong đơn vị có chuyện không ra ngoài được sao?" Giai Giai cũng đồng thời thốt lên.

Từ Nhan nhìn hai người bạn họ, đột nhiên nở nụ cười lạnh, rất tốt! Đây thật đúng là chuyện tốt!

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Từ Nhan tức giận bỏ tay của Lưu Vũ ra, một giây cô cũng không muốn nhìn thấy đôi nam nữ này lắc lư ở trước mặt cô. Bây giờ còn chưa kết hôn mà bên ngoài đã có người phụ nữ khác, điều này sao có thể khiến cô yên lòng mà gả cho anh ta? Hung hăng lườm bọn họ, cô đi vào trong, định lái xe từ tầng hầm ra ngoài. Vốn là hôm nay cô không có ý định lái xe, muốn đi bộ quanh thành phố với Tiểu Ngư, hưởng thụ cảm giác đi dạo phố tuyệt vời, kết quả viễn cảnh tốt đẹp này đã bị anh ta làm hỏng.

Các đồng nghiệp cũng từ trong lầu ra ngoài, thấy tư thế đứng của ba người, đều dùng những ánh mắt tò mò nhìn bọn họ.

Từ Nhan vừa thẹn vừa tức, đẩy mấy đồng nghiệp đang vây lại xem ra, đi xuống dưới tầng hầm.

"Chị dâu!" Giai Giai ngăn ra, dùng sức đẩy Lưu Vũ còn đang ngây ngốc đứng ở đó một cái, kêu: "Anh hai, anh còn đứng đó làm gì, mau đuổi theo đi."

Lúc này Lưu Vũ mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng đuổi theo hướng mà Từ Nhan biến mất.

Trong khoảng thời gian ngắn toàn bộ nhân viên trên tầng lầu này đều nhìn quanh, toàn bộ không có giải tán. Giai Giai hô một tiếng: "Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa từng thấy qua vợ chồng gây gỗ à? Tất cả giải tán đi."

Các đồng nghiệp của Từ Nhan bị Giai Giai hét đều không vui về rồi đi, chỉ có Tiểu Ngư còn đứng tại chỗ, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Từ Nhan nhanh chóng chạy xuống dưới tầng hầm, tiếng giày cao gót giẫm xuống đất phát ra âm thanh vang dội. Cô cũng nghe được tiếng kêu của Lưu Vũ ở phía sau, nhưng vào giờ phút này, cô không muốn gặp lại người đàn ông này, cho nên cô chạy thực mạng, nhưng mà cô chạy mau hơn nữa cũng không bằng Lưu Vũ tham gia trong quân ngũ, chẳng mấy chốc cô đã bị đuổi kịp rồi.

Trong lòng quính lên, cô chạy nhanh hơn, nhưng đôi giày cao gót giống như cố ý đối nghịch lại với cô, chân của cô treo một cái, té lăn trên đất, vẫn là cái chân bị thương lúc trước.

"Tiểu Nhan, em không sao chứ?" Lưu Vũ đuổi theo, đỡ Từ Nhan ngã trên mặt đất dậy, đau lòng xoa chân của cô, "Đã nói em đừng mang giày cao gót, nhưng em vẫn không nghe, nhanh lên, anh cũng em đến bệnh viện."

"Tôi không cần anh lo, anh đi tìm Giai Giai của anh đi." Từ Nhan dùng sức đẩy anh ra, lảo đảo bước đi, chân cũng không bị trật, còn có thể đi được. Xe của cô dừng ngay ở phía trước, chỉ cần mấy bước nữa là có thể tới.

"Tiểu Nhan, đừng giận nữa. Trước đây chân của em bị thương, còn chưa hoàn toàn hồi phục, vừa rồi em lại mới ngã nữa, nhất định sẽ ảnh hưởng tới chân, nhanh theo anh đến bệnh viện tra kiểm tra." Lưu Vũ chạy lên ôm lấy cô.

Lúc này, Giai Giai cũng đã chạy tới, còn có Tiểu Ngư cũng chạy theo tới. Giai Giai lo lắng hỏi: "Anh à, chị dâu sao rồi?"

"Bị ngã, anh mang cô ấy đến bệnh viện kiểm tra, chân của cô ấy từng bị thương, không thể lại có vấn đề." Lưu Vũ suy nghĩ một chút, nói với Giai Giai, "Em đỡ chị dâu của em đi, anh lái xe đến đây."

"Anh, vậy anh ôm chị dâu đi ra ngoài đi, em đi lấy xe." Giai Giai xung phong nhận việc nói.

Lưu Vũ nghi ngờ nhìn cô: "Em có bằng lái xe sao?"

"Em có cũng lâu rồi, chỉ là không có cơ hội thử mà thôi."

Lưu Vũ cau mày nói: "Mới vừa thi bằng lái em cũng dám chạy sao? Anh cũng không thể lấy tính mạng của mình ra để cho em tập luyện, anh ôm đi ra ngoài, xe anh tự lái."

Hai anh em chỉ lo nói chuyện, không thấy lúc này gương mặt của Từ Nhan đã đỏ như quả hồng. Toàn bộ cuộc nói chuyện của bọn họ truyền vào trong lỗ tai của cô không sót một chữ, Giai Giai gọi là "anh trai", không sai, cô ấy đúng là gọi anh trai. Cô len lén đưa mắt nhìn hai người, quả thật trên mặt hai anh em có chút giống nhau, lần này xem như hiểu lầm lớn, hiểu lầm lớn rồi.

"Chị dâu, chị làm sao vậy? Sao mặt đỏ vậy, có phải là bị bệnh hay không?" Đột nhiên Giai Giai đưa bàn tay lên cái trán của cô.

"Không có, không có, chị chỉ là . . . ." Từ Nhan vội vào trong ngực Lưu Vũ, lại suy nghĩ một chút rồi nói, "Anh không cần ra ngoài lấy xe, xe của em ở trong tầng hầm này rồi." Nói xong, từ trong túi lấy chìa khóa xe ra.

Bởi vì Lưu Vũ chuyện bé xé ra to, kiên quyết phải đưa cô đến bệnh viện, cho nên kế hoạch đi dạo phố với Tiểu Ngư hoàn toàn phá

sản, Tiểu Ngự cười nói: "Không sao, cậu đi bệnh viện trước đi, chân quan trọng hơn, chuyện đi dạo phố sau này hãy nói."

Ngồi ở trong xe của mình, xe do Lưu Vũ lái, cô và Giai Giai ngồi ở hàng ghế sau. Trong chiếc xe Hummer rộng rãi, không hề làm cho các cô cảm thấy căng thẳng, Lưu Vũ mở nhạc lên.

Từ Nhan nhìn sau lưng của Lưu Vũ, nhỏ giọng hỏi Giai Giai: "Hai người thật sự là anh em sao?" Không phải là cô không tin, có điều chuyện này thay đổi quá nhanh, trong khoảng thời gian ngắn cô không thích ứng kịp.

"Chị dâu, sao chị có thể nghi ngờ được, anh ấy đúng là anh ruột của em." Giai Giai ra sức bảo đảm.

"Vậy tại sao trước đây em không nói quan hệ của hai người cho chị biết, làm chị. . . . ." Rất hiếm khi cô cảm thấy lúng túng và khó chịu, dù sao nghi ngờ lung tung người khác là không đúng, cô còn phát cáu với Lưu Vũ nhà người ta.

Giai Giai mở trừng hai mắt, rất vô tội nói: "Em nói rồi, chính vào lúc nghiệm chứng bạn tốt đã viết là em gái của Lưu Vũ, chị thông qua, em cho rằng chị đã biết rồi."

Từ Nhan cảm thấy mình thật mất mặt, lúc ấy bởi vì vội vàng, cho nên cũng không có nhìn rõ Giai Giai viết cái gì, nên bây giờ mới tạo thành chuyện xấu hổ thế này. Nhìn lại Giai Giai, gương mặt lo lắng và đơn thuần của cô ấy, cô gái như thế làm sao có thể khiến cho người ta không thích được?

"Nếu không phải do em nói chuyện lấp lửng, Tiểu Nhan sẽ hiểu lầm sao?" Lưu Vũ vẫn luôn yên lặng lái xe, rốt cuộc không nhịn

được lên tiếng.

Bị anh trai nói như vậy, Giai Giai giống như quả bóng cao su xì hơi, nhất thời lặng yên xuống, trong lòng thầm nói: "Em còn không phải là vì anh sao?" Nhưng cô không dám nói lớn tiếng, chỉ là bấu môi, không nói câu nào nữa.

Đến bệnh viện, bác sĩ kiểm tra một lúc, nói không có gì đáng ngại, có điều lúc ngã xuống khiến các khớp xương bị lệch một chút, nhưng không sao, chỉ cần không mang giày cao gót nữa là được. Sau khi trở về, Lưu Vũ nói: "Ngay cả bác sĩ cũng nói như vậy, giày này em không thể mang rồi. Giai Giai, ném giày này đi." Anh có một sự thù hận nói không ra lời với giày cao gót, đều tại nó mới khiến cho cô bị thương, cho nên làm thế nào anh cũng không thích đôi giày này được.

"Anh làm gì vậy? Em không có giày thì sao đi đây?" Từ Nhan ngăn cản hành động lỗ mǎng của anh. diễn~đààn~leê~quý~đoôn

Lưu Vũ nhìn cô, nói một câu: "Anh ồm."

Giai Giai ở phía sau che miệng cười, một anh trai không nóng không lạnh và một chị dâu nóng nảy, thật đúng là trời sinh một đôi, không mài ra lửa cũng khó.

"Em cười cái gì?" Từ Nhan và Lưu Vũ đồng thời nhìn về phía Giai Giai, trắm miệng một lời nói . Lời vừa ra khỏi miệng, hai người nhìn mặt nhau.

"Anh trai, chị dâu, chúng ta có thể lên đường được chưa?" Giai Giai nhin cười, hỏi rất nghiêm túc.

Lưu Vũ không nói hai lời, ôm lấy Từ Nhan, tùy tiện cởi giày cao gót trên chân cô ra, ném cho Giai Giai, nói: "Vật này tạm thời cho em giữ."

"Lưu Vũ anh làm gì vậy? Em có nói cho anh ôm sao?" Từ Nhan kháng nghị.

"Bắt đầu từ bây giờ, chồng chưa cưới anh đây sẽ phụ trách vấn đề đi lại của em." Lưu Vũ cũng mặc kệ không thèm để ý sự giãy giụa của cô, vững vàng ôm lấy cô, ước lượng cân nặng của cô, nhiều nhất cũng chừng 100 cân (50kg), trong lòng nghĩ: quá gầy, phải bồi bổ cho cô thật tốt.

Từ Nhan kêu la: "Lưu Vũ, anh không thể cợt nhả em như vậy, nếu không em không thèm để ý tới anh nữa!"

"Đây là chuyện chồng làm với vợ, sao có thể gọi là cợt nhả? Đây gọi là chuyện thiên kinh địa nghĩa (*)." Lưu Vũ trả lời như chuyện đương nhiên.

(*): thiên kinh địa nghĩa: lẽ bất di bất dịch, lý lẽ chính đáng, đạo lý hiển nhiên.

"Chúng ta còn chưa kết hôn, còn chưa phải là vợ chồng." Từ Nhan phản bác.

"Sắp rồi, chỉ còn chờ tờ giấy chứng nhận kết hôn thôi." Lưu Vũ không cho cô cơ hội phản bác.

"Em còn chưa có đồng ý gả cho anh, bây giờ em đổi ý. . . . ." Từ Nhan giận đến chỉ muốn cắn anh.

Lưu Vũ dừng lại, cúi đầu nhìn cô, sắc mặt rất tệ, nhưng giọng nói thật bình tĩnh: "Em nói lại lời vừa rồi một lần nữa? Em không muốn gả cho ai?"

Từ Nhan dừng cảm chống lại ánh mắt của anh, so xem mắt ai tròng to hơn, ai sợ ai chứ, cô tròng mắt thật to, sau đó trả lời một câu: "Em không gả cho anh."

"Ngay cả báo cáo kết hôn cũng đã gửi rồi, em lại nói với anh em không gả? Có tin bây giờ anh lập tức kéo em đến Cục Dân chính hay không?" Lưu Vũ giận đến thiếu chút nữa cúi đầu ngăn miệng của cô lại rồi.

"Anh dám!" Từ Nhan dùng sức tròng mắt lại.

Giai Giai đi ở phía sau bọn họ, trên đầu nổi đầy gân xanh, đây chính là bệnh viện, bọn họ gây gỗ như vậy, không ngại mất thể diện sao.

"Em còn nói em không gả, anh lập tức dùng miệng ngăn em lại." Lưu Vũ bất thành linh ném xuống một câu nói như vậy, quả nhiên thành công khiến cô im lặng.

Từ Nhan giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cô cũng không dám nói tiếp nữa. Mặc dù thời gian quen biết với anh không lâu, chỉ mới nửa tháng, nhưng mà cô biết anh là một người dám nói dám làm, ngộ nhỡ anh thật sự hôn cô ngoài đường, vậy thì mặt mũi của cô ném đi đâu chứ.

Lưu Vũ rất hài lòng nhìn bộ dạng yên lặng của cô, lại hỏi Giai Giai: "Không phải bây giờ em nên ở thành phố G sao? Sao lại tới thành phố N rồi."

"Là ba với mẹ nói muốn đến gặp con dâu, em sợ bọn họ trên đường mệt nhọc, cho nên xung phong nhận việc tới đây." Giai Giai nói rất uất ức.

Từ Nhan suy nghĩ một chút, ngẩng đầu nhìn về phía Lưu Vũ, nói: "Lưu Vũ, không bằng chúng ta đăng ký xong rồi hãy gặp ba mẹ anh."

"Anh và em đều phải đi làm, làm sao đi được?" Lưu Vũ cảm thấy đề nghị này không ổn, hơn nữa anh đã nói với ba mẹ, năm mới sẽ dẫn Từ Nhan về.

"Hiện tại xe lửa đến thành phố G cũng chỉ mất nửa ngày thôi, em và đồng nghiệp vừa tan tầm là đến nơi, mà anh cũng xin phép lãnh đạo, chủ nhật chúng ta đi." Từ Nhan phải đến gặp hai người lớn, đây là chuyện phải làm.

"Đi lại cũng mất 2 ngày, xin nghỉ tối thiểu cũng phải 3 ngày, chuyện này xin không được. Không vội, đợi đến kỳ nghỉ tết, chúng ta về cũng không muộn." Lưu Vũ có suy nghĩ của Lưu Vũ, anh không hy vọng Từ Nhan đi vội vã, giày vò cơ thể.

Giai Giai cũng nói: "Chị dâu, ba mẹ cũng là bởi vì cảm thấy công việc của hai người bận rộn, cho nên mới muốn sang đây xem hai người, nếu không phải bị em ngăn lại, hiện tại đứng ở trước mặt hai người chính là bọn họ rồi."

Giai Giai ngủ ở trong phòng Từ Nhan, nằm trên cái giường lớn với cô. Nhà của Từ Nhan là năm đó ba mẹ cô mua, năm đó nói qua nếu như cô kết hôn, nhà này coi như nhà cưới rồi, mặc dù cô đã thề không trở về nhà họ Từ nữa rồi, nhưng mà cô vẫn ở lại căn nhà này, không có rời đi. Một đêm, hai cô hàn huyên với nhau rất nhiều, chỉ

hận không gặp nhau sớm, sau khi tiếp tục trò chuyện, thật sự không chịu nổi, hai người mới từ từ thiếp đi.

Bởi vì nguyên nhân bị ngã, cho nên Lưu Vũ không đồng ý cho cô đi dạo phố, sợ cô phản kháng, còn mang lời của bác sĩ ra nói. Cô muốn tham gia bữa họp lớp, chỉ cần cô không mang giày cao gót thì cũng không có gì, nhưng mặc đầm dạ hội mà không mang giày cao gót thì rất khó coi.

"Vậy đừng mặc lễ phục, mặc một bộ váy đẹp mắt là được." Lúc ấy Lưu Vũ đã nói.

"Nhưng mà là buổi họp lớp của anh, em không thể mặc quá giản dị, như vậy sao có thể tôn lên anh và em? Em sợ đến lúc đó làm mất mặt anh trước mặt bạn học thôi." Từ Nhan có suy nghĩ của cô.

Cuối cùng tham khảo ý kiến mọi người, cô chọn một cái váy công sở Chanel màu trắng đen xen kẽ, cổ áo rộng, quần một chiếc khăn quàng cổ màu trắng, váy không dài, chỉ trên đùi 2cm, nhưng lại có vẻ trang trọng và hấp dẫn. Bởi vì hoa văn của áo và váy liền kề, cho nên nếu không nhìn kỹ, sẽ cho rằng là một chiếc đầm. Lúc ra ngoài sợ lạnh có thể ở khoác một chiếc áo khoác, trên vai mang một chiếc túi xách Chanel 2.55 màu đỏ sậm, bởi vì không thể mang giày cao gót, cho nên cô mang một đôi giày đế bằng cùng màu. Nhìn cô gái xuất hiện trong gương Từ Nhan cũng rất hài lòng với bản thân.

Khi Từ Nhan xuất hiện ở trước mặt mọi người, con mắt của Lưu Vũ đều muốn trừng ra ngoài. Lúc này Từ Nhan vô cùng sắc sảo loá mắt, chiếc áo đầm mặc ở trên người của cô đã phác họa vóc người đến hoàn mỹ và hấp dẫn của cô, ngay cả hô hấp của anh cũng bị cướp đi. Anh có thể tưởng tượng, lúc cô xuất hiện ở trong buổi họp

lớn, nhất định sẽ đưa tới một chấn động không nhỏ, cũng có thể tưởng tượng đến ánh mắt hâm mộ của mọi người.

Chậm rãi đứng lên, từng bước một tiến lên, đi tới trước mặt cô, mắt không ngừng nhìn cô chăm chăm, khoe miệng lúc đầu vốn căng thẳng, từ từ nở một nụ cười.

"Tiểu Nhan, em thật là đẹp." Anh không kìm lòng được cảm thán.

Trong mắt anh, Từ Nhan của anh vĩnh viễn đều là người xinh đẹp nhất, hôm nay lại càng thêm xinh đẹp, xinh đẹp như vậy, làm cho anh có chút không muốn mang cô đi ra ngoài.

Từ Nhan ngược lại ngừng đứng ở trước mặt của anh, mặt đỏ, nhưng bởi vì anh khen ngợi mà tim đập nhanh như muốn bay khỏi lồng ngực, trên trán cô cũng đỏ vì lời khen của anh mà mặt mày hớn hở.

"Bộ đồ của em thật xinh đẹp." Anh tự đáy lòng mà khen.

"Là quần áo đẹp, hay là người xinh đẹp đây?" Từ Nhan bĩu môi, bất mãn kháng nghị.

Lưu Vũ mau nói: "Quần áo đẹp, người còn xinh đẹp hơn."

"Ba hoa." Trong lòng Từ Nhan vui mừng, ngoài miệng lại mắng.

Là phụ nữ đều thích nghe người khác khen ngợi, huống chi là chồng sắp cưới của cô, cho nên khi Lưu Vũ thấy dáng vẻ tươi đẹp của cô, trong lòng cô có một loại cảm giác thỏa mãn, cảm giác không uổng phí khi mình thay nhiều bộ quần áo như vậy.

"Anh à, sao anh không khen em một câu đi? Quần áo là do em và chị dâu cùng lựa, em cũng tốn không ít sức đó." Giai Giai lập tức kháng nghị nói.

Lưu Vũ lúc này mới nói: "Đúng, ánh mắt em gái anh đúng thật không tệ, khiến chị dâu em mặc như tiên nữ."

Giai Giai học trang điểm, cô trang điểm cho Từ Nhan rất nhạt cứ như không trang điểm, rất thoải mái, kết hợp với quần áo trên người, có vẻ ư nhã mà thoát tục, như Lưu Vũ nói, giống như tiên nữ.

"Đi thôi." Lưu Vũ vươn tay, để Từ Nhan kéo cánh tay anh, hai người đi ra khỏi phòng.

Xe do Lưu Vũ lái, là xe việt dã ở trong quân đội của anh, chiếc xe quê mùa này phối với sự tinh tế của Từ Nhan, đúng là có một tư vị đặc biệt.

Vốn là Giai Giai cũng muốn đi, cô nói là muốn biết phong thái của các anh quân nhân, nhưng mà Lưu Vũ lại nói sau này có cơ hội nữa sẽ mang cô đi, bây giờ quan trọng là Từ Nhan, các bạn học đặc biệt muốn gặp Từ Nhan. Nhìn mặt Giai Giai giống như quả bóng cao su bị xì hơi, Từ Nhan an ủi nói: "Chị gọi Tiểu Ngư tới đây với em nha? Một mình em ở nhà rất chán."

Giai Giai mặt mày hớn hở nói: "Vừa rồi là em chọc hai người thôi, em mới không muốn đi đâu, về sau em cũng sẽ có một người bạn trai rất thích em, đến lúc đó cho hai người hâm mộ chết luôn."

Bữa họp lớp được cử hành ở trong một khách sạn, mọi người đều tới tương đối sớm, đều ở đây ăn mừng uống rượu và trò

chuyện. Khi Lưu Vũ kéo Từ Nhan vào khách sạn, sân chơi náo nhiệt đột nhiên yên tĩnh lại, vốn là mọi người đang nói chuyện phiếm, uống rượu đều dừng ly rượu trong tay, nhìn về phía bọn họ.

Từ Nhan không phải là quá chói mắt, ở đây cũng không thiếu bạn gái, nhưng mà thực sự có thể so sánh được với cô cũng không nhiều, ít nhất ở trong mắt Lưu Vũ, cô là đẹp nhất.

"Cậu được đấy Lưu Vũ, không nói một tiếng nào, thế nhưng tìm một bạn gái xinh đẹp như vậy, thằng nhóc cậu đúng là có phúc." Một người đàn ông đồng là trung tá đi tới đây đám lên vai của Lưu Vũ.

"Tất nhiên, có khi nào mà tôi không xuất sắc chứ?" Lưu Vũ dắt tay Từ Nhan, giới thiệu, "Tiểu Nhan, để anh giới thiệu, đây là bạn học của anh – tiến sĩ Trương Thô, mọi người thường gọi là Tinh Hầu Tử (con khỉ khôn), bởi vì anh ta rất tinh thông mọi thứ lại rất gầy, cho nên có biệt danh này. Tiểu Trương, đây là bạn gái của tôi Từ Nhan."

Trương Thô trừng mắt liếc anh một cái, mắng: "Ai kêu cậu giới thiệu tôi như vậy?" Tiếp đó đưa tay với Từ Nhan, "Xin chào, tôi chính là Trương Thô, chính là Tinh Hầu Tử trong miệng cậu ta, rất vui được gặp cô."

Từ Nhan đưa tay lên bắt tay với anh, khách sáo nói: "Em cũng rất hân hạnh được biết anh, em cũng thường nghe Lưu Vũ nhà em nhắc tới anh, còn có các chuyện lý thú trong trường học của bọn anh."

Lưu Vũ lại dẫn cô làm quen với một số bạn học, giới thiệu một lượt, việc tham dự tụ hội là một chuyện mệt mỏi, không có sức là không được.

"Này, sao Tiểu thạch đầu (Hòn đá nhỏ) còn chưa tới? Không phải nói 8 giờ bắt đầu sao?" Một bạn học khác nói.

Từ Nhan thật tò mò 'Hòn đá nhỏ' trong miệng bọn họ là ai, là hạng người gì, ngay cả họp lớp cũng đến trễ? Đang lúc cô tò mò, "Tiểu thạch đầu" trong miệng mọi người mang theo bạn gái tới rồi.

"Nha đầu?" Một giọng nữ quen thuộc, vang lên ở sau lưng Từ Nhan.

Giọng nói này rất quen thuộc, không phải là. . . . . ? Từ Nhan lại cảm thấy không thể, sao Đồng Diệp có thể xuất hiện ở chỗ này, đây là buổi họp lớp của Lưu Vũ, sao cô ấy có thể tự tiện xuất hiện ở đây?

Nghĩ như vậy, Từ Nhan vẫn chậm rãi xoay người lại, nhìn người ở trước mắt thì cô sợ ngây người. Thật sự chính là Đồng Diệp, sao cô ấy xuất hiện ở đây? Khi ánh mắt cô nhìn thấy người đàn ông lạnh lùng đó thì cô đã hiểu, hóa ra là Đồng Diệp đến với người khác để tham gia buổi họp lớp này.

"Thật là cậu sao, mình còn tưởng là nhìn nhầm rồi." Đồng Diệp hưng phấn ôm lấy cô.

Hôm nay Đồng Diệp mặc một bộ đầm màu đỏ rượu, có vẻ thanh thuần hoạt bát, sức quyến rũ không hề thua kém cô.

"Thì ra là Lưu Vũ và Từ Lỗi là bạn học." Đồng Diệp lại nói tiếp một câu.

Từ Nhan cảm thấy đầu như muốn nổ tung, cô có thể tưởng tượng được người anh tốt sẽ lấy giọng điệu như thế nào để nói với

cô rồi, nhất định sẽ giữu cọt. Chuyện trên đời này, làm sao mà trùng hợp như vậy?

Lúc này, "Anh trai tốt" trong miệng cô thể nhưng quay đầu lại, thân thiện cười với cô một tiếng, giơ ly rượu đi tới, cảm thán một tiếng: "Thế giới này thật là nhỏ mà."

"Đúng vậy, thế giới này thật nhỏ." Từ Nhan cũng lẩm bầm, giọng nói có chút bất đắc dĩ.

Lúc này, Lưu Vũ đã tới, thấy hết vẻ mặt ngây ngô của Từ Nhan, đi lên nắm tay của cô, khích lệ cô, nhỏ giọng ở bên tai cô nói: "Đừng sợ, tất cả có anh."

Nói xong, anh nhìn Từ Lỗi, đột nhiên cười, hai người nhìn nhau cười một tiếng, sau đó ôm nhau: "Tiểu thạch đầu, đã lâu không gặp."

"Đúng vậy, chúng ta đã bao lâu không gặp mặt rồi hả ? Một năm hay là hai năm?" Từ Lỗi cũng vui mừng nói, trong đám bạn học này, quan hệ của anh và Lưu Vũ là tốt nhất.

"Không đúng sao, sau khi chúng ta tốt nghiệp thì chưa gặp lại, khoảng 3 năm."

"Đúng đúng đúng, đã 3 năm rồi, thời gian trôi qua thực nhanh, chớp mắt một cái đã qua ba năm rồi." Từ Lỗi cảm thán, tiếp đó lại liếc mắt về phía em gái Từ Nhan, nụ cười trên mặt càng tươi, nói một câu, "Không phải em nói sẽ không tìm đám bạn học xấu của anh sao? Quen thân với 'Tiểu Thạch Lưu' (Cây Lưu nhỏ) từ khi nào thế? Ban đầu là ai sống chết không đồng ý gặp mặt người ta, không biết là người nào nữa."

Gương mặt của Từ Nhan bởi vì lời nói của Từ Lỗi mà đỏ bừng, chỉ thiếu nước tìm cái hang dưới đất chui xuống. Cô cũng biết, trong nháy mắt nhìn thấy anh đã biết, anh nhất định sẽ giấu cọt cô, thế giới này thật sự rất nhỏ.

Đội đã nào...! Anh mới vừa nói cái gì? Tiểu Thạch Lưu? Từ Nhan tròn to hai mắt, mang theo nghi vấn nhìn về phía Từ Lỗi, lại thấy đối phương quăng lại một cái ánh mắt "Đúng là như em nghĩ", sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Từ Nhan cảm thấy thế giới này thật sự quá nhỏ, cứ nghĩ tới Lưu Vũ chính là anh bạn học anh trai cô định giới thiệu cho cô thì cô chỉ thiếu nước không kiếm cái lỗ mà chui xuống.

Thấy ánh mắt cười nhạo của Từ Lỗi, cô cũng biết sớm muộn gì mình cũng sẽ bị ông anh này chế nhạo, nhưng mà có lúc nghĩ, duyên phận thật là kì diệu, xoay một vòng, đổi một người giới thiệu, thế nhưng vẫn có thể gặp được như cũ.

Lưu Vũ cũng không có kinh ngạc quá lớn, không biết là do anh trấn định hơn cô, hay là anh đã sớm biết chuyện này, anh nói một câu: "Từ Nhan, sao em lo lắng nhiều như vậy? Chẳng lẽ mặt mũi quan trọng như vậy sao? Có lúc hạnh phúc một người mới là quan trọng nhất."

Anh nói không sai, tại sao cô phải lo lắng chuyện mặt mũi chứ, nếu quả thật vì mặt mũi mà buông tha hạnh phúc của bản thân, cần gì chứ? Mặc dù trước mắt không biết Lưu Vũ có thể cho cô hạnh phúc hay không, nhưng mà tính tình Lưu Vũ rất tốt, cô không phải là bởi vì thích tính cách của anh nên đồng ý quen với anh sao?

"Em đừng nghĩ vì vậy mà bỏ đi suy nghĩ kết hôn, nếu không anh sẽ kéo em đi công chứng." Hình như Lưu Vũ đoán được có thể cô sẽ hủy hôn, vội vàng ở trước khi trong đầu cô nảy lên suy nghĩ này thì liền bóp chết nó đi.

Từ Nhan gắng gượng nuốt hết suy nghĩ này vào trong bụng, xem ra anh còn rất hiểu cô, biết cô muốn làm gì, đang nghĩ cái gì.

Bởi vì cuối tuần bệnh viện không kiểm tra sức khỏe, cho nên hai người định thứ hai sẽ đi kiểm tra sức khỏe. Mà vừa đúng, Từ Nhan quen biết với giám đốc bệnh viện thành phố, là chiến hữu cũ của cha cô. Vừa nhìn thấy cô, bác sĩ Hứa tươi cười đầy trời, ông nhìn cô nhóc này lớn lên từ nhỏ, không ngờ một cái chớp mắt đã kết hôn]đ[[]q[đ.

Từ Nhan có thể tưởng tượng được, sau khi kiểm tra sức khỏe xong, khẳng định hai người lớn trong nhà cũng biết chuyện cô muốn kết hôn rồi. Biết rồi thì thôi, cũng không phải là việc gì ghê gớm, sớm muộn cũng biết, bây giờ nhìn thấy chủ nhiệm Hứa, cũng giúp cô chuẩn bị tâm lý đến lúc đó phải làm sao để đối phó với cha mẹ.

Thật ra thì kiểm tra sức khỏe cũng không có gì đặc biệt, cũng chỉ là tiến hành quy trình kiểm tra bình thường mà thôi. Lúc ấy luật hôn nhân mới đã được đưa ra, quy định bây giờ tân hôn có thể không cần kiểm tra sức khỏe, tất cả đều do từ nguyện, nhưng mà bộ đội vẫn bắt buộc kiểm tra sức khỏe, về phần nguyên nhân tại sao, Lưu Vũ cũng không nói rõ.

"Anh là lãnh đạo chính trị, tại sao phải bắt kiểm tra sức khỏe chứ?" Đây là chỗ Từ Nhan không rõ, cô cho là lãnh đạo chính trị có thể không cần kiểm tra sức khỏe.

"Lãnh đạo chính trị thì thế nào? Phải chấp hành quy định vẫn phải chấp hành, hơn nữa so với chiến sĩ bình thường còn phải nghiêm khắc hơn, đây là nguyên tắc làm người của anh." Lưu Vũ nghiêm túc nói.

"Nhưng mà em lại thấy có vài người không cần kiểm tra sức khỏe, mặc dù chỉ là số ít, nhưng vẫn có tình huống này." Từ Nhan suy nghĩ một chút rồi nói.

"Tiểu Nhan, đây là người khác, em sẽ không ép anh vi phạm kỷ luật chứ? Hay là em sợ?" Lời của Lưu Vũ trêu đùa, nhưng mà giọng nói luôn nhẹ nhàng như vậy.

"Được rồi..., em không ép anh, kiểm tra sức khỏe, không phải là kiểm tra sức khỏe sao? Từ Nhan em sợ cái gì chứ?" Từ Nhan rất kiêu ngạo mà ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào bệnh viện thành phố.

Kết quả kiểm tra sức khỏe rất nhanh đã có, buổi sáng bọn họ kiểm tra sức khỏe, buổi chiều đã có kết quả, nghe nói nếu như xế chiều tới, thì phải buổi chiều hôm sau mới có kết quả, cho nên xem như bọn họ tình cờ đi đúng rồi.

Đăng ký kết hôn cần phải có hộ khẩu, lúc này Từ Nhan mới nhớ tới hộ khẩu của mình bị mẹ giữ. Nếu muốn lấy lại hộ khẩu, trước hết phải liên lạc với mẹ. Chuyện này thật đúng là phiền phức, nhưng mà lại không thể không liên lạc, bằng không cô không được cưới.

Không có cách nào, nhất định phải gọi điện thoại thôi. Cô hít sâu một hơi, bấm một dãy số quen thuộc, bên kia lập tức bắt máy, câu nói đầu tiên của mẹ Từ là: "Tiểu Nhan, là con sao?"

"Là con." Lầm bầm thật lâu, cô mới nói ra hai chữ này.

"Tiểu Nhan, thật sự là con sao?" Bên kia mẹ Từ kích động đến nước mắt đều rơi xuống.

Bao nhiêu lâu rồi, con gái không có gọi điện thoại cho bà? Sau chuyện mối tình đầu kia, nó cũng không có liên lạc với người trong

nhà, sau đó bà để con trai đi thăm dò xem, nghe nói giọng điệu đã không còn cứng rắn như trước nhưng mà vẫn không có gọi điện thoại về nhà. Cái con bé bướng bỉnh này, nói không về nhà là không về nhà, cũng không nghĩ tới, sao cha mẹ có thể không có tin tức của con bé đây?

"Là con, mẹ." Từ Nhan cũng hơi xúc động, kể từ sau chuyện kia, đã lâu rồi mình vẫn chưa về nhà.

"Được được, tốt cuộc con cũng chịu gọi mẹ, tốt. . . . ." Mẹ Từ không biết nên nói cái gì cho phải, lại nghĩ tới cái gì, nói, "Tiểu Nhan, nghe bác Hứa của con nói con sắp kết hôn?"

Từ Nhan không ngờ tin tức truyền nhanh như vậy. Tin tức sớm muộn cũng sẽ truyền vào trong tai cha mẹ, điều này nằm ngay trong dự liệu của cô, nhưng mà mới 1 ngày đã truyền đến, cô tuyệt đối không ngờ rằng lại nhanh như vậy, xem ra chủ nhiệm Hứa không thể chờ để ăn bánh kẹo cưới.

"Dạ, đúng vậy, con sắp kết hôn rồi." Lần này cô không giấu diếm, giấu giếm đối với mình cũng không có lợi, nhưng cô phải đòi họ khẩu từ mẹ, sớm muộn cô cũng phải nói.

"Là con trai nhà ai may mắn vậy?" Mẹ Từ quan tâm hỏi.

"Mẹ, mẹ cũng biết anh ấy, chính là bạn học của anh hai, tên Lưu Vũ." Từ Nhan suy nghĩ một chút, vẫn nói tên tuổi của Lưu Vũ ra, trong lòng nghĩ, chắc lại bị mẹ chế nhạo, cho nên đã chuẩn bị tâm lý tốt rồi.

"Là nó sao?" Ngược lại mẹ Từ không chế giễu cô như trong tưởng tượng mà chỉ lộ ra kinh ngạc và không dám tin, nhưng mà trừ

câu này, mẹ Từ cũng không có nói gì thêm.

Từ Nhan cho là mẹ sẽ giống anh trai, nhưng mà không ngờ lại không có nghe được bất kỳ câu oán trách nào của mẹ, trong lòng rất là vui mừng.

"Mẹ ơi, con cần hộ khẩu." Từ Nhan nói ra mục đích của cuộc điện thoại này.

Mẹ Từ cũng không hỏi cô muốn hộ khẩu làm cái gì, cũng có khả năng bà đã sớm đoán được, ừ một tiếng, nói: "Về nhà đi, nếu muốn kết hôn, trong nhà phải tổ chức đàn hoàng cho hai con."

"Không cần đâu mẹ, không cần phiền phức như vậy, bây giờ chúng con chỉ muốn đăng ký, những chuyện khác, còn chưa nghĩ tới." Cô biết ý của mẹ, nhưng mà cô cảm thấy cái đó rất phiền toái.

"Phải làm mới được, chuyện tổ chức hôn lễ, con không cần phải quan tâm quá nhiều, mẹ sẽ sắp xếp ổn thỏa cho các con."

"Được rồi, mẹ, anh trai còn chưa cưới, sao đến phiên con được, chờ anh làm rồi hãy nói."

Lại nghe mẹ Từ bên kia cảm râm mấy câu, lúc này Từ Nhan mới cúp điện thoại.

Chung cư của Từ Nhan cách nhà họ Từ cũng khá xa, lái xe cũng cần 3 tiếng, lúc về đến nhà, đã gần hoàng hôn, lúc ấy ba Từ đã tan việc, ngồi ở trong sân xem báo.

Nhà họ Từ là loại nhà kiểu xưa, là năm đó chính phủ chia cho bọn họ, ba Từ vẫn không muốn chuyển ra, Từ Nhan biết ba có tình

cảm. Bên ngoài nhà rất cũ kĩ, có điều bên trong lắp đặt thiết bị mới hoàn toàn, trong ngoài khác biệt rất lớn.

"Ba." Từ Nhan vừa mới vào nhà đã gặp được ba Từ nằm ở trên ghế, vội vàng gọi một tiếng.

Ba Từ chỉ "Ừ" một tiếng, cũng không ngẩng đầu, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm tờ báo. Từ Nhan rất lúng túng, ba lại không hoan nghênh mình về nhà như vậy.

Ba Từ ở trong mắt của cô và anh trai luôn luôn nghiêm túc như vậy, không nói cười tùy tiện, kiên trì, dường như không có chuyện gì có thể làm ông kích động. Nhưng mà từ nhỏ, cô rất thích bám dính lấy ba, cũng chính vào lúc cô làm nũng, ba mới có thể lộ ra mặt cười, nhưng mà hôm nay cũng lạnh nhạt như vậy, cô biết là mình đã làm tổn thương trái tim ba.

Lúng túng thì lúng túng, nhà thì vẫn phải vào, cô không biết là, trong nháy mắt cô bước vào nhà, ba Từ tháo kính lão xuống, quay đầu lại nhìn về phía cô, nhẹ nhàng lau hốc mắt một cái.

Về nhà cầm hộ khẩu, Từ Nhan đi ra ngoài, mẹ Từ kéo lại nói: "Đã về nhà rồi, ăn cơm xong rồi đi."

Từ Nhan liếc mắt ra ngoài sân, nhỏ giọng nói: "Ba không hoan nghênh con về."

"Nói gì vậy, về nhà mình còn phải khách sáo như vậy sao? Trong khoảng thời gian con không về, ba con vẫn luôn nhắc tới con...con cũng biết ba con ít nói, còn so đo với ông ấy làm cái gì?" Vừa nói vừa gọi một tiếng ra ngoài cửa: "Lão già, con gái đã về rồi, sao ông không nói câu nào?"

"Về thì về, kêu la cái gì?" Ba Từ cầm một xấp báo, đắp lên mặt, nằm ở trên ghế dựa, nhắm mắt dưỡng thần.

Từ trong nhà có thể nhìn thấy tất cả bên ngoài, thấy bộ dáng này của ba, tính bướng bỉnh của Từ Nhan cũng nổi lên, im lặng không nói chạy ra khỏi nhà.

"Người cũng đã về rồi, sao còn muốn chạy ra ngoài?" Ba Từ không nhanh không chậm nói.

"Ba không hoan nghênh con trở về." Từ Nhan bấu môi.

"Bạn già, tôi có nói không hoan nghênh sao?" Ba Từ cầm tờ báo, ngẩng đầu nhìn về phía mẹ Từ.

Mẹ Từ sững sờ, sau đó cười nói: "Có sao? Sao tôi không nghe thấy?"

Từ Nhan giẫm chân: "Ba, ba quá gian xảo rồi."

Từ Nhan vẫn ở lại dùng cơm, trong phòng ăn trừ ba Từ ít nói chuyện, từ đầu đến cuối chỉ nói hai câu: "Khi nào thì dẫn nó trở về đây gặp mặt." "Kết hôn là chuyện lớn của đời người, đừng giống như trẻ con, phải học cách bao dung."

Sáng sớm ngày hôm sau, là mẹ Từ đưa Từ Nhan về, bởi vì mẹ Từ vừa đúng lúc có chuyện đến thành phố N, phải biết tổng công ty của bà đang ở thành phố N. Ở nơi này, mẹ Từ gặp được Lưu Vũ, đây coi như là lần đầu tiên gặp mặt? Trước đây vẫn chỉ nhìn qua hình, lúc ấy Từ Lỗi lấy hình bạn học của anh ra, để cho cha mẹ chọn, lúc đó hai người chọn trúng Lưu Vũ, cảm thấy Lưu Vũ thích hợp với Từ Nhan, nào biết sau đó Từ Nhan không đồng ý xem mắt,

hai người đều không vui, nào biết đổi người khác giới thiệu, lại trói hai đứa chung một chỗ rồi, cái này đúng là duyên phận.

"Chào dì." Thấy mẹ Từ, Lưu Vũ rất hồi hộp, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, anh không có nghĩ đến mình sẽ gặp mặt mẹ Từ như vậy, chẳng hề chuẩn bị gì cả.

"Sắp kết hôn rồi còn gọi dì sao?"

Đột nhiên gương mặt của Lưu Vũ đỏ bừng, ấp úng gọi một tiếng "Mẹ."

"Cái này đúng rồi, buổi tối cùng Tiểu Nhan về nhà ăn một bữa cơm, mẹ kêu dì Trương chuẩn bị."

Lưu Vũ nhanh chóng nói: "Hay là con làm chủ, mời ba mẹ đi ăn một bữa."

"Được rồi, anh cũng đừng khách khí với mẹ, bọn họ còn bận việc, anh khách khí như vậy ngược lại bọn họ không thích."

Dù sao đăng ký là chuyện của hai người, mà mở tiệc là chuyện của hai gia đình, lấy giấy hôn thú rất dễ dàng, đứng đợi xếp hàng, điền vào đơn, đóng phí, hai người đã xác nhận thành công, chỉ cần bỏ ra 9 đồng nộp phí là xong. Thật ra thì quân nhân kết hôn còn cần nhiều hơn một nghi thức tuyên thệ, điều này cũng rất mới mẻ, nhưng mà Từ Nhan và Lưu Vũ luyện nhiều lần mới được thông qua, thật ra chuyện này cũng rất giày vò người.

Lúc ra khỏi Cục Dân chính, Từ Nhan hít thở không khí bên ngoài, cảm thấy không khí lúc đi vào và lúc đi ra không giống nhau, có thêm mùi vị vương bận và trách nhiệm.

"Cứ dễ dàng bán mình đi như vậy, suy nghĩ lại thấy rất thiệt thòi."
Tùng Nhân cảm thán.

Lưu Vũ nhìn cô: "Thế nào? Đổi ý? Không còn kịp rồi, bây giờ em đã mang họ Lưu rồi, bà Lưu."

Tùng Nhân hơi nhú mào: "Em vẫn là em, không theo họ của ai hết, em vẫn tên Tùng Nhân, chỉ là anh có nhiều hơn một cái tên gọi, đó chính là ông xã của Tùng Nhân. Ông xã, còn sững sờ làm gì, nhanh lên, đỡ bà xã của anh đi."

"Sao anh lại có cảm giác giống như mình trở thành người giúp việc." Lưu Vũ có vẻ cân nhắc.

"Hiện tại biết đã không kịp rồi, không phải đàn ông các anh phải có tam tòng tứ đức(*) sao?"

(*)tam tòng tứ đức (Giáo lý phong kiến: phụ nữ phải tuân thủ tam tòng: khi còn ở nhà phải nghe cha, lấy chồng phải theo chồng, chồng chết phải theo con trai. Tứ đức: công, dung, ngôn, hạnh).

"Cái gì tam tòng tứ đức?"

"Bà xã ra cửa phải đi theo, bà xã ra lệnh phải phục tùng, bà xã sai lầm phải mù quáng nghe theo; bà xã trang điểm phải đợi, sinh nhật của bà xã phải nhớ, bà xã tiêu tiền phải chi, bà xã đánh chửi phải nhịn."

"Đây là suy luận gì?"

"Đây là suy luận logic, anh nhất định phải nghe đây, nếu không sẽ dùng gia pháp xử lý."

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Đột nhiên Từ Nhan cảm thấy bên cạnh có thêm một người, thật sự hơi không quen. Sống ở đâu, ngủ như thế nào, đều là một vấn đề, cô chưa từng nghĩ kỹ. Nhưng là vợ chồng, nếu không ở chung một cái phòng, có thể nào cũng không thể nào nói nổi.

Bởi vì kết hôn rồi, cho nên Lưu Vũ cũng không trở về. Cơm tối là do Lưu Vũ làm. Điều Từ Nhan không ngờ chính là Lưu Vũ vậy mà lại biết nấu cơm, hơn nữa lại còn có tay xào thức ăn rất ngon. Giai Giai vẫn chưa đi. Con nhóc này muốn ném thử mùi vị ở thành phố N. Cô nói muốn tìm việc ở thành phố N, muốn cắm rễ ở đây. Từ Nhan còn giỡn với Lưu Vũ, nói: "Anh tìm đối tượng cho Giai Giai trong đơn vị, như vậy em ấy có thể danh chính ngôn thuận sống tại thành phố N rồi."

Mặt Giai Giai đỏ lên, kháng nghị mà nói: "Chị dâu, câu này sai rồi. Chẳng lẽ em không tìm đối tượng nào thì em chính là danh chính ngôn thuận không thuận ạ? Nào có cái đạo lý như vậy, người sống ở thành phố N, toàn bộ phải có đối tượng mới có thể ở."

"Người ta là người ta, em là em, không thể vơ đũa cả nắm được."

"Chị dâu, chị trêu đùa em? " Giai Giai dậm chân, hơi cáu, nói.

"Ai dám bắt nạt em. Lúc đó chị còn suýt chút nữa bị em dẫn vào tròng ấy." Từ Nhan cũng không thừa nhận cô bắt nạt em ấy.

"Anh, chị dâu bắt nạt em, anh cũng không giúp em."

Lưu Vũ lại ý vị bới cơm, rất lâu mới nói: "Hai người, một người là em gái anh, một người là vợ anh, em nói xem anh nên giúp ai? Anh không giúp ai cả."

"Anh đúng là vô dụng." Từ Nhan và Giai Giai đồng thời mở miệng.

"Đàn ông vô dụng không nhất định không có tiền đồ." Lưu Vũ lại bới hai miếng cơm.

"Đàn ông thông minh khiến không ai có thể phản bác lời của anh ta." Từ Nhan không tiếp tục phản bác lời của anh.

Bữa cơm này ăn khá vui vẻ, trong lời nói có vẻ như tranh luận này, kết thúc bữa cơm. Nhà của Từ Nhan là biệt thự nhỏ mà năm đó mẹ Từ mua cho cô. Lúc đó anh em bọn họ mỗi người một căn. Cô rất ít ở đây, phần lớn thời gian sẽ ở trong ký túc xá. Bây giờ kết hôn rồi, không thể không chuyển về ở nhà này.

Bởi vì cô và Lưu Vũ đã kết hôn cho nên nhất định phải đổi mặt với một vấn đề, đó chính là tối hôm nay hai người chung giường. Phòng ngủ của bọn họ ở tầng hai, vì không có làm tiệc rượu, cho nên chỉ trang trí gian phòng một chút, đổi giường lớn. Chiếc giường là hai người bọn họ mua vào chủ nhật. Những đồ trang trí nhỏ khác là Giai Giai đi mua với cô.

Lúc này Từ Nhan an vị trên mép giường, đôi tay căng thẳng mà xoắn vạt áo, không biết phải làm gì.

"Nhanh đi tắm đi, mệt mỗi một ngày rồi. Tắm một cái giảm bớt mệt nhọc một chút." Lưu Vũ nhìn dáng vẻ căng thẳng của cô, hiểu ít

hiều.

Từ Nhan lặng lẽ đứng dậy, đi đến phòng tắm thì đột nhiên nhớ ra là chưa cầm quần áo, lại vội vã mở tủ treo quần áo, chọn một bộ áo ngủ bằng tơ không quá hở hang. Buổi tối đi ngủ cô quen không mặc áo lót cho nên rất tự nhiên cũng không cầm tho. Trong tầm mắt của Lưu Vũ, cô vội vàng đóng tủ quần áo rồi chạy đến phòng tắm, "Rầm" đóng cửa lại.

"Đừng nóng vội, không ai tranh phòng tắm với em, cứ từ từ." Giọng Lưu Vũ truyền đến.

Trong khoảnh khắc đóng cửa lại, cô thấy dáng vẻ mình đỏ mặt thở hổn hển trên gương lớn trong phòng tắm, tựa như một đóa hoa, nở rộ rồi.

Mình cũng đã từng kết giao bạn trai, đã yêu hai lần rồi, cũng không phải là chưa từng thấy đàn ông. Trước kia cũng chưa từng thấy cô có bao nhiêu xấu hổ, nhưng vì sao hôm nay lại khác thế? d,đ.l.q,đ' Có lẽ vì tâm trạng không giống nhau, có lẽ là bởi vì nguyên nhân cô và Lưu Vũ mới sống chung một tháng, tóm lại bây giờ cô chính là không dám đối mặt với anh.

Chậm rãi cởi quần áo ra, lại nhìn thấy một người con gái có khuôn mặt trắng nõn rồi đỏ bừng trong gương. Từ Nhan hài lòng với vóc người của mình, nên lồm thì lồm, nên lồi thì lồi, lung linh hấp dẫn. Lúc nước chảy trên người, cô cảm thấy tâm tình thả lỏng. Ngày này luôn phải đến. Nếu cô đã chọn cưới chui thì phải chuẩn bị tốt để đối mặt với tất cả chuyện xảy ra ngày hôm nay. Lưu Vũ là người đàn ông tốt, là người đàn ông tốt xứng đáng để cô lấy, cũng giống như mẹ nói, tính khí nóng nảy của cô nên có một người đàn ông tính khí ôn hòa tới trung hòa.

Còn nhớ rõ khi bọn họ qua lại, thời gian đó cũng không gặp mặt, cô tương đối thẳng thắn, liền hỏi anh một câu: "Anh không phải là mối tình đầu của tôi, điểm này tôi không muốn giấu giếm, chỉ muốn hỏi anh, anh có để ý không?"

Khi đó anh trả lời cô như thế này: "Cô gái ưu tú xinh đẹp như em, không có ai theo đuổi mới gọi là không bình thường. Hơn nữa anh chưa từng yêu, lại có tư cách gì đi chỉ trích em đã từng yêu hay chưa? Anh không để ý quá khứ của em như thế nào. Anh để ý là hiện tại và cả tương lai. Đó mới là thứ thuộc về anh."

Đáp án của anh khiến cô rất hài lòng. Đúng, có cô gái nào nghe được đáp án như vậy mà không cảm động chứ? Cũng không quan tâm lời này có phải lời thật lòng của anh hay không, cho nên khi đó cô liền tràn đầy thiện cảm với anh, đây cũng là sau đó hai người nói chuyện cũng không tồi, yêu cầu gặp mặt cũng thành tự nhiên rồi.

Cũng không biết tắm bao lâu, cuối cùng ngay cả chính cô cũng cảm thấy xấu hổ nên tắm sạch, tắt nước lau khô người, mặc quần áo ngủ. Lúc cô đi vào, cứ cảm thấy quên một món đồ, nhưng vì động tác theo thói quen cho nên nghĩ như thế nào cũng không nhớ ra mình đã quên chuyện gì. Lúc thay đồ, cô mới phát hiện chuyện khó xử mà mình quên. Đó chính là cô không cầm áo lót. Áo ngủ vốn mỏng, mặc lên người, viên tròn nhỏ chạm vào lớp áo ngủ hình thành chấm tròn, hấp dẫn như vậy. Bộ dáng thế này đi ra, trong mắt anh, tất nhiên cô sẽ tạo ra núi lửa và động đất. Nhưng cô không mặc như vậy ra ngoài, cũng sẽ không dẫn tới động đất do núi lửa sao? Đáp án có thể nghĩ là biết, là khẳng định, dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết chuyện, điều này và mặc quần áo gì căn bản không liên quan.

"Tiểu Nhan?" Lúc cô đang suy nghĩ lung tung, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, còn có giọng nói quan tâm của Lưu Vũ.

Từ Nhan hít sâu một hơi, mở cửa, cố ý lấy giọng hung dữ mà nói: "Làm sao?"

"Không có gì, chỉ là em vào lâu như vậy, anh cho rằng em bị sao rồi." Trong khoảnh khắc Lưu Vũ nhìn thấy cô đi ra ngoài, hô hấp đột nhiên thất chặt, ánh mắt cũng thâm trầm xuống, giọng nói càng thêm rối loạn.

"Tắm còn có thể có chuyện gì? Không biết con gái tắm cần thời gian sao?" Giọng của Từ Nhan rất dữ nhưng âm thanh cũng mềm nhũn. Cô cố gắng dùng phương thức này để xoa dịu sự căng thẳng trong lòng mình nhưng nghe vào tai Lưu Vũ lại như mèo cào. Cô đẩy anh ra, định lướt qua bên cạnh anh, còn nói, "Bây giờ đổi thành anh tắm." Em không ngại anh tắm lâu một chút. Nhưng những lời này cô chỉ dám lẩm bẩm trong lòng.

Nhịp tim Lưu Vũ lúc này rất nhanh. Lúc cô đi qua người mình, mùi thơm ngát sau khi tắm xông vào mũi anh, khiến anh có cảm giác kích động. Vừa rồi lúc cô đi vào phòng tắm, anh nằm trên giường xem tivi, nhưng xem cái gì cũng không vào, trong lòng luôn nghĩ đến Từ Nhan. Cô tắm một cái rất lâu. Thật ra anh biết cô chưa chuẩn bị xong. Tuy anh chuẩn bị xong rồi, cũng khao khát nhưng đêm nay là đêm tân hôn, anh không hồi hộp là không thể nào. Đừng tưởng rằng đàn ông không hồi hộp. Sự căng thẳng của đàn ông chỉ là không biểu lộ ra ngoài mà thôi. Lòng bàn tay của anh cũng ra mồ hôi, tim đập cũng nhanh hơn, chỉ là bề ngoài còn phải duy trì vẻ mặt chững chạc và không bắn loạn mà thôi.

Anh tự biết đi qua gỗ cửa là một việc tính sai. Bởi vì trong nháy mắt cô đi ra ngoài từ phòng tắm đó, hơi nước tràn ngập trong phòng tắm, cô bước ra ngoài như tiên nữ, đồ ngủ mỏng manh, cũng không thể che chắn cái gì, ngược lại là mờ mờ ảo ảo, là mời hỏa dẫn lửa.

Từ Nhan nằm trên giường, buồn chán mà chuyển kênh truyền hình. Trong lúc vô tình nghiêng đầu, lại phát hiện một việc lúng túng và xấu hổ, đó chính là ở chỗ này có thể nhìn bên trong rõ mồn một. Lúc này mới nhớ lại, khi sửa phòng tắm là dùng cửa kính, bên trong có một cái rèm. Bởi vì bình thường có một mình cô ở, cho nên cô không kéo cái rèm này theo thói quen. Đáng vẻ cô tắm rửa ở bên trong vừa nãy, không phải tất cả đều trong mắt Lưu Vũ sao? Mới nghĩ đến đây, mặt của cô đỏ như đánh máu gà, đỏ hết ngay lập tức. Đây là động tác thói quen đáng chết, khiến hôm nay cô mất mặt không ít.

Sự phát hiện này khiến cô trợn mắt há mồm, cũng khiến cô nhìn thấy đáng vẻ Lưu Vũ tắm trong phòng tắm. Nhìn thấy cảnh tượng đàn ông tắm rửa trong hoàn cảnh mờ mờ, đó là khá kích thích người ta. Từ Nhan chỉ cảm thấy máu đã vọt đến đầu, nhịp tim đập nhanh như tên lửa, làm thế nào cũng không thể khống chế được.

Đang suy nghĩ, cửa phòng tắm mở ra, một luồng khí nóng tràn ra ngoài, tiếp theo là một mỹ nam đi ra từ hơi nóng. Cơ bắp cường tráng, cơ ngực này cơ bụng này, đều hoàn mỹ như vậy, nhưng mà nhìn lại không cường tráng như vậy. Bình thường anh mặc quần áo càng nhìn không ra, cho là rất gầy, nhưng bây giờ cô phủ định lại ý nghĩ trước đó. Lưu Vũ không gầy mà là rất vạm vỡ. Bên dưới chỉ quần một cái khăn tắm, tóc còn nhỏ nước, tôn lên khuôn mặt đen của anh, lại đẹp trai như vậy trong mắt Từ Nhan.

Cô chưa từng nghĩ đến đột nhiên nhìn thấy một màn sinh hương hoạt sắc như thế, cũng chưa từng nghĩ anh tắm lại thần tốc như thế. Cô mới chuyển qua mấy kênh truyền hình mà anh đã ra rồi, cho nên trong lòng hoàn toàn không có bất kì chuẩn bị gì. Khí huyết dâng trào, cô cảm thấy có chất lỏng ấm áp chảy từ mũi xuống, lấy tay quệt, hóa ra là máu. Cô lúng túng vội vàng quay mặt đi. Thật là hết sức xấu hổ, thế mà nhìn thấy bức tranh mỹ nam đi ra từ phòng tắm là phun máu mũi ngay, tám trăm đời chưa nhìn thấy đàn ông à? Có thể kích thích đến mức này sao? Cô mắt mặt nghiêng người, định lấy khăn giấy ở đầu giường.

Thật ra căn bản Từ Nhan cũng không biết, hóa ra bởi vì cô nhìn thấy rèm cửa phòng tắm còn chưa kéo, nhìn thấy cảnh tượng Lưu Vũ tắm bên trong đầy nóng bỏng, lò mờ, nhưng vẫn nhìn thấy rõ ràng. Vốn là đã đánh máu gà lên mặt rồi, lại đột nhiên nhìn thấy bức tranh mỹ nam đi ra từ phòng tắm, sinh hương hoạt sắc như vậy, cô có thể không chế được khí huyết trong lòng mình mới là lạ.

"Sao vậy?" Lưu Vũ cho rằng cô bị bệnh, thấy cô đột nhiên quay đầu, sắc mặt rất kém, liền chạy nhanh tới.

"Anh... anh đừng tới đây." Từ Nhan kêu to, đầu cũng không dám quay lại nhìn anh, sợ nhìn thấy hình ảnh kích tình lần nữa lại làm ra chuyện mất mặt.

Khăn giấy chết tiệt này, sao lại khó lấy thế? Người nghiêng qua nghiêng lại, nhưng tâm hoảng ý loạn nên không lấy được. Tay cô quơ loạn xạ, mắt lại nhắm lại, cũng không dám mở ra. Cuối cùng lấy được, cô thảm kích động, đang định vui mừng lại cảm thấy người nghiêng đi. Cô không kiềm được mà kêu lên một tiếng: "A....". Hóa ra cô chỉ lo lấy khăn giấy, lại nhắm mắt quơ loạn một hồi cho nên

không hề để ý đến thân thể mình đã nghiêng đến mép giường. Một trào này dùng sức quá mức, người liền rơi xuống giường.

Nhưng cũng không đau đớn như dự liệu. Cô bị người nào đó chộp vào trong ngực, cảm giác ấm áp. Cánh tay kia như một cái kềm vòng qua hông cô, khí nóng phả ra ở ngực cô, ngẩng đầu lên lại nhìn vào một đôi mắt thâm thúy, mặt đỏ đến tận cổ ngay lập tức.

Hóa ra Lưu Vũ nhìn thấy cô chỉ lát nữa là bị rơi xuống giường liền nhào tới, dùng sức ôm chặt cô, sau đó kéo lên, cô liền rơi vào ngực anh. Đây cũng là phản ứng tự nhiên dưới tình thế cấp bách.

"Anh.... thả em ra..." Từ Nhan chỉ cảm thấy tư thế hiện tại của hai người mập mờ quá mức, khiến cô không suy nghĩ lung tung cũng không được.

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Thân thể Lưu Vũ cứ đè thật chặt thân thể mảnh mai của cô như vậy. Hô hấp của hai người cũng rối loạn, nhưng ai cũng không dám động, cũng không dám nói chuyện. Anh cảm thấy mình sắp nổ tung rồi, máu toàn thân xông hết lên óc, thần kinh cũng buộc chặt tại thời khắc đó. Tên đã lấp vào cung, chỉ cần đụng chạm nhẹ nhàng, tiếp theo mũi tên có thể rời cung theo phản xạ. Hô hấp của Lưu Vũ nhìn rất đều nhưng kỳ thực đã sớm rối loạn, chỉ là anh có thể khống chế tốt tâm tình của mình mà thôi.

Từ Nhan chỉ cảm thấy hôm nay Lưu Vũ hơi nguy hiểm. Đặc biệt là tư thế hiện tại này, nếu cô hơi động một chút thì tiếp theo có thể dẫn phát dục vọng và núi lửa của người khác. Cô không dám nhìn anh, chỉ cảm thấy ánh mắt có lửa của anh, có thể hòa tan cả người. Cô cúi đầu, chôn đầu vào ngực anh, không muốn cho anh nhìn thấy dáng vẻ xấu hổ của cô.

"Sao em lại bị chảy máu mũi?" Bất thành lình Lưu Vũ nói một câu, đánh tan tất cả xấu hổ của Từ Nhan.

Trên mặt Lưu Vũ có chút hài hước, ánh mắt kia khiến cô nhìn thấy mà lòng bốc hỏa. Cô dùng sức đẩy anh ra, nói: "Nhiệt độ của em tương đối lớn, bị nóng, không được à?"

Lúc này mặt cô khi đỏ khi trắng, thấy thế nhất thời anh nổi lên ý đùa giỡn. Tay anh vuốt ve cằm cô không ngừng, chọc cho cô khế

run một hồi, kề sát miệng vào tai cô, nói: "Đang êm đẹp, sao lại phát cáu hả? Có muốn anh giúp em hạ hỏa không?" Giọng anh rất nhẹ, lại có một loại mùi vị cảm dỗ, nghe vào trong tai, khiến người ta cảm thấy ngứa ngáy, cảm giác tê tê, tựa như dùng tay, dùng lòng vũ khê khàng gãi trái tim của cô.

Từ Nhan nhìn sự rung động trong đáy lòng, vỗ bóp lên vai anh, nhẹ mắng: "Ai cần anh tới hạ hỏa? Anh ép em đau quá. Anh đứng dậy là em khỏe ngay." Lúc này, tư thế này của hai người tương đối dễ bốc lửa, lại tiếp tục như thế, sớm muộn sẽ xảy ra chuyện.

"Tiểu Nhan, hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta..." Lưu Vũ không ngừng nháy mắt với cô, ý tứ vô cùng rõ ràng, hôm nay cần trải qua động phòng.

"Chúng ta chưa làm tiệc rượu, không tính là đêm động phòng hoa chúc chân chính. Anh đứng lên, ép em nặng chết rồi." Từ Nhan thở hổn hển không ngừng, mặt đỏ bừng, không biết là bị ép hay là bị cảm dỗ.

Lưu Vũ nhìn cô chăm chăm, thấy mặt chín đỏ của cô, còn có một đôi mắt hạnh trợn lên giận dữ, thay vì nói cô giận, không bằng nói cô đang làm nũng, tìm anh say trong một khắc kia. Người con gái này cuối cùng cũng thuộc về anh, không phải anh nằm mơ, đây là sự thật? Tay anh sờ vào mặt cô, xúc cảm dưới ngón tay chân thật như vậy, tựa như tơ lụa, khiến tay anh tê tê. /d/đ/l/q/đ/ Anh cười cười, nhìn thấy ánh mắt không thuận theo và cái miệng chu lên của cô, duỗi bàn tay to, rất thoải mái mà lấy khăn giấy từ đầu giường, giúp cô lau máu mũi. Điều này khiến người nào đó rất không thoải mái. Khăn giấy cô lấy nửa ngày, còn xem chút nữa bị nguy hiểm ngã xuống giường, thế mà anh lại cầm lấy thoải mái như vậy, cái này đúng là thật khiến tức chết người hơn người so với người nữa.

"Người lớn như vậy rồi còn chảy máu mũi." Anh lau một cách nghiêm túc, mặt anh cách mặt cô rất gần, gần như có thể nghe thấy được tiếng tim đập của cô.

Từ Nhan rất muốn tát anh một cái. Nhưng lúc này cô lại chỉ có thể đỏ mặt mặc anh lau. Thân thể của anh đụng chạm và ma sát vào da thịt cô khiến cô không cách nào xem nhẹ. Lại nghĩ đến đêm động phòng hoa chúc anh mới nói vừa rồi, thầm nghĩ, tối nay chạy không thoát rồi. Từ trước đến giờ thể lực đàn ông lớn hơn phụ nữ, huống chi hôm nay là tân hôn, cô phản kháng là không hợp lý. Nhưng trong lòng Từ Nhan, tuy kết hôn rồi nhưng cô chưa chuẩn bị làm cái chuyện kia với anh. Cho nên bây giờ nghĩ tới chuyện kia thì lại căng thẳng ngay lập tức, mồ hôi từ từ thấm ra trong lòng bàn tay, lòng cũng luống cuống.

Động tác của cô hơi căng thẳng, thật ra Lưu Vũ nhìn trong mắt, anh rất muốn cười thầm trong bụng. Từ lúc nào mà một con cọp hung ác biến thành con mèo con mềm mại như bây giờ rồi? Tuy cô vẫn nhìn anh chằm chằm hung thần ác sát, nhưng bằng sự hiểu biết của anh với cô thì cô nhóc này đã bắt đầu tâm hoảng ý loạn rồi.

"Lau xong chưa?" Từ Nhan cắn chặt răng hỏi anh.

Lưu Vũ mỉm cười đứng dậy, đi xuống giường, định ném khăn giấy đã lau máu mũi vào thùng rác.

Từ Nhan thấy anh đứng dậy, lập tức cố gắng đứng lên, lăn qua chỗ cũ, lại quên mình vốn ở tại mép giường, không phải Lưu Vũ mới ôm thì đã sớm té xuống. Bây giờ cô lăn một vòng như vậy, rất tự nhiên liền thét lên ngã xuống dưới giường.

Lưu Vũ đang đi đến bên cạnh thùng rác, nghe thấy tiếng thét vội vàng chạy đến bên cô, trong khoảnh khắc cô rớt xuống giường thì đỡ kịp.

Từ Nhan nhắm mắt lại, mắt thấy mình sẽ phải té xuống, đôi tay quơ loạn xạ, muốn bắt lấy một điểm chống đỡ để giữ vững người của mình. Dưới cái nắm này, cô chộp được một thứ kỳ lạ, tròn tròn, trơn trơn, cầm trong tay có cảm giác như nắm gậy sắt. Cô đang thấy kỳ lạ thì nghe thấy một giọng nói âm trầm: "Em.... có thể buông tay không?"

Cô mở mắt, đầu tiên là không hiểu mà nhìn về mặt của anh, lại nhìn thấy một khuôn mặt phun khí nóng, tiếp đó lại nhìn thứ mình cầm trong tay. Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn thì giật mình. Hóa ra thứ cô nắm lấy lại là cái kia của Lưu Vũ. Cách khấn tẩm, cô có thể cảm nhận được nó đang nảy lên.

Sự phát hiện này khiến cô giật mình không ít. Cô vội vàng buông tay, vứt thứ của anh như vứt đồ nhiễm vi khuẩn, một cánh tay khác cũng thuận thế mà vung ra.

"Bịch" Khăn tẩm quấn quanh hạ thân anh không chịu nổi cô kéo như vậy nên rơi xuống, rất vinh quang rời khỏi người anh, rớt xuống. Lúc này anh như thể vừa được sinh ra, trần trụi mà đứng trước mặt cô. Tiểu tử của anh cũng rất kiêu ngạo mà đứng thẳng trước mặt cô, tuyên cáo nó giữ vững cương vị với cô.

"A... lưu manh." Từ Nhan vội vàng che kín mặt, tim đập "thình thịch" sắp vọt ra khỏi cổ.

"Lưu manh? Nào có lưu manh nào dịu dàng như anh?" Lưu Vũ nháy mắt với cô.

Từ Nhan vừa giận vừa hờn vừa xấu hổ, nhưng tình cảnh lúc này, cô lại nói không được một câu phản bác nào, chỉ cố gắng cúi thấp đầu, dùng tay che mặt, không dám nhìn nét mặt hài hước của anh, nhất định lúc này anh đang giễu cợt vẻ mặt của cô.

Đột nhiên xung quanh yên tĩnh như mọi tiếng động ngừng lại, yên lặng tới mức cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy rõ mồn một.

Bàn tay đang che mặt của Từ Nhan từ từ mở ra khe hở. Bởi vì tư thế hai người khác nhau, một người ngồi trên giường, một người đứng cạnh giường, cho nên cô chỉ nhìn đến lồng ngực của anh. Cơ ngực này liền hiện ra trước mặt cô, đột nhiên cô cảm thấy người đàn ông bình thường gầy như thế, vậy mà lại có cơ bắp khỏe đẹp như vậy. Mắt lại chậm rãi nhìn xuống, nhìn từ cơ ngực đến cơ bụng, tám múi cơ bụng liền hiện ra trước mặt cô, nước miếng của cô chảy cả ra. Đàn ông có cơ bụng là có tình nhất. Có thể luyện tập thân thể của mình đến mức hoàn mỹ như vậy nhất định là người đàn ông yêu quý thân thể mình. Người đàn ông này, bắt đầu từ bây giờ là chồng của mình rồi, không còn là người xa lạ, hoàn toàn thuộc về mình, cái ý nghĩ này thật sự khiến người cảm thấy thoải mái. Mắt lại nhìn từ cơ bụng xuống dưới bụng. Phía dưới kia của anh là tiểu huynh đệ đứng thẳng như súng thép. Tuy nhìn hơi xấu xí nhưng lại không để cho cô ngừng nuốt nước miếng, miệng bắt đầu càng lúc càng khô, nhịp tim cũng bắt đầu tăng nhanh.

"Xin hỏi, em nhìn đủ chưa?" Một giọng nói dễ nghe khẽ bay đến bên tai cô. Từ Nhan lắc đầu lia lịa, "Không đủ, sao mà đủ được?"

Vóc người hoàn mỹ như vậy không khiến người ta chảy nước miếng mới khó.

"Nếu không đủ, tại sao không nhìn quang minh chính đại? Chỉ nhìn qua khe hở của tay như vậy, không đã nghiền?" Giọng nói dễ nghe lại phát ra.

Từ Nhan suy nghĩ một chút, lời nói này quá có lý rồi, nhìn qua kẽ tay, không đã nghiền, vì vậy dứt khoát buông tay, rất "quang minh chính đại" mà nhìn mỹ nam trần trụi.

Nhìn với khoảng cách gần như vậy đúng là không giống nhau. Cô duỗi tay ra là có thể với được những cơ ngực và cơ bụng kia. Mà cơ bắp này lại rơi vào trong mắt cô. Cô cảm thấy nhịp tim càng nhanh, đập thành thạch loạn lên, đã không chịu được sự khống chế của mình. Cô vươn tay, chậm rãi sờ lên cơ bắp, cảm giác này thật quá tuyệt diệu.

"Sờ đủ chưa? Còn muốn sờ xuống dưới không?" Trong cái giọng nói kia lộ ra một chút thờ dốt.

"Nếu có thể." Từ Nhan nheo mắt lại, cố ý bỏ qua viên thịt phía dưới của anh.

"Nếu em muốn sờ anh cũng không để ý." Trong giọng nói kia có cảm giác hưởng thụ.

Từ Nhan gật đầu thật mạnh, rất muốn theo tiếng lòng của mình. Đang định sờ lên thì cô bỗng cảm thấy có cái gì không đúng. Giọng nói này không giống giọng dưới đáy lòng cô mà lại giống như...

Cô ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy anh hơi híp mắt lại, đang hưởng thụ sự vuốt ve của cô. Mặt cô lập tức như bị đốt, tay vội vã rời khỏi người anh, cắn răng, vỗ vỗ lồng ngực anh, mắng một tiếng: "Sắc lang."

"Anh sắc? Không biết vừa rồi là ai một lòng ăn đậu hũ của anh." Người nào đó kháng nghị.

"Em là đang tính hạnh phúc sau hôn nhân của mình rốt cuộc được bao nhiêu." Một người con gái nào đó nói rất vô sỉ.

"Vậy em tính ra chưa?" Lưu Vũ kè sát mặt vào, nháy mắt không ngừng với cô.

Từ Nhan hừ một tiếng: "Tạm tạm, miễn cưỡng khiến bản tiểu thư hài lòng."

"Anh phải cảm tạ sự nỗ lực của em rồi?" Giọng Lưu Vũ như nện ra từ kẽ răng.

"Đừng khách sáo." Từ Nhan đứng đắn mà nói.

Đột nhiên Lưu Vũ cười xấu xa: "Anh phải đòi lãi."

"Lãi gì?" Từ Nhan giật mình.

"Em sờ soạng cả buổi, nhìn cả buổi, đương nhiên anh phải lấy lãi." Lưu Vũ giải thích, người cũng lại gần cô.

Từ Nhan thế mới biết ý nghĩa sau từ "lãi" này, giật mình lui về phía sau, miệng kêu: "Nói cho anh biết, không được sự đồng ý của bản tiểu thư, anh không thể đòi lãi."

"Vậy anh phải thử một chút." Lưu Vũ nói, người đã nhanh chóng đè lên, nhẹ nhàng vỗ một cái, ôm cô vào lòng mình.

"A...." Một tiếng thét truyền tới từ bên dưới, tiếp đó lại truyền đến tiếng thở dốc....

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Editor: Nguyễn Nguyễn

Betaer: nhok tinh nghịch

Cả đêm Từ Nhan không ngủ. Ở bên cạnh người đàn ông này, anh không để cô sống yên, vẫn muốn bắt lấy cô, buộc chặt cô vào trong ngực. Tuy không làm ra hành động gì nhưng cô cảm thấy rất không thoải mái. Cô vẫn luôn ngủ một mình một giường, đột nhiên bây giờ phải nhường lại nửa giường cho anh, trong lòng rất khó chịu.

Nghe tiếng tim đập của anh, còn có tiếng hít thở đều đều của anh, tuy trong lòng có một loại cảm giác yên tâm và rất thỏa mãn. Nhưng bị anh bắt ngủ như thế này, phá tan thói quen nhiều năm của cô, vì vậy cô muốn thoát khỏi sự kiểm soát của anh.

Lúc nửa đêm, cô lấy tay và chân anh ra, vừa thoải mái được một lúc, tay kia và chân kia lại bám víu tới, ôm chặt cô cố định vào trong ngực anh.

Một đêm cô không ngủ, toàn nghĩ tới ngày hôm sau phải đối mặt với anh như thế nào. Là chào hỏi anh hay tỏ vẻ như không có gì, nên làm thế nào thì làm thế đó? Nhưng không chào anh thì không được. Anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô, đúng không? Vậy thì không hỏi hạp mà vẫn đối xử lạnh nhạt như trước? Không được không được, làm như vậy rất không ổn. Hai người là vợ chồng, làm

sao có thể đối xử lạnh nhạt được chứ? Mặc kệ, dù ngày mai anh chủ động gọi cô, thì cô cũng sẽ không tỉnh, cô sẽ giả vờ ngủ, dù sao cũng không muốn tỉnh lại trước người kia. Nghĩ đến đây, trong lòng cô yên tâm nhiều hơn, cũng mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

Nửa đêm, chỉ cảm thấy anh động đậy, dường như anh đang nhìn cô thật lâu, cô mơ mơ màng màng không muốn mở mắt, cũng lười làm thế, sột soạt một tiếng, ôm anh rồi chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại... Lưu Vũ đã không còn trên giường, trên tủ đầu giường có một tờ giấy, trên đó viết: "Tiểu Nhan, anh phải trở về đơn vị. Buổi sáng phải báo danh sớm nên không thể chờ em tỉnh. Anh đã làm bữa sáng cho em rồi, vẫn nóng, đặt trong phòng bếp, em và Giai Giai thức dậy là có thể ăn."

Đi? Cứ như vậy mà đi sao? Trong khoảng thời gian ngắn Từ Nhan không kịp lấy lại tinh thần. Cô nghĩ rằng sáng nay mình sẽ im lặng đối mặt với anh, còn có phần lúng túng, kết quả là do mình suy nghĩ nhiều, sáng sớm người ta đã đi rồi, lúng túng gì chứ? Khó chịu gì chứ? Chẳng có gì cả, ngay cả những lời cô đã chuẩn bị xong để hôm nay đối phó cũng không có đất dụng võ. Điều này làm cho cô cảm thấy rất thụ động.

Cẩn thận nhớ lại tất cả vào tối hôm qua, cảm thấy như một giấc mơ, lại vừa giống như thật. Cô cứ như vậy mà kết hôn sao? Từ nay về sau từ bỏ cuộc sống độc thân sao? Trong cuộc sống của cô có thêm một người chồng?

Ngày hôm qua anh nói không muốn cô, điều này làm cô cảm thấy rất kỳ quái. Tuy cô chưa chuẩn bị tâm lý tiếp nhận anh, nếu anh đòi hỏi thật, cô sẽ mạnh mẽ phản đối. Nhưng lại nghĩ một chuyện là hai người đều đã kết hôn, anh muốn làm chút việc sinh hoạt vợ chồng,

đây cũng là yêu cầu rất bình thường, mình lại dựa vào cái gì đây? Nhưng hai người từ quen biết đến kết hôn chỉ khoảng một tháng ngắn ngủi. Tuy là vợ chồng nhưng làm sao để cô bỏ qua khúc mắc mà tiếp nhận anh, cùng anh trải qua cuộc sống vợ chồng bình thường được? Tuy là như thế nhưng nếu để cho người khác biết nhất định sẽ nói cô lập dị. Dù sao cũng đã kết hôn, nếu không đồng ý thì kết hôn làm gì, nhưng mà đây là hai chuyện khác nhau.

Còn nhớ rõ hôm qua lúc cô nói: "Em biết anh không muốn, vì vậy em cũng sẽ không ép buộc anh. Em sẽ đợi đến một ngày nào đó anh cam tâm tình nguyện." Kỳ lạ là anh cũng không phản ứng, ít nhất cô cho rằng là như vậy.

Ngồi trên giường, Từ Nhan nói thầm: Sao anh ta không có phản ứng với mình chứ? Mình kém cõi như vậy sao? Nếu để cho một người đàn ông khác ôm mình thì có một chút phản ứng nào không? Càng nghĩ càng cảm thấy mình bất lực, làm sao ngay cả một người đàn ông cũng không giải quyết được?

Từ Nhan, mày thật là một đứa ngốc nghếch, là một cô gái xấu xí không có sức quyến rũ. Người ta thà ôm gối cũng không phản ứng với mày. Mày là một cô gái thất bại, còn muốn không tình nguyện để người ta đụng vào, căn bản là người ta không muốn đụng vào mày. Trong đầu cô như có một giọng nói đang chửi cô.

Gì mà không có sức quyến rũ? Sao tôi không có sức quyến rũ chứ? Chẳng phải anh gấp gáp muốn tôi gả cho anh sao? Nếu tôi không có sức quyến rũ thì vì sao anh lại vội vàng như vậy? Người ta là tôn trọng tôi, không muốn tôi bị tổn thương, người ta là quân tử, là người ga lăng. Trong đầu có một giọng nói khác vang lên.

Quân tử? Cái gì gọi là quân tử, về phương diện này còn có quân tử à? Đàn ông đều tàn nhẫn, sao thấy vợ mình ở bên cạnh mà không có phản ứng chứ? Anh ta uống lộn thuốc mới có thể không muốn, mới có thể làm quân tử. Anh ta không đụng vào cô chính là anh ta không thích cô, cũng chính là với anh ta mà nói thì cô căn bản không tạo thành nguy hiểm, cho nên anh ta mới mặc kệ cô. Giọng nói kia lập tức phản bác lại cô.

Trong lòng Từ Nhan căng thẳng, rất không thoải mái, bởi vì khả năng vừa nghĩ đến làm cô rất không thoải mái.

Cô buồn bực cào cào tóc, gấp đầu gối lại, hai tay ôm lấy đầu gối, chôn đầu vào trong đó.

"Chị dâu?" Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, kèm theo giọng nói của Giai Giai.

Từ Nhan mở cửa, nhìn thấy Giai Giai đứng bên ngoài, cô ấy thò đầu vào trong nhìn dáo dác, vẻ mặt mang chút quỷ quyết.

"Nhìn cái gì? Anh của em không có ở đây." Từ Nhan mở rộng cửa phòng ra, để cho cô đi vào.

Giai Giai đi vào trong giống như con thỏ nhỏ, còn nói: "Không có ở đây thật ạ? Chẳng trách gửi tin nhắn đến cho em, nói nếu bữa sáng nguội thì em đi hâm nóng lại."

Từ Nhan lại nhìn tờ giấy kia, anh thật không yên lòng, còn dặn đi dặn lại nhiều lần.

"Chị dâu, sao anh ấy lại đi vậy? Hôm qua là ngày hai người kết hôn, anh ấy không xin phép nghỉ nhiều ngày được sao?" Giai Giai hơi bất mãn về hành động của Lưu Vũ.

"Anh ấy mà xin nghỉ thêm thì từ nay về sau coi như là trong thời gian nghỉ phép. Sau này bọn chị làm tiệc rượu còn phải xin nghỉ kết hôn. Nếu bây giờ nghỉ thêm thì sẽ có ảnh hưởng tới thời gian nghỉ kết hôn, cho nên không trách anh ấy." Từ Nhan nói xong, mở tủ treo quần áo ra, bắt đầu tìm quần áo để thay.

Giai Giai đột nhiên đến gần, nhỏ giọng hỏi: "Anh ấy dịu dàng không?"

Từ Nhan ngẩn người, không hiểu ý đó, vừa mặc quần áo vừa trả lời: "Anh em vẫn cố gắng làm thân sĩ dịu dàng, làm chuyện gì cũng hữu tình hữu điều (có ngay ngắn, có thứ tự. Tương tự với câu có trước có sau ở Việt Nam), thật không tệ." Cô ca ngợi từ đáy lòng. Tính tình Lưu Vũ với cô mà nói là điểm chết người. Đây cũng là hai điều khiến cô đồng ký kết hôn. Bây giờ nghĩ đến, cô thật sự không tìm ra được điểm xấu của anh, trừ ngày hôm qua anh không có chút khởi sắc nào đối với sức quyến rũ của cô.

"Ý em nói ngày hôm qua anh ấy dịu dàng không?" Trên mặt Giai Giai nổi lên ý xấu.

Vừa nhìn thấy vẻ mặt này, Từ Nhan cũng biết trong cái đầu nhỏ của cô đang suy nghĩ gì, vuốt mũi cô rồi nói: "Còn nhỏ tuổi mà trong đầu đã đầy chuyện xấu xa rồi."

"Em nào có chuyện gì xấu xa, em nói nghiêm túc mà. Chẳng qua người ta chỉ tò mò thôi." Giai Giai sờ sờ mũi, vẻ mặt đau khổ nói.

"Dừng ý nghĩ đó lại đi. Anh của em dịu dàng cũng được, bá đạo cũng được, đây là việc riêng tư của chị và anh em, không phải để em có thể biết." Từ Nhan từ chối trả lời.

"Chị dâu, chị dâu tốt của em, nói cho em biết đi, sau này lúc em chọn ông xã, cũng muốn tham khảo một chút mà." Giai Giai cầu xin cô.

Trên mặt Giai Giai tràn đầy tò mò, rồi lại phiền muộn khi không được thỏa mãn khiến Từ Nhan phì cười. Nhưng nhìn vẻ mặt của Giai Giai lại khiến Từ Nhan nhớ đến vấn đề phức tạp kia của cô. Quần áo cô mặc được một nửa, dứt khoát không thèm mặc nữa. Cô ngồi trên giường, nhìn Giai Giai không chớp mắt.

Giai Giai bị ánh mắt của cô dọa sợ. Cô ấy vuốt mặt mình hỏi: "Chị dâu, trên mặt em có gì ạ?"

Từ Nhan lắc đầu, Giai Giai lại hỏi: "Vậy là vừa rồi em đã hỏi một chuyện rất ngây thơ?"

"Cũng không phải." Từ Nhan suy nghĩ một chút, không biết nên mở miệng nói chuyện này thế nào, nên thử hỏi dò xét: "Giai Giai, em cảm thấy chị như thế nào?"

"Rất tốt, em rất thích." Giai Giai trả lời không chút nghĩ ngợi.

"Vậy chị..." Từ Nhan cắn cắn môi, vừa suy nghĩ, nếu hỏi Giai Giai chuyện này, cô nhất định sẽ nghĩ đến Lưu Vũ, còn chưa đến lúc để hỏi, tránh cho cô bé này nghi ngờ, dẫn đến phiền phức không cần thiết. Cô không nói tiếp mà lại tiếp tục mặc quần áo vào.

Giai Giai nghi ngờ nhìn Từ Nhan, cảm thấy hôm nay chị dâu rất kỳ lạ, nói chuyện ấp a ấp úng, đây không giống với tính tình ngày thường của chị dâu. Chẳng lẽ sau khi kết hôn người ta lại trở nên đa sầu đa cảm như vậy à?

Lúc này Từ Nhan đã thay quần áo xong. Cô mặc đồng phục đi làm. Đó là bộ đồng phục màu đen, bởi vì trời lạnh, mỗi lần ra ngoài cô đều mặc thêm áo lông chống lạnh.

"Giai Giai, hôm nay đến chỗ làm của chị đi. Em có thể đi theo chị cũng có thể đi dạo phố một mình. Ở thành phố này có rất nhiều chỗ để chơi, tan việc chị sẽ đi chơi với em." Từ Nhan lấy tài liệu bỏ vào túi, lúc này mới trả lời cô.

Lưu Vũ làm bữa sáng rất phong phú, là sữa tươi được đưa tới mỗi sáng, anh nấu chút cháo bát bảo, lại luộc vài quả trứng gà, đổi lại một câu trả lời của anh: "Trứng gà luộc có dinh dưỡng rất cao, ăn nhiều sẽ có dinh dưỡng."

"Không nghĩ đến tay nghề của anh hai lại tốt như vậy. Chị dâu của em thật có phúc mới có thể ăn được bữa sáng do chính anh của em làm." Giai Giai cảm thán.

"Vậy em cũng tìm một người để gả đi, mỗi ngày người đó nấu cơm cho em ăn." Từ Nhan cười nói.

"Không muốn, cuộc sống độc thân của em còn chưa đủ, sao có thể chui vào cái lồng hôn nhân chứ."

Sau khi ăn sáng, Giai Giai theo Từ Nhan đến thư viện, tùy tiện giúp đỡ Từ Nhan làm việc. Giai Giai rất chịu khó, người lại hoạt bát đáng yêu, có được sự yêu mến của đồng nghiệp ở cơ quan, có bao nhiêu thời gian thì một lòng làm nhân viên thư viện.

Lúc làm việc, Từ Nhan nói chuyện với Tiểu Ngư. Cô hỏi: "Tiểu Ngư, ngay cả một chút sức quyến rũ mình cũng không có à?"

"Tại sao đột nhiên lại hỏi như vậy?" Tiểu Ngư kỳ quái hỏi ngược lại cô.

"Cậu đừng quan tâm sao mình hỏi như thế. Cậu chỉ cần trả lời câu hỏi của mình là được. Mình không có sức quyến rũ thật à?" Từ Nhan lại hỏi một lần nữa.

Tiểu Ngư nhìn cô vài lần, rồi lắc đầu: "Sao cậu lại không có sức quyến rũ chứ? Cậu khá có sức quyến rũ đấy. Cậu nhìn lại dáng người của cậu đi. Đây gọi là nóng bỏng. Nhìn khuôn mặt của cậu một chút xem. Khuôn mặt thiên sứ dáng người ma quỷ đó. Đàn ông mà thấy cậu là như núi lửa phun trào, từ đó đốt cháy mình. Chỗ không được duy nhất của cậu là tính tình. Nếu cậu từ bỏ tính tình nóng nảy thì cậu sẽ hoàn mỹ. Sao, Lưu Vũ ghét bỏ cậu? Mới kết hôn có một ngày mà anh ta đã ghét bỏ cậu rồi à?"

"Đi đi, không thể nào. Cậu đừng đoán mò. Mình và Lưu Vũ rất tốt." Từ Nhan trừng mắt, cố tình làm ra vẻ tức giận.

"Vậy vì sao cậu không vui? Còn tưởng rằng Lưu Vũ bắt nạt cậu." Tiểu Ngư thở phào nhẹ nhõm, còn nói: "Cậu cũng đã kết hôn rồi mà mình còn chưa được ăn kẹo cưới của cậu đâu. Cậu phải cho mình kẹo cưới."

"Mình không có mua, chỉ đăng ký thôi, chờ đến lúc làm tiệc rượu nhất định sẽ phát thật nhiều kẹo cưới cho cậu." Từ Nhan thờ ơ giải thích.

Chuyện cô kết hôn, ở chỗ làm cũng có ít người biết, cũng chỉ có Tiểu Ngư biết chuyện cô đi đăng ký kết hôn, cho nên cô không muốn phô trương cũng không muốn để cho nhiều người biết. Vì vậy chuyện kẹo cưới thì chờ làm tiệc cưới chính thức rồi hãy nói. Nhưng

Tiểu Ngự kia còn bổ sung thêm, tan việc là phải mua, cũng không thể để Tiểu Ngự chịu thiệt.

Một buổi chiều trôi qua với công việc bận rộn, bận đến nỗi cô không có thời gian để nhớ đến chuyện xảy ra đêm qua. Khi tỉnh táo lại thì trí nhớ ùa về phía cô như dãi núi lấp biển.

Từ Nhan là kiểu người lúc có vướng mắc có nghi ngờ thì không chịu được. Cô nhất định phải hỏi rõ ràng mới có thể bình tĩnh lại được.

Suy nghĩ một chút, cô gửi đi một tin nhắn: "Tối nay anh về nhà, em có chuyện muốn tìm anh."

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Từ Nhan tràn đầy tự tin Lưu Vũ sẽ trở về, vì vậy cô còn đặc biệt ăn diện cho mình một chút, phải làm cho mình ăn mặc xinh đẹp, còn cùng Giai Giai đi mua thức ăn về nấu cơm, định cho Lưu Vũ một điều bất ngờ. Cô rất ít khi nấu cơm. Trước kia sống một mình, cô muốn được ra ngoài ăn, thường đi đến nhà Đồng Diệp ăn chực, ai bảo ở nhà cô đều không có cơ hội nấu cơm chứ?

Đồng Diệp từng nói với cô: "Cậu nên học nấu một vài món đi, già như vậy rồi không thể ngày nào cũng ăn qua loa cho xong được, sau này lập gia đình thì phải làm sao bây giờ?"

"Rau trộn thôi." Từ Nhan cười với cô một tiếng, tùy tùy tiện tiện, không cần thiết chút nào. Quả thật cô chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mình phải nấu ăn cho chồng. Kết quả hôm nay lại xảy ra thật. Nếu biết như vậy thì cô đã học một vài món ăn từ Đồng Diệp rồi.

Trong siêu thị, có thể nhìn thấy bóng dáng của hai người đang tranh luận vì chọn món ăn.

"Mua cái này đi, anh em thích nhất là thịt bò." Giai Giai chỉ vào miếng thịt bò.

"Thịt bò coi như xong. Chị sẽ không làm thịt bò. Đây là món thử thách tài nấu nướng của một người." Từ Nhan lắc đầu. Tài nấu nướng của cô đã không dám khen, còn dám làm thịt bò à?

"Hình như em biết làm." Giai Giai suy nghĩ thật lâu rồi mới nói đôi lời lập lờ nước đôi.

Mắt Từ Nhan sáng rực lên: "Em xác định em biết làm?" Cô rất thích bò bít tết. Thường ngày sau khi tan việc bọn họ thường hẹn Tiểu Ngư đi ăn bò bít tết. Nếu không phải Đồng Diệp không ăn thịt bò thì được ba người rồi.

"Hẳn là có thể làm. Em đã từng nhìn thấy anh em làm thịt bò." Giai Giai lại suy nghĩ một chút, còn không dám xác định.

"Em chỉ từng nhìn thấy Lưu Vũ làm, không thể xác định được." Ánh mắt Từ Nhan mờ mịt, cô còn nghĩ rằng sẽ được ăn bò bít tết, xem ra muốn ăn bò bít tết thì phải ra nhà hàng rồi.

"Nhưng em muốn lấy thử một chút. Nếu bây giờ không làm được thì chờ anh hai trở về để cho anh hai làm, cho anh ấy cơ hội thể hiện tài nghệ nấu nướng của mình." Giai Giai còn quyết định muốn mua miếng thịt bò này, cũng năn nỉ Từ Nhan đồng ý.

Miếng thịt bò để trong giỏ, trong lòng cô có cảm giác rất bất an, thật hận bản thân mình trước kia không học nấu nướng từ mẹ, nếu không bây giờ có thể thể hiện một lần.

Cô mua thêm không ít thức ăn, mặn cũng có chay cũng có, đã mua thì mua đầy một giỏ. Nếu đổi lại là ngày thường thì chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra. Nhưng cơ hội để Từ Nhan đi chợ đã ít lại càng ít. Trước kia chỉ cùng Đồng Diệp ra ngoài mua thức ăn thôi. Nhưng cơ hội như vậy rất ít, chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Vừa về đến nhà, Từ Nhan lập tức đuổi Giai Giai ra khỏi phòng bếp. Lúc cô nấu cơm không thích người khác đứng quan sát bên

cạnh. Thật ra thì nói trắng ra là sợ kỹ thuật “cao siêu” của mình sẽ dọa sợ cô bé này. Nhưng rất không may, cô bận rộn đến loạn tay loạn chân vẫn mới làm xong việc xắt thức ăn. Hơn nữa chỉ cắt một thứ mà phải trả giá cao, suýt chút nữa thì cô chặt luôn ngón tay mình đi rồi. Sau khi cắt đứt một lớp da, nhìn máu chảy ở đầu ngón tay, trong lòng cô thật hận mình, tại sao không học thật tốt việc làm cơm chứ?D?Đ!L?Q!Đ] Vừa mới băng bó vết thương xong, dầu trong nồi đã sôi lên, cô vội vàng bỏ thức ăn vào nồi. Kết quả dầu bắn ra tung tóe. Cô xào loạn lên, loay hoay đến tâm phiền ý loạn, trên mặt đỏ đầy mồ hôi. Việc nấu ăn này còn mệt mỏi hơn công việc của cô, mệt hơn gấp ba lần việc sắp xếp lại sách trong thư viện. Cô rất bội phục những người biết nấu ăn, có thể biến những món ăn bình thường sau khi trải qua bữa tiệc xào nấu thành những món ăn thơm phức. Đây chính là một môn nghệ thuật, nghệ thuật rất hay. Cô cảm thấy tất cả những người biết nấu cơm đều là thần tiên, cảm thấy rất bội phục họ.

“Chị dâu, hãy để cho em làm đi. Ở nhà em đã từng nấu ăn rồi.” Giai Giai cũng muốn thể hiện một chút, nhìn Từ Nhan ngay cả cắt thức ăn cũng chảy máu, cũng biết cô nấu ăn không được tốt, vì vậy muốn gánh vác nhiệm vụ vinh quang này.

Từ Nhan hơi xấu hổ, đỏ mặt nói: “Trong nhà chị lại để cho em nấu ăn, thật có hơi.... ..” Cô càng nói về sau thì càng lúng túng không thể nói được nữa.

“Không có chuyện gì đâu, chị dâu, lúc ở nhà em cũng thường giúp mẹ nấu cơm. Tuy em làm cũng không ngon nhưng hôm nay em muốn thể hiện một chút, để cho anh chị ném thử tài nghệ nấu nướng của em.” Giai Giai rất hưng phấn cầm cái xẻng lên.

Từ Nhan bị đẩy ra ngoài, hơi luống cuống còn có chút xấu hổ. Tay cô bị cắt rách da nên rất đau, vừa rồi còn không cảm giác được đau như thế nào, bây giờ đã bắt đầu phát tác, thấm vào da thịt cô từng chút từng chút một, giống như dầu rán bắn vào.

“Thật là ngốc chết mà, ngay cả thức ăn cũng không cắt được, cũng có thể làm bị thương đến ngón tay. Nếu để cho mình làm thức ăn, còn không bị lột da mới lạ?” Từ Nhan gõ đầu mình, tự làm bầm chửi.

Nhìn đồng hồ, anh ấy cũng sắp trở về, nhưng phía bên kia lại không có một chút động tĩnh, cô lấy điện thoại gọi qua. Nhưng điện thoại kết nối mà lại không có ai nhận. Vì vậy cô gửi một tin nhắn qua: “Về sớm một chút, em ở nhà chờ anh, có việc gấp.”

Nhưng thời gian vẫn lặng lẽ trôi qua, bên kia cũng không có tin tức. Cô lại bắt đầu gọi điện thoại, vẫn là trạng thái không có ai nhận máy, như thể điện thoại bị hỏng, bất kể cô gọi thế nào vẫn không có người nghe. Cuối cùng tức giận, cô ném điện thoại lên bàn trà, quyết định không gọi vào số này nữa, cũng giận Lưu Vũ.

دین دانه لایق دین ☺ n-c ☺ m

Nghĩ đến chuyện anh không có phản ứng với mình, cô càng thêm khẳng định là mình không có sức quyến rũ. Vì vậy bây giờ anh lười phải về nhà, mặc kệ cô. Càng nghĩ càng có loại khả năng này, trong lòng cảm thấy không thoải mái, cũng lo lắng thêm. Mình thâm tâm vậy thật à? Cô càng nghĩ càng khó chịu. Vốn cô cho là anh kết hôn với mình thì ít nhiều trong lòng cũng thích mình, ai ngờ vậy mà không có phản ứng với mình chút nào. Vậy sao anh lại muốn cưới cô? Đùa giỡn sao? Việc hôn nhân có thể đem ra làm trò đùa sao? Cô chỉ thiếu không khóc to lên, lần đầu tiên cô có xúc động muốn

khóc. Cô nhất định phải hỏi xem rốt cuộc trong lòng anh suy nghĩ thế nào?

Từ Nhan, rốt cuộc mày tức cái gì? Anh có trở về hay không thì mày có cần phải tức giận như vậy không? Chẳng phải là mày không hài lòng với anh, bảo tốt nhất anh đừng đụng cô à? Bây giờ chẳng phải anh tới để không đụng mày à? sao mày lại quan tâm anh có trở về hay không, không trở lại không tốt hơn sao? Trong lòng có một giọng nói đang châm chọc cô.

Đây là hai chuyện khác nhau. Mình có đồng ý hay không là một chuyện, ngược lại anh có phản ứng hay không là một chuyện khác. Mình tệ như vậy, không có sức quyến rũ như vậy sao? Hôm nay mình sẽ thử một chút xem rốt cuộc anh có phản ứng với mình hay không. Trong lòng có một giọng nói khác bác bỏ ý châm chọc của giọng nói này.

Từ Nhan buồn bực mở ti vi nhưng không biết xem cái gì. Cô chỉ đổi kênh không có mục đích không ngừng, chỉ là tâm phiền ý loạn mở lung tung thôi. Âm thanh trong ti vi rất lớn nhưng cô lại không biết. Còn nhớ đến cảnh hôm qua xem ti vi, anh muốn xem tin tức thể thao mà hết lần này đến lần khác cô muốn xem phim Hàn Quốc. Lúc ấy đang chiếu bộ phim rất hot “Đại Trường Kim”, vì vậy mỗi lần đến giờ vàng, cô sẽ ngồi trước ti vi xem.

“Em lớn như thế, chỉ xem những thứ này thật không có ích lợi gì.” Lúc đó Lưu Vũ cũng muốn xem tin tức thể thao, vì vậy muốn kích thích cô một chút, muốn cô đổi kênh khác.

“Sao, anh coi đánh bóng rổ cũng không chán à?” Lúc ấy Từ Nhan quay lại nhìn anh.

“Bà xã, một chút thôi, anh xem đội Hỏa Tinh có thể thắng hay không, xem xong sẽ lập tức trả quyền làm chủ ti vi lại cho em, sao nào?” Cứng rắn không được thì đổi thành mềm mỏng.

“Chờ em xem “Đại Trường Kim” xong rồi hãy nói.” Từ Nhan không hề dao động.

Kết quả chính là Lưu Vũ cầm điện thoại di động lên xem thể thao, Từ Nhan lại xem phim Hàn ngon lành. Hôm nay vẫn là chiếu “Đại Trường Kim” vào giờ vàng nhưng Từ Nhan lại không có ý muốn xem. Trong lúc vô tình, cô đổi ti vi sang kênh tin thể thao, bất giác dừng lại, ở đó vẫn đang chiếu trận đánh bóng rổ nhưng nhân vật chính xem ti vi lại không có ở đây, đến giờ vẫn chưa về, không biết có nguyên nhân gì không.

Cô lại bất giác cầm điện thoại lên, liếc mắt nhìn xem có tin nhắn hay không, nhưng lại rất thất vọng. Điện thoại di động vẫn yên tĩnh, cái gì mà ngay cả cú điện thoại hoặc tin nhắn cũng không có. Cô lại tức giận ném điện thoại lên bàn trà, quyết định đánh chết cũng không động vào điện thoại này. Tốt nhất là anh không nghe điện không trả lời tin nhắn. Cô còn không mong anh sẽ trở lại.

“Chị dâu, anh hai còn chưa về ạ?” Giai Giai mở cửa phòng bếp đi ra ngoài, lại nhìn thấy Từ Nhan đang tức giận ngồi ở phòng khách, dường như cô đã hiểu.

“Anh ấy chết rồi.” Từ Nhan tức giận trả lời một câu.

“Chị dâu, sao chị có thể nói anh em như vậy?” Giai Giai bất mãn kháng nghị.

“Chị có thể làm sao? Chị gọi mười mấy cuộc, anh ấy vẫn không nhận, tin nhắn cũng không gửi về. Em nhìn một chút xem mấy giờ rồi, đã tan việc về nhà từ sớm rồi.” Từ Nhan tức giận cầm điều khiển ti vi ném một cái.

Giai Giai nhìn đồng hồ, quả thật đã khuya lắm rồi. Thức ăn các cô mua về cũng đã làm xong mà anh trai vẫn chưa về, cũng khó trách chị dâu lại tức giận. Hôm nay các cô chuẩn bị nhiều đồ như vậy định chờ anh về. Vì anh trai, chị dâu còn tự mình xuống bếp, kết quả suýt chút nữa đã cắt đứt tay. Chị không tức giận mới là không bình thường.

“Có thể anh hai đang bận, có thể không tiện nghe điện thoại. Anh trai không thể nào không liên lạc một cách vô cớ.” Giai Giai giải thích.

“Không đợi nữa, chúng ta ăn đi.” Từ Nhan đứng dậy đi về phía phòng ăn.

Hôm nay món ăn rất phong phú, chỉ thiếu món bò bít tết, xem ra Giai Giai còn chưa muốn thử. Không nắm chắc trận chiến, cô ấy chưa dám đánh. Từ Nhan ngồi xuống, gấp thức ăn bỏ vào miệng rồi khế nhai.

“Sao ạ? Ăn ngon không?” Giai Giai hỏi hộp nhìn cô.

Từ Nhan nhú mày không nói gì. Điều này làm cho Giai Giai càng hỏi hộp hơn: “Ăn không ngon đúng không? Đây là lần đầu tiên em nấu cơm, chị dâu cũng đừng ghét bỏ.” Cô gấp đến độ trên mặt đầy mồ hôi.

“Ăn ngon, ăn rất ngon.” Từ Nhan nói xong lại gấp thêm một miếng nữa.

Nghe được lời đánh giá của cô, trái tim đang treo lơ lửng của Giai Giai lúc này mới thả lỏng, lau mồ hôi nói: “Chị dâu, vừa rồi chị làm em sợ muốn chết, nghĩ là em làm không ngon. Đây là lần đầu tiên em phát hiện tài nấu nướng của mình. Em còn không tin vào tay nghề của em.”

“Ăn thật ngon, không tin em cứ ăn thử.... ....Ăn đi, chúng ta đừng đợi anh ấy, đợi thêm chút nữa, bụng đói đến mức dán chặt vào lưng rồi.” Từ Nhan vẫy vẫy tay ý bảo cô ngồi xuống.

“Chúng ta đợi thêm một chút nữa đi. Có thể anh hai đang trên đường về đây?” Tuy Giai Giai ngồi xuống nhưng vẫn quyết định đợi Lưu Vũ về rồi ăn.

“Không đợi, không chừng anh ấy đã ăn rồi.” Từ Nhan bới một chén cơm cho cô, đồng thời cũng bới thêm một chén cơm cho mình.

Đang nói, điện thoại di động chợt vang lên, Từ Nhan không làm gì. Cô vẫn ngồi ăn cơm, ngoài mặt nhìn rất bình tĩnh, như thể không vì điện thoại mà thay đổi. Giai Giai cảm điện thoại di động của Từ Nhan lên, nhìn xuống màn hình rồi nói: “Là anh em.”

Cô vừa dứt lời, Từ Nhan đã giành lấy trong tay cô, mở điện thoại ra. Là tin nhắn của Lưu Vũ, chỉ có năm chữ: “Hai người ăn trước đi.”

Cười chui với trung tá

Đến lúc đó anh ngồi nghe → chỗ này tác giả viết thiếu, vậy nên tự bịa thêm vào (vì câu không thấy dấu chấm kết thúc đâu, ngữ pháp cũng chưa hoàn chỉnh: đến lúc đó anh sẽ ← mới có vậy)

Mà em thấy những chỗ ở quân doanh chị edit là “ở bộ đội”, vậy cũng được à?

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Lúc này Lưu Vũ đang ở trong cuộc họp, bởi vì cuối năm phải tổng kết để báo cáo, cho nên làm người lãnh đạo chính của phòng chính trị, anh không thể không tham dự cuộc họp chính trị này.

Trong buổi họp, đoàn trưởng đã nói, cấp trên có chỉ thị, lần này cần tiến hành một cuộc thi sát hạch lớn với các nhân viên công tác chính trị, hễ ai không đạt tiêu chuẩn, thì đều phải điều xuống cơ tầng đi rèn luyện. Chỉ thị này vừa ban ra, có thể làm cho những tham mưu thường ngày luôn làm chuyện xấu không chịu huấn luyện, cùng với lãnh đạo công tác chính trị của cơ tầng trong đoàn nôn nóng.

Đối với Lưu Vũ mà nói, tin tức này cũng không tính là quá xấu, mặc dù anh rời khỏi cơ tầng cũng đã hai năm, cũng rất ít khi huấn luyện, nhưng mà anh tự nhận là bản thân không có vấn đề gì quá lớn, những thứ căn bản kia vẫn còn nhớ.

Khoảng thời gian trước, cấp dưới cũ của anh là Hùng Khải đã gọi điện thoại tới, nói bản thân hắn muốn đi học nghiên cứu sinh tại đại học Giải Phóng Quân Lý Công. Đối với người lính cũ này, Lưu Vũ tương đối hài lòng, người này cũng xem như là do anh trông coi nâng đỡ lên, cũng là một trong những binh lính ưu tú do anh dẫn dắt, không thể nói là ưu tú nhất, nhưng cũng là số một số hai. Trong điện thoại, Hùng Khải nói là hắn muốn kết hôn, hi vọng thủ trưởng cũ có thể tới tham gia hôn lễ. Tình yêu của Hùng Khải và Tu Dĩnh, anh không muốn biết cũng khó, lúc ấy cũng xem như là oanh oanh

liệt liệt, ai có thể nghĩ tới thằng nhóc Hùng Khải này cuối cùng lại có thể nhặt được một cục vàng, ngay lúc ấy một nhóm lớn binh lính trong quân đội đều hăm mộ hấn muốn chết.

"Yên tâm, tôi sẽ tới, sẽ đi cùng với chị dâu của cậu tới tham dự, khi nào hai người kết hôn, nhớ thông báo thời gian cụ thể." Lưu Vũ đáp ứng lời mời của cấp dưới cũ qua điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, không bao lâu sau lại đi họp. Trong lúc Từ Nhan gọi điện thoại tới, bởi vì anh đang họp, cho nên không thể nhận điện thoại. Điện thoại trong quân doanh đều là chế độ yên lặng, bởi vì không biết được lúc nào sẽ phải đi họp, hơn nữa ở quân khu có tiếng chuông điện thoại di động vang lên cũng không thích họp, cho nên anh tự động để điện thoại ở chế độ yên lặng, cũng có lúc sẽ chuyển thành chế độ rung. Để chế độ yên lặng, bỏ trong túi, thì không cách nào nghe điện thoại được, cho nên đợi đến khi anh vô tình mở điện thoại ra, thì phát hiện đã có rất nhiều cuộc điện thoại bị nhỡ.

Anh có thể tưởng tượng ra được lúc này Từ Nhan đang nổi trận lôi đình như thế nào, cô vợ nhỏ này của anh nhất định là vô cùng tức giận, nhưng mà cũng hết cách rồi, anh không thể gọi lại được, bởi vì anh vẫn còn đang họp. !DzĐzLzQzĐ~ Tới lúc tin nhắn sau cùng của cô được gửi tới, anh biết chắc là mình không thể không trả lời lại, cho nên anh mạo hiểm bất chấp nguy cơ có khả năng sẽ bị đoàn trưởng phát hiện, anh nhắn lại một tin nhắn cho cô, bảo các cô ăn cơm trước.

"Lưu Vũ, cậu đang làm cái gì vậy? Có đang lắng nghe cẩn thận hay không?" Đoàn trưởng quát to một tiếng, khiến cho hồn của anh thiếu chút nữa thì bị quát bay một nửa.

Anh không ngờ mình sẽ bị đoàn trưởng tóm được, trong lúc vội vàng, anh nhanh tay cất điện thoại, đứng nghiêm: "Báo cáo đoàn trưởng, tôi vẫn đang lắng nghe cẩn thận."

"Ngồi xuống đi." Đoàn trưởng xua tay, ý bảo anh ngồi xuống.

Lưu Vũ cũng không dám lấy điện thoại di động ra nữa, nghiêm túc ngồi nghe báo cáo trong cuộc họp.

Lúc cuộc họp kết thúc, đã là hơn bảy giờ, anh vẫn còn chưa được ăn cơm. Nghĩ đến vừa nãy ở trong tin nhắn Từ Nhan nói đã làm rất nhiều món ăn cho anh, trong lòng anh rất ngọt ngào, cô gái nhỏ này cũng rất hiểu cách chăm sóc người khác, cho nên anh ước gì được bay ngay qua ăn những món ăn cô làm cho anh. Vì vậy, vừa họp xong, anh lập tức đi lái xe. Xe do quân đội phân cho anh, đi từ quân đội vào nội thành thành phố Z tìm Từ Nhan, lái xe nhanh một chút thì chỉ cần không tới nửa giờ là đủ rồi, bình thường đi xe buýt cần tới một giờ.

Anh vừa mới bước ra khỏi cao ốc còn chưa kịp ngồi lên xe, thì sau lưng đã có người gọi anh lại: "Lưu Vũ, cậu chờ một chút."

Nghe thấy tiếng gọi, Lưu Vũ giật mình, quay đầu lại thì thấy là đoàn trưởng, anh lập tức đứng thẳng người làm động tác chào: "Đoàn trưởng."

"Cậu đừng vội về nhà, tôi còn có chuyện tìm cậu, cậu qua đây một chút." Đoàn trưởng vẫy vẫy tay với anh rồi rời đi.

Khuôn mặt của Lưu Vũ đầy vạch đen. Họp xong đã muộn lắm rồi, anh cho là có thể về nhà ăn cơm nóng, nào biết anh còn chưa kịp ngồi trên xe, đã có người tới ngăn cản anh lên xe.

Nhưng mà bụng anh vẫn còn đang bị đói, đoàn trưởng không biết anh còn chưa được ăn cơm sao? Hơn nữa anh và bà xã mới vừa kết hôn, đoàn trưởng lại tước đoạt mất quyền lợi về nhà thăm bà xã của anh.

Đến ký túc xá của đoàn trưởng, cũng không nói cái gì, chỉ nói về một ít báo cáo chính trị này nọ, chuyện huấn luyện chính trị ngày thường đối với tân binh, còn có chuyện liên quan tới cuộc sát hạch. Đoàn trưởng nói cho anh biết, đến lúc đó anh ngồi nghe.

Buổi trò chuyện này, hàn huyên tới gần hai giờ. Cuối cùng cơm tối vẫn là do Tiểu Bình mang tới cho hai người, cả hai người đều chưa ăn cơm tối, để có thể ăn được luôn liền vừa ăn vừa trò chuyện.

Mặc dù bà xã quan trọng, đặc biệt là bà xã vừa mới cưới, nhưng mà chuyện công tác vẫn quan trọng hơn. ~~đến ở đoàn trưởng~~ ~~đến ở đoàn trưởng~~

"Lưu Vũ, lần sát hạch này là do cậu đánh trận đầu, có lo lắng không?" Đoàn trưởng vừa ăn vừa hỏi.

"Đoàn trưởng, anh vẫn còn chưa yên tâm về tôi sao? Tôi là do một tay anh dẫn dắt, mặc dù bây giờ tôi tham gia công tác chính trị ở phòng chính trị, nhưng mà căn bản của tôi vẫn còn, sẽ không quên chuyện sát hạch huấn luyện." Lưu Vũ tuyệt đối không lo lắng mình sẽ gặp phải chuyện chưa đạt tới kết quả đã thất bại, ngược lại chuyện anh lo lắng chính là Từ Nhan.

Cô vợ nhỏ này, cho tới bây giờ vẫn không làm cho anh bớt lo. Mặc dù đã kết hôn, nhưng lại chưa hề chuẩn bị tốt tâm lý kết hôn, tất cả những chuyện liên quan tới kết hôn, cô đều không cho anh làm, cho nên anh rất lúng túng. Tuy lần này nói là cô làm đồ ăn đợi anh

về, nhưng ít nhiều gì thì anh cũng biết cô sẽ không phí công nấu cơm cho anh ăn, nhất định là có chuyện gì muốn nhờ anh giúp đỡ cho nên mới nhiệt tình như vậy, tục ngữ nói không có việc gì mà ân cần [1], cho nên anh nghĩ như vậy.

"Đoàn trưởng, bà xã của tôi đang ở nhà chờ tôi trở về, hôm nay. . . . ." Lưu Vũ không nhịn được, nói ra.

"Lưu Vũ, hiện tại đã vào lúc này, mà cậu còn để ý chuyện tình cảm trai gái, mấy ngày nữa là phải sát hạch rồi, đợi sát hạch xong, tôi sẽ cho phép cậu nghỉ." Sắc mặt đoàn trưởng đen lại, nói.

Vạch đen trên mặt Lưu Vũ càng ngày càng đậm, nhưng vẫn hạ giọng nói: "Đoàn trưởng, tôi và bà xã chỉ vừa mới kết hôn, chuyện này. . . . ."

"Thế nào, chỉ có mấy ngày mà cậu không đợi được hả?" Đoàn trưởng dường như có vẻ cố ý làm khó anh.

Lưu Vũ thở dài một tiếng, thân là quân nhân, phục tùng mệnh lệnh chính là thiên chức, anh còn có thể nói gì nữa chứ? Trở về ký túc xá ngủ, không có thân thể ấm áp của bà xã, chỉ có chiếc chăn lạnh lẽo.

"Đừng quên, nội dung của buổi họp hôm nay và nội dung cuộc trò chuyện của chúng ta, đều không thể để cho bà xã của cậu biết, đừng vì tình cảm của hai người tốt đẹp mà chuyện gì cũng có thể tiết lộ." Đoàn trưởng không quên nhắc nhở.

Lưu Vũ đứng thẳng người, nói: "Đoàn trưởng yên tâm, đây là cơ mật quân sự, tôi là quân nhân lâu năm, đạo lý này vẫn phải hiểu."

Lưu Vũ chán nản rời đi. Đoàn trưởng đứng đằng sau lúc này mới thả lỏng vẻ mặt nghiêm túc, lập tức gọi một cú điện thoại: "Bà xã, đã hoàn thành nhiệm vụ."

Trong điện thoại truyền tới giọng nói hài lòng của Chu Châu: "Không tệ, ông xã, nhiệm vụ hoàn thành tốt đẹp không?"

"Nhiệm vụ hoàn thành rất tốt đẹp, đã ngăn cản được Lưu Vũ, nhưng mà bà xã à. . . . . Chúng ta làm như vậy có phải là hơi quá đáng rồi không? Người ta dù sao cũng là vợ chồng mới cưới, còn nhiều thời gian đoàn viên, làm như vậy chỉ sợ. . . . ." Vừa nghĩ tới vẻ mặt rầu rĩ mới vừa rời của Lưu Vũ, đoàn trưởng liền cảm thấy mình là một người cực kỳ độc ác, nhưng mà không thể không nghe theo bà xã, bà xã đã ra lệnh thì không thể không hoàn thành.

"Lão Cảnh, anh thì biết cái gì? Em tự có lý lẽ của em, em biết rõ hơn ai hết rằng bọn họ là vợ chồng mới cưới, nhưng mà. . . . . Tiểu Nhan mặc dù đã kết hôn với Lưu Vũ, nhưng trong lòng lại chưa hề chuẩn bị một chút tâm lý kết hôn nào cả, nhất định sẽ gây khó khăn đủ đường cho Lưu Vũ, vì tính phúc của thuộc hạ mình, anh nhẫn tâm sao?" Chị Chu nói ra vấn đề.

"Tiểu Nhan không đến mức sẽ gây khó khăn cho Lưu Vũ như vậy chứ? Bọn họ mới vừa kết hôn, vẫn còn đang trong cuộc sống ngọt ngào, làm sao có thể. . . . ." Đoàn trưởng Cảnh có chút không tin vào sự thật này.

Chị Chu ở đầu điện thoại bên kia trợn trắng mắt: "Lão Cảnh, chuyện này anh không biết đâu? Em rất hiểu tâm lý của Tiểu Nhan, từ khi bọn họ quen nhau đến khi kết hôn chỉ có một tháng, trong thời gian một tháng này muốn làm cho một người phụ nữ tiếp nhận một người đàn ông, đây là rất khó, về mặt tâm lý thì không cách nào thay

đổi, đặc biệt là đối với một cô gái kiêu ngạo như Từ Nhan thì càng khó khăn, muốn thay đổi cũng phải từ từ, em sợ tiếp tục như vậy Lưu Vũ sẽ nôn nóng, cho nên mới bảo anh giúp em diễn một màn kịch như thế, làm cho Lưu Vũ không thể trở về, khiến Tiểu Nhan sốt ruột, có lẽ kết quả sẽ đáng giá với công sức chúng ta bỏ ra."

Đoàn trưởng Cảnh lập tức thông suốt, khen: "Bà xã, em quả thật là rất thông minh, vậy bà xã à, tính phúc của anh. . . . ." Giọng nói của anh có chút dao động.

"Không phải là các anh chuẩn bị sát hạch à, chờ sát hạch xong rồi lại nói tiếp." Nói xong, chị Chu lập tức cúp điện thoại.

Đoàn trưởng Cảnh nhìn điện thoại di động đột ngột im lặng, trong nháy mắt bỗng ngạc nhiên, sau đó giống như phát điên, nói: "Này, bà xã, em trừng phạt Lưu Vũ và Tiểu Nhan, thậm chí ngay cả anh cũng phải cùng chịu trừng phạt sao, thiên lý ở đâu chứ."

Một mình quay trở lại ký túc xá lạnh lẽo, Lưu Vũ càng nghĩ càng cảm thấy hôm nay đoàn trưởng không hiểu lòng người, vô tình đến mức khiến cho anh cũng cảm thấy xa lạ. Không phải chuyện đoàn trưởng hy vọng nhất chính là anh có thể tự mình giải quyết vấn đề cuộc sống cá nhân sao? Hiện tại giải quyết xong rồi, thì lại cho anh một chiêu này? Ôi, lãnh đạo, tất cả đều là chủ hút máu. Anh muốn gào thét, nhưng thật bất đắc dĩ, cái gì cũng không làm được.

Lấy điện thoại di động ra, trong điện thoại di động có tới mấy cuộc gọi nhỡ, khiến anh rất lo lắng tiếp theo có phải Từ Nhan sẽ lại bắt đầu trách mắng anh hay không? Mặc dù anh da dày không sợ nước nóng, hơn nữa mặc dù Từ Nhan trợn tròn mắt mắng anh, nhưng mà bởi vì dung mạo Từ Nhan vốn đã xinh đẹp, cho nên dù trợn mắt cũng không có vẻ hung dữ, ngược lại còn có một vẻ đẹp

đặt biệt. Giọng nói của cô lại hết sức ngọt ngào, hơn nữa ngữ điệu của người thành phố N tương đối mềm mại, cho nên lúc cô mắng người, cũng có vẻ nhu hòa, nghe vào trong tai lại thành một loại hưởng thụ, cực kỳ giống như đang dỗi hờn, cho nên mỗi lần cô nổi giận, anh sẽ không để trong lòng. Mặc dù như thế, nhưng anh vẫn hơi lo lắng rằng lần này Từ Nhan nhất định sẽ mắng anh té tát, dù sao anh cũng là người có lỗi, tuy rằng đây là nhiệm vụ của một quân nhân.

Bấm điện thoại, nhưng mà bên kia vẫn liên tục không nhận điện thoại. Nhìn thời gian cũng chỉ mới hơn chín giờ, theo như thường lệ thì Từ Nhan sẽ không đi ngủ sớm như vậy, chẳng lẽ cô ấy đang giận anh sao? Tức giận là tất nhiên, cô gái nhỏ này vốn là người yếu ớt, anh có thể hiểu. Cúp điện thoại rồi gọi lại, vẫn như cũ không nhận, gọi lại, vẫn không nhận. Anh sốt ruột, vội vàng gửi một tin nhắn qua: Bà xã, nhận điện thoại đi.

[1] Không có việc gì mà ân cần: Câu đầy đủ “Không có việc gì mà ân cần, không phải gian trá thì là trộm cắp”

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Lưu Vũ hoàn toàn hết cách với Từ Nhan, chỉ có thể mặt dày gửi một tin nhắn qua: Bà xã, nhận điện thoại đi.

Bên kia, Từ Nhan nghe thấy từng hồi chuông điện thoại vang lên, biết là Lưu Vũ gọi tới, nhưng mà cô không muốn nhận. Trước đó cô gọi nhiều cuộc điện thoại như vậy, không phải là anh cũng không nhận sao? Tới lúc tin nhắn của anh được gửi đến, lòng của cô đã mềm nhũn đi mấy phần rồi, nhưng vẫn kiên quyết không đáp lại, không thể dễ dàng tha thứ cho anh như vậy được.

"Chị dâu, sao chị không nhận điện thoại của anh trai em vậy?"
Giai Giai ở bên cạnh nhìn điện thoại rồi hỏi.

"Dựa vào cái gì mà chỉ cho phép anh ấy không nhận điện thoại của chị, chị cũng chỉ mới để cho anh ấy gọi có 2, 3 cuộc điện thoại mà thôi." Từ Nhan vĩnh viễn luôn có lý lẽ của cô.

Giai Giai ở bên cạnh khẽ thở dài, xem ra chị dâu đang muốn trả thù anh trai, ôi anh trai đáng thương của cô. Cô cũng có chút bực bội với Từ Nhan, dù sao người chịu khổ cũng là của anh trai của cô, nhưng nếu đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, thì chị dâu quả thật tức giận như vậy cũng là có lý do. Họ cùng nhau đi siêu thị mua nhiều thức ăn như vậy, còn nấu nướng lâu như vậy, mặc dù đồ ăn đều là do cô nấu, thế nhưng lúc đó vì thái thức ăn mà tay của chị dâu bị cắt đứt mất một lớp da, ngấm lại thì vẫn là chị dâu có vẻ đáng

thương hơn một chút. Thật ra thì trong lòng chị dâu cũng rất yêu anh trai, nếu không lúc họ ăn cơm tại sao chị dâu lại nói: "Đừng ăn hết thức ăn, anh trai em còn về mà, chúng ta phải để lại thức ăn cho anh ấy." Cãi nhau thì cãi nhau, nhưng mà trong lúc máu chốt này, tình yêu của chị dâu đã thể hiện ra ngoài, cho nên cô cũng không trách chị dâu.

Đối với việc Từ Nhan không trả lời tin nhắn, Lưu Vũ cũng đã sớm đoán được từ trước, nhưng mà trong lòng ít nhiều vẫn còn thấp thỏm không yên, dù sao thì cô ấy cũng không rõ chân tướng, không biết là lúc ấy mình đang ở trong phòng họp. Thở dài một hơi, mình coi như là đã bị đoàn trưởng chinh cho thê thảm rồi, thu hồi tâm trạng đau xót, anh lại tiếp tục gửi một tin nhắn khác qua cho Từ Nhan: "Bà xã, anh sai rồi, tha thứ cho anh đi có được không? Nhận điện thoại đi mà, trong điện thoại anh sẽ nói rõ nguyên nhân với em."

"Chị dâu, chị hãy nhận điện thoại của anh trai em đi, đừng nóng giận nữa." Giai Giai cũng ở bên cạnh lên tiếng khuyên giải.

Giai Giai còn đang khuyên giải, điện thoại của Từ Nhan lại vang lên, nhìn ảnh chân dung nhấp nháy trên màn hình điện thoại di động, Từ Nhan do dự không biết có nên nhận hay không.

^D*Đ*L*Q*Đ^

"Chị dâu, coi như là em xin chị đi. Hãy nhận điện thoại của anh trai em đi, đừng làm cho anh ấy lo lắng, nhất định là anh ấy đang có nhiệm vụ cho nên mới không nhận điện thoại của chị." Giai Giai không ngừng khuyên giải.

Từ Nhan bĩu môi, suy nghĩ một chút, cắn răng một cái, cuối cùng vẫn nhận điện thoại, vừa nhận điện thoại vừa đi về phía phòng của

mình.

Vừa nhìn thấy chị dâu nhận điện thoại, Giai Giai chỉ thiếu điều không có vui mừng nhảy dựng lên thôi, anh trai và chị dâu lại cùng nhau hòa hợp như cũ, như vậy đã là tốt hơn bất cứ thứ gì rồi.

"Chuyện gì, anh nói đi." Từ Nhan hỏi một tiếng, giọng điệu đặc biệt không vui.

"Bà xã, không phải là anh cố ý không nhận điện thoại đâu, thật sự là lúc đó đang họp, anh không thể nhận điện thoại được. Bà xã, thật xin lỗi, tha thứ cho anh đi." Giọng nói của Lưu Vũ có 100% thành khẩn.

"Ai tin." Từ Nhan đóng cửa phòng, ngồi lên chiếc giường đôi.

Ở trên chiếc giường lớn này, buổi tối một ngày trước cô vẫn còn cùng anh ôm nhau ngủ, nhưng mà bây giờ cô lại chỉ có một mình lạnh lẽo nằm trong chăn. Cô đã từng cực kỳ không thích bị anh ôm, đã mấy lần muốn tránh khỏi cái ôm của anh, nhưng mà bây giờ cô lại cảm thấy rất cô đơn, ngay cả một người quan tâm cũng không có.

"Bà xã, anh lấy tư cách của một quân nhân thề với em, anh thật sự đang họp, thật sự không hề lừa em. Nếu không phải là anh đang bận, sao anh dám không nhận điện thoại của em chứ, em chính là bà xã thân ái của anh mà." Lưu Vũ ngàn lần cam đoan, vạn lần cam đoan.

"Ai biết được có phải anh đang lêu lổng trong lòng người phụ nữ nào khác hay không?" Từ Nhan đột nhiên thốt ra một câu, mùi chua ngất trời.

Lưu Vũ ngẩn người, đột nhiên phát ra một tiếng cười to.
diễn đàn Lê Quý Đôn

"Anh cười cái gì?" Từ Nhan rất khó hiểu, tại sao anh lại bật cười, lời nói của cô có gì buồn cười như vậy chứ?

"Bà xã, em thật là đáng yêu. Anh còn cho là em rất tức giận, thì ra là. . . . . Thì ra là em đang ghen, ha ha. . . . ."

Một câu nói của Lưu Vũ, khiến cho Từ Nhan bất giác đỏ mặt, cô ho khan một tiếng, nghiêm mặt hét lên: "Anh đang nói bậy gì đó? Sao em có thể ghen với anh chứ? Anh có cái gì có thể khiến cho em ghen hay sao?" Cô hỏi ba vấn đề liên tiếp, nhưng ý nghĩa cũng không khác nhau bao nhiêu.

"Bà xã, anh sai rồi! Sau này cho dù ông xã bạn như thế nào, nhất định cũng sẽ trả lời điện thoại của bà xã trước tiên, không để cho bà xã lo lắng." Lưu Vũ đột nhiên nghiêm túc, tiếng cười cũng đã dừng hẳn.

"Hừ! Vậy còn thức ăn em đã mua thì phải làm sao? Tất cả anh đều không ăn." Từ Nhan vừa nghĩ tới một bàn đầy thức ăn, liền cảm thấy Lưu Vũ tội ác tày trời.

"Bà xã, anh sẽ về ăn, bây giờ sẽ lập tức về đó ăn. Cho dù anh có phải chịu phạt, anh cũng muốn trốn về gặp em, sau đó ăn sạch tất cả thức ăn." Anh nói xong, quả thật đã đứng dậy mang giày vào.

"Được rồi, ít giả bộ đi, em đã sớm đổ thức ăn đi rồi, anh cũng không cần phải trở về đâu."

Từ Nhan dù có tức giận thế nào đi nữa, thì cũng đoán được Lưu Vũ không thể trở về nhà nhất định là do bị chuyện trong quân đội giữ

lại, nếu cô còn cố tình gây sự, vậy không phải là đang mang chuyện của quân đội ra làm trò đùa sao.

"Nhưng mà bà xã của anh rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng." Lưu Vũ nghiêm trang nói.

"Được rồi, bớt lảm mồm đi. Chừng nào thì anh có thể về nhà?" Âm ỉ thì âm ỉ, nhưng mà vấn đề cơ bản này thì cô vẫn phải hỏi.

"Bà xã, đoàn trưởng ra lệnh, bây giờ đang là thời kỳ mấu chốt, nói trong vòng một tháng nữa anh không thể trở về nhà." Di Di Li Qi Di Vừa nghĩ tới mệnh lệnh của đoàn trưởng, anh liền cảm thấy đoàn trưởng đang chinh anh.

Chân mày của Từ Nhan lại càng nhíu chặt hơn: "Chuyện gì mà quan trọng như vậy, thế nhưng lại bắt anh một tháng không thể về nhà?"

"Bà xã, đây là cơ mật quân sự, xin thứ cho anh không thể nói cho em biết, nhưng mà ông xã thật lòng rất muốn gặp em, nhưng mà ai bảo ông xã của em là quân nhân chứ? Thời gian của quân nhân không thuộc về mình." Lưu Vũ tràn đầy áy náy nói.

Quy định chết tiệt, còn có cái luật "Thời gian của quân nhân không thuộc về mình" đáng ghét kia nữa, tại sao làm vợ của quân nhân thì phải chịu tội chứ? Sau khi Từ Nhan cúp điện thoại, càng nghĩ càng căm tức, bọn họ là vợ chồng mới cưới, dựa vào cái gì mà dám tước đoạt thời gian ngọt ngào của hai người bọn họ? Không được, cô không thể để mặc cho chuyện như vậy xảy ra. Nghĩ tới đây, cô lập tức quyết định.

Thời gian làm việc vẫn như cũ, làm ba ngày nghỉ ngơi một ngày, mà trong thời gian ba ngày đi làm này thì có một ngày là phải trực ca đêm. Sau khi đã làm hết ba ngày, chắc chắn sẽ có một ngày nghỉ ngơi, bình thường ngày này cô sẽ dùng để đi dạo phố hoặc là đi chơi, nếu không thì cũng sẽ dùng để ngủ, chỉ là ngủ thì cũng quá lãng phí. Lại tới một ngày nghỉ ngơi sau ba ngày làm việc, cô nghĩ tới Lưu Vũ, nghĩ tới việc anh không có cách nào về nhà, cho nên cô muốn tận dụng một ngày này.

"Giai Giai, em có muốn cùng chị tới quân doanh thăm anh trai của em không?" Tới lúc xuất phát, Từ Nhan vẫn gọi một cuộc điện thoại hỏi tượng trưng cô em chồng một chút.

Nói thật, nếu như Giai Giai thật sự muốn đi, thì Từ Nhan nhất định sẽ trăm lần không đồng ý, ngàn lần không đồng ý, nhưng mà lúc này hỏi cô ấy vẫn là một hành động lễ phép nên làm.

Giai Giai sao có thể không biết là trong lòng chị dâu đang nghĩ gì, nếu như cô thật sự đi theo, còn không phải cô sẽ bị ăn luôn sao, cho nên cô liền nói: "Không, em sẽ không đi theo làm bóng đèn đầu, nếu không anh trai em sẽ chém em đấy. Em đã có hẹn với chị Tiểu Ngư rồi, bọn em sẽ cùng nhau đi dạo phố, cho nên không thể đi cùng với chị được."

Trong lòng Từ Nhan ít nhiều gì thì cũng rất vui mừng, nhưng mà trên mặt vẫn giả vờ lộ ra dáng vẻ giống như rất đáng tiếc: "Như vậy à, vậy thì thật đáng tiếc."

Từ chỗ nội thành Từ Nhan ở đi đến quân doanh của Lưu Vũ ở ngoại ô, ngồi xe buýt đại khái mất hơn một giờ, nếu như người đón xe trên đường không nhiều lắm, hoặc là không kẹt xe, nhanh lắm cũng phải một giờ mới có thể tới nơi. Từ Nhan đi từ buổi tối, bởi vì

hôm đó làm xong ca trực ban ngày, buổi tối không có ca trực nữa, cho nên cô chuẩn bị một ít quà tặng rồi chạy tới trạm xe buýt. Không có tàu điện ngầm đi tới vùng ngoại ô, mà chiếc xe Hummer của cô lại bị anh trai của cô lái đi mất rồi, cho nên cô chỉ có thể chen chúc trên xe buýt. Thật ra thì ngồi trên xe buýt, cũng không quá tệ.

Suốt thời gian ngồi trên xe buýt, Từ Nhan luôn suy nghĩ, tới lúc gặp mặt thì nên nói cái gì? Trước đó, cô đã gọi một cuộc điện thoại cho chị Chu, tỉ mỉ hỏi chị ấy muốn tới quân doanh thì nên đi như thế nào, lúc ấy chị Chu ở trong điện thoại rất kinh ngạc: "Em muốn tới quân doanh thăm Lưu Vũ à?"

"Anh ấy không thể về nhà, bọn em là vợ chồng mới cưới, cũng không thể vì vậy mà xa nhau chứ? Cho nên em định đi thăm anh ấy." Thuận tiện xem thử rốt cuộc nguyên nhân giữ chân anh lại là gì. Trong lòng cô hung hăng nghĩ như vậy.

"Đi đi, tới quân doanh thăm người ta đi, em sẽ có thu hoạch không tồi." Chị Chu cúi đầu cười trong điện thoại, cười đến có chút kỳ quái. Nhưng mà Từ Nhan cũng không quá để ý, chỉ cho rằng có thể là chị Chu đang nghĩ người thẳng tính như cô cũng sẽ có ngày cong ruột tới quân doanh tìm chồng?

Chị Chu nói rõ địa chỉ cụ thể của quân doanh và cách đi như thế nào cho cô qua tin nhắn, thật ra thì quân doanh của Lưu Vũ cũng không khó tìm. Chiếc xe buýt này chính là tuyến trực tiếp chạy thẳng đến cổng của quân doanh. Ở vùng ngoại ô này, cũng không phải là chỉ có quân doanh của Lưu Vũ, mà còn có cả lục quân và không quân nữa, ít nhất cũng có tới hai, ba quân doanh, mà từng quân doanh đều là trạm dừng của chiếc xe bus này. Đây cũng coi như là một loại ủng hộ của chính phủ địa phương đối với quân đội.

Lúc tới được quân doanh của bọn họ, thì đã gần tới hoàng hôn, chắc là phải ăn cơm rồi chứ? Cô muốn tạo ngạc nhiên cho anh, cho nên lúc đi vào quân doanh cũng không hề gọi điện thoại cho anh. Nhưng mà lúc tới cổng, cô lại bị lính gác nhà người ta ngăn cản.

"Đồng chí, xin dừng bước, người không phận sự miễn vào, cô không thể đi vào trong." Lính gác rất lễ phép, đưa ra một cánh tay về phía cô, chiếc găng tay màu trắng trên tay cậu ta rất dễ thấy được.

Từ Nhan vừa mới bắt đầu vẫn còn rất lễ phép trả lời: "Tôi không phải là người không phận sự, tôi là vợ của thủ trưởng các cậu."

Lính gác nhìn cô một cái, nói: "Xin đồng chí trình giấy chứng nhận."

Dù sao Từ Nhan cũng chưa bao giờ tới quân doanh, bị lính gác ngăn lại cũng là chuyện về tình có thể tha thứ, nhưng mà cô không muốn gọi điện thoại nói cho Lưu Vũ biết trước, như vậy thì làm gì còn sự ngạc nhiên đáng nói nữa.

Lính canh gác nghi ngờ nhìn cô, rồi lại nhìn thử giấy chứng nhận, hỏi: "Cô thật sự là vợ của phó xứ Lưu sao?"

"Giấy chứng nhận này còn có thể là giả sao? Lưu Vũ đúng thật là chồng của tôi, tôi có thể đi vào trong không?" Từ Nhan mặc dù rất kỳ quái không hiểu tại sao bọn họ lại biết cô là vợ của Lưu Vũ, nhưng mà cô vốn dĩ luôn thẳng tính nên cũng không suy nghĩ nhiều.

Lính gác đột nhiên chào kiểu quân đội một cái, rồi hô một tiếng: "Chào chị dâu."

"Trả giấy chứng nhận lại cho tôi, bây giờ tôi đã có thể đi vào trong rồi chứ?" Từ Nhan bị tiếng hô đột ngột kia làm cho sợ hết hồn, vươn

tay đòi cậu ta trả giấy chứng nhận cho mình.

"Dĩ nhiên là có thể, chị là chị dâu, dĩ nhiên là có thể đi vào đại viện quân doanh. Chị dâu, thật xin lỗi, chúng tôi chỉ là thực hiện trách nhiệm thôi, chị đừng trách nhé." Lính gác kính cẩn đưa giấy chứng nhận lên, hoàn toàn khác xa dáng vẻ giải quyết việc công mới vừa rồi.

Từ Nhan nhận lại giấy chứng nhận, mỉm cười gật đầu với lính gác rồi vung tóc, tiêu sái đi vào đại viện quân doanh.

Cô vừa đi vào, lính gác lập tức bấm một số điện thoại: "Đoàn trưởng, chị dâu đã đi vào."

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng nói của đoàn trưởng: "Cậu không để lộ chân tướng đấy chứ?"

"Báo cáo đoàn trưởng, tất cả tôi đều hành động theo chỉ thị của ngài, hoàn thành nhiệm vụ vô cùng thuận lợi." Lính gác trả lời một cách kính cẩn.

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Từ Nhan cũng không biết tất cả mọi chuyện ở cửa không phải là trùng hợp, cô còn đang suy nghĩ, hóa ra mọi người trong quân doanh đều biết đến cô sao? Cô cho rằng mình chưa từng đến quân doanh, tất cả mọi người đều không biết cô.

Một đường từ cổng chính đi vào trong, đến chỗ có rất nhiều binh sĩ đi qua, cũng có một ít sĩ quan cấp úy, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn cô, lúc này cô ngẩng cao đầu 200%. Cô cảm thấy vô cùng thỏa mãn, liền càng ngẩng đầu ưỡn ngực hơn. Nhưng mà đi tới đi lui, cô nghĩ tới một vấn đề, cô cũng không biết Lưu Vũ đang ở đâu. Chắc là giờ anh ấy đang ở văn phòng? Vì thế cô hỏi người khác văn phòng chính trị ở đâu rồi lập tức đi qua, nhưng mà hiển nhiên, tại dưới lầu, cô lại bị người khác ngăn cản.

"Đồng chí, đây là nơi quan trọng với những vấn đề quân sự kín đáo, cô không thể đi vào." Lính cảnh vệ ở phòng trực chặn cô lại ngay dưới lầu.

"Tôi tìm Lưu Vũ." Cửa lớn cô còn xông vào, còn phải sợ lính cảnh vệ ở phòng trực nhỏ nhoi này sao?

"Đồng chí, thật sự cô không thể vào, trừ phi cô được đoàn trưởng đặc biệt cho phép." Lính cảnh vệ ở phòng trực khách khí mà nghiêm khắc.

đoàn trưởng? Nếu cô có cách liên hệ với đoàn trưởng thì đã không đứng ở đây để bị bọn họ cầm nhằn rồi.

"Tôi tìm Lưu Vũ có chút việc." Từ Nhan cực kỳ cố chấp muốn đi vào.

"Đồng chí, cô lại cố chấp muốn đi vào, tôi sẽ kêu cảnh vệ đến đưa cô đi ra ngoài." Lính phòng trực ban làm bộ muốn gọi điện thoại.

Từ Nhan cắn chặt răng, buồn bực nhưng lại không dám thực sự làm gì người ta.

"Hơn nữa, hiện tại phó xứ Lưu cũng không ở văn phòng." Lính phòng trực đột nhiên nói một câu.

Từ Nhan đang buồn bực không biết làm sao mới có thể đi vào, nghe được anh ta nói một câu này, mạnh mẽ ngẩng đầu: "Không có ở đây? Sao anh không nói sớm." Cũng không quay đầu lại mà rời đi, nhưng mới vừa đi đến bậc thang, lại nghĩ, quay trở lại, hỏi anh ta, "Biết anh ấy ở đâu không?"

Anh lính phòng trực ban suy nghĩ, lắc đầu: "Tôi cũng không biết thủ trưởng ở đâu."

Từ Nhan suy nghĩ, hỏi anh ta cũng như không hỏi, cô tự đi tìm thì hơn. Nhưng quân doanh lớn như vậy biết đi đâu để tìm chứ? Cô cũng không thể tự đi loanh quanh mà tìm. Số của đoàn trưởng lại không biết, muốn gọi điện thoại cho chị Chu, lại cảm thấy như vậy là làm phiền người khác, vẫn quyết định tự mình đi tìm. Quân doanh rất lớn, mà còn có rất nhiều binh sĩ đi tới đi lui, cho nên gọi lại một người để hỏi là một chuyện dễ dàng.

Nghĩ như vậy, cô kéo một binh sĩ lại hỏi: "Xin hỏi, phó xử Lưu - Lưu Vũ ở đâu?"

"Cô tìm phó xử Lưu của chúng tôi sao? Cô là gì của anh ta?" Binh sĩ kia tò mò hỏi cô.

"Tôi là vợ của phó xử Lưu của các anh, anh có thể nói cho tôi biết bây giờ anh ấy đang ở chỗ nào không?" dienddaanllequuyddoon

Hỏi rất nhiều binh sĩ, cuối cùng cũng có người biết rõ: "A, tôi thấy anh ấy và đội trưởng đang tập luyện ở sân huấn luyện."

"Xin hỏi sân huấn luyện ở chỗ nào?" Quân doanh lớn như vậy, hơn nữa không chỉ có một sân huấn luyện, nếu cô muốn tìm được anh ấy thì vẫn rất khó.

Trái lại anh lính kia rất nhiệt tình, sau khi biết cô là vợ Lưu Vũ, liền xung phong nhận việc nói: "Chị dâu, em dẫn chị đến đó."

Anh lính này thật nhiệt tình, làm cho Từ Nhan cực kỳ cảm động, cô đi vài vòng ở quân doanh, thế mà không tìm được Lưu Vũ, có thể có một người dẫn đường, trong lòng cô lại càng cảm kích. Từ vị trí hiện tại của bọn họ đi đến chỗ huấn luyện trong miệng của anh lính kia, ít nhất cũng cần vài phút, cho nên hai người vừa đi vừa nói chuyện, trên cơ bản là Từ Nhan hỏi anh ta, anh ta chỉ trả lời mà thôi.

"Anh tham gia quân ngũ mấy năm rồi?" Vừa hỏi xong cô liền cảm thấy hối hận, bởi vì quân hàm anh lính đeo là quân hàm Binh nhất hai năm.

"Đã được hai năm rồi chị dâu." Quả nhiên, anh lính này thành thật trả lời.

"Quê ở đâu? Tham gia quân ngũ có khổ hay không?" Từ Nhan liền hỏi tiếp những câu nhảm chán.

"Chị dâu, quê em ở Phụ Dương An Duy, tham gia quân ngũ không khổ, nơi gian khổ nhất mới có thể nuôi dưỡng ý chí và sức mạnh của một người đàn ông." Khuôn mặt chưa thoát vẻ trẻ con của anh lính tràn đầy nhiệt huyết.

Phụ Dương? Cô có bạn học là Hợp Phì, là một nam sinh rất thời thượng, chẳng qua Phụ Dương như thế nào cô cũng không biết. Còn muốn hỏi tiếp, đột nhiên anh lính nói: "Chị dâu, đến rồi, phó xử Lưu ở đằng kia, chị xem."

Đúng vậy, người giống như tượng đất kia không phải là Lưu Vũ sao? Tuy anh ấy bị bùn lầy làm cho bộ dạng nhìn không ra, nhưng dù sao cũng là vợ chồng, ít nhiều cũng có thể nhận ra qua vóc người. Hơn nữa, anh lính kia có nói Lưu Vũ đang luyện đánh nhau đối kháng với đoàn trưởng, ở đây chỉ có hai người đánh nhau, những binh sĩ khác đều đứng xung quanh xem náo nhiệt và hò hét trợ uy, vóc người của đoàn trưởng cường tráng hơn Lưu Vũ, cho nên người còn lại không cần nghĩ cũng biết là Lưu Vũ rồi.

Sân huấn luyện này bất đồng với những sân huấn luyện khác, đó là một sân huấn luyện kiểu hồ nước, bên trong có rất nhiều thiết bị huấn luyện, bên cạnh còn có thiết bị làm chương ngại vật, xà ngang, lưới,... Mà hồ nước kia cũng khác hồ nước bình thường, nước bên trong không nhiều lắm, cũng không lớn, nhưng mà bùn lầy thì khá nhiều.

Cô đang nhìn, cũng cảm thấy được đoàn trưởng Cảnh quét chân ngang qua một cái, sau đó tiến lên huých cùi chỏ vào ngực Lưu Vũ. `D`Đ`L`Q`Đ` Động tác đó rất nhanh, cũng rất mạnh, nếu Lưu Vũ

không tránh kịp, bị đánh trúng, nhất định sẽ bị thương. Từ Nhan cho là vậy.

"A Vũ, cẩn thận!" Kim lòng không nổi, cô hét lên.

Lưu Vũ đang hết sức chăm chú chống cự lại sự tiến công của đoàn trưởng, ứng phó có chút khó khăn. Tại đoàn bộ này, năng lực vật lộn của đoàn trưởng rất lợi hại, năm đó anh ấy tham gia đấu võ toàn quân, từ binh lính đi đến vị trí đoàn trưởng như bây giờ, tuy huấn luyện ít đi, nhưng mà anh ấy vẫn thích rèn luyện cùng các chiến sĩ.

Lần này Lưu Vũ và đoàn trưởng luyện đánh nhau đối kháng, là đoàn trưởng nói ra yêu cầu, lúc ấy anh đang ở văn phòng chuẩn bị tài liệu, đoàn trưởng đột nhiên gọi điện thoại đến, muốn anh nhanh chóng đi đến sân huấn luyện. Mệnh lệnh đoàn trưởng không thể không chấp hành, thay đồng phục huấn luyện liền chạy ra ngoài, anh thật không ngờ Từ Nhan sẽ tìm đến, nếu biết sớm, anh nhất định sẽ không luyện tập cùng đoàn trưởng.

Quả đấm và cùi chỏ của đoàn trưởng có lực khá mạnh, hơn nữa thêm phần chân quét ngang, anh phải toàn lực đối kháng, đột nhiên lại nghe được tiếng Từ Nhan kêu hô.

Nghe một tiếng hét kinh hãi như thế, trong lòng anh vừa sợ vừa vui, nói Từ Nhan đến bộ đội tìm anh, dù thế nào anh cũng không thể tưởng tượng được. Quay đầu lại, đúng lúc thấy bộ dáng che miệng hoảng sợ của Từ Nhan, lúc này quả đấm của đoàn trưởng đã đến gần, nghe được tiếng quát buồn bực của đoàn trưởng: "Tên nhóc, hoàn hồn lại." Hoàn hồn, quả đấm của đoàn trưởng đã ở ngay trước mặt, lúc này nếu anh không áp dụng biện pháp đối kháng, anh sẽ bị một quyền của đoàn trưởng đánh ngã xuống đất. Rèn luyện như thế

này, thường ngày là chuyện vô cùng bình thường, phải biết rằng kỹ thuật đánh của đoàn trưởng là nhất, nhưng mà lúc này Từ Nhan đang ở bên cạnh, nếu anh bị đoàn trưởng đánh ngã xuống đất, anh liền mất mặt với Từ Nhan rồi. Cho nên cái khó ló cái khôn, người anh đã nghiêng về một bên, đồng thời vươn tay định cản nắm đấm của đoàn trưởng, sau đó học theo huých cùi chỏ vào lưng đoàn trưởng. Nhưng mà, những động tác này của anh dường như đã nằm trong dự liệu của đoàn trưởng, cùi chỏ huých vào ngực vừa mạnh lại vừa nhanh, anh muốn né tránh cũng đã không kịp nữa rồi, ngực cứ như vậy mà đón nhận cú đánh nặng nề của đoàn trưởng. Như dự liệu, anh bị đánh ngã xuống đất, quăng ngã toàn thân đầy bùn, vậy còn chưa đủ, đoàn trưởng lại đánh xuống với lực vừa mạnh vừa nặng.

Cảnh Lưu Vũ bị ngã sấp xuống, trong mắt Từ Nhan lại vô cùng chướng mắt, ngực của cô đột nhiên nhói lên, không suy nghĩ liền chạy tới: "A Vũ!"

Bàn tay của đoàn trưởng nặng nề đánh trên ngực Lưu Vũ, Lưu Vũ ho một tiếng, miệng hộc ra đầy bùn.

"Ngồi dậy! Cậu là một quân nhân, cậu phải đánh lại tôi, đứng thẳng lên!" Đoàn trưởng quát to.

Lúc này Từ Nhan đã chạy tới, cũng bắt chập bùn lầy văng tung tóe, cô ra sức đẩy đoàn trưởng ra: "Anh làm gì vậy? Có ai đánh người như anh không?" Sau đó đỡ Lưu Vũ, đau lòng xoa khuôn mặt bị đánh sưng của anh, quan tâm hỏi, "Đau không?"

Những binh sĩ đứng xem bên cạnh đều che miệng cười, mặt đoàn trưởng cũng cứng ngắc, anh ho khan một tiếng, kêu: "Lưu Vũ!"

"Đến!" Lưu Vũ đẩy Từ Nhan ra, người đứng thẳng ở tư thế nghiêm.

"Cậu có quên trách nhiệm của quân nhân không!" Mặt đoàn trưởng một chút tươi cười cũng không có.

Lưu Vũ hô: "Không!"

Bùn lầy trên mặt anh chậm rãi trượt xuống cằm và ngực, toàn thân đầy bùn, nếu muốn xem diện mạo của anh, tất nhiên là không nhìn ra được, nhưng mà không biết vì sao, ở trong mắt Từ Nhan, hôm nay Lưu Vũ thật đẹp trai.

"Thân là quân nhân, hiện tại nên làm cái gì?" Đoàn trưởng lại hỏi.

"Quyết không bỏ cuộc." Lưu Vũ trả lời rõ ràng.

"Hiện tại chúng ta đang làm cái gì? Cậu phải làm cái gì?" Đoàn trưởng hỏi tiếp.

"Hiện tại đang đối kháng, không có đoàn trưởng và phó xử, chỉ có kẻ địch và thắng thua."

"Được, vậy thì luyện tập tiếp." Tiếng nói của đoàn trưởng giống như dao găm chui vào lỗ tai Từ Nhan.

Từ Nhan đứng về phía trước, quay về phía đoàn trưởng nói: "Anh rể đoàn trưởng, em biết anh huấn luyện binh cực kỳ nghiêm, nhưng mà Lưu Vũ không phải là chủ quan [1] quân sự, làm một sĩ quan công tác chính trị, anh không nên đối xử với anh ấy như các binh sĩ khác, hơn nữa..."

Lưu Vũ vươn tay lên lút kéo cô một cái, chớp chớp mắt nhìn cô, ý bảo cô không cần nói gì nữa.

Đoàn trưởng Cảnh ôm ngực nói: "Vậy em cảm thấy hần nên như thế nào?"

"Anh rể, hôm nay huấn luyện Lưu Vũ đến đây là kết thúc được không? Ngày mai anh tiếp tục huấn luyện cũng được, nhưng mà..."

"Cậu ấy là một quân nhân." Đoàn trưởng Cảnh mặt không đổi sắc nói.

"Đúng, anh ấy là một quân nhân, nhưng anh ấy cũng là chồng em. Các anh tiếp đón quân tẩu đến thăm như vậy sao?" Lòng bảo vệ chồng mình của Từ Nhan là không thể nghi ngờ.

"Đừng nói nữa, Tiểu Nhan." Lưu Vũ nhỏ giọng nói.

"Trên chiến trường, không có quân tẩu xin tha cho cậu, chỉ có dùng thực lực của chính mình mới đánh bại được kẻ địch. Lưu Vũ, cậu muốn cùng vợ mình rời đi, hay là ở lại đánh bại tôi, thắng rồi rời đi?" Đoàn trưởng không để ý đến Từ Nhan mà trực tiếp hỏi Lưu Vũ.

Lưu Vũ đứng nghiêm, kính chào theo nghi thức quân đội: "Tôi nguyện ý đánh bại kẻ địch trên chiến trường."

"Được, bắt đầu đi." Đoàn trưởng Cảnh hài lòng gật đầu, lại nói với Từ Nhan: "Mời đồng chí quân tẩu đứng qua một bên, bọn anh huấn luyện xong sẽ cho em dẫn cậu ta đi."

Từ Nhan tức giận đến mức muốn quay đầu đi, nhưng cô lại không yên lòng về Lưu Vũ, cũng không biết anh có thể đánh bại đoàn trưởng Cảnh hay không, phải biết rằng đoàn trưởng Cảnh là

người đứng đầu về đánh nhau, đây là cô nghe chị Chu nói. Cô bấu môi, đứng ở một bên cùng với các chiến sĩ khác, bắt đầu quan sát trận đấu của Lưu Vũ và đoàn trưởng Cảnh.

Thật ra cho dù là thua hay thắng, ở trong lòng cô, lúc này dù Lưu Vũ như thế nào cũng đều đẹp trai hơn trước đây mấy phần, đặc biệt là khuôn mặt dính đầy bùn lầy kia.

[1] Chủ quan: người có địa vị chủ đạo và trung tâm trong tập thể lãnh đạo. Chủ quan quân chính: ví dụ như đội trưởng, chính ủy

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Hai người đàn ông đối kháng kiên cường, giống như hai hổ tranh đấu, hiển nhiên sẽ có một bên bị thương. Nhưng cuối cùng là Lưu Vũ thua, hay là đoàn trưởng thua? Kỳ thật trong lòng mọi người đã biết rõ rồi. Tuy đoàn trưởng rất nổi tiếng về khả năng kháng đòn, nhưng Lưu Vũ không phải quả hồng vừa bóp một cái đã nát. Anh tuy làm công tác chính trị, nhưng bình thường rèn luyện không ít, hơn nữa trước đây anh còn là một sĩ quan quân sự, càng rõ phương pháp huấn luyện, muốn đánh bại được anh không phải là một chuyện dễ dàng. Nhưng mà cũng phải nhìn xem là đấu với người nào, vừa so sánh với đoàn trưởng, tất cả mọi người đều biết kết quả.

Tuy mọi người ai cũng biết phần thắng thuộc về ai, nhưng mọi người ở đây, trừ bỏ Từ Nhan cùng đoàn trưởng, trong lòng ai cũng đều buồn bực: Sao lúc này phó xử Lưu lại có vẻ không thể không bị đòn như vậy chứ? Giống như bỗng chốc trở thành bao cát của đoàn trưởng rồi.

Trái tim Từ Nhan vì Lưu Vũ hết bị đập rồi đánh mà đau nhói. Lúc đoàn trưởng đâm vào mặt Lưu Vũ, anh loạng choạng ngã xuống đất, rút cuộc Từ Nhan không nhịn được, nước mắt đã rơi xuống, cũng không quan tâm, người đã xông tới, cũng không quan tâm nếu mình cứ xông lên sẽ bị bùn lầy làm dơ, cũng không quản quả đâm của đoàn trưởng không có mắt, trong mắt cô chỉ có Lưu Vũ thôi.

Đoàn trưởng lại nắm một quả nữa, mà lúc này Từ Nhan vọt tới chỗ hai người, không nghi ngờ gì nữa, quả nắm kia mắt thấy sẽ đánh trúng Từ Nhan.

Lưu Vũ nhìn thấy giật mình, Từ Nhan đột nhiên hành động làm cho anh cảm thấy bất ngờ, cho nên hiện tại điều quan trọng nhất anh cần làm là làm thế nào để Từ Nhan không bị thương.

Lúc Từ Nhan xông đến mà nắm nắm của đoàn trưởng đã vươn tới, anh đột nhiên bạo phát hết sức lực. Một tay ôm lấy Từ Nhan, gắng sức xoay tròn qua một bên, một tay khác phản kích lại công kích của đoàn trưởng, đồng thời đã quét chân đá về phía đoàn trưởng. diễn-đàn-lê-quý-đôn

Đoàn trưởng Cảnh không ngờ rằng Từ Nhan sẽ cứ thế xông vào, cho nên lúc nắm nắm đã đánh ra, vội vàng lui trở lại. Anh luyện đối kháng cùng với Lưu Vũ, không muốn làm Từ Nhan bị thương, nếu để bà xã biết anh làm Từ Nhan bị thương, tính phúc [1] kiếp này của anh sẽ không còn, cho nên hiện tại thu lại lực lượng của mình là điều cần làm trước tiên.

Một người thu lực về, một người ra sức muốn ngăn lại lực lượng đối phương đánh ra, cho nên kết quả vừa nghĩ đã biết.

Đoàn trưởng bị lực lượng bùng nổ của Lưu Vũ đá ngã xuống bùn.

"Có bị thương ở đâu hay không?" Đá đoàn trưởng Cảnh ngã xuống, Lưu Vũ cũng không quan tâm đoàn trưởng có bị thương hay không, mà chỉ kiểm tra Từ Nhan từ trên xuống dưới xem có bị thương không.

Trái lại Từ Nhan cũng không bị thương tổn, nhưng mà bị bùn lầy bắn tung tóe lên toàn thân, làm cho quần áo xinh đẹp biến thành quần áo bùn đất.

Lúc này, Từ Nhan cũng không nói nên lời, cô rất muốn nói một câu để cho anh ta khỏi lo lắng, nhưng mà lời nói đến miệng lại không nói ra. Tình cảnh vừa rồi kịch liệt như vậy, mỗi lần anh bị đánh ngã xuống đất, nói cô không lo lắng là giả.

Nhưng mà điều thật sự làm cho cô nói không ra lời, cũng không phải vì bị dọa, lá gan của cô cũng không nhỏ, chính là lạnh mà thôi. Bây giờ là mùa đông, tuy hiện tại thời tiết không lạnh, có mặt trời, nhưng dù sao cũng không thể so sánh với mùa xuân và hạ, cô bị bùn lầy bắn tung tóe, cả người vừa bắn vừa ẩm, hơi ẩm bám trên người, không lạnh mới là lạ. Cô lạnh đến mức toàn thân phát run, trong lòng còn đang suy nghĩ: Lưu Vũ và đoàn trưởng không lạnh sao? Bọn họ bị đánh ngã vào trong nước, quần áo trên người cũng sớm đã bị ướt từ trong ra ngoài rồi.

"Đi thôi đi thôi, mang theo cô dâu của cậu trở về phòng đi, để cho Tiểu Nhan thay quần áo, đừng để vì lạnh mà bị ốm. Nhưng mà tôi chỉ cho cậu một giờ đồng hồ, một giờ sau tôi chờ cậu ở chỗ này."

Từ Nhan vừa nghe thấy liền đẩy Lưu Vũ ra, tuy lạnh đến phát run, nhưng vẫn nói: "Anh rể đoàn trưởng.... D..Đ..L..Q..Đ Rốt cuộc anh muốn làm cái gì... Hiện tại đã trễ như thế này ...Anh còn muốn A Vũ luyện tập gì nữa? A Vũ nhà em còn chưa ăn cơm đâu." Mỗi một chữ nói ra, cô liền lạnh đến mức hai hàm răng run cầm cập, thật là quá lạnh, cô còn chưa từng bị đày đọa như vậy.

Nhìn bộ dáng này của Từ Nhan, trong lòng đoàn trưởng cũng chịu không nổi, nhưng mà ngoài mặt vẫn làm một bộ lạnh lùng vô

tình: "Anh chính là để cho cậu ta một giờ ăn cơm."

Lúc này Lưu Vũ cũng sốt ruột, anh thấy Từ Nhan lạnh đến tím mặt, thân thể còn không ngừng phát run, anh không nói hai lời, đã khom lưng bế Từ Nhan như công chúa, vội vàng chạy về ký túc xá của mình, một chút cũng không nhìn ra trước đó anh đã bị thương.

Bọn họ vừa đi. Đoàn trưởng Cảnh liền giải tán binh sĩ vây quanh, sau đó lấy ra điện thoại di động, gọi một cú điện thoại: "Bà xã."

"Thế nào rồi?" Bên kia truyền đến một giọng nói ưỡn ẹo.

"Bà xã, chồng em vất vả chết mất, em cũng không an ủi một câu." Đoàn trưởng Cảnh đi về phía phòng mình, vẻ mặt như đang làm nũng.

"Hừ, anh mà cần em an ủi sao? Nói mau, tình huống ra sao?" Chuyện mà chị Chu quan tâm cũng không phải là chồng mình như thế nào.

Đoàn trưởng Cảnh thở dài, địa vị của mình trong lòng bà xã thật sự không bằng vợ chồng son nhà người ta, liền thật thà đáp: "Anh làm theo chỉ thị của em, huấn luyện một mình Lưu Vũ, chờ Tiểu Nhan đến, kế hoạch cũng tiến hành cực kỳ thuận lợi, anh đánh Lưu Vũ."

"Anh đánh thực sao? Không biết làm bộ à? Tiểu Nhan có phản ứng gì?"

"Bà xã, không đánh thật, diễn sẽ không như thật, Tiểu Nhan không phải là đồ ngốc, làm giả làm sao có thể không nhìn ra." Đoàn trưởng Cảnh cảm thấy mình giống như quân cờ trong tay vợ, còn

nói: "Tiểu Nhan cực kỳ đau lòng, còn hét lớn với anh, xem ra em ấy nổi nóng thật sự."

"Không tồi, đây là hiệu quả mà em muốn, chỉ cần có thể làm cho Tiểu Nhan đau lòng, vậy là thành công không xa rồi." Chị Chu cực kỳ mãn nguyện nói.

"Bà xã, anh ... Thiếu chút nữa anh cũng đánh trúng Tiểu Nhan..." Giọng nói của đoàn trưởng Cảnh càng lúc càng nhỏ.

"Cái gì? Lão Cảnh, sao anh lại như vậy? Tiểu Nhan bị thương rồi hả?" Chị Chu vừa nghe thấy chuyện này, nóng lên.

"Trái lại không bị thương, nhưng mà chồng em bị thương đó, bị Lưu Vũ đá một cước, bây giờ còn rất đau, em ngay cả quan tâm cũng không." Giọng nói của đoàn trưởng Cảnh có phần tủi thân.

"Được rồi, em biết rồi, không thể không an ủi anh, khi nào anh trở về em nấu thịt cho anh ăn." Ngon ngọt cần thiết cũng là phải cho.

Đoàn trưởng Cảnh vừa nghe, mắt sáng rực lên, nhỏ giọng hỏi: "Anh có thể ăn em luôn hay không?" Trước khi cọp mẹ bên kia nổi giận, anh nhanh chóng cúp điện thoại.

Lúc này Lưu Vũ chạy thật nhanh, Từ Nhan ở trong lòng anh phát run, anh vô cùng đau lòng, vừa đi vừa nói: "Chúng ta đi về tắm nước nóng trước."

Từ Nhan cái gì cũng không nói, ngoan ngoãn nằm trong lòng anh, hai tay vòng qua cổ anh. Nhìn thấy được, anh là quan tâm đến mình, cho nên tâm tình lo lắng lúc trước của cô cũng biến mất, ngược lại cực kỳ vui sướng. Tại trong lòng anh, có một loại an tâm không tên, cảm giác an toàn này làm cho trong lòng cô thoải mái

không nói nên lời. Anh là chồng của cô. Cái từ chồng này, cô vẫn không nhìn thẳng vào, nhưng mà hôm nay ở trong quân doanh, từ này cô đã nói không biết bao lần, trong lòng cô cũng đã từ từ nhìn thẳng vào rồi. Đúng vậy, cô kết hôn, mà hiện tại, người đàn ông đang ôm cô chính là chồng cô.

Lén lút ngẩng đầu, mặt anh cách mình rất gần, gần đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở của anh, có thể nhìn thấy đôi mày anh nhăn lại. Mặt anh bởi vì bị đoàn trưởng đánh, cho nên hơi sưng đỏ, mặt cũng vì bị quăng ngã xuống bùn đất, cho nên rất bẩn, nhưng cặp mày rậm đang nhíu chặt kia lại mang một hương vị không nói ra được, hương vị này hấp dẫn Từ Nhan.

"A Vũ, em lạnh." Cô nhẹ nhàng nói, vùi đầu vào trong lòng anh, nghe từng tiếng từng tiếng tim đập mạnh mẽ.

Lưu Vũ ôm chặt cô, muốn dùng nhiệt độ cơ thể của mình để làm ấm cô, nhưng mà anh đã quên một việc, đó chính là người anh đã ướt hết, cái ôm này còn khiến người cô càng ướt hơn. Tốc độ của anh nhanh hơn, khoảng cách từ sân huấn luyện tới ký túc xá của anh là khoảng mấy trăm mét, nhưng không biết vì sao, hôm nay lại cảm thấy vô cùng xa, không biết là do anh đi chậm, hay là khoảng cách quá xa.

Quần áo Từ Nhan không ướt hết toàn bộ, cô lúc ấy chạy vọt vào bên trong hồ nước huấn luyện, chỉ là bị nước bắn lên trên người cô, còn có lúc hai người đánh nhau làm nước bắn lên. Quần áo bên ngoài ẩm một nửa, khiến cho đồ công sở đẹp để dính đầy bùn lầy. Lúc ấy cô đi vội, cho nên cũng không có thời gian thay đồ, mặc đồ công sở mà đi qua, bởi vì ngồi trên xe buýt đã mất hơn một giờ, cô cũng không có nhiều thời gian để thay quần áo. Đồ công sở này không dày, chính là âu phục bình thường, nhưng dù là bộ đồ công

sở bình thường, cô mặc lên lại tạo ra một vẻ đẹp khác biệt. Nhưng lúc này quần áo ẩm một nửa, dán lên người cô, tuy sẽ không dán đến nổi chỗ ẩn chỗ hiện như đồ mùa hè, sẽ không lộ hết, nhưng ít nhiều cũng dán sát mà làm lộ ra dáng người hoàn mỹ của cô.

"Cũng sắp đến rồi, lập tức có thể tắm nước nóng." Miệng Lưu Vũ an ủi, tốc độ cũng không giảm đi.

Rất nhanh, bọn họ đã chạy vào tòa ký túc xá lớn mà Lưu Vũ ở. Nơi Lưu Vũ ở chính là dãy nhà độc thân mặt sau khu chính trị, phòng ở tầng này dành cho những người độc thân có chức vụ trong đoàn hoặc sĩ quan không có người nhà theo quân, điều kiện rất tốt, không giống ký túc xá trước kia anh đã ở tại doanh trại. Tại căn phòng hơn 60m², có hai phòng ngủ một phòng khách cùng phòng bếp và nhà vệ sinh, tuy không so với căn phòng lớn của bọn họ, nhưng mà điều kiện này ở trong quân doanh đã là đầy đủ và khá tốt rồi.

Lúc Lưu Vũ ôm cô từ sân huấn luyện về, các binh sĩ khác đều thấy được, tất cả mọi người đều dừng lại nhìn, trong mắt có kinh ngạc cũng có hâm mộ, dù sao trong quân doanh cũng ít thấy mỹ nữ, tuy người nhà không thiếu, nhưng chưa kết hôn cũng không nhiều, huống chi là nữ sinh xinh đẹp, mà chuyện Lưu Vũ kết hôn, cũng có mấy người cán bộ trong đoàn biết, binh sĩ phía dưới ít người biết đến, cho nên lúc Từ Nhan được ôm về ký túc xá, sự hâm mộ trong mắt mọi người là không thiếu được.

Vừa vào nhà, anh liền tiện tay đóng cửa lại, sau đó đặt Từ Nhan xuống, để cho cô ngồi trên ghế, nói với cô: "Em chờ một lát, anh đi mở nước cho em." Nói xong liền đi vào phòng tắm.

[1] Tính phúc: hạnh phúc đời sống tình dục.

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Từ Nhan ngồi trên ghế, định đứng dậy, nhưng cả người cô mềm nhũn không động đậy được. Lúc này bùn đất ẩm ướt khiến cả người cô đều nặng nề xây xẩm, không biết là do đêm hôm qua lúc ngủ không đắp kín chăn mà bị cảm, hay là do hôm nay bị nước bùn tại con đường đầy bùn nhão này khiến bị bệnh, đầu cô rất đau, cũng rất choáng váng. Nhưng cô vẫn cố gắng giữ vững tinh thần, ra lệnh cho mình không thể ngủ. Gặp được Lưu Vũ đúng là không dễ, tuy rằng sâu trong nội tâm cô cũng không có nhiều kỳ vọng với lần gặp mặt này, chỉ là thực hiện trách nhiệm của người vợ với chồng mình, nhưng đã gặp mặt, nếu bởi vậy mà cô ngủ mất, vậy thì thật không đáng, dù sao thời gian là vàng bạc, đặc biệt là với hai người lúc nào cũng bận rộn công việc.

Nhưng cô không ngờ tới, lần gặp mặt này sẽ theo một cách như vậy, từng binh sĩ lại đang đối kháng rèn luyện. Lưu Vũ bị đoàn trưởng đả đảo một lần lại một lần, nói cô không đau lòng là giả, cho dù có cảm tình hay không, anh là chồng của cô, chồng của cô sao có thể để cho người ta đánh như vậy? Tuy rằng cô biết người ta đang huấn luyện, nhưng sâu trong đáy lòng, cô không thể không có chút oán giận đoàn trưởng, ngày nào đó nhất định cô phải nói với chị Chu, không thể để đoàn trưởng bắt nạt A Vũ nhà cô như vậy được.

Hiện tại mặt Lưu Vũ còn sưng, nhưng bởi vì quan tâm cô yêu thương cô, cũng bất chấp thân thể của mình, đi mở nước cho cô,

người đàn ông như vậy sao có thể không khiến cô cảm động chứ? Cô rất muốn càng thêm hiểu biết về anh, người đàn ông không xuất hiện trong hai mấy năm trước này, vài thập niên trong tương lai sẽ cùng cô vượt qua sóng gió, cô muốn hiểu rõ anh, cũng muốn chậm rãi học cách hiểu anh, ít nhất là trong sự nghiệp của anh, cô cần có thời gian để hiểu dần.

Tục ngữ nói, muốn hiểu biết về một người, đầu tiên là từ hoàn cảnh nơi ở và khả năng thu dọn của người này mà đánh giá.

Cô cố gắng tập trung, bắt đầu nhìn xung quanh nhà của Lưu Vũ, bởi vì đến lần đầu tiên, cho nên vô cùng tò mò. Đây là một căn nhà đơn giản chỉ khoảng 60m² với hai phòng ngủ một phòng khách, phòng được trang hoàng đơn giản, bởi vì không có nữ chủ nhân nên có vẻ hơi lạnh lẽo mà không ấm áp. Phòng Lưu Vũ được thu dọn vô cùng sạch sẽ, trên bàn nhỏ thấp ở phòng khách bày chút hoa quả, còn có một bồn hoa tươi, có thể thấy được anh là người yêu hoa. Những đồ bày biện khác trong phòng khách không khác những gia đình bình thường là bao, chẳng qua thêm một ít thiết bị quân dụng, nhưng được đặt chỉnh tề ngay ngắn, phòng khách càng lại được dọn dẹp sạch sẽ.

Bởi vì tò mò, cho nên cô quyết định kéo cơ thể yếu ớt mà tham quan phòng ở của anh, bắt đầu từ phòng bếp. Thực ra, cô muốn tham quan phòng ngủ trước, nhưng nếu cô làm như vậy thì có vẻ quá nôn nóng cũng quá đáng khinh, cho nên cô quyết định bắt đầu từ phòng bếp trước. Phòng bếp được dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, nhưng vì rất sạch sẽ cho nên cũng không có sự ấm áp, bởi vì không có loại không khí mà phòng bếp nên có, không có nồi bát muôi chậu, thậm chí ngay cả bếp ga cũng không. Cô lắc đầu, thật đúng là không phải sạch sẽ bình thường, anh ấy không ăn cơm sao? Lại nghĩ,

trong quân doanh có căn tin, anh ăn cơm một mình trong ký túc xá thì lại phải đi mua đồ ăn, thật bất tiện, đi căn tin là đúng rồi.

Tham quan xong phòng bếp, cô lại lết người đi tới thư phòng, phòng nhỏ này được anh dùng làm thư phòng, mà không phải là căn phòng ở mặt bên. Vừa đi vào, cô đã bị những quyển sách muôn màu bên trong thu hút, một tủ đầy sách, phòng được dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, trong phòng còn có một cái bàn nhỏ và một chiếc laptop, trong này không hề có một hạt bụi. Cô cho rằng một người đàn ông như anh hẳn sẽ không đọc sách, liền tùy ý lật đi lật lại, lại không nghĩ rằng sách bên trong đều bị anh lật nhiều quá thành cũ, không chỉ như thế, bên trong cũng đều có ghi chép, có thể thấy được, anh chẳng những đọc sách, còn đọc nghiêm cẩn, chẳng những nghiêm cẩn, còn đọc say sưa.

Trong giá sách của anh phần lớn là sách liên quan đến quân sự và kỹ thuật, ngoài ra còn có một ít sách văn học. Cô rất kinh ngạc, không ngờ anh lại thích sách văn học, có tác phẩm nổi tiếng thế giới, cũng có tác phẩm nổi tiếng trong nước, có bản tiếng Anh cũng có bản tiếng Trung. Cô lật lật, liền cảm thấy mình không hiểu về anh chút nào, rốt cuộc có bao nhiêu chuyện của anh mà cô không biết? Cô đột nhiên cảm thấy tò mò về anh, có một loại xúc động như muốn xâm nhập vào rừng sâu để tìm tòi.

"Tiểu Nhan, Tiểu Nhan. . ." Tiếng gọi của Lưu Vũ truyền đến.

Lúc này Từ Nhan mới hoàn hồn, lên tiếng, Lưu Vũ đã vội vàng chạy về phía thư phòng, một phen ôm lấy cô: "Em làm anh sợ muốn chết, anh cho rằng em đi đâu mất rồi."

Từ Nhan nhú mày, tỏ vẻ không quan tâm: "Em chạy đâu được chứ, nhìn anh khẩn trương kia." Anh ấy không hơi làm quá lên chứ?

"Em sẽ không chạy, nhưng em như vậy khiến anh lo lắng. Anh đã mở nước rồi, anh ôm em đi tắm nước nóng." Lưu Vũ không khỏi thanh minh, lại muốn ôm lấy cô.

"Đừng ôm, em tự đi được." Từ Nhan đỏ mặt, để anh ôm vào phòng tắm, còn không bằng giết cô cho nhanh.

Giờ phút này, bởi vì giầy giụa, cho nên cô thấy được vết chân bùn nổi tiếp dưới đất, nhất thời mặt càng đỏ hơn. Khi anh ôm cô vào, vội vã đi mở nước, cho nên cũng không đổi giày cho cô, mà cô vì tò mò nên quên mất mình còn đi đôi giày đầy bùn, cứ thế xông loạn khắp nơi, hiển nhiên là để lại một chuỗi dấu chân bùn dài, may mà cô còn chưa kịp đi tới phòng ngủ, nếu không phòng ngủ cũng gặp tai ương mất.

Lưu Vũ đang thảo luận vấn đề ôm cùng không ôm với cô, lại bởi vì theo ánh mắt cô mà nhìn xuống đất, biểu cảm trên mặt không có chút biến hóa nào, cười nói: "Không sao cả, chờ lát nữa anh lau sạch sẽ." Theo ý anh, dấu chân dưới mặt đất sao có thể đáng yêu như bà xã anh lúc này chứ, tuy rằng anh không chịu nổi phòng bừa bộn, đây cũng là thói quen đặc biệt của quân nhân.

Từ Nhan hơi ngượng ngùng, nhưng không phát giác Lưu Vũ đã khom người xuống, bỗng chốc liền bế cô lên, ôm kiểu công chúa.

Cô kinh hãi, giầy giụa hô: "A Vũ, anh làm gì vậy?" Không phải cô sợ hãi, chỉ là thẹn thùng mà thôi, dù sao từ khi hai người kết hôn đến bây giờ, mặt đối mặt ái muội như vậy thật sự rất ít, sau ngày tân hôn anh trở về quân doanh, sau đó lại bị lãnh đạo giữ lại không cho về nhà, hơn nữa còn đối mặt thân mật như vậy, điều này khiến cô rất không quen.

Đối với Lưu Vũ mà nói, sự giã giụa của Từ Nhan không hề có hiệu quả. Người đàn ông bình thường có vẻ tao nhã này, khi quyết định một việc gì, dù là ai cũng không thay đổi được, cho nên đối với sự giã giụa và đánh đấm giống như gãi ngứa của cô, anh cũng không để ở trong lòng.

Phòng tắm thật ấm áp, ánh sáng bên trong mờ mờ, có loại cảm giác mông lung, càng tăng thêm sự ái muội, Từ Nhan nghĩ: chắc hẳn là anh cố ý. Nước trong bồn đã được mở đầy, không phải tắm rửa bình thường, mà là thực sự để cho cô ngâm mình tắm bồn, điều này khiến cô có chút kinh ngạc.

Phòng tắm thực ra khá ổn, đây cũng là nơi ấm áp nhất đồng thời cũng ái muội nhất trong nhà, ngoại trừ chiếc đèn lò mờ kia, cũng bởi vì phòng tắm được bày biện rất tốt, so sánh với sự đơn giản bên ngoài, khác biệt cũng rất lớn. Lưu Vũ là người thích sạch sẽ, hơn nữa cũng rất quan tâm đến kiến trúc trong phòng tắm, cô tự nói với mình như vậy.

"Thân thể em bị trúng khí lạnh, tắm rửa không thể làm khí lạnh trong thân thể em biến mất, tắm bồn mới có thể bức khí lạnh trong cơ thể ra." Lưu Vũ có lẽ là nhìn ra sự ngạc nhiên trong mắt cô, nhẹ nhàng băng quơ giải thích.

Nhưng cũng bởi vì sự giải thích nhẹ nhàng băng quơ này của anh, lại khiến lòng cô dâng lên sự ấm áp, thấm sâu đến tận đáy lòng. Một người đàn ông quan tâm đến mình từ những điều nhỏ nhất, cho dù cô có sợ ý hơn nữa, cũng không thể không bị cảm động. Đối với Lưu Vũ, cô lại càng cảm thấy rằng người đàn ông này đáng giá để cô gả cho.

"Được rồi, anh đã ôm em đến phòng tắm, buông em xuống đi."
Cô giãy giụa trong lòng anh.

Lúc này anh nghe lời đặt cô xuống, nhưng cũng không đi ra ngoài, Từ Nhan đỏ mặt nói: "Ừm. . . Vậy. . . Anh có thể đi ra ngoài."

Nhưng Lưu Vũ chẳng những không đi ra ngoài, còn cứ thế giúp cô cởi áo, mặt Từ Nhan càng đỏ hơn, cao giọng kêu: "Anh đi ra ngoài." Ra sức giữ lấy quần áo, có chút ngượng ngùng.

"Em là vợ của anh, anh cởi áo cho em thì sao chứ?" Lưu Vũ lại bởi vì hành động của cô mà nở nụ cười.

"Anh đi ra ngoài, em tự làm được." Từ Nhan cố ý phụng phịu nói, thực ra trong lòng đã run rẩy.

Anh không di chuyển, hiện tại cơ hội tốt như vậy, sao anh có thể buông tha chứ? Ngắm nhìn thân thể của vợ mình là điều anh rất muốn làm sau khi kết hôn nhưng lại sợ sẽ khiến cô sợ hãi, cơ hội tốt như bây giờ sao có thể lỡ mất?

"Anh có đi hay không?" Ngữ khí của Từ Nhan rất lạnh lùng, đẩy mạnh anh ra ngoài.

Nhưng anh lại vòng tay lại ôm cô vào trong lòng mình, miệng cũng đã che lại môi cô.

Cô rất lạnh, điều này anh biết, nhưng trong phòng đã bốc lên hơi ấm, có thể làm thân thể của cô ấm áp rồi. Mà nếu muốn ngăn cản sự phản kháng của cô, biện pháp duy nhất hiện tại là dùng cách đặc biệt, chính là để cô mất kiểm soát trước, mà muốn khiến cô mất kiểm soát, ngoại trừ hôn môi, những cách khác còn cần tìm ra.

Đầu của Từ Nhan vốn là bởi vì sự lạnh lẽo bên ngoài làm cho mê man, hiện tại bị anh hôn, cả người bắt đầu nóng lên. Đây là lần đầu tiên Lưu Vũ hôn, lần môi sát qua trước kia chỉ là ngoài ý muốn, lúc này nghiêm cần hôn môi cô, khiến cô có phần trở tay không kịp.

"Ừm. . ." Từ Nhan bắt đầu giãy giụa, nhưng là sức lực rất nhỏ.

Lưu Vũ ôm thật chặt, tay ôm đầu cô không để cô giãy giụa. Một người đàn ông muốn chinh phục một người phụ nữ, cách tốt nhất chính là khiến cô mê say mình trước, để cô cam tâm tình nguyện tiến gần mình, hiện tại điều Lưu Vũ cần làm chính là để cô cam tâm tình nguyện sa vào ôm ấp của mình.

Thời khắc như lúc này, anh đã tưởng tượng rất nhiều, từ khi mới quen cô anh đã nghĩ, nếu cô trở thành vợ mình thì tốt rồi, như vậy anh có thể quang minh chính đại có được cô, mà không phải thầm mến như vậy. Thời gian qua đi đã nhiều năm, anh cho rằng không có khả năng, cho nên xóa đi hết thấy thông tin có thể khiến cô liên lạc được với anh, muốn chậm rãi quên đi cô, nhưng không ngờ rằng mình sẽ có cơ hội quen biết với cô rồi thành vợ chồng, đây không thể không nói là ông trời chiếu cố anh.

Lúc đó Tiểu Thạch Đầu giới thiệu em gái của cậu ấy, thực ra Lưu Vũ cũng không nghĩ tới sẽ là cô, cho nên hứng thú của anh cũng không nhiều, cũng không vui sướng bao nhiêu. Lúc đó Tiểu Thạch Đầu nói, thấy anh luôn chỉ một người, cho nên muốn giới thiệu em gái của mình cho anh, anh lại không tiện cự tuyệt, chỉ nói với Thạch Đầu: "Hiện tại tôi bận nhiều việc, có thời gian thì liên lạc sau." Đúng vậy, từ đầu đến cuối anh đều không liên lạc với cô, bởi vì anh cũng không có nhiều hảo cảm với cô, chỉ nghe nói đó là một cô gái kiêu ngạo mà xinh đẹp, anh không để ý gì đến người kiêu ngạo, lại có ít nhiều thành kiến với những cô gái xinh đẹp, bởi vì bạn gái đầu

của anh rất xinh đẹp, nhưng cuối cùng lại phản bội anh. Lúc đó nghe nói cô không đồng ý kết giao, trong lòng anh cũng có chút cao hứng, bởi vì rốt cuộc không cần phải đối mặt với cô, nhưng không ngờ chị Chu cũng giới thiệu cho anh, hơn nữa anh chưa từng nghĩ đến họ lại giới thiệu cùng một người. Khi nhìn thấy ảnh của cô, anh cảm thấy may mắn vì mình không có lệ, nếu không cả đời này anh đều sẽ hối hận, bởi vì cô là "cô".

"Nhiều năm như vậy, rốt cuộc anh cũng chờ được em rồi." Anh kìm lòng không được thì ào.

Lúc này đầu của Từ Nhan rất loạn, nhưng câu nói kia của Lưu Vũ vẫn là giống như nước đá đổ vào cái đầu đang lơ mơ của cô, cô giật thót mình, triệt để tỉnh táo. Cô ra sức đẩy, môi ra sức ma sát, muốn tránh khỏi sự khống chế của anh, nhưng sức lực của anh rất lớn, sức lực của cô lại thật nhỏ, lực lượng khác xa giữa đàn ông và phụ nữ có thể nhìn ra từ điều này.

"Vừa rồi anh nói rất nhiều năm, có ý gì?" Từ Nhan nói đứt quãng.

Lưu Vũ không nói gì, bởi vì cô vừa nói, đầu lảo đảo anh liền len vào.

Vừa đi vào, liền càng không thể vấn hồi. Đầu óc không để gì mà thanh tỉnh của Từ Nhan lại trở về trạng thái lơ mơ.

Phụ nữ, chính là không có tiền đồ như vậy, bị đàn ông vừa kích thích, ý thức liền không còn. Cô "ưm" một tiếng, cả người mềm nhũn, bắt đầu tiến về phía anh, hai tay bắt giắc từ từ thế đẩy anh ra đổi thành tư thế vòng lên cổ anh.

Bởi vì một cái hôn, tất cả tình cảm mãnh liệt bùng nổ, cũng vì một cái hôn, một người phụ nữ nào đó đã rượu không say người mà

người tự say rồi. Vừa rồi còn lời thề son sắt cho là mình sẽ không bị anh mê hoặc, nhưng anh vừa chạm vào cô, cũng chỉ là một nụ hôn nho nhỏ, cô đã tước vũ khí đầu hàng rồi.

"A Vũ. . ." Cô vô thức gọi.

Lòng Lưu Vũ run rẩy, vốn chỉ muốn trừng phạt cô một chút, nhưng nụ hôn này cũng khiến cả người anh có phản ứng, cơ thể căng chặt khiến anh rất đau.

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Cái chạm khẽ này lập tức giống như núi lửa phun trào, trong lòng hai người đột nhiên xuất hiện những cảm xúc khác thường, giống như hàng tỉ con thú hoang đang phát điên không ngừng quấy nhiễu trong lòng muốn nhảy ra ngoài.

Nụ hôn càng thêm sâu, hai người cùng thở dốc, tình cảm như đóa hoa nở rộ ở trong lòng hai người ngay trong phòng tắm nho nhỏ này.

Cả người Từ Nhan mềm nhũn ngã vào trong ngực Lưu Vũ. Hiện giờ, đầu óc cô như một bãi hồ tương chỉ còn một khoảng trống rỗng, không có bất kỳ suy nghĩ nào. Trong mắt, trong lòng, thậm chí ngay cả hô hấp cũng chỉ có hình bóng của mình Lưu Vũ.

Một tay Lưu Vũ nâng cằm cô, anh không ngừng ma sát phía trên cơ thể cô, một tay khác chậm rãi di chuyển từ sau đầu xuống lưng.

Bộ quần áo công sở mà Từ Nhan mặc trên người do bị ướt mà dán chặt vào cơ thể để lộ ra vóc dáng hoàn mỹ của cô. Lưu Vũ biết năng lực kiềm chế của mình vào lúc này là rất yếu, cho dù sự nhẫn nại của anh có lớn như thế nào đi chăng nữa thì khi đối mặt với cô vợ nhỏ đáng yêu mềm mại của mình cũng sẽ bị vắt kiệt đến không còn một chút nào. Lúc này anh đã không thể nhẫn nại được nữa, chỉ cần cô đồng ý, ngay lập tức anh sẽ một ngụm ăn hết cô.

“A Vũ...” Lúc này đại não Từ Nhan đã rơi vào trạng thái chân không, cô không biết mình đang làm gì, cũng không biết mình đang nói gì, chỉ cảm thấy cơ thể rất ngứa, rất nóng, cô cần có một sức mạnh nào đó đến tiêu diệt sạch sẽ.

Thật ra có những phản ứng như vậy là rất tự nhiên cũng rất bình thường, cô biết rõ luồng nhiệt này là cái gì, cho dù cô có muốn khống chế cũng không thể khống chế được.

Từ Nhan không biết rằng, khi trong lòng một người phụ nữ thật sự đón nhận một người đàn ông, có thể tâm trí người phụ nữ đó không biết, nhưng cơ thể cô ta sẽ nghe theo sự mách bảo của trái tim ngầm cho phép người đàn ông đó tiến thêm một bước nữa, vào lúc đó cơ thể cô ta sẽ nở rộ giống như một đóa hoa. Phụ nữ không giống như đàn ông, đàn ông là động vật yêu bằng thị giác, là động vật ham mê dục vọng. Khi đàn ông nghĩ muốn làm chuyện gì đó, cho dù không có tình cảm gì với bạn thì anh ta sẽ làm bộ giống như thật sự rất yêu bạn. nhưng phụ nữ thì ngược lại, họ không cách nào làm được như vậy.

Không phải có câu tục ngữ nói như này sao, đàn ông vì tình dục mà yêu, còn phụ nữ thì ngược lại, họ yêu trước rồi sau đó mới nghĩ đến tình dục. Khi trong lòng người phụ nữ thực sự tiếp nhận bạn thì họ sẽ bộc lộ tình cảm của mình ra, mà tình cảm ấy là hoàn toàn chân thành, đó cũng là lúc cô ấy trao cho bạn tất cả.

Tất nhiên bạn nhỏ Lưu Vũ của chúng ta không phải là người trước, anh là người đàn ông biết kiềm chế, anh sẽ không vì không có chỗ bộc phát mà tùy tiện buông thả, anh sẽ vì yêu người phụ nữ này mà dùng chân tình đối đãi với cuộc sống hôn nhân của họ.

Nụ hôn càng thêm cuồng nhiệt, nó giống như một lon nước ngọt mỹ vị rót vào trái tim làm dâng lên từng làn sóng xuân tình nhộn nhạo.

Từ Nhan không kìm lòng được mà hôn lại anh, cô vươn lưỡi ra liếm bờ môi anh rồi từ từ thăm dò vào trong. Đầu tiên cô thử dò xét chạm vào đầu lưỡi anh, sau đó quán lấy nó.

Lúc này Lưu Vũ không thể cưỡng nổi sự cám dỗ này, hận không thể ăn cô ngay lập tức. Hai cơ thể dán sát vào nhau, anh muốn khảm nhập thân thể cô vào trong tim mình. Nhưng anh không thể làm vậy, điều duy nhất anh có thể làm là di chuyển bàn tay của mình từ sau lưng lên phía trước bao phủ lấy bộ ngực của cô, từ từ ma sát lúc nặng lúc nhẹ.

“Ừm...” Sự ma sát và vuốt ve của anh khiến trái tim cô run rẩy. Chân cô mềm nhũn không thể đứng vững được nữa chỉ có thể kê sát vào người Lưu Vũ, để mặc anh ôm.

Thân thể anh đã sớm có phản ứng, cả người dán sát vào cô, hai chân chen vào giữa chân cô, vật phía dưới kia cách lớp quần áo khi có khi không nhẹ nhàng chạm vào bộ phận mềm yếu nhất của cô.

Ánh sáng mờ mờ trong phòng tắm chiếu lên cơ thể hai người khiến người ta có một loại cảm giác mờ lung, càng khiến tình cảm của hai người tràn ra như sóng biển mênh mông.

Nhất định là Lưu Vũ cố ý, miệng nói là giúp cô cởi quần áo, kết quả miệng cũng dùng, tay cũng dùng, vậy mà quần áo vẫn còn trên cơ thể Từ Nhan, không xô dịch chút nào.

Cô gái nhỏ này, bình thường thì lá gan rất lớn, nhưng đến lúc thực sự ra trận cô lại chùn bước. Vào đêm động phòng của bọn họ, cô vừa xem vừa sờ soạng thân thể anh, nhưng lại không làm một chút chuyện đáng tiền nào, trước mặt cô anh chính là người trong suốt, không thể giấu diếm bất cứ cái gì. Lúc ấy anh đã hỏi cô: “Em sờ đủ chưa?” Vậy mà cô mặt không đỏ, hơi thở không gấp nói: “Chưa đủ, mới có như vậy làm sao đủ?” Một câu nói đã đủ để biết cô có bao nhiêu can đảm. Lúc này trong lòng anh cũng hơi ngạc nhiên, thế nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi. Sau khi kinh ngạc qua đi, còn sót lại cũng chỉ còn vô vàn yêu thương dành cho cô.

Lúc ấy anh cho rằng cô lớn mật nên mới có tâm lý đùa giỡn, nhưng kết quả cô chỉ tỏ ra là mình to gan mà thôi, chứ thực ra bên trong lại giống như một con thỏ nhỏ, anh thấy vậy cũng không tiếp tục đùa giỡn cô nữa. Lần này, anh biết mình không thể nào để mặc cho cô châm lửa, lửa phải do anh châm, nhưng đã không cho phép cô dập tắt chúng.

Kích thích thì kích thích, nhưng anh vẫn không quên chuyện chính sự. Thân thể cô vừa bị nhiễm lạnh, tắm bồn là một cách để giúp thân thể ổn định lại thân nhiệt, nhưng trong lòng anh vẫn có một mặt tham lam, vào lúc cô tắm hai người có thể làm chuyện vui vẻ, thậm chí có khi được tắm cùng cô giống như uyên ương nghịch nước vậy. Nếu được như thế thì đây quả là chuyện tuyệt vời nhất trên thế gian này.

Trong lòng Từ Nhan say mê, trong mắt cô thì Lưu Vũ là người lịch sự nhã nhặn, cô chưa từng thấy một mặt bá đạo mà kích tình như thế nơi anh. Ánh đèn mờ ảo khiến khuôn mặt anh trở nên

không rõ ràng. Có chút dịu dàng trộn lẫn vài phần bá đạo, hấp dẫn chết người.

Lúc động tình, trong lòng cô không có bất kỳ cảm giác gì, cô cho rằng bản thân mình cũng cần phải có biểu hiện gì đó mà không phải chỉ biết thụ động tiếp nhận. Phụ nữ thường sẽ không thừa nhận mình thua cuộc, ít nhất Từ Nhan cho rằng như vậy.

Từng chiếc cúc áo bị cởi ra, miệng anh di chuyển từ trên môi xuống cổ cô.

Hơi thở càng thêm gấp gáp, nụ hôn vô cùng nóng cháy, đòi hỏi càng thêm bức thiết.

Khí lạnh bỗng ập đến khiến Từ Nhan đang mơ màng hơi tỉnh táo lại. Cô mở to hai mắt, thấy có một cái đầu đang vùi ở cổ cô, từ cổ truyền đến từng đợt tê dại. Cô lập tức cảm tỉnh táo lại, cô chưa từng nghĩ tới có một ngày nào đó bản thân mình cũng sẽ trầm luân như vậy. Cô luôn cho rằng mình là người vô cùng lý trí, nhưng khi bản thân vừa bị Lưu Vũ đụng chạm thì tất cả đề phòng đều tự khắc bị sụp đổ không còn chút gì.

“A Vũ, anh làm gì vậy?” Cô hít một hơi thật sâu rồi dùng tay đẩy mặt anh ra.

Lưu Vũ ngẩng đầu lên, mỉm cười với cô, không để ý nói. “Giúp em cởi quần áo.” Giọng nói đó, giống như chuyện cởi quần áo là một chuyện vô cùng tự nhiên.

“Em đồng ý để anh cởi sao?” Từ Nhan tức giận không thuận theo, miệng vẫn mở to thở dốc, cũng sự di chuyển của ngón tay anh mà cô không ngừng rên rỉ.

Lưu Vũ cười nhẹ, đưa mặt lại gần mặt cô, cười hì hì nói: “Vợ à, hai chúng ta còn phải khách khí như thế sao. Em cởi hay anh cởi không phải đều giống nhau sao?” Vừa nói anh vừa không ngừng nháy mắt với cô.

Về mặt mập mờ đó khiến gương mặt cô lập tức phỉm hồng, cô lắp bắp nói: “Ai nói giống nhau, em bảo anh đi ra ngoài thì anh đi ra đi, nói nhiều như vậy làm gì?” Vừa nói xong lập tức đẩy anh ra ngoài.

Lưu Vũ bị cô đẩy dần về phía cửa, nhưng mắt anh vẫn liếc về phía bồn tắm, âm thanh truyền vào tai cô: “Nếu như nước trong bồn tắm lạnh, em có thể...”

“Biết rồi, bác gái.” Ý của Từ Nhan là anh dài dòng giống như một bác gái vậy. Không chờ anh nói hết, cô đã đẩy anh ra phía ngoài, “rầm” một tiếng đóng mạnh cửa lại.

Lưu Vũ bị giam ở bên ngoài, mũi đụng trúng cánh cửa. Anh ngẩn người, sau đó vuốt mũi cười cười. Hành động vừa rồi của vợ khiến anh thật cao hứng, bởi vì cô vợ nhỏ của anh vì xấu hổ mà gò má giống như đám mây được nhuộm hồng, thật xinh đẹp.

Anh biết cô xấu hổ, mặc dù hai người đã là vợ chồng, nhưng dù sao thời gian lấy nhau cũng còn ngắn nên cô mới cảm thấy xấu hổ. Biểu cảm đó của cô làm trong lòng anh dâng lên một dòng nước ấm. Cô nói trước kia từng qua lại với hai người bạn trai, cho nên anh nghĩ cô đã sớm được tiếp xúc với chuyện nam nữ, lâu rồi cũng thành thói quen. Nhưng từ những biểu hiện sau mấy ngày tiếp xúc giữa cô và anh thì anh thấy sự xấu hổ của cô không phải giả vờ. Chính vì điều đó mà trong lòng anh cảm thấy thật dễ chịu, vì anh thực sự là người đàn ông đầu tiên của cô.

“Trước kia tôi đã từng có hai người bạn trai, chuyện này tôi phải nói rõ với anh, anh để ý không? Nếu như để ý thì quan hệ của chúng ta đến đây là chấm dứt, còn nếu như không ngại thì tôi đồng ý gả cho anh.” Đây là câu mà cô đã nói với anh trước khi bọn họ kết hôn.

Anh có để ý không? Đáp án là: anh không để ý. Nhưng nếu biết mình sẽ là người đàn ông duy nhất của cô, anh có cảm thấy vui vẻ không? Đáp án là: nhất định sẽ vui vẻ. Anh cũng không quan trọng trình tiết của người phụ nữ, nhưng nếu như anh là người đàn ông đầu tiên của cô thì trong lòng anh nhất định sẽ vô cùng thỏa mãn.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào, anh biết lúc này cô đang tắm. Vừa rồi nếu như không phải cô kiên trì thì có lẽ hai người bọn họ đã tắm uyên ương rồi. Nhìn bề ngoài thì cô có vẻ như một cô gái thoải mái nên anh không ngờ cô lại là một cô gái bảo thủ.

Hành động đứng ở bên ngoài nghe âm thanh vợ yêu tắm rửa tuyệt đối là một loại dằn vặt, vì vậy anh quyết định không nghe.

Trên đất có rất nhiều vết bùn hình dấu chân, đây là do bọn họ để lại lúc tiến vào từ bên ngoài. Từ trong bùn lầy đi ra sao có thể không làm bẩn sàn nhà chứ? Bởi vì làm quân nhân nên yêu cầu của anh về ngôi nhà là rất cao. Anh không chấp nhận chuyện trên sàn nhà có bất kỳ vết bùn nào, do đó anh bắt đầu vận động.

Anh bắt đầu lau từ cửa ra vào dần đến phòng sách, sau đó lau sang phòng bếp. Thời điểm làm việc là khoảng thời gian vui vẻ nhất, ít nhất Lưu Vũ cho là như vậy. Tất cả những phiền não sẽ từ từ biến mất trong lúc làm việc, có người thích nghe nhạc, nhưng anh lại thích dùng lao động để giảm áp lực, điều này có thể là sự khác biệt giữa người với người mà thôi.

Từ Nhan đang trong phòng tắm nên không biết Lưu Vũ đang làm gì, cũng không biết lúc này anh đang nghĩ gì, nhưng cô bắt đầu cảm thấy hối hận rồi.

Sau khi cởi quần áo ướt trên người ra, cô bắt đầu thử nước ấm, có hơi lạnh, cô mở vòi nước nóng ra, lúc cảm thấy nhiệt độ thích hợp hơn mới bước vào. Vừa mới đặt chân vào bồn tắm cô bỗng nhớ ra, lần này cô đi quá vội vàng nên ngay cả quần áo cũng không mang theo, chứ đừng nói là đồ lót. Bộ đồ công sở vì đã bẩn nên không thể mặc được nữa, quần áo lót còn có thể mặc lại được, nhưng vừa rồi vì náo loạn một trận nên đã ướt đẫm mồ hôi, cho nên cô nhất định phải đổi.

Làm sao bây giờ? Gọi Lưu Vũ mang quần áo vào ư? Nhưng cô lại không mang quần áo đến đây, chẳng lẽ để anh cầm quần áo của anh cho cô? Điều ngược ngùng như vậy bảo cô mở miệng nói ra thế nào đây?

Bên ngoài có âm thanh đi lại, không biết anh đang làm gì, cô cố gắng thử thật lâu, vẫn không dám gọi.

Haizz, cứ tắm trước rồi hãy nói, dù sao hiện tại gọi anh vào cũng không kịp nữa rồi, không bằng tắm xong rồi gọi. Vì vậy, cô nằm vào trong bồn tắm, từ từ hưởng thụ niềm vui tắm rửa này. Nằm trong bồn, cô cảm thấy điều vui vẻ nhất trong cuộc sống này chính là tắm, việc này có thể gạt bỏ tất cả những mệt nhọc trên người. Lưu Vũ cũng không tệ, biết cô bị lạnh nên cần dùng nước ấm để giảm bớt hơi lạnh trên người, sự chu đáo này làm cô rất cảm động, cũng cảm thấy hài lòng về người chồng này. Trong miệng ngâm nga bài hát, cô nhẹ nhàng xoa xoa thân thể của mình, cô rất hài lòng với thân hình chữ S của mình. Đừng nói là đàn ông, ngay cả những người phụ nữ khác cũng phải cảm thấy ghen tỵ.

Lưu Vũ ở bên ngoài lau sàn nhà vô cùng sạch sẽ, đọc sách một lát, tính toán thời gian, cô hẳn là đã tắm sạch sẽ rồi, nhưng trong phòng tắm lại không có tiếng động nào, anh cảm thấy thật tò mò.

“Tiểu Nhan? Tiểu Nhan?” Anh nhẹ nhàng gõ cửa phòng tắm nhưng bên trong không có chút động tĩnh nào.

Anh gõ một lúc không thấy tiếng cô đáp lại thì thấy vô cùng sốt ruột. Không phải xảy ra chuyện gì chứ, cô đang nhiễm lạnh nên rất dễ bị cảm. Sẽ không thật sự xảy ra chuyện gì chứ? Trong lòng quỳnh lên, anh không kịp nghĩ nhiều liền dùng sức đẩy cửa phòng tắm ra. Thật bất ngờ là cánh cửa không khóa, không biết là cô quên khóa cửa hay là quá tin tưởng vào anh, tóm lại là vừa đẩy nhẹ một cái thì cửa đã bị mở ra.

Anh chạy vào trong thì thấy Từ Nhan ngồi trong bồn, tay cô vẫn cầm chiếc khăn tắm, thân thể trắng trẻo xinh đẹp nghiêng về một bên, hai mắt cô nhắm chặt, không biết là ngủ thiếp đi hay đã bất tỉnh.

Phản ứng đầu tiên của Lưu Vũ là cô có thể bị cảm đến hôn mê. Anh mặc kệ lúc này xông tới có thích hợp không liền tiến về phía người cô xem xét. Anh bước lại gần gọi: “Tiểu Nhan, Tiểu Nhan...”

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Cơ thể Từ Nhan trắng noãn giống như bạch ngọc nằm ở trên giường, mắt cô khẽ nhắm, thoát nhìn vô cùng an tĩnh. Cô không la to nói lớn với anh giống như trước kia nữa, điều này khiến anh thực không quen. Anh đã quen nhìn một Từ Nhan lúc nào cũng giương nanh múa vuốt, vậy mà lúc này đây cô lại an tĩnh như vậy, trong lúc nhất thời anh không kịp điều chỉnh cảm xúc của mình.

Anh vươn tay đặt lên trán cô thấy hơi nóng, nhất định là lúc ở trong bồn bị ẩm ướt thấm vào cơ thể dẫn đến nóng sốt cảm mạo rồi. Chuyện này phải trách anh đã để cô chịu uất ức và tổn thương lớn như vậy, biết rõ cơ thể cô rất yếu, có thể sẽ bị bệnh mà vẫn hôn cô rất lâu ở trong phòng tắm khiến cho khí lạnh có cơ hội ngấm vào cơ thể.

Vừa rồi khi phát hiện trong phòng tắm không có tiếng động anh đã cảm thấy có điều không bình thường, lúc vọt vào thì thấy cô xinh đẹp nằm nghiêng trong bồn tắm, mắt nhắm nghiền như đang ngủ say, lúc ấy trái tim của anh lập tức bị treo lên. Vào giờ phút này, tất cả suy nghĩ viển vông của anh đều biến mất, trong mắt, trong lòng chỉ có một mình Từ Nhan. Lúc ôm Từ Nhan từ dưới nước lên, mắt cô khẽ mở, muốn đưa tay đẩy bàn tay đang ôm cô của anh ra.

“Đừng cử động.” Trong giọng nói của Lưu Vũ lộ ra vẻ khẩn trương, không cho cô vùng vẫy.

“Em không sao, chỉ hơi mệt chút thôi, nghỉ ngơi một lát sẽ không sao đâu.” Nói xong, cô không nhin được rùng mình một cái.

Nhất định là ngâm trong bồn tắm quá lâu, ngủ quên nên nước lạnh. Nha đầu ngốc này, tại sao không biết tự chăm sóc bản thân mình? Nước lạnh mà không biết ư? Đang tắm mà cũng dám ngủ, nếu không phải anh cảm giác thấy có điều không hợp lý liền xông vào thì sẽ không tưởng tượng nổi hậu quả của việc cô ngâm mình trong nước lạnh.

Khi anh bế cô từ trong nước lên mới nghĩ đến việc khi cô tới đây chỉ mang theo một cái túi xách nhỏ, quần áo cũng không mang tới, trong phòng anh lại không có quần áo của phụ nữ nên anh đặt cô lên giường rồi phủ chăn lên.

"Nha đầu ngốc, tại sao biết rõ nước lạnh còn không ra ngoài?" Anh vừa gấp vừa bực mình, vội vàng đi tìm hòm thuốc lấy nhiệt kế đo nhiệt độ cho cô.

“A Vũ, anh còn chưa ăn cơm mà, anh mau đi ăn cơm đi. Em không sao rồi, nằm một lúc sẽ đỡ hơn thôi.” Lúc Từ Nhan bị bệnh trông rất yếu đuối, cô không còn là một nha đầu giận dữ ngút trời giương nanh múa vuốt với anh nữa.

“Em đang bị bệnh, anh còn có tâm tình ăn cơm sao? Ngoan, há miệng ra, uống thuốc.” Lưu Vũ dỗ dành cô như dỗ một đứa bé.

Lúc này Từ Nhan vô cùng ngoan ngoãn, cô không còn khí chất nữ vương cả vú lấp miệng em nữa mà thay vào đó là vẻ điềm đạm đáng yêu. Cô rúc vào trong chăn giống như một con mèo nhỏ, gương mặt thì hồng như trái táo dụ dỗ anh đến gần cắn một cái.

Nhìn thấy cô như vậy anh liền nhớ tới cảnh ôm cô vào bồn tắm, cơ thể trắng như tuyết. Nếu không phải do tình thế cấp bách có lẽ anh đã ăn cô luôn rồi. Cô là vợ của anh, dù anh có thể nhìn thế nào đi chăng nữa thì lúc nhìn thấy cơ thể của vợ vẫn phải có phản ứng chứ?

Anh từ từ tiến lại gần, tim đập nhanh hơn, hơi thở không ổn định, chỉ chút nữa thôi là sẽ hôn lên môi cô.

Cô chính là con mèo nhỏ khiến lòng người ngứa ngáy, anh trêu đùa với hai tay của cô, vuốt ve cơ thể trắng nõn giống như bạch ngọc ấy. Nhưng khi tay anh vừa chạm lên cơ thể cô, cơ thể nóng bỏng của cô đang dán sát vào cơ thể anh, anh liền giật mình tỉnh táo lại. Bây giờ Từ Nhan đang trong trạng thái yếu ớt, nếu anh muốn cưỡng bức cô thì cô hoàn toàn không thể chống cự, nhưng anh có thể sao? Anh có thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn ư?

Lưu Vũ, mày là đồ khốn, vào thời khắc này sao mày có thể mù quáng? Dù mày có nóng vội cũng không phải vào lúc này, cũng không phải đoạt lấy trong chốc lát, cô ấy là vợ của mày, không phải lúc nào mày cũng có thể ư?? Anh bỗng tỉnh táo lại, thầm mắng bản thân mình.

Anh vỗ đầu mình một cái, giờ là lúc nào mà còn nghĩ đến những thứ linh tinh này, bây giờ Từ Nhan đang bị bệnh, điều quan trọng nhất bây giờ là để cô ấy hạ sốt. Là tại anh quá nóng lòng, cũng tại anh cứ muốn đùa giỡn nên quên mất việc cơ thể cô có thể ngấm khí lạnh dẫn đến sinh bệnh, tất cả là do cái nơi đáng chết kia khiến cho Từ Nhan phải khổ sở như vậy.

"A Vũ, em lạnh." Từ Nhan khẽ mở mắt, giống như tỉnh, lại giống như đang thì thầm trong mơ.

Từ Nhan không phải cố ý, bây giờ cơ thể cô như đang ở trong hầm băng, mà tình huống ở trong hầm băng là cần ngay một bếp lò lớn để sưởi ấm, lúc này phản ứng đầu tiên của cô là nhớ tới Lưu Vũ, người chồng mới cưới chưa đến vài ngày của mình.

Âm thanh của Từ Nhan rất khẽ, nhưng anh vẫn nghe được. Âm thanh này giống như một chậu nước đá dội thẳng xuống đỉnh đầu đang nóng của anh khiến anh tỉnh táo lại, thoát khỏi những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu mình. Anh tính toán thời gian, cũng đến giờ rồi. Anh nhìn nhiệt kế thấy nhiệt độ cũng không cao, khoảng 38.2 độ, có thể cô bị bệnh là do khí lạnh ngấm vào cơ thể hoành hành tác quái, anh muốn dứt cho cô uống một viên thuốc hạ sốt nhưng khi nhét vào miệng cô mới nhớ ra cô chưa ăn cơm, bụng rỗng mà uống thuốc sẽ không tốt cho cơ thể.

Haizzz! Anh than nhẹ một tiếng, anh cũng không thể vì cô bị bệnh mà cho cô uống thuốc ngay được, ngộ nhỡ khiến cô càng thêm bệnh thì làm sao bây giờ? Nghĩ tới đây anh chậm rãi rút tay lại, ngón tay bắn ra, viên thuốc kia theo quán tính rơi vào thùng rác.

Vẫn nên đi bệnh viện thôi!!! Lúc anh định đưa cô đến bệnh viện mới phát hiện ra mình còn chưa tắm, giờ mới nhớ tới khi ấy vì vội vã xả nước vào bồn tắm cho cô nên anh chưa kịp thay quần áo bẩn thỉu dơ dáy trên người xuống, anh lập tức vọt vào phòng tắm chiến đấu với cơ thể bẩn thỉu của mình.

Tắm xong, anh vừa mặc quần áo vừa gọi điện cho ban cấp dưỡng. "Lão đầu bếp, cho tôi phần cơm của bệnh nhân, chị dâu của cậu bị bệnh."

Anh hát chẵn lên muốn ôm cô đến bệnh viện thì thấy cơ thể trần trụi của cô. Đầu anh bỗng to ra, anh đi đâu tìm quần áo phụ nữ cho

cô bây giờ? Anh là một người đàn ông độc thân, căn phòng này cũng là do đơn vị mới phân cho, trong phòng trừ quần áo của đàn ông ra anh có thể đi đâu tìm quần áo phụ nữ cho cô bây giờ?

"Em không sao, A Vũ, uống mấy viên thuốc hạ sốt là không sao rồi." Tuy Từ Nhan bị ốm nhưng ý thức vẫn còn, chỉ có điều cơ thể mềm nhũn không có sức lực mà thôi.

Chưa khi nào anh cảm giận trong phòng mình không có quần áo phụ nữ như lúc này, nếu có anh đã có thể thay cho Từ Nhan rồi. Không có quần áo thì anh đưa cô đến bệnh viện thế nào đây? Anh có hơi vội vàng gọi điện cho ban cấp dưỡng: "Làm cơm bệnh nhân nhanh lên, chị dâu cậu đói bụng." Anh ngẫm nghĩ một lúc rồi gọi điện cho chị Chu. "Chị dâu, Tiểu Nhan bị ốm, nhưng đồ của cô ấy đã bán hết rồi, có thể..."

Anh xấu hổ không nói tiếp, chị Chu bên kia bỗng hiểu ra nói vào trong điện thoại: "Tiểu Vũ đừng gấp, chị mang quần áo qua đây ngay."

Nhưng lúc này chị Chu đang ở trong thành phố, muốn qua đây vẫn cần một khoảng thời gian, chuyện khẩn cấp là nhanh chóng để cho cô hạ sốt. Anh đi thấm ướt khăn mặt rồi đặt lên trán cô.

"A Vũ, em lạnh, anh có thể ôm em một lát không?" Từ Nhan càng cảm thấy lạnh hơn, cô rùng mình một cái nói ra yêu cầu với anh.

Lưu Vũ không nói hai lời lập tức quơ chăn ôm lấy cô, nhưng cơ thể cô vẫn hơi run, anh lập tức nghĩ tới biện pháp dùng nhiệt độ cơ thể. Nghĩ là làm, anh cởi quần áo ra, toàn thân không mặc gì chui vào trong chăn ôm lấy cơ thể trắng nõn của cô rồi dùng chăn phủ kín cả hai.

Lúc hai cơ thể trần trụi dán sát vào nhau, nếu nói không có suy nghĩ gì khác là gát người, đặc biệt là bộ ngực đầy đặn đang ép trên ngực anh, loại tiếp xúc cơ thể chân thật này không giống với những tưởng tượng trước kia. Từ Nhan vô cùng ngoan ngoãn, cô im lặng nằm trong lòng anh, không có bất cứ hành động gì, chỉ kê đầu trên vai anh, hơi thở phun trên cổ anh khiến anh có cảm giác ngứa ngáy đến tê dại.

Trong đầu không nhin được xuất hiện cảnh tượng lúc anh vén chăn lên, còn có hình ảnh khiến người khác phải sôi máu lúc anh vọt vào phòng tắm. Anh là người thường nên khi nhìn thấy người đẹp sao có thể không rung động, hơn nữa người đẹp này còn là vợ của anh. Anh kìm lòng không được khẽ di chuyển tay bắt đầu vuốt ve từ bờ lưng rồi chuyển hướng tấn công về phía bộ ngực cô. Nhưng khi vừa tập kích đến bộ ngực của cô anh liền ngừng lại, cảm giận bản thân mình thừa dịp cô bị bệnh mà giở trò.

Lưu Vũ, mày không phải đàn ông, sao mày có thể giở trò với Tiểu Nhan lúc cô ấy đang bị bệnh chứ? Dừng lại ngay, ôm cô đến bệnh viện!!! Anh âm thầm mắng chính bản thân mình.

Anh biết nếu mình còn kìm nén như vậy thì sớm hay muộn cũng sẽ sinh bệnh. Tốt nhất là trực tiếp đưa cô đến bệnh viện, nếu không lúc bệnh của cô tốt lên thì chính anh lại bị ghen đến điên mất.

"A Vũ, em không muốn đi bệnh viện." Dường như Từ Nhan biết suy nghĩ của anh nên thì thào nói.

Lưu Vũ không nói gì, anh im lặng đi đến tủ quần áo lấy quần trang mùa đông của mình thay cho cô. Đầu tiên là mặc một chiếc áo len, sau đó phủ thêm áo khoác quần sự ở bên ngoài. Bên ngoài rất lạnh, cô lại bị sốt nên không thể để cô bị lạnh nữa. Áo len quần dụng

rất ấm, áo khoác quân dụng cũng không phải là loại áo khoác dày mà là loại áo khoác rất thời trang, hơn nữa còn được làm theo số đo của từng người. Đây chính là đặc điểm của quân trang.

Lúc này anh không nghĩ nhiều như vậy, hiện giờ cô không mặc nội y, không biết mặc như vậy cô có khó chịu hay không. Anh thầm nghĩ trong lòng: đến lúc đó đi mua quần áo lót và quần áo phụ nữ cho cô. Đến lúc thay quần áo cho cô anh vẫn hơi do dự, khi bàn tay chạm lên người cô, anh không ngừng run rẩy, lúc này còn mệt hơn lúc anh chạy xong 5km việt dã. Đặc biệt là khi tay anh chạm phải thân dưới của cô, thân thể anh lại càng toát mồ hôi lạnh nhiều hơn.

"A Vũ, anh đang làm gì vậy?" Toàn thân Từ Nhan không còn sức lực, nhưng ý thức của cô vẫn rất tỉnh táo.

Lưu Vũ không nói lời nào, lúc này anh đang đấu tranh với cơ thể cô, giúp cô mặc từng thứ một, hàm răng cắn thật chặt để cho mình cố gắng không nghĩ linh tinh. Lúc mặc cho cô xong, cả người anh ướt đẫm mồ hôi, nhưng không nghĩ nhiều anh lập tức ôm cô đi.

"A Vũ, anh ôm em đi đâu?" Từ Nhan co người trong lòng anh, giọng nói cũng nhẹ nhàng.

"Đến bệnh viện." Lưu Vũ đi giày xong, ôm cô mở cửa đi ra.

"Em không muốn đi bệnh viện, chỉ hơi sốt mà thôi, uống thuốc giảm sốt là được rồi, tại sao phải đi bệnh viện?" Từ Nhan có chứng sợ kim tiêm, đến bệnh viện nhất định sẽ bị tiêm, vì vậy cô sống chết không muốn đi.

Lưu Vũ mặc kệ cô có đồng ý hay không, anh ôm cô lao xuống ký túc xá.

Dọc đường đi có không ít ánh mắt nhìn về phía anh, mọi người chỉ thấy Phó đội trưởng Lưu của bọn họ ôm một cô gái mặc quân trang chạy về phía phòng y tế. Chạy gần đến cửa phòng y tế thì gặp phải Đoàn trưởng Cảnh, lúc này anh ta đang ngọt ngào với chị Chu, thấy Lưu Vũ hốt hoảng ôm Từ Nhan chạy về phía phòng y tế thì tò mò đi theo.

“Lưu Vũ, Tiểu Nhan sao rồi?” Gương mặt Từ Nhan hơi đỏ, không phải là bị bệnh rồi chứ?

Anh ta biết rõ còn hỏi, đi đến phòng y tế nếu không phải bị bệnh thì là cái gì?

Lưu Vũ không lên tiếng, chỉ hung hăng trợn mắt nhìn Đoàn trưởng một cái, trong lòng anh thì địa vị của Đoàn trưởng vĩnh viễn kém hơn vợ anh, Từ Nhan bị bệnh khiến lửa nóng trong lòng anh hoàn toàn bạo phát.

“Sao? Ánh mắt kia của cậu là có ý gì?” Đoàn trưởng vẫn đi theo phía sau Lưu Vũ, giống như trêu chọc anh không ngừng hỏi.

“Đừng làm phiền tôi, nếu không tôi sẽ không nhịn được mà đánh anh.” Lúc này giọng Lưu Vũ cực kỳ có tính công kích, ở trong lòng anh thì việc Từ Nhan bị bệnh chính là do Đoàn trưởng gây nên.

Nếu như không phải anh ta khẳng khái lôi anh đi luyện tập, nếu như không phải anh ta nhất định bắt anh luyện đối kháng ở trong bùn, nếu như không phải anh ta cố ý ra đòn hiểm độc, nếu như không phải anh ta....Rất nhiều, nếu không thì làm sao Từ Nhan có thể vì đau lòng anh mà xông tới, làm sao có thể bị nước bùn bắn tung tóe ướt hết người, làm sao có thể bị bệnh? Cho nên tất cả mọi chuyện, tất cả đều do Đoàn trưởng gây họa. Nếu như không phải

anh ta nguy biến “Trong lúc sát hạch huấn luyện không cho về nhà” thì Từ Nhan sẽ càng không ngồi xe buýt một giờ tới tìm anh. Nếu những chuyện ấy không xảy ra thì sao cô có thể phát sốt? Bây giờ anh hận Đoàn trưởng giống như nước sông đang cuộn cuộn dậy sóng không ngừng.

“Tôi nói này, cậu đang phát điên cái gì thế?” Lúc này Đoàn trưởng Cảnh đang cọt nhả, đối với cấp dưới anh ta rất ít khi mang dáng vẻ Đoàn trưởng.

“Từ Nhan bị bệnh, lần này anh hài lòng chưa?” Lưu Vũ dùng sức đẩy Đoàn trưởng ra chạy về phía phòng y tế, anh không có thời gian để phí phạm với anh ta.

Thật sự bị bệnh? Đoàn trưởng Cảnh ngăn người rồi đột nhiên vỗ đầu mình, không được, việc này cần phải thu xếp cho tốt, chuyện này phải giao cho vợ đại nhân rồi! Nghĩ vậy anh ta liền đi về phía tổ vệ sinh.

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Từ Nhan ngồi trên giường bệnh nghiêng đầu sang một bên, Lưu Vũ đang bón cháo cho cô. Từ Nhan lúc này rất ngoan, ngồi đàng hoàng tử tế. Nhớ lại cảnh tượng vừa xảy ra trong nhà vệ sinh, cô đột nhiên cảm thấy Lưu Vũ cũng không phải luôn luôn dịu dàng, anh cũng có mặt bá đạo của mình, nếu không phải anh bá đạo bắt ép cô tiêm thì bây giờ cô có thể chịu thua sao?

Từ Nhan sống chết cũng không muốn tiêm, cô nói chỉ cần nhìn thấy kim tiêm là đã thấy choáng váng, từ nhỏ đến lớn mỗi lần bị bệnh đều uống thuốc mà khỏi, chưa từng tiêm một lần nào. Nhớ khi cô năm tuổi vì tiêm mà ngứa xỉu nên ba mẹ Từ đều không dám cho cô tiêm thêm một lần nào nữa.

“Từ nhỏ dù có ốm nặng đến đâu nhưng chỉ cần thấy kim tiêm em đã sợ nên chưa bao giờ tiêm, bác sĩ có nói thế nào thì em cũng chỉ uống thuốc hạ sốt rồi thôi!”, Từ Nhan rất sợ kim tiêm, cho nên mặc kệ thế nào cũng không đồng ý.

Lưu Vũ lại tiếp tục dụ dỗ: “Nghe lời, tiêm là tốt nhất. Tiêm cũng đâu có đáng sợ như vậy, chỉ giống như bị muỗi chích một cái thôi!”

Từ Nhan nhìn anh so sánh như thật, mặc kệ anh có ngon ngọt thế nào cô cũng không muốn tiêm. Cô đã có tâm lý sợ hãi này từ rất lâu, đã nhiều năm rồi mà vẫn chưa thể vượt qua nổi!

“Đây không phải là bệnh, chỉ là một dạng tâm lý sợ hãi thôi, chỉ cần quyết tâm là có thể khắc phục. Nghe anh, lần này em nhất định có thể vượt qua.” Lưu Vũ dịu dàng dụ dỗ cô, nhưng giọng nói đã bắt đầu cứng rắn.

Con người Lưu Vũ có một đặc điểm, một khi anh đã quyết định chuyện gì thì nhất định phải thực hiện cho bằng được cho dù quá trình có gian nan đến nhường nào. Anh quyết phải chữa khỏi chứng sợ kim tiêm này của cô! Đây mà cũng tính là bệnh sao, anh không tin, cô nhất định có thể vượt qua được nó.

“Lưu Vũ, anh không thể ép buộc em làm chuyện mà em không muốn!” Từ Nhan nhìn anh chằm chằm. Nhưng trong mắt anh, bộ dạng bướng bỉnh lúc này của cô hết sức đẹp mắt, lại càng đáng yêu.

Lưu Vũ vừa ôm cô vừa nói với bác sĩ: “Bác sĩ Chu, ông tiêm đi. Bệnh nặng như vậy không tiêm sao được??!!”

Từ Nhan rất muốn thoát khỏi vòng tay anh, nhưng sức lực của cô sao có thể đọ được với Lưu Vũ? Chỉ bằng một tay anh cũng có thể giữ cả hai tay của cô, một tay khác vòng quanh hông cô không cho cô giãy giụa. yDyĐyLyQyĐy Từ Nhan hơi tức giận, anh dựa vào sự chênh lệch sức mạnh của nam và nữ mà bắt nạt cô. Cô đã nói là không tiêm, chỉ cần tiêm sẽ choáng váng, thế mà anh vẫn cố tình làm như vậy.

“Lưu Vũ, anh không thể làm như vậy với em, anh không thể bắt một người sợ kim tiêm vượt qua thử thách khó khăn này, anh....” Đang lú ra lú rú lên tiếng kháng nghị thì cô bỗng phát hiện vòng tay đang kiềm chặt cơ thể mình thả lỏng ra. Tưởng rằng anh đã tha cho cô, ai ngờ anh lại nói: “Xong rồi!!”

Cái gì xong rồi? Trong lúc cô vẫn đang buồn bực thì Lưu Vũ đã chậm rãi buông cô ra, dùng nét mặt hài hước nhìn cô. Anh nhin cười đến nghẹn, bởi vì cố nhin cười nên thoát nhin nhin về mặt của anh rất khô hài, anh nói: “Không phải là không choáng váng đấy ư?”

“Cái gì?” Đầu óc Từ Nhan hoàn toàn trống rỗng, trong khoảng thời gian ngắn cô không thể hiểu được ý của anh.

Lưu Vũ không nói gì, nét mặt của cô lúc này thật sự rất đáng yêu khiến anh buồn cười mà không dám cười. Vì sợ cô tức giận nên đành chỉ chỉ cổ tay cô, ý là để cô tự nhin.

Cô kinh ngạc nhin theo hướng anh chỉ thì thấy Bác sĩ Chu đang giúp cô dán băng y tế, mà kim tiêm đã sớm rút khỏi tay cô. Cô bị tiêm lúc nào? Tại sao cô lại không biết, ít nhất cô sẽ cảm thấy đau khi kim tiêm đâm vào chứ? Ngay khi cô nhin thấy đầu kim tiêm, trong lòng cảm thấy sợ hãi, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Nhin thấy thân thể cô nghiêng sang một bên, Lưu Vũ vội ôm lấy cô, tay vỗ nhẹ lên mặt cô rồi nói: “Được rồi, đừng có giả bộ hôn mê, tiêm cũng đã tiêm rồi, bây giờ em mới ngất thì chậm quá rồi đấy”.

Từ Nhan không nhúc nhích, nằm im trong lòng anh như đã thực sự ngất đi.

“Người yêu cậu ngất thật đấy à?” Trong giọng nói của bác sĩ Chu có chút ngạc nhiên.

Lưu Vũ cười cười, khoát tay với ông ý bảo ông đừng lên tiếng. Anh ghé lại gần tai cô, nói: “Lông mi của em sắp rụng hết rồi, đừng có giả bộ hôn mê, muốn giả bộ yếu đuối thì đầu tiên em phải thay đổi tính khí đi mới được, cũng đừng làm cách này. Vẫn còn tiếp tục

giả bộ sao, Bác sĩ Chu đã nói rồi, nếu em còn giả bộ thì nhất định phải đánh đòn....” Nói xong anh đặt tay lên hông cô, chuẩn bị như sắp đánh.

“A.....” Anh còn chưa dứt lời Từ Nhan đã nhảy lên. Nhảy xong lại thấy vẻ cười như không cười trên mặt Lưu Vũ liền biết mình bị lừa. Cô giận đến xanh cả mặt, ngón tay run rẩy chỉ vào mũi anh nói: “Anh....anh.....”

Lưu Vũ nắm lấy ngón tay cô, mỉm cười nói: “Anh làm sao?”

Từ Nhan tức giận nói: “Sao anh có thể lừa em như vậy?”

“Nếu anh không lừa em thì em có thể tỉnh lại sao? Tâm lí này không phải là không thể chữa. Em xem, không phải bây giờ em đã không ngất sao?” Nụ cười trên mặt Lưu Vũ ngày càng đậm.
diiển~đààn~leê~quý~đoôn

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, một người đứng cạnh giường, một người ngồi trên giường nhìn người kia chăm chăm, khí thế rất mạnh, nhưng người ngoài nhìn vào lại thấy hai người như đang mắng yêu nhau.

Bác sĩ Chu cười cười, bê hộp thuốc ra ngoài. Tình cảm giữa hai người khiến ông cảm thấy mình đã già, đã bao lâu rồi ông không cùng vợ mình ra ngoài dạo phố? Suy nghĩ một chút, quả thật ông nên tốt với vợ yêu hơn nữa. Chỉ chớp mắt một cái mà thời gian đã qua đi rất nhanh, mà một khi thời gian đã mất đi có muốn lấy lại thì cũng đã muộn.

Bác sĩ Chu đi ra ngoài, để lại không gian cho hai người trẻ tuổi.

Ánh mặt trời chiếu vào phòng bệnh hắt lên những tia sáng màu vàng lấp lánh, đôi mắt anh lóe lên một tia hưng phấn. Mặc dù bị nhìn chằm chằm, nhưng trong đôi mắt của Lưu Vũ, toàn thân cô khiến anh cảm thấy rạo rực. Lúc này Từ Nhan rất giống một thiếu nữ ba năm về trước hay gào to rống lớn với anh, nhưng thỉnh thoảng vẫn có chút lo lắng buồn rầu của một thiếu nữ. Những hình ảnh ấy níu chặt lấy tim anh, không bao giờ rũ bỏ được.

Nếu như không phải xảy ra chuyện ngoài ý muốn đó, có lẽ hai người đã sớm ở bên nhau. Nếu như hai nhà không tình cờ giới thiệu họ cho nhau, có phải hai người lại bỏ qua nhau một lần nữa?

Anh chậm rãi sờ lên tóc cô, cưng chiều nhìn bộ dạng hưng phấn nhảy lên nhảy xuống của cô. Trong tim như có một dòng nước ấm chảy qua, một tình yêu không nói nên lời đánh thẳng vào lòng anh.

“Rốt cuộc anh có nghe em nói chuyện không?” Từ Nhan nói một hồi lâu mới phát hiện căn bản anh đang không nghe mà chỉ ngây ra nhìn cô, dường như suy nghĩ đã sớm bay xa vạn dặm rồi.

Lúc này ánh mặt trời bao quanh hai người tạo thành một vòng sáng, ánh sáng ấy như sự day dứt không bao giờ có thể quên đi. Đó là mơ ước, là khát khao, là hy vọng về một tình yêu, là sự vui sướng, ồn ào, là một tình cảm không nói nên lời. Không biết người nào đã từng nói, tình cảm chân thành giữa hai vợ chồng được nảy sinh từ những ồn ào cãi vã. Không phải câu nói ấy rất đúng sao, đánh là thương mắng là yêu, những lời này vừa đúng với cặp đôi Từ Nhan – Lưu Vũ. Không phải oan gia không gặp nhau, lần gặp nhau này khiến tình cảm hai bên càng thêm khăng khít.

“Anh nhìn em làm gì?” Từ Nhan líu ra líu ríu nói xong, lại phát hiện Lưu Vũ không đáp lời mình.

Ánh mắt kia giống như ánh mặt trời ấm áp gội rửa cả tâm cô, khiến một câu cô cũng không thể nói. Ánh mắt anh quá dịu dàng, cho dù cô có tức giận hơn nữa cũng bị ánh mắt của anh giặt cho sạch sẽ.

“Anh...” Cô liếm môi một cái, tất cả những gì định nói đều nuốt xuống bụng.

Lưu Vũ đột nhiên ôm lấy cô, dán vào tai cô nói: “Được rồi được rồi, không choáng là tốt rồi, cái tật xấu này của em đã bỏ được rồi, đây là chuyện tốt.”

“Anh còn lừa em!” Từ Nhan tủi thân rơi lệ.

Lưu Vũ ngăn người, sau đó cười phá lên ha ha.

“Anh còn cười, còn giấu cợt em.... Em không để ý anh nữa!!” Từ Nhan tức giận quay người đi, quyết định không quan tâm đến anh.

Lưu Vũ ôm cô, cô nghiêng vai đi tránh được. Thấy vậy anh liền trêu ghẹo: “Còn sức sống đấy!”

“Vừa rồi anh lừa em!” Từ Nhan thương tâm mím miệng, trong phút chốc nước mắt đã tràn đầy.

Lưu Vũ cười đến nghẹn, sau đó đứng dậy, cúi lưng khom người về phía Từ Nhan, tiếp tục cố tình bày ra dáng vẻ đau khổ, nói: “Vợ yêu đại nhân, là tiểu nhân không đúng, vừa rồi là do tiểu nhân quá nghiêm khắc, cũng quá mạnh bạo đã mạo phạm đến vợ yêu, xin vợ yêu tha thứ cho sai lầm này, tất cả là lỗi của tiểu nhân.” Nói xong, lại cúi người chào một cái.

Từ Nhan nhìn bộ dạng tức cười của anh, khì khì cười thành tiếng. Nụ cười này giống như đóa hoa nở rộ, lập tức thu hút ánh mắt của Lưu Vũ. Nét mặt hài hước nghịch ngợm biến mất, ánh mắt anh trở nên thâm tình.

Từ Nhan bị anh nhìn chăm chú thì cảm thấy ngượng ngùng. Không biết là vì sốt cao hay bị ánh mắt của anh kích thích mà gương mặt đỏ ửng, ánh mắt long lanh hấp dẫn ánh mắt Lưu Vũ khiến tim anh rung động. Anh chậm rãi bước đến, tầm mắt ngày càng gần, chỉ còn chút nữa là chạm lên môi cô.

Nhịp tim của Từ Nhan cũng tăng nhanh, cô biết Lưu Vũ muốn làm gì, cô không cự tuyệt anh bởi vì cô cũng bị anh hấp dẫn. Mặt cô càng đỏ hơn, cúi đầu xấu hổ nói không nên lời.

“Thủ trưởng, cháo của anh....” Cửa đột nhiên bị đẩy ra, trưởng ban cấp dưỡng vọt vào.

Động tác hôn của Lưu Vũ cách cô hai millimet, cứng ngắc như bị định thân, không ai tiến thêm nữa.

Trưởng ban cấp dưỡng không ngờ lại bắt gặp cảnh tượng sống động như vậy, nhất thời lúng túng không biết nên đi hay nói tiếp. Anh ta lấy lại tinh thần liền quay đầu muốn trốn khỏi tình cảnh khó xử này.

“Quay lại!” Anh ta vừa mới quay đầu liền nghe thấy một tiếng hét lớn đằng sau.

Anh ta dừng bước, nhưng không dám quay đầu lại, cà lăm nói: “Thủ, thủ trưởng, tôi... Tôi cái gì cũng... không thấy... Thật sự là cái

gì... cũng không... thấy...” Những lời anh ta nói ra khiến người ta khó mà tin được.

“Quay lại!!” Giọng nói của Lưu Vũ rất nghiêm túc.

“Tôi... tôi... Thủ trưởng, tôi đã sai rồi... Tôi thật sự không có... Tôi thề, những gì tôi vừa thấy... đã quên toàn bộ....” Giọng nói của anh ta càng thêm lắp bắp.

“Tôi bảo anh quay lại, đây là mệnh lệnh!!” Giọng nói của anh còn có mùi vị không cho phép phản kháng.

Từ Nhan nhìn Lưu Vũ nghiêm túc, cảm thấy Lưu Vũ bây giờ thật xa lạ, không giống người đàn ông dịu dàng mà cô vẫn thường thấy, anh lúc này quá mức nghiêm nghị.

Trưởng ban cấp dưỡng cứng ngắc quay người lại, nở nụ cười với Lưu Vũ: “Thủ trưởng....”

“Nấu cái gì?” Trên mặt Lưu Vũ không hề có vẻ xấu hổ lúng túng khi bị bắt gặp trong tình cảnh này, ngược lại còn bình thản hỏi chuyện đồ ăn.

Trưởng ban cấp dưỡng chào Lưu Vũ một cái, trả lời: “Báo cáo thủ trưởng, tôi sợ chị dâu không ăn được đồ dầu mỡ nên đã nấu cháo, dù hơi thanh đạm nhưng vẫn có độ dinh dưỡng cao” Nói xong liền giao hộp đồ ăn cho Lưu Vũ.

Lưu Vũ mở hộp đựng thức ăn ra, nhìn thức ăn trong hộp, thỏa mãn gật gù đầu, sau đó nói: “Được rồi, cậu đi đi, nhớ đóng cửa!”

Trưởng ban cấp dưỡng chào theo nghi thức rồi vội vàng phóng vọt ra bên ngoài, trước khi đi cũng không quên đóng cửa lại.

Từ Nhan nhìn sang, đây là cháo trắng, bên trong chẳng có cái gì cả, món ăn cũng rất thanh đạm giống như trường ban cấp dưỡng đã nói. Bây giờ cô ngã bệnh, dầu mỡ... không hợp khẩu vị của cô.

“Để anh bón cho em.” Lưu Vũ thôi thôi, đút một thìa cháo cho cô.

Cô há mồm ăn một miếng, mặc dù đây là cháo trắng nhưng mùi vị rất ngon, không biết anh ta nấu bằng phương pháp gì mà khiến người ta ăn ngon vô cùng, cô nói: “Anh cũng ăn đi, vì chăm sóc em mà anh cũng không ăn cơm, đói bụng chưa?”

“Được, chúng ta ăn chung.” Trên mặt Lưu Vũ hiện lên nụ cười ấm áp khiến cho cô như nhìn thấy ánh mặt trời.

Hai vợ chồng hòa hợp, anh một miếng em một miếng, ăn rất vui vẻ, một chút cũng không nhìn ra hai người vừa rồi còn đang chuẩn bị đánh nhau. Mặc dù mùa đông rất lạnh nhưng hai người bọn họ lại cảm thấy rất ấm áp, khi chị Chu bước vào thì thấy cảnh tượng hòa hợp như vậy.

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Hai người thân mật dựa sát vào nhau, trong mắt chỉ có đối phương, anh một miếng em một miếng. Đặc biệt là Từ Nhan then thùng cúi đầu, khi anh bón cho cô, cô lại lập tức ngẩng đầu, dáng vẻ vô cùng ngượng ngùng.

Trên cây ngoài cửa sổ có tiếng chim hót tựa như vì hai người xóa bỏ hiềm khích lúc trước mà vui vẻ ca hát, nhảy múa trên cành cây, vui sướng mà náo nhiệt.

Trong quân đội đều là đàn ông, chẳng có mấy người phụ nữ, cho nên những chú chim nơi này đều cho rằng phụ nữ là đẹp nhất, đều mong muốn được nhìn nhiều hơn. Không phải có một câu nói thế này sao, quân đội không có phụ nữ nên heo mẹ chạy qua cũng là Tây Thi, lời này mặc dù có chút châm chọc nhưng lại là sự thật trong quân đội.

Hôm nay đúng vào ngày huấn luyện, hơn nữa còn tập trung ở gần chỗ cô nằm. Thịnh thoảng binh lính còn đi qua cửa sổ phòng cô, hô khẩu hiệu gì gì đó trong quân đội, cũng không biết có phải cố ý hay không mà số binh lính đi qua hôm nay rất nhiều. Có mấy người vừa mới ngó vào đã bị Lưu Vũ trừng mắt, bọn họ chỉ sờ mũi một cái rồi rời đi, nhưng dù có như vậy thì số lượng người chạy qua vẫn không giảm bớt, ngược lại còn có khuynh hướng tăng lên.

Từ Nhan nhìn Lưu Vũ dịu dàng bón từng miếng cháo cho mình, muốn nói lại thôi, cô không biết có nên hỏi hay không. Nếu như cô hỏi, vậy anh ấy có nghĩ cô ngốc không, có cười cô hay không đây? Nhưng nếu không hỏi thì trong lòng cô không sao nhịn được, tính tình cô nóng nảy, nói thẳng ra là thẳng tính.

“Sao anh khẳng định làm như vậy thì em sẽ chữa khỏi tật choáng váng?” Lúc ăn cơm, Từ Nhan vẫn không nhịn được hỏi anh.

Từ trước đến giờ lòng hiếu kì của cô rất nặng, cho dù không có chuyện gì, chỉ cần hấp dẫn sự chú ý của cô thì nhất định sẽ có kích động đánh nôi đất hỏi đến cùng* cho dù chuyện này có liên quan đến mình hay không.

*đánh nôi đất hỏi đến cùng: Hỏi cho bằng được thì thôi

Bệnh của cô đã tồn tại hơn hai mươi năm mà vẫn chưa trị được, cô cũng đã từng nghĩ đến việc khắc chế, nhưng vừa nhìn thấy kim tiêm là cả người cô sợ hãi, tim đập nhanh, khó chịu thở hổn hển, lâm vào hôn mê, mỗi lần nhìn thấy kim tiêm đều như vậy.

Mẹ Từ đã từng hỏi cô, thường ngày nhìn gan cô rất lớn, sao chỉ cần nhìn thấy kim tiêm là ngất đi? Câu trả lời của cô là: “Con rất sợ kim tiêm!” Đúng vậy, cô không sợ bất cứ chuyện gì, duy chỉ có nhìn thấy kim tiêm nho nhỏ ấy thì tim sẽ đập nhanh, sẽ sợ hãi, bệnh này đã có từ khi cô được năm tuổi, kỳ thực bắt đầu như thế nào cô cũng không biết.

Chuyện này cô vẫn luôn giấu rất kĩ, trừ ba mẹ, ngay cả anh trai cũng không biết. Chuyện này mà truyền ra ngoài thì thật mất mặt, nếu như không phải lần này bệnh nặng, bị Lưu Vũ kiên quyết ôm đến bệnh viện thì cô tình nguyện chôn việc này xuống tận đáy lòng,

giấu ở trong hồi ức, vĩnh viễn cũng không để cho anh biết, bởi cô không muốn bị anh giữu cợt. Nhưng kết quả không hề nằm trong dự liệu của cô, chẳng những anh ấy biết rõ mà còn giúp cô khắc chế tật xấu này, nói không cảm động là gạt người, nhưng mà bây giờ cô rất tò mò.

“Đây không phải là bệnh, anh đã sớm nói rồi, há mồm!” Lưu Vũ thối thối cháo, đút cho cô một thìa.

“Ai nói không phải là bệnh... Được rồi, coi như đây không phải là bệnh, vậy sao anh lại khẳng định em có thể khắc chế được nó... ừ... thói quen... bệnh tật?” Lấp bắp mãi cũng nói được một câu, hỏi xong mới phát hiện sao mình lại bắt đầu nói lấp rồi, sao lại hoảng hốt như vậy chứ?

“Bởi vì đó không phải là bệnh!” Lưu Vũ quả quyết nói.

Vấn đề lại bị đẩy lại khiến Từ Nhan hơi tức giận, anh nói chuyện rất có bản lĩnh, không hổ là người tham gia quân ngũ, chỉ một hai câu đã ném vấn đề lại cho cô. Cô kiên quyết đẩy bát cháo trước mặt ra, lạnh giọng nói, “Anh đừng có thừa nước đục thả câu, em nhất định phải biết chuyện này!”

“Xem em đi, chưa được hai câu thì chiếc mặt nạ dịu dàng đã bị xé bỏ rồi. Em vừa nói với anh thế nào, nói em nhất định sẽ bỏ cái tính nóng nảy, sao bây giờ lại trở lại như cũ rồi?” Lưu Vũ lại đút một thìa.

Từ Nhan kiên quyết không ăn, nói: “Em nói muốn thay đổi tính cách của mình lúc nào? Anh có nói hay không?”

“Không phải trước khi em giả bộ bất tỉnh...”, Thấy cô trừng mắt nhìn mình anh vội vàng đổi lại: “Chuyện này không phải rất đơn giản sao? Choáng váng không phải là bệnh, chỉ là do nhân tố tâm lý, cái này giống như chứng sợ độ cao vậy. Khi một người mắc chứng sợ độ cao, tại sao anh ta lại phải sợ điều đó, là bởi vì khi anh ta nhìn từ trên cao xuống trong lòng đã không thể chịu được, sau đó sẽ cảm thấy choáng váng, hụt hơi, cơ thể cảm thấy khó chịu. Muốn vượt qua được nó trước hết phải bắt đầu từ tầm nhìn, khi anh ta có thể từ từ thích ứng được thì tầm nhìn dần thay đổi, chỉ cần như vậy là có thể chữa được chứng sợ độ cao rồi, mà choáng váng cũng giống như thế thôi!”

“Ý của anh là thời điểm em và anh tranh cãi, thật ra vì muốn đòi sự chú ý của em, còn em vì không có nhìn chăm chăm vào mũi tiêm nên không có cảm giác khấn trương đó, kể cả khi đã tiêm vào người cũng không có hiện tượng sốc đúng không?” Từ Nhan cau mày, nhanh chóng hiểu được ý của Lưu Vũ.

Lưu Vũ xoa đầu cô, khen: “Tiểu Nhan nhà ta thật thông minh!”

“Hừ, anh cũng đã nói đến mức này, nếu em còn không hiểu, vậy không phải em là đứa ngốc hả?”

Lưu Vũ cười đến nghẹn: “Bây giờ em mới biết à?” Bởi vì nín cười nên cơ mặt có hơi co rúm, biểu tình kia dù nhìn kiểu gì cũng thấy kỳ quặc.

Cái biểu tình nghẹn cười ấy ở trong mắt Từ Nhan giống như là đang trêu chọc cô vậy! Cô tức giận đánh mạnh vào vai anh, hơi cúi nói: “Đáng ghét, anh còn chế nhạo em... em không để ý anh nữa!”

Lưu Vũ không nhịn được nữa, cười to ra tiếng. Trong mắt anh, lúc này Từ Nhan thật đáng yêu, mặt ửng đỏ, mắt mở to, miệng chu lên, thật muốn cắn một cái.

“Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét!” Từ Nhan bị nụ cười này của anh làm cho đỏ mặt hơn, cô nâng bàn tay lên nắm lại đánh vào lồng ngực anh.

Lưu Vũ ngưng cười, buông chén cháo còn hơn nửa xuống, lúc này anh đã không thể bôn nổi nữa, bởi vì khẩu vị của anh cũng bị người phụ nữ trước mắt này làm hỏng rồi. Anh nhẹ gọi một tiếng: “Tiểu Nhan!!”

Từ Nhan đang tức giận bỗng nghe thấy anh gọi nhẹ như vậy thì kinh ngạc ngẩng đầu lên, lại thấy khuôn mặt anh càng ngày càng gần. Cô biết anh muốn làm gì vội vươn tay ra muốn giữ lấy mặt anh, nhưng dường như anh biết cô muốn làm gì nên một tay ôm cô vào lòng, tay còn lại nâng cằm cô lên, miệng tiến lại sát hơn.

“Tay...” Từ Nhan hô một tiếng, tay của cô còn cầm kim truyền dịch đấy.

Lưu Vũ không còn quan tâm được nhiều như thế, từ khi kết hôn đến giờ hầu như anh không hề có thời gian thân thiết với vợ, hôm nay thật vất vả lắm mới có cơ hội thân mật, có thể tắm uyên ương, thuận tiện ăn cô trong phòng tắm nhiều hơn một chút, vậy mà cô lại bị bệnh. Trong lòng anh đã chứa một bụng tức giận rồi, mặc dù bây giờ không thể ăn bữa chính nhưng ít ra cũng phải cho anh ăn điểm tâm chứ.

Anh nhào tới, dáng vẻ rất hung dữ, chọc cho Từ Nhan cười khanh khách không ngừng. Cô còn chưa cười đủ đã bị Lưu Vũ đẩy

ngã, anh cẩn thận để không đụng phải kim truyền dịch của cô, sau đó cúi đầu xuống hôn cô, không cho cô có bất kì cơ hội thở dốc nào.

“A Vũ, cửa sổ không đóng!” Đôi môi bị anh chiếm giữ, cô đột nhiên nghĩ ra đây là trạm y tế, mặc dù trong phòng không có ai nhưng hình như cửa sổ vẫn chưa đóng.

Lưu Vũ hôn lên môi cô, nghe được cô nói thầm liền trả lời một câu: “Còn quan tâm cửa sổ làm gì, bọn họ còn muốn quản việc vợ chồng chúng ta hôn môi ư?”

Từ Nhan vỗ mạnh vào ngực anh, nhưng không lâu sau đã bị anh đánh chiếm. Lúc này cô lại nghĩ đến một chuyện khác, vội nói: “A Vũ, sẽ có người đi vào, hình như cửa chính cũng không đóng!” Miệng bị anh che mất nên cô nói mơ hồ không rõ câu.

“Cô gái này, hôn môi mà còn nghĩ được nhiều như vậy ư?? Đi vào thì đi vào!” Lưu Vũ che miệng cô không để cho cô lại có cơ hội nghĩ đông nghĩ tây nữa.

Trong lòng Từ Nhan say mê, tất cả lý trí dưới nụ hôn của anh đều như hoa bay lên trời, biến mất không còn dấu vết. Nụ hôn này vừa vội vàng vừa mãnh liệt, giống như sóng biển xô bờ, cô muốn ngăn cản nó cũng không được, bởi nó có thể làm nhiệt độ của hai người nhanh chóng tăng lên cao.

“A Vũ....” Cô lẩm bẩm.

Bóng dáng hai người chồng lên nhau dung hợp với nắng chiều mỹ lệ, đến chú chim ngoài cửa sổ cũng không dám ca hát, chỉ sợ quấy rầy đôi vợ chồng thân mật nên vỗ cánh bay đi.

“Tiểu Vũ, anh...” Cửa đột nhiên bị đẩy ra, Đoàn trưởng Cảnh nóng lòng chạy vào trong, nhưng vừa mới bước vào liền ngây dại.

Hai người đang hôn môi khế giật mình, trong khoảng thời gian ngắn không ai kịp phản ứng.

Ầm! Từ Nhan cảm thấy gương mặt mình nóng bừng lên, cả khuôn mặt đều đỏ bừng giống như ánh mặt trời trước hoàng hôn vậy.

Lưu Vũ quay đầu lại thì thấy Đoàn trưởng Cảnh mở to hai mắt, miệng nhếch lên.

“Xin lỗi, tôi đi nhầm phòng!” Đoàn trưởng Cảnh kịp phản ứng, vội quay đầu đi ra.

Vừa tới cửa, đột nhiên như nghĩ đến cái gì lại vòng trở lại, nhìn sổ phòng ngoài cửa, lại nhìn cách bài trí bên trong, tự nhủ: “Có sai đâu, trong trạm y tế chỉ có mấy căn phòng, sao mình có thể đi nhầm được?”

Lưu Vũ đứng dậy từ bên Từ Nhan, mặt không đỏ hơi thở không gấp, không chút bối rối vì bị bắt tại trận, hài hước nói: “Đoàn trưởng còn trẻ như vậy đã bị viễn thị rồi sao?”

“Tiểu tử thôi, anh là Đoàn trưởng của cậu mà cậu dám nói chuyện với anh bằng thái độ này sao? Tiểu Nhan, em phải dạy dỗ thằng nhóc này cho tốt, càng ngày càng kì cục!” Đoàn trưởng Cảnh đặt giỏ hoa quả trong tay xuống tủ đầu giường, ngồi xuống băng ghế dài.

Mặt Từ Nhan vì chuyện mình và Lưu Vũ hôn môi bị bắt gặp mà đã hồng đến tận cổ, dẫu cô có to gan đến đâu cũng cảm thấy xấu

hỗ, cảm thấy vô cùng ngượng ngùng. Thêm vào đó Đoàn trưởng Cảnh lại nói như vậy, cô liền cúi đầu, đáp “Vâng”, trong lòng cảm thấy mình chẳng còn chút mặt mũi nào nữa!

“Tiểu Nhan, em bệnh thế nào rồi?” Đoàn trưởng Cảnh giống như đã sớm quên cảnh tượng vừa rồi, quan tâm hỏi thăm.

“Anh còn nói, nếu anh không huấn luyện em thì sẽ có chuyện Tiểu Nhan ngã vào trong nước bùn ư? Không rơi vào trong nước bùn thì cô ấy sẽ bị cảm ư?” Lưu Vũ khó chịu nói với Đoàn trưởng Cảnh.

Trước kia hai người bọn họ có quan hệ cấp trên cấp dưới, lúc ấy Lưu Vũ là cấp dưới của Đoàn trưởng Cảnh. Mặc dù bây giờ anh đã chuyển chuyển đơn vị, nhưng vẫn là cấp dưới của Đoàn trưởng Cảnh, quan hệ của hai người đã không còn đơn thuần là quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới nữa, mà là tình nghĩa anh em có thể sống chết vì nhau. Khi làm việc, hai người vẫn giữ nguyên biểu tượng cấp bậc, thái độ cả hai đều nghiêm túc trong công tác, nhưng sau khi tan việc hai người lại bắt đầu cười đùa như anh em, không hề có chuyện phân biệt đẳng cấp vai vế.

“A Vũ, đừng nói thế... Làm gì có ai nói chuyện như anh chứ?” Lúc này Từ Nhan đã ngẩng đầu lên, trợn mắt nhìn Lưu Vũ, ngăn không cho anh nói chuyện như vậy với Đoàn trưởng Cảnh.

Đoàn trưởng Cảnh tinh mắt phát hiện mặt Từ Nhan đang đỏ ửng, liền nói: “Tiểu Nhan, em ốm nặng thật đấy, mặt cũng đã đỏ thành như vậy!” Anh ta thật sự có cảm giác không mở bình thì ai biết trong bình có gì.

Anh ta vừa nói như vậy càng khiến mặt Từ Nhan đỏ hơn. Cô vội cúi đầu xuống, chỉ để lộ cái cổ cho bọn họ nhìn. Trong lòng cô đã mắng Lưu Vũ 100 lần vì khiến cô mất mặt trước mặt Đoàn trưởng, Đoàn trưởng biết thì chị Chu nhất định sẽ biết, sau này cô làm sao dám gặp mặt chị Chu đây? Cô lại thầm chửi rửa anh một nghìn lần.

“Được rồi, thăm cũng thăm rồi, đồ cũng đã đưa đến, nên đi được rồi đấy”, Lưu Vũ lòng “nóng như lửa đốt” sốt ruột ra lệnh đuổi khách.

“Ngồi còn chưa ấm chỗ mà đã đuổi anh đi rồi!”, Đoàn trưởng Cảnh tặc lưỡi nói.

“Thôi đi, Từ Nhan nhà em ngã bệnh, em còn chưa tìm anh tính sổ đâu đấy. Chúng em còn có việc, nếu như không có việc gì thì anh đi được rồi!”, Sắc mặt của Lưu Vũ rất thối, chuyện tốt bị chen ngang dĩ nhiên là không thoải mái rồi.

Đoàn trưởng Cảnh ngẫm hiểu trong lòng, anh ta cũng không phải người ngu, càng không phải người mù, đừng tưởng khi anh ta đi vào không thấy hai người bọn họ đang làm gì, nhưng bây giờ lão đây còn không muốn đi nhé. Hai người bọn cậu muốn thân thiết sao? Ông cứ ngồi đây, muốn hôn hít cũng không có cửa đâu, về sau rồi hãy từ từ hưởng thụ nhé.

Nhìn vẻ mặt này, Lưu Vũ biết ngay là anh ta sẽ không đi luôn đâu, cũng hết cách rồi, ai bảo anh ta là cấp trên của anh chứ. Anh thở dài, cầm bát cháo trên tủ đầu giường lên. Cháo đã hơi lạnh, anh ăn hai ba miếng hết bát cháo, lại đổ cháo trong bình giữ nhiệt ra, chuyên tâm bắt đầu hành trình bón cháo của mình.

Đoàn trưởng Cảnh buồn cười nhìn đáng vẻ làm bộ nghiêm chỉnh của hai người. Ngoài mặt thì tỏ vẻ như không hiểu cái gì hết, nhưng

kì thực bên trong đã sớm cười đến nghiêng ngả rồi.

“Lão Cảnh!”. Chị Chu chưa đến giọng nói đã đến trước, lời còn chưa dứt chị đã bước vào rồi.

“Vợ!” Đoàn trưởng Cảnh đang xem kịch vui, vừa nghe thấy giọng nói của vợ yêu lập tức chân chó chạy đến, cười nịnh nọt.

Lưu Vũ lắc đầu một cái, chưa từng thấy người nào chân chó như thế. Vợ mà cứ như thái hoàng thái hậu vậy, có cần biểu hiện như thế sợ mọi người không biết anh ta sợ vợ không?

“Anh lắc đầu cái gì? Hai vợ chồng người ta tình cảm tốt không được sao?” Vừa nhìn thấy bộ dạng này của anh Từ Nhan liền biết trong lòng anh đang nghĩ gì, cô nhỏ giọng nói vào tai anh.

Chị Chu đẩy tay Đoàn trưởng Cảnh ra, đi tới trước giường bệnh, trong tay cầm một cái túi, nói: “Tiểu Nhan, chị cũng không biết em thích đồ gì, dáng người em nhỏ hơn chị một chút, không biết có vừa không, em mặc tạm vậy!”

Đoàn trưởng Cảnh lại thể hiện phong cách chân chó của mình, muốn cầm túi trong tay chị Chu thì bị chị Chu trừng mắt đành rút tay về, chị nói: “Em còn chưa tìm anh tính sổ đâu, anh còn định làm gì?”

Đoàn trưởng Cảnh vừa nghe chị Chu vừa nói thế, gương mặt vui mừng của anh ta lập tức như quả bóng bị xì hơi, ỉu xìu.

Từ Nhan và Lưu Vũ nhìn thôi cũng cảm thấy buồn cười, đặc biệt là Từ Nhan, cô dùng tay che miệng cười khế.

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Từ Nhan nằm ở trên giường lớn của Lưu Vũ, vừa ăn trái cây vừa xem tivi, cuộc sống này thật tự tại và thoải mái.

Chiếc chăn trên giường vốn được gấp ngay ngắn như miếng đậu hủ, nhưng vì cô đã dùng sức ép xuống nên nó không còn ngay ngắn như lúc đầu mà trở nên vụn vẹo và bẹp xuống tựa như một người vợ bé bị chà đạp, ủy khuất cúi gằm đầu. Từ Nhan vẫn chưa hả giận, chẳng những dùng sức đè ép cái chăn vuông như miếng đậu kia mà còn ra sức giày vò. Nếu anh thích sắp xếp chăn mền gọn gàng vậy thì cô chính là thích đè ép giày xéo nó đấy. Chỉ mới nghĩ đến nét mặt khi thấy chăn mền lộn xộn của anh thôi mà cô đã cảm thấy trong lòng đặc biệt thoải mái, cuộc sống thật tươi đẹp.

Bởi vì chán nản cho nên cô bắt đầu chú ý tới phòng ngủ của Lưu Vũ, đây là nơi anh ấy ngủ hàng ngày, nhưng lúc này nó sẽ là nơi dành riêng cho thế giới của hai người bọn họ. Có lẽ yêu cầu của quân ngũ với binh lính vô cùng cao, chỉ nhìn chiếc chăn được gấp vuông vắn như khối đậu hủ là đã biết. Lấp đầy cả phòng ngủ là phong thái cứng rắn đặc thù của người lính, thiếu hụt nét dịu dàng của phái nữ, thiếu cái cảm giác ấm áp của gia đình.

Trong tay cô là trái cây mà Lưu Vũ đã gọt cho cô, động tác gọt táo của anh rất nhuần nhuyễn, vừa nhìn đã biết là người thường xuyên gọt táo. Vậy mà anh lại nói với cô rằng đây là lần đầu tiên anh gọt táo, trước kia đều là người khác gọt cho anh ăn, đây cũng là lần

đầu tiên được hân hạnh phục vụ cho người khác. Mặc dù anh nói như vậy nhưng cô lại không tin. Nào có ai lần đầu tiên gọt táo đã gọt tốt như vậy, chắc chắn là đang lừa gạt cô. Nhớ lại cuộc "đấu tranh gay gắt" trước đó giữa cô và anh, cô liền cảm thấy vô cùng hứng thú.

Cô đã gần hết sốt. Truyền nước biển không giống như dùng thuốc, nếu như uống thuốc thì sẽ không hạ sốt trong vòng một hai giờ như vậy, nhưng vì là truyền nước biển nên cơn sốt của cô nhanh chóng bị đẩy lùi. Tuy rằng cô đã được sự giúp đỡ của Lưu Vũ mà vượt qua căn bệnh chết tiệt kia. Nhưng khi nhìn đến kim tiêm thì cô vẫn rất sợ, lông tơ trên người dựng đứng lên, chỉ là không đến nổi té xỉu mà thôi. Cho nên lần này tất cả là nhờ có sự giúp đỡ của Lưu Vũ nên cô mới có thể vượt qua căn bệnh này.

Còn nhớ rõ, sau khi cô chịu hai giờ truyền nước biển, lúc trở lại từ đội y tế cô liền bị Lưu Vũ ôm về phía nhà tập thể, còn Đoàn trưởng thì bị chị Chu lôi đi. Bọn họ ở cùng một tòa nhà tập thể, thế nhưng đến lâu hai thì bọn họ đã tách ra. Nhìn vẻ mặt Lưu Vũ khi đó đoán chừng anh về Đoàn trưởng sẽ bị giáo huấn một phen. Về mặt Đoàn trưởng lúc đó vô cùng thâm trầm, có thể tưởng tượng ra khi anh ấy trở về phòng sẽ có kết quả như thế nào. Nhưng cô thà tin rằng chị Chu với lòng dạ ngay thẳng sẽ dùng hành động dịu dàng mà chinh phục anh về đoàn trưởng mà không phải hành động bạo lực, bởi vì cái đó chỉ có cô mới sử dụng.

"Bọn họ trở về sẽ không xảy ra án mạng chứ?"

Vừa nghĩ tới vẻ mặt lúc đó của anh về Đoàn trưởng cô đã nhìn ra một cảnh tượng vô cùng thâm trầm.

"Yên tâm, bọn họ sẽ chỉ đánh nhau ở trên giường thôi."

Lưu Vũ ôm cô đi thẳng lên lầu ba, ngay cả hơi thở cũng không thay đổi.

Trọng lượng cơ thể Từ Nhan cũng không nhẹ, chiều cao 1m68, có lẽ nặng hơn trăm cân*. Lẽ ra khi anh ôm cô sẽ phải cố hết sức, cô rất muốn thấy dáng vẻ anh gắng sức nghiêng rằng ôm cô lên lầu, nhưng rõ ràng cô đã phải thất vọng. Anh ôm cô đi trên cầu thang mà như đi trên đất bằng, một chút cũng không có vẻ như đang gắng sức. Khi anh vừa ôm cô lên cô liền giãy giụa muốn xuống, đi như thế ở trong bộ đội rất dễ làm người khác chú ý, cũng rất tổn hại hình tượng, chỉ nhìn nét mặt kinh ngạc của những binh lính gác cửa dọc đường thôi là cô có thể thấy được rồi. Huống chi trong bộ đội còn có người duy trì trật tự, cô sao có thể không biết người duy trì trật tự chuyên bắt người vi phạm kỷ luật. Vậy mà anh nhất định không buông tay, lý do rất đơn giản: vì cô bị bệnh!!

hơn trăm cân*: 1kg cân TQ = ½ kg cân VN

"Đánh nhau ở trên giường?"

Từ Nhan kinh ngạc. Không phải cô không nghĩ ra, mà cô không ngờ là Lưu Vũ sẽ nói trắng ra như vậy.

Lưu Vũ cúi mắt nhìn cô, nói mập mờ: "Vợ à, sau khi chúng ta trở về, em có muốn đánh một trận ở trên giường hay không?"

Đáp lại những lời này của Lưu Vũ là một đám nặng nề lên ngực anh của Từ Nhan. Anh làm bộ như bị đau, nói: "Vợ à, em mưu sát chồng hả, coi chừng không ai cho em tính phúc về sau."

Anh vừa nói xong lại nhận được một đám nặng nề của cô, lần này quả đám rơi xuống bả vai anh.

Trở lại nhà tập thể, anh mới vừa đặt cô trên giường liền muốn tiến lên âu yếm, nhưng lại bị Từ Nhan dùng tay đẩy khuôn mặt ra, cô nói: "Em đang ốm mà, anh không thể khi dễ phụ nữ nhỏ bé yếu đuối đang ngã bệnh. Anh là quân nhân nên phải chăm sóc người nhỏ bé yếu đuối chứ."

"Em mà là người phụ nữ nhỏ bé yếu đuối sao? Sao anh lại không thấy nhỉ, trái lại anh đang thấy một người phụ nữ lực lưỡng sử dụng bạo lực gia đình." Lưu Vũ thấy chết không sờn* trên chộc cô.

*thấy chết không sờn: không sợ chết.

"Đáng ghét!" Từ Nhan túm cái gối ném về phía anh.

Lưu Vũ bắt được cái gối, lại dí mặt mình đến gần: "Vợ à, em đang bệnh, người đổ nhiều mồ hôi nên nhất định rất khó chịu. Nếu không thì em đi tắm rồi thay quần áo trên người ra, anh mang quần áo vào cho em. Anh sợ vợ yêu mặc quần áo ướt mồ hôi sẽ lại đổ bệnh, với lại mặc nhiều như vậy không được thoải mái, chồng em... có thể giúp em."

Từ Nhan cảm thấy anh nói rất có lý, anh ấy nói chuyện cũng không có cái gì không đúng nhưng tại sao nghe vào lỗ tai của cô có vẻ như.... có gì mập mờ đây? Ngắc đầu, lại đón nhận vẻ mặt quyến rũ của anh, biểu cảm trên mặt và giọng điệu nói chuyện mập mờ giống nhau, cô lập tức hiểu ý tứ trong lời nói của anh, cảnh giác mà cắt đứt tưởng tượng xa vời của anh: "Tự em sẽ tắm." Muốn diễn lại trò cũ giúp đỡ cô cởi quần áo tắm rửa? không có cửa đâu nhé, ngay cả cửa sổ cũng không mở cho anh.

"Vợ à, em xem, bây giờ em đang bệnh, tuy rằng đã bớt nóng nhưng vẫn là một người cần được chăm sóc, ngộ nhớ lại phát sinh

chuyện té xỉu ở phòng tắm như trước thì sẽ không tốt. Vì anh là một người chồng tốt cho nên anh cần phải giúp vợ gánh vác một phần trách nhiệm, em nói có đúng không?"

Lưu Vũ nói xong còn nháy mắt với cô, ném cho cô một "đôi mắt quyến rũ", hy vọng có thể phóng điện khiến cho đầu óc của cô choáng váng, tốt nhất là ngất đi để anh có thể gỡ thủ đoạn.

Thế nhưng sự thật đã khiến anh phải thất vọng, Từ Nhan không vì anh phóng điện mà ngất đi.

Từ Nhan không ngừng gật đầu. Anh nói rất có lý, cô ngã bệnh cũng muốn được anh săn sóc, nhưng tại sao những lời này nghe như có cái gì không đúng mặc dù tìm không ra sơ hở dù chỉ một chút?

"Tuy rằng thân là một người chồng quả thật nên quan tâm tới vợ, nhưng là một người vợ thì em không thể để cho người chồng là anh ôm lên ôm xuống rồi còn phải chịu trách nhiệm giúp em tắm được, việc sẽ khiến cho anh mệt mỏi. Cho nên với cương vị là một người vợ, em quyết định không phải nhờ đến người chồng là anh giúp đỡ. Anh lấy quần áo của anh đi tắm đi, em sẽ tự tắm."

"Vợ à, anh không sợ cực khổ, anh rất sẵn lòng cống hiến sức lực vì em, em nhất định phải tin vào anh, tin vào trái tim chân thành của anh."

Dáng vẻ của Lưu Vũ rất đáng thương, nét mặt cũng rất thành thật. Thiếu chút nữa thì Từ Nhan đã tin tưởng anh.

Nhưng Từ Nhan biết mình không thể bị lừa, một khi đã đáp ứng anh thì hậu quả là không thể lường được. Nhất định sẽ giống như

lúc trước, có khi bị ăn sạch sẽ mà không biết ấy chứ. Vì vậy bây giờ nhất định phải giữ vững bản thân mình trong khoảng thời gian này.

"Chồng à, anh không sợ mệt mỗi nhưng là vợ em sẽ đau lòng đó. Anh nghĩ mà xem, anh đã ôm em mấy lần rồi, em không thể làm tiêu hao thể lực của anh nữa." Cô cố gắng nhin cười, làm bộ như rất nghiêm chỉnh nói, sau đó chạy trốn về phía phòng tắm, "rầm" một tiếng đóng cửa lại không cho anh bất kỳ cơ hội hành động nào.

Lưu Vũ bị giam ở bên ngoài, ngạc nhiên trợn mắt há mồm nhìn. Kinh ngạc qua đi, anh vuốt cái mũi thiếu chút nữa bị đụng của mình rồi mỉm cười. Vừa rồi là anh cố ý dọa cô mà thôi, cô nghĩ rằng anh muốn tắm cùng cô sao thật sao? Thật ra thì anh rất muốn, nhưng anh sẽ không ép cô. Anh vô cùng yêu dáng vẻ đồ mặt ngượng ngùng của cô, rất thích dáng vẻ cô vì mục đích của mình mà cưỡng từ đoạt lý với anh, cực kỳ yêu thích cô dùng vẻ hung hãn làm vũ khí che dấu lòng mình. Tóm lại phải từ từ mới phát hiện ra sự tốt đẹp của cô, nếu như không phải là trước đây anh đã hiểu rõ cô thì có lẽ bây giờ anh cũng sẽ không chịu nổi cái dáng vẻ vênh vác tự đắc này.

Lặng lẽ quay trở lại phòng khách, lúc ấy đi quá vội vàng nên quần áo của Từ Nhan nằm rải rác trong phòng khách, hỗn độn cùng với quần áo của anh, hình ảnh này khiến anh có một loại cảm giác hoà hợp.

Đặt quần áo vào trong giỏ, anh cầm cái chậu ở phía trước định giặt quần áo cho cô. Lúc ngâm quần áo anh bỗng nhìn thấy đồ lót bên trong của cô, xúc cảm khi vuốt lên chiếc áo lót khiến anh nhớ tới bộ ngực của Từ Nhan, còn có mảnh đất tam giác phía dưới kia. Trong đầu đều là dáng vẻ Từ Nhan ở trong phòng tắm và cảnh

tượng anh ôm cô ở trong phòng ngủ, thật vất vả mới bình tĩnh trở lại, vậy mà những ngọn lửa lại cháy lên một lần nữa.

Anh ở ngoài này suy nghĩ lung tung thì Từ Nhan cũng đang miên man suy nghĩ ở trong phòng tắm.

Cánh cửa phòng tắm khép kín, cô cảm thấy nhịp tim của mình giống như động cơ xe máy không ngừng nhảy múa. Từ Nhan, không được hoảng hốt, có nghe thấy không, phải tỉnh táo! Nhưng cho dù cô có ra lệnh cho mình thế nào đi nữa thì nhịp tim vẫn như con ngựa hoang thoát khỏi dây cương, vô cùng cuồng loạn.

Trên người của cô vẫn còn mặc quần áo của Lưu Vũ, áo khoác ngoài đã cởi bỏ ngay từ lúc vào nhà treo ở trên mắc áo, nhưng áo len trên người vẫn là áo len quân đội của anh. Bên trong cũng không có mặc áo lót, ngay cả quần lót cô cũng không mặc. Cô biết những thứ này là khi đó tự tay anh thay quần áo cho mình, mặc dù cô bị sốt mơ màng nhưng mà ý thức của cô vẫn tỉnh táo.

Vừa nghĩ tới bàn tay của anh đã từng vuốt ve cơ thể của mình, cô liên liên kim lòng không được rung mình một cái. Hai người đã là vợ chồng rồi, vuốt ve này thì coi là gì?

Cởi áo len trên người ra, mặc dù chiếc áo bị mồ hôi của cô thấm ướt, nhưng trên áo len còn lưu nguyên mùi của Lưu Vũ, và có hơi thở nam tính của đàn ông.

Từ Nhan, mày kích động cái gì? Không phải chỉ là quần áo của một người đàn ông thôi sao? Nhìn dáng vẻ hoa si của mày kia, cũng không phải là chưa từng thấy qua quân trang. Chưa nói đến anh trai của mình, không phải quân trang của người đàn ông kia cũng như bao người sao? Trong đầu có một giọng nói đang "mỉa mai" cô.

Lặng lẽ cầm quần áo đặt ở trên bồn rửa mặt, cô bước vào trong bồn tắm. Lần này nước là chính cô mở, Lưu Vũ còn chưa kịp giúp cô mở nước đã bị cô đẩy ra ngoài.

Được tắm là điều vô cùng thoải mái, nhất là sau khi ngã bệnh, kinh mạch toàn thân và thần kinh cũng nằm ở tình trạng mệt mỏi, tắm có thể làm cho thần kinh cơ thể giãn ra. Nằm ở trong bồn tắm thật sự có một loại cảm giác thoải mái nói không nên lời. Trong lúc cô đang miên man suy nghĩ thì có tiếng gõ cửa.

Từ Nhan thận trọng nhìn vào cánh cửa phòng tắm, bảo vệ ngực bằng cả hai tay, cô sợ Lưu Vũ sẽ dùng sức mạnh tiến công vào phòng tắm. Nhưng cẩn thận lắng nghe, lại phát hiện không phải là truyền tới từ bên ngoài phòng tắm mà là từ cửa chính bên kia.

Vừa xác định xong thì nghe thấy tiếng bước chân kèm theo âm thanh của anh: "Đến đây đến đây." Chắc hẳn Lưu Vũ nghe được tiếng gõ nên đi tới mở cửa.

"Chị Chu, Đoàn trưởng Cảnh?" Bên ngoài truyền đến âm thanh của Lưu Vũ.

Từ Nhan lắng nghe một cách cẩn thận, thì ra là chị Chu và Đoàn trưởng Cảnh tới đây. Không phải Lưu Vũ nói bọn họ sẽ đánh nhau trên giường sao? Nhanh như vậy đã đánh xong rồi ư, sẽ không thần tốc như vậy chứ?

"Là quần áo Tiểu Nhan quên lấy nên tôi mang đến cho cô ấy."

Quần áo? Lúc này mới nhớ tới lúc nãy vì vội vàng mà cô quên không mang quần áo vào đây. Nhưng nghĩ lại thì khi đó dù cho cô có

nhớ tới quần áo thì cũng đành chịu, vì ở đây làm gì có quần áo của cô.

"Đoàn trưởng, chị Chu, đi vào ngồi đi." Lưu Vũ mời bọn họ vào nhà.

"Thôi, chúng tôi cũng không vào trong ngồi, chủ yếu là mang quần áo đến mà thôi. Đúng rồi, Tiểu Nhan đâu? Chúng ta đứng ở cửa nói chuyện đã nửa ngày mà sao không thấy Tiểu Nhan ra ngoài?"

"À, cô ấy đang tắm ở bên trong, ra ngay bây giờ mà." Lưu Vũ giải thích, không muốn hai người bọn họ vì điều này mà hiểu lầm.

"Vậy được, chờ Tiểu Nhan tắm xong cậu nói với cô ấy rằng tôi chờ cô ấy ở bên dưới, đã lâu rồi chúng tôi chưa gặp nhau."

Lưu Vũ giận đến nghiến răng, hai người thật vất vả mới có thể giới riêng, xem ra không thể thực hiện rồi. Anh thở dài một tiếng, tiễn vợ chồng chị Chu đi, không biết phải làm gì tiếp theo. Mặt mũi chị Chu thì không thể gạt bỏ, thế nhưng tính phúc của anh sẽ mất hết.

"A Vũ." Tiếng kêu của Từ Nhan truyền đến từ phòng tắm.

Lưu Vũ lấy lại bình tĩnh đi đến cạnh cửa, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Cầm quần áo chị Chu mang đến cho em vào đây." Nói xong, cô mở hé cửa, vươn cánh tay trắng nõn ra ngoài.

Lưu Vũ đưa cái túi cho cô rồi dùng sức đẩy vào trong. Cánh cửa bất ngờ bị mở ra, toàn bộ cơ thể trần truồng hoàn mỹ của Từ Nhan rơi vào trong mắt anh.

Anh bỗng cảm thấy máu trong toàn cơ thể tập trung chảy về một chỗ, cả người cũng đã sôi trào lên.

Tác giả có lời muốn nói: What?? Thân thể trần truồng của Từ Nhan đã xuất hiện trước mặt của anh rồi sao?? Không biết là vô tình hay là cố ý đây. Tóm lại hình ảnh này của cô đã khiến cho người nào đó phát hỏa rồi. Rốt cuộc chương sau có thịt hay không đây? Tôi suy nghĩ, tôi cẩn thận nghĩ, cố gắng nghĩ, xem xét có nhiều người ủng hộ hay không rồi sẽ quyết định. Nếu nhiều người ủng hộ, có lẽ trong một phút kích động sẽ dâng miếng thịt lên đây, gào thét...

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Từ lúc rời khỏi ký túc xá của Lưu Vũ chị Chu cứ đứng bên ngoài che miệng cười, cười đến khàn cả giọng, nhưng còn đang đứng bên ngoài nên không dám lớn tiếng, đành phải bịt chặt miệng lại.

Đoàn trưởng Cảnh khó hiểu nhìn cô, cảm thấy hôm nay vợ mình rất quái lạ, trong lòng nghĩ: Vợ yêu phát rồ gì không biết mà cười dữ thế? Liệu anh có nên hỏi cô ấy bị làm sao không nhỉ?

Nghĩ một lúc rồi kéo chị Chu ra trước mặt, nhỏ giọng hỏi: "Vợ, em vừa làm gì thế?" Anh nhớ rõ ràng là vợ mình luôn giúp đỡ hai người này, thế mà hôm nay không có mặt sao lại đi nói mấy lời chẳng có chút trình độ như vậy, nhìn cái mặt đen kịt của Lưu Vũ cũng biết trong lòng cậu ta rất không vui rồi.

Chị Chu ghé vào tai anh thì thầm mấy tiếng, đoàn trưởng Cảnh mở to hai mắt: "Vợ à, không thể nào? Em còn muốn phá bọn họ nữa? Bọn họ đã tốt đẹp rồi mà, em không thấy lúc ăn cơm bọn họ anh một miếng em một miếng đầy hả, chúng ta không nên quản việc vợ vắn của người khác mà quản chuyện của chúng ta thôi được không? Vợ à, mấy ngày rồi mà anh với em còn chưa có..." Nói xong cứ nháy mắt không ngừng với chị Chu.

Chị Chu liếc mắt nhìn đoàn trưởng Cảnh, cái ông chồng ngày thường hay cơ trí nhạy bén của cô chạy đi đâu rồi?

Cô đã có quyết định, tiếc con thì sao bấy được sói*, tình dục không phải trong một lúc mà nó còn lâu dài, đầu tiên phải làm Từ Nhan yêu say đắm Lưu Vũ mới được, đó mới là điều quan trọng. Bằng không chỉ có sinh hoạt mỹ mãn thì đâu có đủ, trong tim người phụ nữ không có người chồng thì dù phương diện sinh hoạt cầm sắt hài hòa cũng đâu có ích gì?

*tiếc con thì sao bấy được sói: ý là muốn đạt được mục đích nào đó tất phải trả một cái giá tương ứng.

"Anh biết cái gì? Càng bị áp bức thì sự phản kháng càng mạnh mẽ, đây chính là lí do mà những người yêu đương vùng trộm khó chia lìa như thế. 10 hoặc 20 phút sau anh gõ cửa phòng bọn họ, em chờ anh trong phòng." Chị Chu ngáp một cái, hôm nay mệt chết đi được, phải về ngủ bù cái nào.

Đoàn trưởng trợn trừng mắt, lúc này mới phản ứng kịp với lời chị Chu nói, lập tức lên tiếng: "Vợ yêu, em không thể chĩnh anh thế chứ. Vợ chồng son nhà người ta khó khăn lắm mới được bên nhau, anh không thể đi phá bọn họ được." Sẽ xảy ra án mạng đó, anh thậm bỏ thêm một câu nhưng không dám nói ra.

"Anh cũng phá người ta một lần rồi, phá thêm lần nữa cũng chết ai đâu?" Chị Chu liếc anh một cái, vừa đi vừa ngáp. Mấy ngày gần đây chẳng biết vì nguyên nhân gì mà cô cứ thấy buồn ngủ hoài.

"Không phải đâu... Vợ yêu, trước kia không phải anh cố ý phá đám đâu, thật đó... Đúng lúc thôi mà... Vợ yêu, em tạm tha cho anh đi." Đoàn trưởng Cảnh như con cún chạy đến dưới chân làm nũng, dấm lưng cho chị Chu.

"Ai bảo anh khiến tiểu Nhan ngã bệnh, đây là trừng phạt dành cho anh." Chị Chu đẩy anh ra, rõ ràng đang trả thù.

Tội nghiệp đoàn trưởng Cảnh của chúng ta mặt buồn rười rượi mà không dám đắc tội với vợ, chỉ có thể ra sức cầu xin, hi vọng lương tâm vợ bỗng nhiên thức tỉnh mà tha cho anh.

"Vợ yêu, do em yêu cầu cả mà... Đúng là anh có chút hơi quá, nhưng thật tình thì việc ấy cũng hâm nóng tình cảm của hai người họ lên đấy thôi, coi như anh chó ngáp phải ruồi vậy. Vợ yêu, em hãy bỏ qua cho anh đi, chuyện vợ chồng nhà người ta, chúng ta không tham gia vào được em biết không?" Đoàn trưởng Cảnh cân nhắc, vẫn cảm thấy việc này không thể làm được.

Chị Chu lại nói: "Vậy anh khỏi cần về nhà. Anh mà làm tốt việc này, em sẽ nằm trên giường đợi anh về." Nói xong còn đá lông nheo, đi về phòng.

Đoàn trưởng Cảnh sửng sốt một lúc, ý vợ là chỉ cần làm tốt việc này là hôm nay anh có thịt ăn rồi đúng không? Nếu là thế thì dù phải bỏ cái mạng này, anh cũng phải phá hai vợ chồng nhà kia.

Vừa nghĩ đến đây, anh lập tức mừng rỡ như điên, đuổi theo: "Vợ yêu, em chờ anh chút."

Hai người một lòng mơ tưởng lập kế hoạch phá chuyện tốt của người ta thế nào, cũng không biết hai người bên kia đã thân thiết tới mức không thể cứu vãn.

Từ Nhan lau người, lúc chuẩn bị đầu ra đấy rồi thì nghe được cuộc đối thoại của anh với chị Chu nên bảo anh đem quần áo lại. Cô tự tin tràn chề tưởng anh sẽ đưa quần áo qua khe cửa, có dùng đầu

gối cũng chẳng nghĩ tới một Lưu Vũ đang hoàng lại đi dùng chiêu thức ấy xông vào. Lúc cửa bị đẩy ra, cô đứng hình một lúc không biết làm thế nào, chỉ há hốc mồm nhìn Lưu Vũ xộc đến mà không có động tác gì.

Khi một người phụ nữ lóa thể đứng trước mặt thì có người đàn ông nào chịu nổi? Huống chi người phụ nữ ấy lại là vợ anh, là người anh ngày nhớ đêm mong, cho dù người đàn ông có sự kiềm chế tốt cỡ nào cũng không chịu nổi kích thích mạnh mẽ ấy, nếu núi lửa không phun trào chỉ có thể nói người đó bị bất lực thôi.

Ngay lúc này nếu có xảy ra chuyện gì cũng không thể trách Lưu Vũ, như anh nói đó, chồng thân thiết với vợ sao có thể gọi là khinh bạc*? Nếu đã có quyền hợp pháp, vậy anh có thể quang minh chính đại làm việc anh muốn làm. Thời gian qua đã nhìn lâu như thế, giờ còn nhìn nữa chắc anh phải xem lại năng lực của mình.

*khinh bạc: thái độ chẳng coi ra gì

Hô hấp của Lưu Vũ dồn dập, trong mắt không thấy bất cứ cái gì khác ngoài Từ Nhan, đẩy cửa ra lách vào.

Lúc Từ Nhan trợn mắt há hốc mồm, anh đã tiến tới ôm lấy cô, sau đó lấy khăn tắm trong tay cô, vừa giúp cô lau người vừa nói: "Nước trên người phải lau hết, nếu không em sẽ bị cảm, không nên làm qua loa." Tay anh rất thành thật, không có giờ trò gì khác, cực kỳ thành thật chỉ giúp cô lau người.

Từ Nhan sửng sốt, đoạt khăn tắm lại thì bị anh vòng tay ôm chặt vào người, cái miệng để sát tai cô thì thầm: "Em sợ à?"

Giọng điệu dịu dàng vừa thốt ra liền phả hơi lên mặt, có hơi ngứa ngứa tê dại làm Từ Nhan rung động, cô lúc này như chiếc lá run rẩy không ngừng trong gió.

"Ai sợ chứ? Không phải chỉ lau người thôi sao? Từ Nhan em đã từng sợ cái gì đâu?" Bị anh nói kích như vậy, Từ Nhan rất tự nhiên quanh co cãi bướng.

Tuy mạnh miệng cãi lại nhưng cô có ngu ngốc đến mấy cũng biết bây giờ sắp xảy ra chuyện gì, nhiệt độ cơ thể hai người đã nhanh chóng tăng lên, hoàn cảnh như thế này, không phát sinh chuyện gì mới là lạ.

"Nếu không sợ thì sao người em run thế?" Anh càng không ngừng phả hơi vào tai cô.

"Ai nói em run? Con mắt nào của anh thấy em run?" Từ Nhan không nhin được run thêm mấy cái.

Trong lòng như có sợi lông vũ đang cào cào, cảm giác ấy ngứa ngáy vô cùng, thật sự là làm cho cô sống không bằng chết, cô càng muốn, lại càng sợ hãi, tâm lý mâu thuẫn ấy làm cô thật khó chịu. Nhưng người đàn ông trước mắt này như không muốn tha cho cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng đi động quanh tai. Khi cái lưỡi dừng ở vành tai, cô chỉ thấy như có tí tí con kiến đang bò trong lòng, lúc thì dùng chân cào, lúc thì dùng râu đụng hoặc chốc chốc lại cắn một cái.

"Hừm..." Cô rên rỉ thành tiếng, âm thanh này lọt vào tai người đàn ông còn hơn cả liều thuốc kích thích.

Người cô nhũn ra, chân đứng không vững, hai tay ôm cổ anh thật chặt, hi vọng có thể bám vào anh để mình không bị ngã. Tay Lưu Vũ

từ trên đầu trượt xuống lưng, sau cùng dừng trên cặp mông đẹp, tay ép mạnh cô về phía mình.

Từ Nhan khàn giọng hít lấy không khí, trong lúc đó cũng phát hiện vật cứng rắn như côn sắt đang đè vào nơi mềm mại của cô. Đó là thứ quý giá nhất trên người anh, lúc này đang đặt giữa hai chân cô, thỉnh thoảng ma sát, đôi khi lại đẩy vào trong. Cô không phải đũa ngọc, rất hiểu rõ tình hình lúc này, biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, muốn ngăn cản mà đầu óc đã mê muội, bị anh hôn như thế, cơ thể nhũn ra làm gì còn sức đâu mà ngăn cản, trong đầu trống rỗng, lý trí cũng dần bay đi đâu mất.

Khóe miệng Lưu Vũ cong lên thành hình cung hoàn mỹ, miệng chẳng ngừng mà còn xu hướng lén lút, bàn tay cũng gia nhập đội ngũ vuốt ve, nhen nhóm ngọn lửa bùng lên trong cô.

Có người sẽ hỏi, vùng mẫn cảm của phụ nữ ở đâu? Người nói ở ngực, người nói ở vùng tam giác, số ít lại nói ở tai. Lỗ tai là vị trí khá mẫn cảm, không chỉ phụ nữ mới có, đàn ông cũng có điểm mẫn cảm như thế. Từ Nhan xui lơ cả người, cô đã động tình, lý trí hoàn toàn bị ham muốn điều khiển.

"A Vũ, đừng đùa nữa." Từ Nhan bị anh giày vò, nhưng đầu óc vẫn còn thanh tỉnh, cho nên lên tiếng nhắc nhở.

"Chúng ta về phòng ngủ." Anh đã sớm vứt cái túi quần áo kia sang một bên, lúc này trong mắt anh chỉ có vợ yêu.

Trong phòng tắm mặc dù là nơi "hành sự" rất tốt, nhưng anh sợ làm khổ Từ Nhan, dù sao cô vẫn còn bệnh, không thể làm trong phòng tắm nhỏ này được.

Anh dùng khăn tắm bọc lấy Từ Nhan, nhẹ nhàng ôm cô ra ngoài. Hiếm khi nào tim anh đập nhanh thế này, Từ Nhan cũng không có cự tuyệt anh, bảo sao anh lại không vui được cơ chứ?

Trong lòng Từ Nhan ít nhiều vẫn có sự khấn trương với sợ hãi, nhưng lúc này cô lại không cự tuyệt hành động của anh, hai người đã kết hôn, có thể nói cự tuyệt được sao? Nếu lúc này người đàn ông có cứng rắn cô cũng không thể cự tuyệt, nếu truyền ra ngoài thì cũng chỉ là lỗi của cô. Kỳ thật cô đã cân nhắc rất lâu, bản thân mình không ghét Lưu Vũ, đã kết hôn với anh thì tất nhiên cũng có thiện cảm, ban đầu mới kết hôn cô còn lo lắng giả cho người không tốt, nhưng mấy ngày nay ở chung với nhau, đặc biệt đêm động phòng đó, anh không cương quyết với cô là có thể thấy người đàn ông này đáng để cô lấy.

Cô đã chuẩn bị tốt việc giao mình cho anh, mặc kệ có thích anh hay không, bây giờ cô nguyện ý giao bản thân ra, cũng nguyện ý thử sống chung cùng Lưu Vũ, từ từ để trái tim mình tiếp nhận anh. Tuy hôm nay mệt chết, lại còn bị bệnh, nhưng thời gian bên nhau thật hiếm có, vậy nên cô kiên định sẽ giao hết cho anh.

Kỳ thật không chỉ cô khấn trương, Lưu Vũ cũng khấn trương, đừng thấy đàn ông có thể mạnh trong chuyện này, nhưng anh cũng khấn trương không kém gì Từ Nhan.

Đối mặt với Từ Nhan, anh sợ hãi không biết mình có làm tổn thương cô không, nhưng nếu bảo anh buông cô, anh tuyệt đối không làm.

Anh thả nhẹ cô lên giường, coi cô như báu vật không dám đặt nặng. Nhìn thân thể nõn nà ấy, anh không vội vã ăn ngay mà từ từ thưởng thức.

Phụ nữ lứa tuổi không phải chưa gặp, chẳng những gặp rồi mà còn sờ nữa, thế nhưng có cơ thể hoàn mỹ như Từ Nhan quả thật chưa từng thấy. đồi núi trắng ngần, rừng rậm bao quanh hang nước, ôm trọn khe núi, không có chỗ nào là không đẹp cả. Anh bị kích thích, muốn sờ muốn hôn nhưng nhịn lại. Điều này làm anh run rẩy, anh phát hiện chính mình đang sợ hãi, đang khẩn trương.

"Tiểu Nhan, em thật sự chuẩn bị xong chưa?" Trước khi vào cuộc, anh vẫn không nhin được hỏi một tiếng.

Nếu Từ Nhan không đồng ý, anh sẽ không bắt buộc cô, anh sẽ từ từ chờ đến ngày cô gật đầu đồng ý, bọn họ là vợ chồng, còn rất nhiều thời gian tiếp xúc với nhau, không cần phải vội.

Từ Nhan không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu rồi thẹn thùng quay đi, không dám đón nhận ánh mắt nóng rực của anh.

Lưu Vũ mừng rỡ, xúc động hô: "Tiểu Nhan..." Lột sạch quần áo trên người xong nằm đè lên Từ Nhan.

Khoảnh khắc da thịt chạm vào nhau, cả hai cùng rên rỉ rồi sau đó thở dài thỏa mãn.

Tình cảm mãnh liệt càng không thể cứu vãn, lửa cháy hừng hực. Khi cơ thể Lưu Vũ đụng tới da thịt của cô, anh đã biết hôm nay anh không thể dừng lại.

Tuy lửa đã nhóm, nhưng anh vẫn là sợ làm Từ Nhan sợ hãi, trân trọng nâng niu dịu dàng hôn nữ thần trong lòng anh.

Từ mi, hôn thẳng đến môi rồi đến cổ, cuối cùng dừng lại trên hai quả mơ chín mọng. Bộ ngực Từ Nhan cực kỳ đầy đặn, cũng tới cúp C, cho nên nắm trong tay rất thích, cũng khiến trái tim anh rạo rực.

Đàn ông đều thích phụ nữ có bộ ngực đầy đặn, bình thường trông cô rất gầy, anh cũng tưởng ngực cô cũng thế, không ngờ cô lại đầy đặn thế này, liệu có tính là nhật được bảo bối không nhỉ?

Anh ngậm chặt một quả mơ, lúc mút lúc cắn, hành động nào cũng áp dụng.

Ở trong mắt Từ Nhan, Lưu Vũ hẳn là có kinh nghiệm phong phú, từ nụ hôn của anh có thể thấy đây tuyệt đối không phải một người mới biết. Nghĩ đến việc trước kia anh có bạn gái, trong lòng cô liền không thoải mái. Lưu Vũ là chồng cô, sao có thể tùy tiện cho người phụ nữ khác đụng chạm? Nhưng ai bảo cô gặp anh muộn như vậy, cô có thể oán trách ai đây?

"A Vũ..." Trong lòng có bạn tâm nên khi gọi tên anh cũng mang theo hương vị khác.

Nhưng Lưu Vũ cũng không biết, tiếng kêu ấy lọt vào tai anh lại biến thành tiếng rên rỉ kích động của Từ Nhan, anh khẳng định đó là hành động đang cổ vũ anh, anh như thế nào có thể phụ lòng tốt của cô được.

Nói thật, anh đã không chịu nổi với cơ thể mỹ miều này, cứ tiếp tục hôn nữa làm cho anh cảm thấy chịu đựng là một chuyện rất đau khổ, cho nên anh quyết định tốc chiến tốc thắng.

Anh không có quá nhiều thời gian thưởng thức cơ thể xinh đẹp này, cũng không có nhiều thời gian với lạc thú hôn rồi xoa bóp, bởi vì chỉ vuốt ve vậy thôi anh đã không chịu nổi rồi.

Anh ôm lấy cô, ôm mặt cô hỏi thật sự: "Anh đến đây, em chuẩn bị xong chưa?"

Từ Nhan do dự một hồi lâu, cuối cùng buông lỏng rồi gạt đầu: "Em chuẩn bị tốt rồi."

Lưu Vũ hít sâu một hơi, trầm người xuống.

Từ Nhan mở to đôi mắt, trong lòng sớm đã chuẩn bị nghênh đón sự khiêu chiến của anh, chẳng qua khi thấy cây gậy kia của anh chen vào giữa đôi chân thì càng khấn trượng hơn.

Nhưng cây côn to lớn này lại không đi vào trong cô, cứ đâm trái rồi lại đâm phải, nhìn như đâm rất mạnh, nhưng lại không có đâm trúng mục tiêu, cũng không có len lỏi vào hang động, cô cảm thấy rất kỳ quái, anh đang làm sao vậy? Trừng phạt cô ư? Có kiểu trừng phạt nào thế không?

Lúc này trên đầu Lưu Vũ đổ đầy mồ hôi, anh cắn chặt răng như đang phải chịu đựng rất nhiều dày vò, Từ Nhan thấy vậy tâm can tê rần, khẽ nói: "Vào đi, em đã chuẩn bị tốt rồi."

Lời nói là vậy nhưng Lưu Vũ vẫn không đưa gậy vào, cũng chẳng biết anh đang làm cái gì.

Lưu Vũ cảm thấy rất khó mở miệng, bản thân anh cân nhắc hồi lâu, vẫn không thể nào vào được, cắn chặt răng, do dự mãi mới lấy nổi dũng khí, đỏ mặt nói: "Anh không tìm thấy cửa."

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 26

“Anh không tìm thấy cửa.” Khi Lưu Vũ đổ mặt vừa cố “cho” vào vừa nói, Từ Nhan mở to hai mắt nhìn anh.

Trước đó Từ Nhan bị Lưu Vũ dày vò nên toàn thân rùng rục, nhưng lúc cô nghe thấy câu này toàn bộ lửa tình tắt ngúm không còn một mống, thay vào đó là cơn lí trí quay lại.

“Em cũng không biết.” Cô nói xong, định đẩy Lưu Vũ ra.

Nghe anh nói không tìm thấy cửa mình, lúc ấy Từ Nhan chỉ có một ý nghĩ, anh ta thật giả dối làm sao. Anh hôn cô quá nhuần nhuyễn, thậm chí còn vuốt ve cả người cô nữa, thế mà vào thời điểm máu chót bồng nhiên nói mình không tìm thấy cửa, có thể tin nổi hay không? Mọi người tin hay không là chuyện của mọi người, còn cô dù thế nào cũng không tin. Đối với cô, Lưu Vũ đang làm nhục cô, dụ dỗ ham muốn của cô, lại dùng cách này để làm nhục một cô gái, toàn bộ cảm tình trong lòng dành cho anh mất tăm mất tích.

Nhưng cô nào đâu biết, tất cả lời Lưu Vũ nói đều là thật, chẳng qua thì sự thật này không thể làm cô đổi mặt mà thôi.

Vừa thấy sắc mặt của cô, Lưu Vũ đã biết ngay cô hiểu lầm anh rồi. Đồ ngốc, đầu óc chẳng bình thường tẹo nào, vừa có chút sự cố nhỏ thì lo suy nghĩ lung tung, mà cũng tự trách mình, yêu nhau nhiều năm như vậy, tuy thời gian ở bên nhau không dài nhưng đã từng đụng chạm cơ thể của nhau, rồi mỗi lần đến thời khắc quan

trọng ấy anh lại tha cho cô, vì chính anh không muốn làm gì cô nhóc trước khi cưới, nhờ hai người cuối cùng không đi đến đâu, vậy là anh đã làm hại cô nhóc rồi.

Lúc học đại học, đã từng nhìn thấy mấy hình ảnh giáo dục giới tính do các bạn mang đến lớp, cảnh trong đó cũng ít nhiều cũng quen thuộc, nhưng không bao giờ lý thuyết lại giống với thực tế, đến khi đi vào vận dụng, anh mới nhận ra những hình ảnh giáo dục trước đây đều như không.

Quen Từ Nhan, rồi cuối cùng kết hôn với cô, mộng đẹp trong lòng anh đã thành sự thật, cũng bởi vì tình yêu này không dễ dàng gì mới có được nên anh vô cùng trân trọng nó. Anh đã từng thề rằng, trừ khi cô thật lòng tự nguyện đồng ý với anh, bằng không anh tuyệt đối sẽ không đụng chạm đến cô. Nhưng suy nghĩ so với hiện thực mãi mãi chỉ là móc câu treo lơ lửng mà thôi. Suy nghĩ là một chuyện, nhưng đến lúc thật sự được gặp cô ấy, toàn bộ lý trí mất sạch sành sanh, ở trước mặt cô vừa giống như một tên ngốc không hiểu sự đời, vừa giống một người đầy nhiệt huyết như thời trai trẻ.

Anh biết, lúc này có nói thêm cũng vô ích mà thôi, cô sẽ không thèm nghe lời giải thích của anh, và anh cũng không trách sự hiểu lầm của cô, dù sao bây giờ trai tân cũng còn rất ít, nhưng anh không biết rằng, trong quân đội còn rất nhiều trai tân giống như anh, vả lại mọi người không có thời gian yêu đương, đợi đến khi tốt nghiệp thì tuổi tác cũng đã cao.

Nếu không thể biểu đạt bằng ngôn ngữ, vậy trực tiếp dùng hành động, bởi hành động có thể biểu đạt được tình yêu trong lòng anh dành cho cô.

Anh trực tiếp đẩy cô ngã xuống giường, cho dù cô có giãy dụa thế nào thì hôm nay anh phải ăn sạch cô. Không tìm thấy cửa thì anh sẽ nghiên cứu từ từ, cùng lắm thì cúi người xuống tìm tỉ mỉ luôn cũng được, bởi anh đã từng xem qua chỗ đó của nữ giới, chắc chắn có thể tìm thấy được nó.

“ANH TRÁNH RA, ĐỪNG CÓ CHẠM VÀO EM NỮA.” Từ Nhan đẩy ngực anh ra, giận dữ hét lên. dien+dan+le+quy+don+com

“Tiểu Nhan, nghe lời anh nào.” Lưu Vũ bắt lấy tay cô, nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên môi.

Từ Nhan muốn rút tay ra nhưng lại bị anh nắm chặt lấy, cô không thể động đậy được: “Anh bắt nạt em.” Nói xong, nước mắt chọt ứa ra rồi rơi xuống tí tách, làm thế nào cũng không ngừng lại được.

Nước mắt Từ Nhan khiến Lưu Vũ sợ hãi, đã bao giờ anh từng nhìn thấy một Từ Nhan mạnh mẽ trở nên yếu đuối như thế này? Nước mắt, trong mắt anh không bao giờ nghĩ nó có liên hệ đến cô, nhưng giờ đây gương mặt cô lại ngập tràn nước mắt.

“Sao vậy vợ yêu? Sao lại khóc hả?” Phút chốc anh bỗng trở nên luống cuống, anh không biết an ủi ra sao, bình thường thì nói năng như rót mật mà lúc này lại biến thành một tên ngốc vụng về, không biết nói gì cho phải.

“Anh...Anh cố ý...tìm có...” Từ Nhan cảm thấy bản thân mình xấu hổ khi nói ra điều này, nói đứt quãng hết lời thì nước mắt cũng thấm ướt hết khuôn mặt.

“Không phải, vợ à, anh không hề tìm có... Em yêu, sao em lại hiểu lầm anh đến mức này? Ngốc à.” Lưu Vũ dờ khóc dờ cười, vừa

ôm vừa dùng môi hôn lên đôi mắt cô, mỗi cái hôn lại nuốt đi nước mắt.

“Thật chứ?” Từ Nhan ngược đôi mắt đầy nước, nhìn về phía người đàn ông đang ở trên người cô.

Lưu Vũ chợt cảm thấy lúc này đây Từ Nhan mới là cô gái bé nhỏ của mình, so với cô nhóc dữ dằn ban nãy, thật sự khó nghĩ ra hai người là một.

Anh không dám hứa hẹn với cô điều gì, vì miệng hứa suông sẽ không làm người ta dễ dàng tin tưởng được, vì vậy anh sẽ trực tiếp dùng hành động để chứng minh.

Nhưng lẽ trời lại phụ lòng người, khi anh vừa mới hôn lên môi cô, bên ngoài chợt có tiếng gõ cửa, cắt ngang sự nhiệt huyết của hai người.

“A Vũ, có người gõ cửa kìa anh.” Từ Nhan mở đôi mắt mơ màng.

Lưu Vũ lại coi như không nghe thấy gì, tiếp tục công trình chưa làm xong của mình. Hôn môi, âu yếm, không hề dừng lại, tại thời điểm máu chốt như vậy thì làm sao anh có thể dừng cơ chứ? Nhưng người bên ngoài lại không muốn họ sống yên ổn, cứ liên tục gõ cửa.

“A Vũ, đi mở cửa đi anh.” Từ Nhan lại nhắc nhở.

Lưu Vũ có chút bực bội, người gõ cửa nọ nhất định phải có chuyện quan trọng, nếu không anh tuyệt đối sẽ không tha cho hắn. Đâu có dễ dàng gì anh mới thân mật được với cô vợ nhỏ của mình cơ chứ, ngay tại lúc quan trọng lại đi phá đám, anh không tức giận mới là lạ đấy.

Anh tùy tiện khoác quần áo lên người, tức giận ùng ùng ra ngoài mở cửa. Từ Nhan nằm trên giường che miệng cười khế, cảm thấy lúc này Lưu Vũ thật đáng yêu, cô thật tâm cầu nguyện cho người bên ngoài, xem ra ai đó không thể tránh khỏi việc bị phê bình rồi đây.

Lưu Vũ tức giận mở cửa, khi nhìn thấy người bên ngoài chỉ muốn đóng cửa ngay lập tức.

“Sao vậy thằng nhóc này?” Ở ngoài cửa là vẻ mặt tươi cười của đội trưởng Cảnh, và phía sau vẻ tươi cười là vẻ mặt co giật.

Lưu Vũ không nói gì, chỉ âm thầm muốn đóng cửa. Đội trưởng Cảnh đến đây thì chắc chắn không có chuyện tốt gì cho cam, nhớ lại trước đó chị Chu mang quần áo đến còn nói một câu: “Chị ở dưới lầu đợi Tiểu Nhan.” Ông đội trưởng này chắc đến đây vì vụ đó chứ chi? Nếu anh ta không nói đúng là vậy thì anh sẽ giết chết anh ta ngay tại đây.

“Tiểu Vũ, có chuyện muốn trao đổi với cậu...”

“Nếu là việc bảo Tiểu Nhan đi xuống lầu, thì anh khỏi cần nói, em không đồng ý.” Lưu Vũ không nói hai lời, trực tiếp từ chối cái câu chưa nói xong của đội trưởng Cảnh.

“Được, giờ tôi lập tức xuống báo cáo lại.” Không nghĩ rằng cậu ta lại cự tuyệt, đội trưởng Cảnh còn cao hứng hơn ai kia, nhanh chóng chạy xuống lầu.

Lưu Vũ sửng người, cảm giác trên đỉnh đầu mình đang có đám quạ đen bay qua, sau đó mặt mày đầy vạch đen.

May mà đội trưởng Cảnh chạy nhanh, bằng không Lưu Vũ thật sự sẽ đánh người cho coi, tuy cấp dưới đánh cấp trên là không đúng, nhưng cái lúc một người đàn ông không thể nhịn được nổi thì hậu quả gì đi nữa cũng không cần suy tính. Có điều trong lòng anh thấy là lạ, đội trưởng Cảnh nói có mấy câu kỳ quặc xong liền bỏ chạy, chuyện gì đây? Anh ta đặc biệt lên đây, cũng chỉ để nói với anh mấy lời lạ lùng đó à?

Anh có cảm giác hôm nay đội trưởng bị bệnh thật rồi, chắc do chị Chu nên mới không bình thường như vậy đúng không? Thở dài, đóng cửa lại, vẫn cảm thấy việc này có chút kỳ lạ.

“Sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi à anh?” Từ Nhan nâng người nhìn anh, mắt thấy đôi mày của anh đang nhăn lại.

“Không có gì, đội trưởng tìm anh có chút chuyện, nhưng anh đuổi đi rồi” Lưu Vũ kéo cô xuống cười cười.

“Có phải chị Chu tìm em có chuyện đúng không?” Cô đã nghe thấy chị Chu tìm mình tám chuyện khi ở trong nhà tắm, chắc là chuyện này rồi. “Nếu vậy để em xuống tí xíu.”

“Thôi, không phải là chị Chu mà, người ta lâu lâu mới gặp được đội trưởng Cảnh, làm sao còn quan tâm đến chuyện của chúng mình nữa chứ.” Lưu Vũ nhanh chóng cởi quần áo, nháy mắt ra hiệu với cô, “Vợ à, chồng em đến đây.” Nói xong, đã tấn công về phía Từ Nhan đang nằm trên giường.

Chào đón cái bổ nhào này của anh là tiếng thét chói tai của Từ Nhan, sau đó tiếng thét bị nuốt mất trong nụ hôn nồng nhiệt.

Như ngọn núi lửa đang phun trào, ai có thể chịu được chuyện tới một nửa còn bị cắt ngang cơ chứ? Vì muốn tăng thêm hương vị ái muội cho căn phòng này, Lưu Vũ đã tắt đèn lớn đi, đổi thành đèn giương mờ ảo, làm cho cả phòng được bao phủ trong một không gian vừa ấm áp vừa mờ ảo, tăng thêm sự hấp dẫn không nói thành lời.

Hơi thở hai người càng lúc càng nặng trĩu, Từ Nhan sau khi bị Lưu Vũ giở trò thì cả người đều đã sôi sục.

“A Vũ...” Từ Nhan ngại ngừng gọi.

Lưu Vũ không trả lời, chỉ ra sức dò dẫm, lần này anh không dám nói câu đáng đánh đòn “Không tìm thấy cửa” nữa, mình không biết thì phải tự học dần dần. Đối với chuyện này, đàn ông không cần dạy vẫn biết, chỉ cần tìm thấy cửa, anh sẽ công thành chiếm đất ngay.

Anh chăm chỉ hôn dần dần xuống dưới, từ môi xuống cổ, lại hôn xuống đóa hoa mai trên đỉnh, nhẹ nhàng ngậm chặt lấy đóa hoa. Nhưng bàn tay vẫn không hề nhàn rỗi, bắt đầu vuốt ve khắp cơ thể cô, rồi chậm chậm cưỡi miếng tam giác còn lại trên người cô.

“A Vũ....” Từ Nhan hơi thở dồn dập gọi anh.

Lưu Vũ nhả đóa hoa trong miệng, ngậm chặt đóa hoa bên kia, bàn tay cũng sớm mò đến khu rừng rậm rạp.

Gương mặt Từ Nhan ửng đỏ, nhưng trong lòng lại vô cùng sợ hãi, động tác của Lưu Vũ khiến cô thở dồn dập. Rốt cuộc không thể chịu nổi được nữa, anh chỉ ngậm đóa hoa mai còn tay thì đặt bên dưới nhưng cũng đã khiến cô cảm thấy chính mình không chịu nổi

cơ khoái cảm này rồi, thân thể không ngừng run rẩy như chiếc lá lay động trong gió.

“Tiểu Nhan, dễ chịu không em?” Lưu Vũ khẽ ngậm lấy đóa hoa mai, ngược lên nhìn cô.

Từ Nhan vừa thẹn vừa nôn nóng, tay đánh lên vai anh: “Đáng ghét, anh đã biết mà còn hỏi.”

Lưu Vũ cười ha ha, anh cứ thích trêu chọc Từ Nhan như vậy, mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ vừa thẹn vừa nóng nảy của cô, anh lại cảm thấy cô thật nhu mì, dịu dàng, không còn chút mạnh mẽ hoặc là những hình mẫu trong tưởng tượng, lúc này đây cô mới thật sự là cô.

Anh không muốn suy nghĩ quá nhiều, lúc này anh phải làm cho người phụ nữ của mình được thỏa mãn. Anh phải dành cho cô một đêm tân hôn hoàn hảo, phải làm cho hai người thật sự được trải nghiệm một đêm cuồng nhiệt nhất.

Nghĩ vậy, anh trượt từ đóa mai xuống khu rừng tam giác nho nhỏ của cô. Từ Nhan vừa tắm xong, trên người vẫn còn mùi hương của sữa tắm, và còn có thêm hương vị của cô gái còn trinh, khiến anh vô cùng say mê.

“Đừng, nơi đó bẩn lắm.” Từ Nhan muốn ngăn hành động của anh lại.

Đừng trông cô bình thường dữ dằn nóng nảy lại phóng khoáng, thật ra trong lòng vẫn còn rất bảo thủ, mấy khóa sinh học trên trường, giáo viên không dạy nhưng cô đã lén lút học, tuy nhiên còn chưa hiểu được hết. Dù sao thực tế khác xa lý thuyết mà.

“Bản? Ở đây bản ư? Rất thơm ngọt mà.” Để chứng minh lời mình là thật, anh cúi đầu hôn lên cánh hoa ấy.

Có điều nói là một chuyện, khi thật sự hôn lên nơi đó thì ít nhiều anh vẫn cảm thấy chút là lạ. Nói cái mùi này khó ngửi, thật ra không hề khó ngửi, nhưng cũng không thơm ngọt thật sự mấy như anh nói. Dù là vậy thì hương vị đặc thù của phái nữ vẫn làm cho anh sôi trào, cái này không liên quan đến mùi, chỉ bởi vì sự khác biệt giữa nam và nữ, khiến cho tâm lý của anh được thỏa mãn mà thôi.

Nhẹ nhàng đẩy hai bên ra, cuối cùng cũng thấy được cái hang động ẩn giấu ở bên trong lớp cánh hoa. Bông hoa then thùng kia, cửa động khép chặt ấy hiện lên thật mềm mại đáng yêu đập thẳng vào mắt anh. Hóa ra nó ở trong này, ẩn nấp kĩ như vậy nên chẳng trách anh tìm mãi mà không thấy. Vì phát hiện này mà anh hưng phấn không thôi, quyết định giương súng thử một lần.

“Tiểu Nhan, em chuẩn bị xong chưa?” Không thể nhịn được nữa, anh hỏi một tiếng.

Từ Nhan ngượng ngùng gật đầu, vấn đề này bảo cô mở miệng thế nào được chứ? Chẳng lẽ cô trả lời rằng cô đã chuẩn bị xong xuôi rồi, chỉ chờ anh xâm nhập à, không phải khiến cô mất mặt sao? Dưới cơn kích tình đầy mãnh liệt trong anh đèn điện mờ ảo như thế này, có nói thêm nữa cũng vô ích, chỉ cần chạm vào thân thể nhau là được rồi.

Giờ đây Lưu Vũ chưa trực tiếp đè lên người cô, mà chỉ giương súng tìm hang động ấy. Nhưng nó vẫn khép chặt, mặc dù trước đó hai người đã vượt ve nhau, nhưng dù sao vẫn là lần đầu tiên nên còn hơi căng thẳng, bởi vì thể hang động của Từ Nhan vẫn còn khép chặt như cũ.

Lưu Vũ chỉ cảm thấy trước mặt anh như là núi cao khó trèo sông sâu khó lội vậy, nhưng con đường này đối với anh mà nói nhất định phải vượt qua. Thật ra anh cũng rất căng thẳng, ai nói chỉ có phái nữ mới căng thẳng trong đêm đầu chứ, đàn ông cũng lo lắng không kém, có điều lo lắng này không giống với phái nữ mà thôi.

Căng thẳng quá mà kích động, vì thế khi nòng súng của anh chạm vào cửa động, chỉ cảm thấy đó là một loại khoái cảm muốn bản thân lên trời xuống đất, dường như nó muốn nuốt lấy toàn bộ hơi thở của anh vậy. Khoái cảm này ư, cái cảm giác khác biệt hoàn toàn với đánh trận, cho dù là đánh tay không hay dùng vũ khí cũng chẳng thể sánh bằng, chẳng trách các đồng nghiệp trong đơn vị lại say sưa bàn tán phương diện này một cách thú vị.

Nhưng khi chuẩn bị đi vào cánh cửa kia, anh mới cảm thấy rằng điều tuyệt vời nhất trên thế giới này hóa ra cũng chỉ như thế thôi ư? Tuy còn chưa đi vào nhưng anh đã cảm thấy có một dòng nước xiết bắt đầu khởi động, mỗi một dây thần kinh nhạy cảm tại cây súng lan truyền khắp cơ thể anh, cuối cùng di chuyển lên não bộ, khiến anh thư giãn.

“Vũ à, em sợ.” Vào lúc quan trọng, Từ Nhan lại có chút sợ hãi.

Nghe nói lần đầu tiên rất đau đớn, cũng không biết có phải thật hay không, nhưng có sách nói lần đầu tiên sẽ có một cảm giác thoải mái, còn có độ mẫn cảm khiến người ta lên đỉnh. Mặc dù thế, nhưng trong thâm tâm cô vẫn cảm thấy sợ hãi. Trước kia cũng vì sợ như thế này, nên mới không dám thử, người ngoài nhìn vào thì thấy cô tiên tiến hiện đại lắm, hơi bị mạnh dạn, nhưng đâu ai biết rằng đó cũng chỉ là bề ngoài mà thôi.

Trước đó cô còn chưa cảm thấy căng thẳng, nhưng khi nòng súng của Lưu Vũ nhắm thẳng vào nơi mẫn cảm thì cô không nén được nỗi lo cùng sợ hãi, cô không sợ đau nhưng cứ có cảm giác sắp mất đi thứ gì đó quý giá nhất, người ngoài cuộc không thể nào rõ.

“Đừng sợ, anh sẽ rất dịu dàng, sẽ thật nhẹ nhàng.” Lưu Vũ hứa hẹn.

Nhưng anh đâu biết, phía sau lời hứa này là áp lực lớn lao, bởi đâu ai có thể dự liệu sự dịu dàng của anh có hiệu quả giảm đau hay không.

Đạn anh đã lên nòng, lúc này cô lại muốn bỏ cuộc, sao có thể? Dù có bị cô nói không dịu dàng, không “thương hoa tiếc ngọc”, anh vẫn sẽ không tha cho cô.

“Anh Vũ à, hay là chúng mình thôi đi, sau này tìm lúc làm được không anh?” Phút chót, Từ Nhan bỗng nhiên muốn bỏ cuộc.

“Tiểu Nhan, mặc kệ bây giờ hay sau này, em vẫn cứ phải đối mặt, em không thể có tâm lý trốn tránh, em sẽ không nhát gan đúng không?” Tại thời khắc quan trọng, làm sao có thể để cô có tâm lý trốn tránh.

Thật sự anh rất muốn tiến đánh thẳng vào, có điều lần đầu tiên sinh hoạt vợ chồng của hai người rất quan trọng, liên quan đến toàn bộ sự mặn nồng sau này, anh cũng không thể nóng vội, trước hết phải làm tan rã tâm lý căng thẳng của cô mới được, bằng không sẽ càng không thành công.

Từ Nhan ngáp một cái, nói: “Không phải em sợ, em chưa từng có ý định trốn tránh, thật đó! Chỉ là em mệt lắm, rất muốn đi ngủ, hay là hôm nay chúng mình đến đây thôi được không?” Vừa rồi bị anh lấn qua lấn lại như vậy, thật sự mệt chết đi được, lại còn eo mỗi lưng đau nữa, tuyệt đối cô sẽ không thừa nhận mình sợ hãi vì căng thẳng.

“Không được.” Nói thế nào Lưu Vũ cũng không chịu thả cô đi ngủ, giữ cô lại, nói: “Vợ à, vợ yêu mến của anh, em có thể thương xót chồng em không, một lần này thôi, một lần thôi được không?” Đáng vẻ làm nũng kia, vô cùng đáng thương.

Từ Nhan cũng mềm lòng, nghe nói khi đàn ông khi ở thời điểm núi lửa hoạt động, nếu không được phun trào sẽ có hại đến thân thể, rồi còn liên quan đến sinh hoạt vợ chồng sau này của cô, nên cô không thể đùa bỡn với thân thể chồng mình được, tuy là thế nhưng hiện giờ cô mệt mỏi vô cùng, lại vì đang ốm khiến cả người đau nhức, cũng chẳng có tinh thần gì cho cam, nhưng cô thật sự không muốn Lưu Vũ kiểm chế bản thân.

“Được rồi, em đồng ý, nhưng chỉ một lần thôi đấy, lần này nếu không thành công, anh đừng nói em nhẫn tâm. Còn nữa, anh không được làm em đau, nếu không sau này em sẽ không cho anh đụng vào em nữa.” Từ Nhan không quên dặn dò thêm.

Lưu Vũ đáp lại cô là cái hôn nồng nhiệt. Lưu Vũ bây giờ càng lúc càng lấn tới, quả nhiên đàn ông về phương diện này không cần dạy cũng biết, trải qua vài lần mò mẫm, bây giờ anh đã có thể đạt đến trình độ không bắn trượt phát nào, chỉ cần một lần đã chiếm lĩnh được cả thành lũy.

Lúc này đây anh có chút chần chừ, hòng súng ma sát men theo cửa động, đi đến đâu cũng mềm mại, anh cảm thấy mình không thể chịu thêm nỗi sự tra tấn ngọt ngào này nữa rồi, nhưng khoái cảm muốn chiếm đoạt bị anh nén lại mà chỉ chậm chạp đi vào, sâu hơn nữa khẽ chạm đến tấm chắn mỏng manh. Điều này làm anh hứng thú vô cùng, anh vẫn cho rằng Từ Nhan đã mất, bởi vì bên ngoài cô trông thật cởi mở nóng bỏng, nhưng lại không nghĩ rằng chính mình có thể có được tất cả của cô, điều này làm cho anh có cảm giác thỏa mãn, sau cảm giác thỏa mãn này thì anh càng thêm yêu thương cô. Cô nhóc xinh đẹp, sao anh lại không yêu thương cho được? Khi anh đã chuẩn bị tốt mọi thứ, mới biết rằng hóa ra cô quá hoàn mỹ.

"Tiểu Nhan, anh vào đây, chuẩn bị xong chưa?" Anh lại hỏi lần nữa, bởi vì biết cô cũng là lần đầu tiên, cho nên cực kỳ cẩn thận.

"Anh có thể đừng hỏi nữa được không, muốn vào thì trực tiếp..." Từ Nhan mở miệng liền muốn kêu anh ngậm miệng lại, cho nên âm vực rất hỗn loạn, nhưng cô vừa nói được một nửa, cảm thấy phía dưới đau đến tê tái, không nhìn được hết lên: "Tên khốn kiếp nào đang đánh em đó hả? "

Lưu Vũ chỉ lo vác súng tiến vào, không hề nghĩ việc phải có cử chỉ nhẹ nhàng với cô, và lần này đã khiến Từ Nhan có cảm giác như cơ thể mình bị xé ra làm đôi, cô mắng: "Cút đi, anh muốn đâm chết em hả? Đau quá, mau đi ra!"

Lưu Vũ sợ tới mức rút ra ngay lập tức, vừa cúi xuống đã nhìn thấy phía dưới cô đang có một dòng máu không ngừng chảy ra...

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Từ Nhan chưa bao giờ nghĩ đến việc làm tình cũng khiến người ta đau đớn, nếu như sớm biết như vậy thì có đánh chết cũng không cho Lưu Vũ đụng vào mình.

Ngay sau lúc bị Lưu Vũ tiến vào, cô đã khóc thét lên, lúc ấy thật sự Lưu Vũ đã dừng lại, rồi anh khom người nhìn vết thương của cô. Nhưng cơn đau xuất phát từ bên trong thì anh coi bằng cách nào? Chỉ đến khi nhìn cô chảy rất nhiều máu, tất cả ham muốn của anh đều bị dọa trở về.

"Anh đừng chạm vào em!" Hai mắt Từ Nhan ngấn nước trừng trừng nhìn anh, nếu như anh còn cưỡng bức cô làm gì thì cô nhất định đạp xuống giường.

Giờ này Lưu Vũ còn tiếp tục giày vò Từ Nhan ư? Tuy lo làm phúc cho mình mới quan trọng, nhưng thân thể Từ Nhan càng quan trọng hơn, nhìn cô vì anh mà khóc, đã khiến anh rối loạn không thôi mất rồi.

"Để cho anh xem nào, anh không đụng vào em nữa đâu." Lưu Vũ dịu dàng an ủi, giữ chặt cặp chân cô, để tránh việc cô nổi cáu đạp anh, cúi xuống xem bên trong cô đau thế nào.

Từ Nhan bực bội, vung nắm tay đánh lên bờ vai anh, nhưng trên người anh toàn cơ bắp, chỉ khiến tay cô đau mà thôi, cô trực tiếp cắn vai anh luôn.

Lưu Vũ nhú mày, vết cắn của cô khiến anh đau đớn, nhưng so với tiếng thét đau đớn khi nãy thì nhằm nhò gì? Anh im lặng để cho cô tùy ý cắn tùy ý đá, anh cũng không giận cũng không tránh né xem xét chỗ rách bên dưới, nhưng chỉ thấy máu chảy ra từ bên trong. Chỗ đó được che giấu ở rất sâu, anh ngó cũng không thấy được gì nhiều, nhưng vấn đề là vết máu ấy thuyết phục bản thân anh rằng vết rách của cô rất nghiêm trọng. Lòng anh đau, không phải bởi vì mặt trận dễ dàng chiếm lĩnh bị phá hủy mà bởi vì người con gái anh yêu bị anh làm thành vậy.

Anh lặng lẽ chạy về phía nhà tắm, lấy ngay một chiếc khăn mặt ướt. Lúc quay về phòng ngủ, Từ Nhan đang chống người ngồi dậy một cách khó khăn, lúc này cơ thể anh chợt bén lửa bởi vì dáng ngồi hoàn hảo của cô đang hiện ra trước mặt. Nói không bị sao chắc là giả rồi, còn nói không có mơ mộng chuyện gì cũng là giả nốt, nhưng mà lúc này anh nào dám tiến tới làm cô bị thương được đâu, dù sao cũng là do anh khiến cô đau đớn tới vậy mà.

Ngồi chồm hổm trước người cô, anh rất cẩn thận nhẹ nhàng tách chân cô ra, sau đó lau hết vết máu cho cô một cách dịu dàng.

Vốn dĩ Từ Nhan đang hận động tác thô bạo của anh, nhưng vì cử chỉ dịu dàng lau đi vết máu bên dưới bây giờ, cơn giận cũng từ từ giảm đi, cũng vì cử chỉ này của anh khiến lòng cô có gì đó là lạ.

Cả đêm, Từ Nhan và Lưu Vũ nằm ngủ như thường, anh không làm gì mà chỉ ôm lấy cô thôi. Nhưng mà, anh cũng không để cô mặc quần áo vào, nhất định bắt cô trần truồng đi ngủ, đồng thời trên người anh cũng không mặc bất cứ cái gì, anh nói lý do cực kỳ chính đáng: "Tụi mình là vợ chồng, đáng lẽ ra là phải tận hưởng niềm vui vận động mạnh kia mới đúng. Nếu giờ bọn mình không làm được

được chuyện đó, vậy thì em cũng đừng nghĩ đến việc mặc quần áo vô làm chi.

Nếu cô mà phản kháng ấy à, làm gì có kết quả chứ, dù cô có phản đối kiểu nào đi chăng nữa thì anh cũng luôn có lý do ép cô phải làm. Đến cuối cùng, cô cũng để kệ anh, cơ thể cũng thôi luôn, chỉ cần anh không biến thành sói là được rồi, bởi thật sự cô nuốt không nổi khi anh cứ lăn qua rồi lăn lại như vậy đâu. Mà còn may, sau lần anh ra trận đợt đầu tiên thì không thấy anh làm gì nữa, việc này khiến lòng cô cực kỳ được an ủi.

Nhưng cô nào đâu biết, lúc nửa đêm Lưu Vũ đã từng lén lút bật dậy, rồi chạy vọt vào phòng tắm dội nước lạnh. Vì không muốn cô biết được cho nên mới lựa thời gian lúc nửa đêm. Mà bây giờ là thời điểm lạnh nhất mùa đông, tuy nhiên nhiệt độ bên trong nhà không giảm đi, hơi ẩm lan tỏa xung quanh bảo vệ, tuy vậy tới khi dội nước lạnh lên cơ thể mình, anh vẫn không chịu được mà rung mình một cái, và tất cả biến mất trong nháy mắt.

Khi về giường, Từ Nhan đang ngủ rất ngon, miệng cong lên nụ cười thỏa mãn, anh đặt nụ hôn nhẹ lên trán cô, nhưng lại bị cô xoay người đè lên. Anh cứ nghĩ cô tỉnh rồi, nhưng mắt cô vẫn đang nhắm bình thường, tới đây mới biết động tác này là vô thức. Nhưng đâu biết rằng, trong cơn mơ của Từ Nhan, cô đang cắn đang đánh anh vì giận dữ, chỉ muốn xả nỗi bức tức này ra.

Từ Nhan bị tiếng triệu tập gọi dậy, ngó sang bên cạnh thì đã không còn Lưu Vũ ở đó, cũng không biết anh đã đi đâu rồi.

Khu ký túc này của bọn họ nằm ngay phía sau chỗ làm việc, bên dưới là một sân tập, lúc này dưới đó vang lên những tiếng tập luyện inh ỏi.

Với lòng hiếu kỳ cho phép mình, cô xuống giường rồi đi đến cánh cửa sổ bên kia, nhẹ nhàng kéo bức rèm lên nhìn xuống chỗ binh sĩ, giữa đoàn binh ấy hình như loáng thoáng có một bóng người quen thuộc. Cô mở to mắt, nghĩ mình hoa mắt mà thôi, vội dụi dụi, thế rồi bóng người ấy không thấy đâu nữa, chỉ là một đội ngũ đang xếp đội hình.

Bữa sáng không phải do Lưu Vũ mang tới, mà do một anh lính cấp thấp. May thay cô đã rời giường, nếu không thì mắt mặt chết đi được.

Lưu Vũ vẫn không xuất hiện, cũng không biết bản thân có chuyện gì gấp, cô đánh răng rửa mặt ăn bữa sáng, rồi đi xuống lầu. Bộ quần áo kia là do chị Chu mang tới, còn đồ của cô thì vẫn đang phơi ngoài nắng, đêm qua Lưu Vũ mang đi giặt nhưng vẫn còn chưa khô kịp.

Từ lúc đi đường đến giờ Từ Nhan cảm thấy là lạ, giống như bị què vậy, mà cũng không giống, đi sao mà cong vẹo, cứ mỗi bước đi là bên dưới đau âm ỉ liên tục. Giờ phút này, Từ Nhan cô hận Lưu Vũ hơi bị nhiều đấy, làm cô đau đớn thế này, bộ anh không biết "thương hoa tiếc ngọc" hả? Lại còn đẩy thật mạnh nữa, dù sau đó không làm gì nhưng cũng làm cô đau khiếp đi được.

Tuy nhiên, miệng thì nói hận anh, nhưng từ lúc xuống lầu vẫn luôn tìm xem anh đang ở đâu, đi ngang qua phòng làm việc của anh, mấy anh canh gác cũng nói không có ở đây, mà ở sân tập trung huấn luyện cũng không luôn, không biết anh đi đâu rồi.

Sau lưng có người gọi cô: "Tiểu Nhan hả?"

Từ Nhan quay lại liền thấy chị Chu ở phía xa, cô vội vàng đi đến đó, nắm lấy tay chị: "Chị, cảm ơn chị đã mua quần áo cho em nhé, bây giờ tới phòng em lấy tiền trả cho chị nhé."

"Nhìn em kìa, mua có bộ đồ thì tiền bạc gì chứ? Chị không biết được kích cỡ quần áo em thế nào, đáng lẽ nên trực tiếp đến nhà lấy giúp em, nhưng nghĩ là cô em chồng của em không có ở nhà, nên mới đi mua cho em một bộ." Chị Chu kéo cô ngồi xuống tảng đá bên cạnh sân tập trung huấn luyện. "Tối hôm qua hoàn thành tốt chứ em?"

"Không tốt." Từ Nhan cũng thẳng thắn nói không tốt.

Quan hệ giữa cô và chị Chu giống như người một nhà, cho nên cũng không gặt chị Chu làm chi cho mệt.

Chị Chu hỏi úp mở: "Có phải tối hôm qua cậu ấy quá mạnh khiến em mệt phải không?"

Mặt Từ Nhan đỏ bừng, giận hờn nói: "Chị à, chị nói cái chi vậy chứ?"

Chị Chu cười cười nói: "Trước mặt chị mà còn nói dối, chị đây cũng không phải người ngoài, nói cho chị cũng đâu phải chuyện gì đáng xấu hổ đâu nào."

Từ Nhan then thùng nói: "Bọn em không có chuyện gì hết ."

"Không có chuyện gì? Nào có thể vậy chứ?" Chị Chu thật không thể tin, lúc đội trưởng Cảnh trở về báo cáo, bảo lúc ấy quần áo Lưu Vũ còn mặc ngược kia mà, đủ để chứng minh lúc ấy nhất định có chuyện lớn xảy ra rồi.

"Thật là chẳng có gì đâu chị." Từ Nhan lắc đầu.

Chị Chu liếc nhìn xuống bên dưới chân cô, ban nãy em ấy đi đường không được tự nhiên mà, không thể tin nổi: "VẬY chân em là làm sao hả? Đi đường mà nghiêng ngã đủ kiểu, em đừng có nói cho chị là em bị té từ trên giường xuống đấy nhé."

Màu đỏ trên mặt Từ Nhan kéo dài đến tận cuống cổ, thật tình rất muốn nói rằng mình bị ngã từ trên giường xuống, nhưng một đứa con nít cũng không tin nổi lời cô, thôi kệ, gật đầu nói: "Bọn em thật sự có chuyện vận động mạnh ấy, nhưng em xin thề là sau đó bọn em cái gì cũng không có làm. Anh ấy vừa thấy em kêu đau khóc thét, thì lập tức rút ra, sau đó không ham muốn em nữa. Chị à, điều em nói là thật đấy, bọn em thật sự không có chuyện gì nữa."

"Nhìn dáng vẻ hấp tấp của em đi kìa. Cái thằng Tiểu Vũ này cũng thật tốt với em, lúc gay cán ấy còn có thể phanh lại, cái đêm đó chị với ông Cảnh làm chuyện đó, mặc kệ chị có gào khóc như thế nào thì ông ấy vẫn kiên trì đến cuối, kết quả hại chị đau nguyên một tuần mới bớt cơn, lúc ấy chị còn muốn bóp chết ông ấy đi nữa kìa."

Từ Nhan nghe vậy thì sửng sốt, sau liền thề lười, đội trưởng Cảnh quả là dũng mãnh, nếu so ra thì A Vũ nhà cô dịu dàng quá rồi. Cho nên cô cũng không hận A Vũ nữa, chờ anh về sẽ khen anh chàng đáng yêu này.

Hai người phụ nữ ngồi trên tầng đá bên sân huấn luyện nói chuyện một lúc lâu, vừa nhìn mấy anh đẹp trai đang tập luyện vừa cười toe toét nói chuyện, tất cả mọi người đều quay ra nhìn các cô, nhưng hai người lại không coi đó là chuyện quan trọng, cần nói thì nói, cần cười thì cười, vậy thôi.

"Hôm nay A Vũ không biết đi đâu rồi, ở phòng làm việc cũng không có, ở sân huấn luyện cũng không có luôn." Nói xong, Từ Nhan vô ý nhắc tới Lưu Vũ.

Chị Chu trả lời nghi vấn giùm cho cô: "Tụi nó đi chạy việt dã 5km rồi em."

Việt dã... 5 km? Từ Nhan lú lẫm, trong mắt cô thì 5km kia còn khó hơn so với việc đi lên trời. Trách không được lại không tìm thấy anh ở đây, song cũng không rõ một nhân viên chính trị như anh sao lại chạy bộ nhỉ?

"Cấp trên có chỉ thị, công tác chính trị dù có nhiều cũng phải kiểm tra đánh giá, cho nên ông Cảnh mới tóm bọn họ mà “gõ”, nghe nói trong lúc kiểm tra sơ bộ thì ai cũng không được về nhà, làm đầu tàu như ông Cảnh nhà chị cũng đâu được về." Chị Chu giải đáp thắc mắc giùm cô.

Trách sao được ngày đó anh không về nhà, sau đó cũng không về được, hỏi anh thì anh không nói, chỉ bảo đây là chuyện quân sự cơ mật, nhưng chỉ kiểm tra đánh giá thôi mà, đâu phải chuyện gì quá bí mật đâu mà giấu diếm? Nhưng lúc này cô lại lo thay cho Lưu Vũ, anh rời cơ sở trong một thời gian dài như vậy, không biết có thông qua cuộc khảo sát này không nữa, chị Chu bảo việc được thăng chức hay không cũng có mối nối với cuộc kiểm tra này.

Chị Chu đột nhiên hỏi: "Tiểu Nhan, hôm nay em rảnh không?"

"Hôm nay em nghỉ, cũng không có chuyện gì. A Vũ thì không có ở đây, nên em rất rảnh."

"Đi với chị tới bệnh viện được không? Sáng nay chị có lấy que thử thai ra xét nghiệm, hình như có thai rồi, muốn đi bệnh viện kiểm tra lại thế nào."

"Mang thai? Thật hả chị? Chị à, tốt quá đi, bọn chị kết hôn nhiều năm thế mà vẫn chưa mang thai, anh rể biết không?" Từ Nhan vui vẻ như bản thân mình mang thai ấy.

Chị Chu kết hôn với đội trưởng Cảnh đã được sáu năm, nhưng chưa mang thai, nghe nói lúc đội trưởng Cảnh còn là doanh trưởng, chị từng có thai, cũng là lúc sự nghiệp chị Chu đang gầy dựng, giáo sư được đánh giá xuất sắc nhất, chị đã chọn sự nghiệp nên bỏ đứa bé đi. Lúc ấy nghĩ rằng, tuổi mình còn quá trẻ, có con cũng rất dễ, nhưng sự nghiệp cũng không thể qua loa bỏ bê chúng, kết quả nhận lấy sau lần phá thai ấy chính là chị vẫn chưa có thai lại. Bọn chị đã dùng rất nhiều biện pháp vẫn không cách nào mang thai, thậm chí dùng thụ tinh trong ống nghiệm vẫn không thành công như cũ, có lúc hai người họ cũng tính toán đi nhận nuôi một đứa trẻ cho xong. Nếu giờ đây, chị Chu chính thức mang thai, đội trưởng Cảnh nhất định sẽ rất sung sướng, anh ấy muốn có con đến phát điên lên rồi.

"Anh ấy còn chưa biết, chị chưa nói cho anh ấy. Cũng bởi vì chị bị chậm kinh, gần đây lại thích ngủ, cho nên mới lấy que thử thai ra dùng coi sao, ai ngờ kết quả cho ra hai vạch đỏ chót luôn, nhưng không dám chắc chắn nên muốn tới bệnh viện xét nghiệm lại một phen." Nét mặt chị Chu bình tĩnh vô cùng, ngược lại với vẻ sung sướng của Từ Nhan bên cạnh.

"Được, em đi với chị. Đi nào, chúng ta đi liền luôn đi." Từ Nhan cũng bất chấp việc mình đi cong đi vẹo, kéo chị Chu đi luôn.

Đến bệnh viện, Từ Nhan lo lắng còn hơn chị Chu, chị Chu thì ngược lại rất bình tĩnh ngồi đó chờ kết quả xét nghiệm chính thức. Khi đứng xếp hàng chờ kết quả xét nghiệm của chị Chu, lòng bàn tay Từ Nhan đổ đầy mồ hôi, và khi tất cả đều được xác nhận chính thức, hai người sung sướng ôm lấy nhau.

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Từ khi biết tin chị Chu mang thai, Từ Nhan cứ khùng khùng hâm hâm, tạm thời chưa trở về trạng thái bình thường làm chị Chu vừa buồn cười vừa tức giận.

Từ Nhan vẫn luôn đắm mình trong chuyện vui của chị Chu, so với người trong cuộc thì cô lại vui hơn gấp mười lần, trong khi chị Chu lại hết sức tỉnh táo, dù không nhìn ra được cái gì nhưng kỳ thực trong lòng đã sớm bay tới tiệm ăn mừng rồi.

Vùng ngoại ô không thể so với thành phố, muốn gì là mua được cái đó. Mấy cái cửa hàng tổng hợp ở ngoại thành này cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nhưng cô vẫn muốn nghiên cứu xem sau khi mang thai nên làm gì, đó là việc không thể không làm.

Cô ra ngoài mua sắm, thấy cái gì cũng muốn mua, hưng phấn hơn cả người mang thai nữa cơ.

"Chị Chu, cái giường này như thế nào? Quá dễ thương đi à." Từ Nhan vui vẻ chỉ vào chiếc giường dành cho trẻ em.

Chị Chu nhìn liếc qua tí rồi lắc đầu: "Giường trẻ em này tốt thì tốt, nhưng mắc quá em à, dù sao đứa nhỏ mới được có hai tháng, từ từ cũng được."

"Làm sao có thể từ từ được cơ chứ, dù còn tới tám tháng nữa, nhưng thời gian trôi qua nhanh lắm đấy." Từ Nhan động viên Chị

Chu mua nó.

"Nếu mua nó thì bọn mình cũng không mang về được đâu em, để lần sau anh Cảnh tới đây mua đi." Chị Chu có suy nghĩ của mình.

Hai người di chuyển sang mấy gian hàng khác, chọn đi chọn lại rất nhiều món đồ dành cho trẻ con, nhưng chỉ nhìn chứ không mua, bởi vì nếu mua thì mang về tận thành phố, không dễ dàng gì cho lắm, cho nên quyết định để đội trưởng Cảnh đến đây quyết định vậy. Không chỉ hai người phụ nữ vui sướng, có đứa bé này ở quân đội cũng đã nhắc lên làn sóng lớn rồi.

Thấy chị Chu đẹp ra vì mang thai, Từ Nhan đột nhiên cảm thấy mình cũng muốn mang thai, làm một người mẹ có thai thật sự là điều rất hạnh phúc, nhưng chuyện này cũng không vội được. Tình cảm giữa cô và Lưu Vũ còn chưa sâu đậm, chưa chuẩn bị tốt để có con với nhau, dĩ nhiên cô cũng định bụng không tránh thai, mang bầu rồi để thôi, có lẽ có em bé sẽ khiến tình cảm giữa bọn họ cải thiện chăng? Nghĩ đến đây, cô phải kiểm Lưu Vũ bàn bạc chuyện này lại mới được.

Trở lại quân doanh, đám người Lưu Vũ cũng đã tập duyệt xong xuôi. Chị Chu giả bộ bình tĩnh, mặt không đổi nhìn nhìn đội trưởng Cảnh: "Anh Cảnh, anh về đúng lúc thật đó."

"Lại làm sao rồi vợ?" Cả người đội trưởng Cảnh toàn mồ hôi bắn tũn, muốn đi tắm rửa nhưng lại thấy nét mặt của vợ mình như vậy, chẳng lẽ cô lại muốn giày vò anh?

Lưu Vũ nhìn bọn họ là lạ, kéo Từ Nhan hỏi: "Tóm lại là sao vậy em?" Mồ hôi trên người anh bay tốc vào lỗ mũi Từ Nhan, cô bịt mũi nói: "Mau đi tắm đi kìa, thúi chết đi được"

"Đều là vợ chồng, em lại ghét bỏ mùi mồ hôi trên người anh à." Nói xong, Lưu Vũ càng áp sát người vào cô, khiến Từ Nhan vội vàng chạy về kí túc xá, còn anh ở phía sau cười không ngừng.

Lúc này chị Chu đã kéo đội trưởng Cảnh đi về kí túc xá, vừa đi vừa ngượng ngùng nói: "Anh Cảnh, em có rồi."

"Có thì có, có..." Mới đầu đội trưởng Cảnh không để ý, cuối cùng đột nhiên nghĩ đến cái gì, anh trợn trừng con mắt, hỏi lại: "Em mới vừa nói cái gì? Em có?"

"Ừ, có, bác sĩ nói đã được hai tháng." Chị Chu đột nhiên ngượng ngùng, khuôn mặt thì đỏ bừng.

Đội trưởng cảnh chợt xông đến bế cô lên cao, cũng không xem xét nơi này có người hay không. Lúc này bọn họ đã đi lên cầu thang tầng một kí túc xá, bên trên thì không có nhiều người nhưng bên dưới lại có, trong sân huấn luyện cũng có người, tất cả mọi người kinh ngạc nhìn bọn họ mà nghĩ, tại sao hôm nay đội trưởng vui thế nhỉ?

Từ Nhan và Lưu Vũ đứng ở trên lầu hai nhìn xuống, mặc dù chỉ nhìn thấy bóng hình mơ hồ mà thôi, nhưng khuôn mặt Lưu Vũ vẫn hiện lên sự hâm mộ.

"Vợ yêu, chúng mình cũng sinh đi chứ nhỉ?" Lưu Vũ lại gần lỗ tai Từ Nhan nói.

"Em còn trẻ, không muốn sinh sớm đâu." Từ Nhan muốn nhìn thấy dáng vẻ nóng nảy của anh, nên trong lòng cố ý đùa giỡn chút.

"Vợ, em đâu còn trẻ đâu, cũng 30 rồi chứ bộ, còn chưa nghĩ đến nữa à? Hơn nữa anh cũng già rồi mà, hơn ba mươi rồi đấy, đồng

nghiệp cùng trang lứa của anh đã có con biết nói rồi đấy kìa." Vừa nghe thấy câu ấy, Lưu Vũ đã âm ỉc nói.

Từ Nhan dựng chân mày, trừng anh: "Anh nói cái gì? Ai già rồi? Ai không còn trẻ?"

"Vợ anh đâu có già, giống như một cô gái còn trẻ măng ấy, là chồng em già rồi, chồng em không còn trẻ nữa, em..." Lưu Vũ mặt mũi tươi cười, nịnh nọt cô.

Từ Nhan bĩu môi: "Lắm lời, cái miệng anh sao càng ngày càng dẻo dẻo thế hả? Đưa người ta tới tận trời luôn cơ đấy, nhưng bây giờ em không muốn mang thai." Cô tuy nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn suy nghĩ: thật ra thì mang thai cũng rất tốt.

Trên lầu dưới lầu có hai đôi vợ chồng, một đôi mong muốn mang thai, một đôi vì chuyện mang thai mà phát điên phát khùng, nhưng cũng thấy rõ những anh chàng quân đội đều yêu thương vợ mình.

Hôm nay Lưu Vũ dịu dàng hơn với vợ, giúp Từ Nhan bật bình nước nóng, gọi vợ yêu, nhưng thật ra mục đích như thế nào thì Từ Nhan cũng đoán được. Bởi vì ngày mai Từ Nhan phải tới thư viện làm rồi, sáng sớm phải dậy bắt xe buýt, nên trong lòng cô có chút xót xa.

"Vợ, mời em tắm." Lưu Vũ làm một động tác mời chào.

"Cả người hôi thúi thế kia kìa, anh đi tắm trước đi, em từ từ cũng được." Cô không quen mùi hôi thúi trên người Lưu Vũ, nên trêu ghẹo chồng mình một chút.

"Vậy không bằng chúng mình tắm chung đi, tắm kiểu uyên ương ấy em." Lưu Vũ chớp chớp đôi mắt ngó cô, bắn ra ánh mắt mang ý

nghĩa “Anh không ngại đâu mà’, kích thích Từ Nhan.

"Anh có thể nghiêm túc giúp em không? Ngày thường anh nghiêm trang chỉnh tề thế kia, không ngờ lại nói năng ngọt xớt." Từ Nhan ngáp ngáp, cô rất mệt, ngày hôm qua cũng đã khiến cô mệt lắm rồi, hôm nay làm sao tắm chung với anh được.

Lưu Vũ không nói lời nào mà chỉ dấn vào cô, đưa cái cơ thể đầy mùi mồ hôi vào sát người cô, rồi nói: "Vợ chồng phải cùng nhau vượt khó, mồ hôi cùng chảy, tắm cùng tắm. Em tắm hay không tắm?"

"Lưu Vũ, anh chơi đùa thế." Từ Nhan giận đến trợn mắt.

"Vợ, lúc em tức giận thực sự rất đẹp." Lưu Vũ can đảm nói thêm một câu.

"Ghét, không được chọc em, nếu không em sẽ cắn." Từ Nhan làm một động tác cắn.

Lưu Vũ vui vẻ, đưa mặt của mình tới gần: "Thật sự muốn cắn hả? Thích cắn lắm hả? Cắn mặt, rồi đến lồng ngực rồi đến..."

"Làm sao càng ngày anh càng không đứng đắn thế hả? Em hối hận gả cho anh mất rồi." Từ Nhan nhìn về phía anh.

"Hối hận không kịp nữa rồi em ơi, bạn Lưu đây cũng không có hứng trả hàng lại đâu nha, gả cho anh thì đời này em sẽ là bà Lưu." Lưu Vũ nói xong, thừa dịp cô không chú ý, đã ôm cô lên.

Từ Nhan đột nhiên bị nhấc lên, cô thét lên: "Lưu Vũ, anh làm gì đấy?"

"Ôm em đi tắm." Nói rất rõ ràng.

"Anh không thể làm như vậy, ngày hôm qua em bị thương, anh phải cho em cơ hội chữa nó chứ"

"Chúng ta đi tắm." Lưu Vũ trở nên lảm mồm.

"Lưu Vũ, anh có nghe em không? Mau bỏ em xuống."

"Chúng ta đi tắm." Anh vẫn nói câu này.

"Lưu Vũ, người ta bảo đêm đầu không được vận động mạnh, cho nên..."

"Chúng ta đi tắm." Anh lặp lại lời lúc nãy.

"Lưu Vũ..."

"Tắm..."

"..."

Từ Nhan vui đùa cùng Lưu Vũ, chuyện tắm táp này còn kích thích hơn thuốc kích thích, từ cuộc đối thoại của hai người có thể nhìn ra được.

Điều bọn họ không biết chính là, đội trưởng Cảnh và chị Chu bên kia đang thì thầm tâm sự ngọt ngào, trái ngược hẳn với bên Lưu Vũ.

Có thai và không có thai, tất nhiên là khác nhau rồi.

"Chồng, giúp em cầm khăn lông..."

"Chồng, giúp em đắp lưng..."

"Chồng..."

"Vợ, chồng em thực sự không chịu nổi."

"Chồng em nói cho anh biết một tin tức xấu."

"Cái gì?"

"Bác sĩ nói trong lúc mang thai không thể ân ái."

"..." Đội trưởng cảnh hôn mê bất tỉnh ngay lập tức.

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Giăng co cả một đêm, Từ Nhan chẳng còn chút hơi sức đâu nữa mà Lưu Vũ cũng càng đánh càng hăng. Có lẽ do rượu hoặc là tâm sự được giải quyết nên anh như được đánh máu gà, xả hàng loạt đạn vào Từ Nhan.

Từ Nhan vẫn luôn cho rằng một đêm bảy lần chỉ có trong sách, thế mà không ngờ nó xuất hiện cả trên người Lưu Vũ. Tuy không thật sự là bảy lần nhưng anh cũng cò cưa cô cả đêm, chí ít hẳn cũng ba lần chứ nhỉ? Cuối cùng, cô gập cả người lại không ngừng cầu xin anh: "Tha cho em đi anh Vũ." Nếu không phải không chịu nổi nữa, cô rất khó tưởng tượng mình sẽ có ngày cầu xin người khác, tất cả tôn nghiêm ngạo khí đều mất sạch trong biển lửa, dư lại chỉ còn là những tiếng rên rỉ thở dốc.

Mãi cho đến ba giờ sáng cô mới được ngủ theo đúng nghĩa, dính vào ngực Lưu Vũ, còn anh thì ôm cô nhẹ nhàng, không cho cô phản kháng. Mùi rượu trên người anh đáng ra sẽ làm cô mất ngủ, nhưng vì một loạt hành động lăn qua lăn lại, hoặc đã ngủi quen mùi rượu rồi nên cô không kiên trì bắt anh đi tắm. Kỳ thực rượu trong anh còn chưa tan hết, trừ khi cô dậy lau người cho anh. Nhưng đến cô đã mệt lả cả người ra rồi thì còn giúp anh lau người thế nào, cho nên đành phải chấp nhận thôi.

Gối đầu lên tay anh, Từ Nhan nằm mơ, giấc mơ ấy rất lộn xộn, nhân vật nào cũng xuất hiện, hình như đó là cảnh khi cô và mối tình

đầu chia tay nhau rất nhiều năm trước. Gương mặt mỗi tình đầu vẫn rõ ràng như ngày nào, anh ta nói với cô: "Từ Nhan, chúng ta không thể bên nhau nữa, anh không chịu nổi áp lực ấy, chia tay thôi."

Cô ở trong mơ đắm chìm bình tĩnh nhìn nét mặt thống khổ của anh ta, bình thản hỏi: "Vì sao?"

"Anh là một người bình thường, gia đình anh cũng rất bình thường, anh không thể để cha anh... Coi như chúng ta không có duyên phận, em đừng trách anh." Giọng điệu anh ta thật xót xa.

"Là ba mẹ em ép anh?" Từ Nhan trong mơ rất dịu dàng, không hề có cái tính hùng hổ dọa người như ngoài đời thực, chẳng qua trong giọng nói bình tĩnh kia vẫn làm người ta cảm giác được sự tuyệt vọng.

"Em đừng hỏi, từ hôm nay chúng ta hãy như những người xa lạ." Ánh mắt anh ta lập lòe không dám nhìn vào cô.

"Còn những lời thề của anh? Chính anh nói, tốt nghiệp xong chúng ta sẽ kết hôn, chính anh nói sẽ cho em hạnh phúc, lúc này anh quên hết rồi sao?"

"Xin lỗi, Từ Nhan, anh xin lỗi..." Trong miệng gã con trai chỉ có duy nhất câu "xin lỗi", trừ nó ra thì không còn câu nào khác.
diễn-๖๓đàn-lê-quý-๖๓đôn

Cô trong giấc mơ dõi theo những bước đi chập choạng của anh ta, sự kiên cường mạnh mẽ trong mắt biến mất, nước mắt ứa ra . Từ Nhan có thể cảm nhận được sự tổn thương khó nói ra của bản thân trong mơ, nhưng nước mắt bị cô cưỡng ép đè nén lại, đau đớn ấy như một dòng lũ lao đến, dù cô chỉ là một người đứng xem cũng

bị nó va vào khiến cả người phát run. Cô không phải chỉ đứng ngoài quan sát thôi sao, vì cái gì lại cảm nhận được sự bi thương phát ra từ nội tâm ấy?

"Tiểu Nhan, tiểu Nhan..." Một giọng nói không ngừng quanh quẩn bên tai.

Từ Nhan như hòa vào cảnh trong mơ, trái tim tổn thương đau đớn ấy khiến cô gần như khóc nức lên.

"Tiểu Nhan, em làm sao vậy?" Một vòng tay ấm áp ôm chặt cô vào lòng để cô có cảm giác an tâm.

Từ Nhan mở mắt, khuôn mặt đầy quan tâm của Lưu Vũ đập vào mi. Vì nằm mơ mà cô toát đầy mồ hôi, cả nước mắt nữa, cũng không biết mồ hôi hay nước mắt chảy ra hòa vào nhau tạo thành những giọt nước li ti khiến cô trông có vẻ mềm mại đáng yêu, bớt đi cái vẻ gương nanh múa vuốt trước kia làm lòng Lưu Vũ đau nhức.

"Em sao vậy? Có phải gặp ác mộng không?" Lưu Vũ quan tâm hỏi.

Từ Nhan không nói gì, đem khuôn mặt ngập đầy nước tựa vào ngực anh. IDtĐtLtQtĐl Nằm trong ngực anh khiến cô có cảm giác an tâm vô hình, như một con thuyền mệt mỏi đã tìm được bến đỗ của mình.

Chuyện cũ đau lòng trước kia, đã bao lâu rồi cô không nhớ tới nó? Ba năm hay là năm năm? Cô thật không ngờ tới nay lại nằm mơ thấy chuyện đáng lí ra phải quên đó rồi.

Trong ngực Lưu Vũ có mùi hương dễ chịu, không biết anh đi tắm lúc nào mà mùi rượu trên người đã được gội sạch, bây giờ chỉ còn

cảm giác tươi mát khó tả.

Lưu Vũ cũng không nói gì thêm, ôm thật chặt lấy cô, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì cả, chỉ là đau đớn mơ hồ trong tim khiến anh muốn bỏ qua cũng không bỏ qua được. Ai, than nhẹ một tiếng nhưng ngoài mặt anh cũng không lộ ra.

Từ Nhan hít thở không ngừng mà như đang hít lấy hương vị của anh. Chuyện đã qua lâu rồi mà sao trong lòng còn đau nhức thế? Ngẫm lại, nếu trước đây cô không phải vẫn nhớ tới mối tình đầu thì biết đâu cô và tiểu Triệu sẽ không chia tay? Hóa ra sâu trong tâm khảm mình vẫn chưa quên được nó, bề ngoài giả vờ như đã quên, nhưng sao lại nhớ kỹ anh ta đến vậy? Đoạn thời gian trước gặp được anh ta, nội tâm cô lại không có chút phập phồng, thậm chí khi nghe anh ta nói đã kết hôn thì cô còn chúc phúc cho họ, vậy cô còn nhớ gì nữa? Tiếc nuối thứ tình cảm đó ư? Tiếc nuối mà lại có thể để cô nhớ lâu đến vậy?

"Mọi chuyện đều đã là quá khứ, em ngủ đi, ngủ một giấc rồi sáng mai sẽ quên hết." Lưu Vũ an ủi.

Từ Nhan thấy vẻ yên bình của anh chợt xúc động, cô vòng tay qua cổ anh, dâng lên cặp môi đỏ mọng, nhẹ nhàng ngậm lấy đôi môi cương nghị kia, đồng thời nước mắt cũng bị nuốt vào.

Cô ngủ lúc nào không hay, nhưng lại bị cảm giác tê ngứa làm tỉnh, cứ tưởng con ruồi làm phiền mình nên cứ đưa tay vung vẩy. Nhưng tay cô lại bị người ta nắm lấy, mở mắt ra thì đúng lúc thấy Lưu Vũ cầm tay cô đưa tới miệng.

"Anh làm gì vậy? Mới sáng ra có để người ta ngủ không đây." Sáng sớm bị người ta cắt đứt mộng đẹp là chuyện làm cô bức nhất.

"Đồ lười, em không đi làm à?" "Đầu sỏ" kia không sợ chết tiếp tục hôn tới ngực cô.

Hai từ "đi làm" như cơn gió lạnh lọt vào tai, vốn là lười biếng hỏi một câu: "Mấy giờ rồi?" xong ngáp.

"Sắp bảy rưỡi rồi." Lưu Vũ không hề ngừng động tác hôn lên ngực cô, hàm hồ trả lời.

"Bảy rưỡi?" Toàn bộ cơn buồn ngủ của Từ Nhan bay đi hết, cô còn phải ngồi xe buýt mất một tiếng nữa mới tới, trời ơi, muộn mất rồi! Nghĩ đến đây, cô đột ngột bật dậy, không thấy Lưu Vũ đang nằm hôn trên ngực, vừa nhẩy lên đã đụng trúng phải mũi Lưu Vũ làm anh che mũi la lên: "Bà xã, có phải em ngại mũi ông xã thẳng quá không hả?"

"Đụng đau hả?" Từ Nhan xoa xoa mũi anh.

Cô ngồi dậy làm cho chấn mền trên người rớt xuống, lộ ra cơ thể xinh đẹp. Ánh mắt Lưu Vũ dán chặt vào đó, một giây sau anh liền biến thành ác lang vô mồi.

"Anh làm gì thế? Em còn phải đi làm mà?" Từ Nhan giãy dụa.

"Không vội, còn tận nửa tiếng nữa, sẽ không muộn đâu." Lưu Vũ đáp trả, động tác trên tay không chậm chút nào, vô lý con thỏ trắng, miệng thì hôn lên đôi mắt thỏ.

Giãy dụa vô hiệu, cuối cùng cô vẫn bị ăn. Lần cò cưa này cũng mất tới nửa tiếng. Tới lúc cô vội vàng rời giường thì chỉ còn cách giờ làm có một tiếng đồng hồ, khẳng định lần này cô tới trễ rồi.

Lúc này Lưu Vũ nói: "Đừng đi làm nữa, bộ dạng này của em thì đi làm thế nào được, bước đi cũng xiêu vẹo cả kìa, để anh xin nghỉ cho em."

"Anh còn mặt mũi mà nói nữa hả, đều tại anh hết, nếu không phải anh thì em sao xấu mặt thế được? Anh còn xin nghỉ cho em thì đồng nghiệp đều sẽ biết hết, đến lúc đó thể diện mất sạch. Sáng sớm mà còn muốn làm cái việc lặn qua lặn lại ấy, anh có mệt không vậy?" Ngoài miệng thì nói thế nhưng động tác mặc quần áo cũng không có dừng lại.

"Vận động trên giường là một loại vận động hài hòa, một loại vận động để xúc tiến tình cảm vợ chồng, anh thấy việc đó rất là tốt. Được rồi, đừng làm cái mặt đưa đám ấy nữa, anh đưa em tới thư viện."

Lưu Vũ nhàn nhã dùng con xe dừng sĩ của anh đưa cô tới thư viện, anh phóng thật mau, không tới một tiếng đã đưa cô tới bên dưới thư viện rồi. Từ Nhan như chạy đua nước rút phi thẳng vào thang máy, cũng chẳng kịp quan tâm chân mình còn đau hay không. Đó đúng là sức mạnh của tình yêu, biến một nhiệm vụ không thể hoàn thành thành có thể.

Nhìn cô chạy vù vào tòa nhà, Lưu Vũ nở nụ cười cưng chiều, cô gái nhỏ này luôn cho anh cảm giác về những điều không tưởng.

Lúc Từ Nhan chạy tới đơn vị cũng chỉ còn cách thời điểm đến trễ có mấy phút, may là Lưu Vũ lái xe mau, chứ không mà đến trễ thì toàn bộ thưởng chuyên cần kỳ này của cô mất sạch.

Cô vừa đến thì Tiểu Ngư tới gần mập mờ hỏi: "Thời gian qua thế nào?"

"Không có gì là thế nào cả, mệt." Cộng thêm việc bị cảm cúm phải vào bệnh viện. Từ Nhân thầm bổ thêm một câu.

"Vợ chồng gặp nhau, nhất định có không ít lời thủ thỉ, còn cả làm chuyện ngọt ngào chưa hoàn thành nữa nhỉ." Tiểu Ngự nháy mắt.

Từ Nhan ban đầu còn không thấy được nét mặt cô ấy, nghe cô ấy nói vậy cộng với cái mặt mập mờ kia liền giờ nắm đấm lên: "Đánh chết cái con bé đáng ghét kia."

Hai người trêu chọc nhau cười hi hi ha ha, mãi đến khi quản lý qua đây thì hai người lại làm bộ ngồi thẳng, vội vàng làm nhiệm vụ của mình.

Buổi trưa, cô chợt nhớ tới Giai Giai, thế là gọi cho cô ấy: "Giai Giai, em đã ăn cơm trưa chưa?"

"Còn chưa nữa chị à, em vẫn đang xếp hàng." Giai Giai ở bên kia như rất bận rộn.

"Xếp hàng? Em xếp hàng làm gì?" Từ Nhan vừa cầm hộp cơm ăn vừa hỏi.

"Tìm việc làm á, bây giờ đang treo thông báo tuyển người, thà xếp hàng hơn ăn cơm." Bên Giai Giai rất ồn ào, giọng nói rất lớn.

"Chiều em tới thư viện chỗ chị, chị có việc tìm em đây."

"Chị dâu, em còn phải xếp hàng, không có thời gian đâu."

"Không phải là tìm việc thôi sao, đến lúc đó chị dâu sắp xếp cho em. Chị thật sự có chuyện cần tìm em."

"Chị đợi em nộp đơn cho công ty này đã rồi nói, nếu em không vào được sẽ nhờ chị giúp đỡ." Giai Giai cũng có lúc cố chấp thế này.

"Vậy chị không miễn cưỡng, em nhớ xong việc thì tới tìm chị đó, chị có việc cần nhờ."

Nói chuyện một lúc rồi cúp máy, nghĩ tới chuyện muốn nói lúc đó, Từ Nhan liền cười toe.

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Cách lễ mừng năm mới chỉ còn không đến một tháng, Từ Nhan vẫn luôn vội vàng đến điên cuồng.

Kể từ sau cú điện thoại kia, Giai Giai đã không có tin tức, Từ Nhan gọi cho cô cũng không được. Từ Nhan nghĩ, nhất định là cô vội tham dự việc tuyển dụng. Giai Giai tốt nghiệp chuyên ngành ngoại ngữ, học tiếng Anh, lại đồng thời thi tiếng Pháp, học vị thứ hai cũng là Human Resource chuyên nghiệp. Đối với cô gái này, Từ Nhan đánh giá rất cao, là một nhân tài hiếm có, trừ lần đầu tiên gặp cô ấy, cả hai có chút tranh luận làm cho cô tức giận, thật ra thì không tìm ra được chút khuyết điểm nào ở cô gái này. Tính tình hướng ngoại, hoạt bát hiếu động, đồng thời lại rất thân thiện.

Cô nghĩ tới doanh trưởng Cao. Nghe Lưu Vũ nói, doanh trưởng Cao hết sức ưu tú, tuổi còn trẻ đã làm doanh trưởng rồi, thật sự là cô có ý nghĩ muốn đem hấn giải quyết, nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, thế nào cô cũng phải giúp Giai Giai có được người này. Lưu Vũ đã từng nói cô như thế thật là hồ đồ, ngộ nhỡ người ta có bạn gái rồi thì làm thế nào? Vì cái vấn đề này, cô đã từng hỏi doanh trưởng trên bàn rượu là đã có bạn gái chưa? Cao doanh trưởng mặc dù trên mặt cũng không có nụ cười, nhưng vẫn là đang hoàng trả lời cô: "Chị dâu, người như tôi làm sao có thể sẽ có bạn gái được? Đến nay vẫn độc thân."

Trong lúc đó, Lưu Vũ gọi điện thoại tới, nói hôm nay về nhà. Chuyện này thật ra thì khiến Từ Nhan vừa mừng vừa sợ. Vui chính là, hai người tân hôn, là nên phải có thời gian nhiều một chút, nhưng mà kỳ quái là anh rể đoàn trưởng tại sao lại thả người. Buồn vì tính tình Lưu Vũ, nhất định sẽ liên tiếp ăn thịt, cô sợ mình không chịu nổi.

Giai Giai vẫn chưa trở về, cũng không biết việc tuyển dụng thế nào nữa. Lần trước cô và Giai Giai bận rộn làm cơm đến chạng vạng tối, mặc dù sau đó đều là Giai Giai làm, nhưng mà cô cũng góp sức, kết quả là Lưu Vũ sửng sốt, lần này, nhất định cô phải học nấu một ít món ăn. Lần này cô nghĩ tới Đồng Diệp, là chị dâu tương lai. Đồng Diệp và anh trai cũng sắp kết hôn, bây giờ tình cảm không được tốt, trước kia lúc cô chưa kết hôn, luôn đến nhà Đồng Diệp ăn cơm, khi lúc anh trai trở về cũng biết nấu cơm, cô là dạng ăn không uống không, bị anh trai ghét bỏ, nói cô lập gia đình sẽ bị nhà chồng ghét bỏ đến chết. Lúc ấy cô không muốn nghĩ nhiều như vậy, kết hôn còn không phải như vậy, nhưng là người này, trước sau kết hôn lại có biến hóa.

Cô bấm một dãy số gọi cho Đồng Diệp: "Đồng Diệp, bây giờ cô có bận rộn không?" Cô vẫn luôn gọi Đồng Diệp bằng tên, mặc dù đối phương là chị dâu tương lai của mình, nhưng mà dù sao cũng là bạn học, để cho cô mở miệng gọi chị dâu thật đúng là không quen.

"Vội, ở bên ngoài phỏng vấn đấy." âm thanh buồn buồn của Đồng Diệp truyền đến, điện thoại bên kia rất ồn ào, giống như đang tranh chấp cái gì.

Đồng Diệp là một ký giả, mặc dù cô xem như nhu nhược, nhưng mà trong nghiệp vụ đúng là một tay cao thủ, điều này làm cho Từ Nhan cũng bội phục. Trong lòng đang suy nghĩ, thấy vậy lần này cô

không có cách học nấu ăn rồi, nghĩ tới khi tan việc về nhà lại gọi điện thoại cho Giai Giai, nhìn cô giúp xong không có, thực là bất đắc dĩ được sẽ để cho cá nhỏ theo cô cùng đi siêu thị.

Còn có nửa tiếng là tan việc, công việc cũng bận rộn không sai biệt lắm, mượn sách và trả sách cũng lục tục đi được không sai biệt lắm. Cô sửa sang lại tài liệu, nghĩ tới nên gọi điện thoại cho Giai Giai rồi, đang muốn quay số điện thoại, điện thoại di động lại đột nhiên vang lên, vừa nhìn mã số là Lưu Vũ gọi tới.

"Bà xã, em tan việc đừng gấp gấp về nhà, ông xã tới đón em. "

Lúc cúp điện thoại, Từ Nhan giống như còn trong mộng. Đánh xuống đầu, cảm giác là mình suy nghĩ nhiều, Lưu Vũ thì không thể tới đón cô sao? Tiếp đến sửa sang lại ban đồ, nghĩ tới còn chưa có gọi điện thoại cho Giai Giai, liền vội vàng gọi đi: "Giai Giai, hiện tại có rảnh không?"

"Chị dâu, hôm nay em không về ăn cơm, có việc gấp, chị ăn trước đi." Nói xong liền tắt điện thoại.

Từ Nhan trầm mặc nhìn điện thoại không nói, có một cảm giác ngạc nhiên, hôm nay Giai Giai thế nào? Nói phải tuyển dụng, bây giờ có lẽ đã xong, cô ấy đang làm gì? Bên kia giống như không có âm thanh huyền ảo, ngược lại là nghe được tiếng nhạc, cô không phải đi tuyển dụng sao? Thần bí như vậy, đây là muốn làm cái gì?

Giai Giai này, lúc cô có chuyện muốn tìm cô ấy, lại chạy trốn không còn hình bóng, bình thường rồi lại ở trước mặt cô lắc lư.

Nhưng là hôm nay điện thoại hình như đặc biệt nhiều, cô còn chưa có tan việc, liền lại nhận được một cú điện thoại, là mẹ của

Đồng Diệp gọi tới, trong điện thoại bà khóc: "A Nhan, con qua với ta được không, Đồng Diệp bị người ta đánh."

"Cái gì? Chuyện gì xảy ra? Mẹ Đồng đừng khóc, con lập tức tới đó." Từ Nhan vội vàng cúp điện thoại, cũng không kịp nhìn bây giờ còn chưa có đến giờ tan việc, cùng đồng nghiệp nói một tiếng, liền về sớm rồi.

Mới vừa lúc xuống lầu, liền thấy Lưu Vũ chờ ở trước lầu, hắn đang đứng ở xe bên hút thuốc. Cô vẫn cho là hắn sẽ không hút thuốc lá, nhờ như vậy tự động cho là rồi, đây là lần đầu tiên cô nhìn đến dáng vẻ hút thuốc lá của hắn, lại mê người như vậy.

yDrĐcLnQsĐt Chỉ là cô không thích đàn ông hút thuốc lá, bởi vì khi còn bé cô dị ứng với khói, lớn lên cũng vẫn cho rằng mình dị ứng với khói, chỉ là cô không có nghe thấy mùi thuốc lá trên người anh, cho là anh không hút mà thôi.

Hắn vừa nhìn thấy cô đi xuống, vội vàng bấm rút khói, nghênh đón nói: "Sao tan việc sớm như vậy, anh cho là em còn phải chờ mấy phút đấy." Trên mặt có chút lúng túng.

Từ Nhan đã không có thời gian đi chú ý đến vấn đề hắn hút thuốc lá, cũng không còn thời gian đi theo anh ghét cái vấn đề này, bây giờ cô nhanh chóng nói là Đồng Diệp ở bệnh viện, cũng không dài dòng với anh, trực tiếp nhảy lên xe nói: "Mau lái xe, đến bệnh viện thành phố!"

Lúc chạy tới bệnh viện, Đồng Diệp đã tỉnh lại rồi, mẹ Đồng đang ôm cô khóc. Cũng ở trong bệnh viện, Từ Nhan gặp một người mà cô không muốn gặp lại, đó chính là Trịnh duệ, người đàn ông này cùng anh trai cô tranh giành phụ nữ, chính là cùng nàng không hề chung đái thiên thù.

"Thì sao, Tiểu Nhan?" Lưu Vũ vừa nhìn từ nhan nét mặt thì không đúng, vội vàng kéo lại nàng.

"A Vũ, ta không muốn nhìn thấy người đàn ông này, xin hấn đi ra ngoài, nếu không ta sẽ ‘ tự mình ’ đuổi người." Nàng cắn răng nghiến lợi nói xong, cố ý tăng thêm "Tự mình" hai chữ.

Lưu Vũ hiểu rõ tính tình của Từ Nhan, biết lúc này cô muốn nổi đóa rồi, sẽ không ngăn lại, hậu quả có thể không tưởng tượng nổi, liền ôm lấy cô nói: "Tiểu Nhan, đừng nóng giận, đây là trong bệnh viện, phải tỉnh táo, biết không?"

Từ Nhan giận đến đâu muốn mạo yên, chỉ vào Trịnh Duệ mắng: "Cậu biết không? Người này đã từng nhục nhã Đồng Diệp, tôi hận không ăn được thịt của hấn uống máu của hấn." Cô rất thẳng tính, có cái gì liền nói cái đó.

Lúc này mẹ Đồng nhìn về phía này, trong mắt có nghi ngờ cùng thắc mắc.

Lúc này, mặt mũi Trịnh Duệ lại tràn đầy tươi cười: "Từ tiểu thư, chúng ta có hiểu lầm phải không?"

Từ Nhan mắng: "Hiểu lầm cái con mẹ cậu! Tôi tận mắt nhìn thấy, cậu còn muốn chống chế, ban đầu tôi nên đá cho cậu thành thái giám!"

"Các người đừng cãi nhau nữa." Vẫn không lên tiếng như Đồng Diệp cuối cùng vẫn phải nói, tâm tình của cô thật tệ, nhìn Trịnh Duệ nói, "Anh có thể đi được rồi, nơi này có mẹ tôi cùng chị ấy chăm sóc tôi, anh rất bận, nên đi đi ."

"Đồng Diệp cũng bảo cậu cắt đi rồi, cậu còn chưa cắt, có phải muốn tôi đuổi cậu không?" Giọng nói Từ Nhan rất hung hăng.

Cũng khó trách Từ Nhan sẽ tức giận, việc Trịnh Duệ đuổi theo Đồng Diệp còn chưa tính, ban đầu còn có mưu đồ bất chính đối với Đồng Diệp, sau đó bị cô dùng giày cao gót đá, thiếu chút nữa thì đá trúng gốc rễ nhà hần, cho nên đối với hần chỉ là thù hận. Đồng Diệp là cô gái của anh trai cô, bất cứ ai cũng đừng mơ động vào, chứ đừng nói là có ý đồ cợt nhả.

Trịnh Duệ tốt bụng khuyên Đồng Diệp mấy câu, rồi rời đi, nhưng lúc đi qua Từ Nhan, nói một câu: "Chưa từng thấy người phụ nữ nào hung dữ như vậy, người nào cưới cô chắc xui xẻo lắm đây." Lúc nói câu này, chẳng những hướng về phía Từ Nhan, cũng khiến trong lòng Lưu Vũ có chút không vui.

"Còn nói nữa, có tin tôi đánh cậu hay không!" Từ Nhan nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Trịnh Duệ tránh được quả đấm của cô, số của hần và Từ Nhan không hợp nhau, lần đầu tiên gặp mặt đã động tay động chân. Nhưng lúc hần đi ra từ phòng bệnh, đã nghe thấy Đồng Diệp đứng ở phía sau nhỏ giọng cảm ơn: "Trịnh Duệ, cảm ơn anh. " Giọng nói rất nhẹ, nhưng mà khi vào tai hần thì không biết là vui hay buồn.

Lúc này mẹ Đồng lên tiếng: "A Nhan, con là con gái, sao lại nói chuyện xông xáo như vậy, đúng không, tiểu Lưu?"

Lưu Vũ mỉm cười: "Dì nói đúng lắm, thật ra thì Tiểu Nhan không có ác ý, chỉ là tính tình cô ấy hơi chính trực thôi ạ."

Từ Nhan cũng không đồng ý, phản đối: "Mẹ Đồng, mẹ nói oan cho con rồi. Tên họ Trịnh kia chẳng có gì tốt đẹp cả, lúc hấn . . . . .". Cô đang định nói cho mẹ Đồng biết những truyện ác độc của Trịnh Duệ, lại nhìn thấy ánh mắt của Đồng Diệp, cánh tay của cô cũng bị Lưu Vũ giữ chặt, ý bảo cô không nên nói lung tung. Suy nghĩ một chút, lời cô muốn nói, cô không nói ra nữa .

"Tiểu Nhan, đừng nói Tiểu Duệ như vậy, đứa nhỏ này tốt vô cùng, dì nhìn nó lớn lên từ nhỏ mà." Mẹ Đồng không nghĩ nhiều như vậy, ở trong mắt bà Trịnh Duệ và Từ Nhan đều giống như những đứa con của bà.

Từ Nhan hiểu ánh mắt của Đồng Diệp, cũng sẽ không nói chuyện của Trịnh Duệ, dù sao mẹ Đồng cũng có ấn tượng rất tốt đối với Trịnh Duệ, nếu như cô nói ra, thật sự có thể đảo ngược tình thế. Cô ngồi cạnh giường Đồng Diệp, thấy mặt cô bị thương, sưng vù, trên đầu quấn băng gạc, quan tâm hỏi: "Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Ai khiến cô bị thương như thế này?"

"Là lúc tôi phỏng vấn, bị người dân đánh. Chỉ là khiến Trịnh Duệ chịu khổ, nếu không có hấn, không chừng lúc này tôi đã chết rồi." Nghĩ đến hoàn cảnh lúc ấy, Đồng Diệp cảm thấy thật đáng sợ.

Vừa nghe đến tên Trịnh Duệ, Từ Nhan liên kêu dừng, mắt tròn trảng.

Mặc dù Đồng Diệp bị thương không nhẹ, nhưng là cũng không quá nghiêm trọng, chỉ là có chút dọa người. Từ Nhan nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy không nên nói cho anh trai, đối với anh trai, Đồng Diệp chính là bảo bối, có thể sẽ nổi khùng lên. Ngày Đồng Diệp ra viện, lúc đó trời đã tối, nhưng mọi người đều chưa ăn cơm.

"Đi, đến nhà đi ăn cơm, dì xuống bếp." Mẹ Đồng mời hai người.

"Dì, dì cũng đừng về nhà ăn, hay là bốn người chúng ta tìm chỗ nào ăn đi, hôm nay con mời." Lưu Vũ lại nói.

"Đúng vậy, mẹ Đồng, về nhà , mẹ còn phải nấu cơm, hay là chúng ta tìm một chỗ nào đó ăn đi, giờ lại trễ như vậy, cũng đừng về nhà ăn." Từ Nhan hưởng ứng lời của Lưu Vũ.

Nói là tùy tiện tìm một chỗ, thật ra cũng không phải là tùy tiện, dù không phải nơi sang trọng, nhưng cũng là nơi nổi tiếng của thành phố về hải sản. Thành phố N là một thành phố ven biển, thứ khác ở nơi này thì không có, riêng hải sản thì vô cùng phong phú, tươi đẹp. Hải sản thành vị của thành thị, bên trong có rất nhiều nhà hàng hải sản xa hoa, cao cấp, tài nấu nướng cũng đều là tốt nhất . Nhưng bọn họ nghĩ Đồng Diệp vừa bị thương, không ăn được hải sản, dù sao thì hải sản cũng không tốt đối với vết thương. Cho nên lúc chọn món ăn, đều nghĩ cho Đồng Diệp, chẳng những gọi hải sản, cũng gọi những món ăn khác.

Ăn bữa cơm này tốn không ít thời gian. Sau khi ăn xong, Lưu Vũ lái xe đưa mẹ con Đồng Diệp về nhà trước. Lưu Vũ suy nghĩ chu đáo lại nhiệt tình, dịu dàng khiến mẹ Đồng tương đối hài lòng, khen Từ Nhan được gả cho người chồng tốt.

Mẹ Đồng khích lệ, khiến Từ Nhan rất vui, trong lòng ngọt ngào, ai bảo cô gả cho một ông chồng tốt chứ? Ngồi trên xe Lưu Vũ, ngồi ở chỗ cạnh tài xế, cô không muốn nhúc nhích, bởi vì ăn quá no, cô phải tiêu hóa một chút đã.

Ngồi bên cạnh, Lưu Vũ thấy vậy, trên mặt anh nở nụ cười, liền nghiêng người sang muốn hôn cô, lại bị Từ Nhan giơ tay ngăn lại,

cô nhắm mắt lại, nói: "Lái xe của anh cho tốt đi, tính mạng của em đặt trên tay anh đấy."

Lưu Vũ cười ha ha, đạp cần ga, đi với tốc độ nhanh hơn, trong lòng anh chỉ muốn nhanh chóng về đến nhà, để có thể ân ái với bảo bối của mình, làm tất cả những chuyện của vợ chồng.

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Lưu Vũ rất khó được về nhà, bởi vì khoảng thời gian này anh đang đi kiểm tra, nhưng việc anh về nhà lần này lại nằm trong dự liệu của cô, bởi vì cô biết tính tình Lưu Vũ, tân hôn của bọn họ, nhất định anh sẽ tìm cách để trở về.

Lưu Vũ nghiêm túc ngồi lái xe, Từ Nhan ngồi bên cạnh, nhắm mắt làm bộ như đang ngủ, thật ra thì ánh mắt kia hơi mở, lảng lảng nhìn gò má của anh. Đây là lần đầu tiên cô nhìn anh như vậy, lần đầu tiên nhìn anh trong trạng thái như vậy. Đột nhiên cô phát hiện ra anh không bình dị như cô vẫn nghĩ, mà dáng vẻ của anh xuất sắc cuốn hút mê người.

Lưu Vũ cũng không phải rất tuấn tú, nhưng lại có sức hấp dẫn trí mạng. Đặc biệt là ánh mắt dịu dàng, mỗi khi anh chăm chú nhìn người khác, luôn ấm áp giống như ánh nắng.

Tục ngữ nói, người đàn ông đang lái xe là đẹp trai nhất, lúc này Lưu Vũ có một vẻ thu hút không diễn tả nổi, trái tim cô nảy lên giống như bị điện giật

"Làm gì mà em nhìn anh ghê thế?" Lưu Vũ đột nhiên quay đầu lại nhìn cô.

Tiếng nói bất thành lời, thiếu chút nữa hù dọa hồn của Từ Nhan bay mất. Cô cho là mình giả vờ ngủ như vậy anh sẽ không chú ý tới, làm sao biết được mặc dù anh đang chuyên chú lái xe, tưởng như

không nhìn sang bên này, kì thực mỗi cử động của cô đều không thoát khỏi đôi mắt của anh.

"Ai thèm nhìn anh, đáng ghét, anh chuyên tâm lái xe đi, đừng có nhìn em nữa." Từ Nhan hơi lúng túng, đỏ mặt lườm anh.

Ngoài cửa xe, ánh đèn màu về đêm rực rỡ, ánh sáng mờ mờ chiếu vào khuôn mặt của Từ Nhan, che giấu đi toàn bộ nét sắc nhọn của cô, chỉ còn lại vẻ nhu hòa mà duyên dáng, trong lòng anh tràn đầy cảm giác hạnh phúc. Không nén nổi lòng mình, anh dừng xe lại ở ven đường, chậm rãi đưa thân thể tới gần.

Từ Nhan nhẹ nhàng tựa vào ghế phụ, cô giống như là đã ngủ thiếp đi, nhưng mà hàng mi lại không ngừng run rẩy.

Lưu Vũ dướn người lên hôn vào hàng mi đang run rẩy của cô. Khi nụ hôn đáp xuống, cô cũng không nhúc nhích, nhưng rõ ràng thân thể đã cứng ngắc.

Đột nhiên anh nổi hứng thú muốn trêu đùa, muốn nhìn xem cô có thể giả bộ ngủ đến lúc nào, cũng không buồn để ý lúc này đang ở trên đường cái, cũng không quan tâm quãng đường này có cho dừng xe hay không, anh vẫn cứ nghiêng người như vậy mà hôn cô. Cảm thấy thân thể cô cứng ngắc, sau đó lại có một chút run rẩy, vừa hôn môi tay anh cũng với lên ngực của cô.

Lúc này Từ Nhan càng thở dồn dập, bởi vì sự áp sát của anh, anh vừa vuốt ve vừa hôn, khiến trái tim cô đập rất nhanh.

Cô càng giả bộ ngủ, anh càng hôn nhiều hơn. Ngay trên đường lớn hôn vợ của mình, đó cũng là một kiểu kích thích, một kiểu hứng

thú rất hoang dã, cái loại cảm giác lo lắng bị bắt bị tổn thương bao trùm, càng khiến cho toàn thân anh đầy hưng phấn.

Rốt cuộc Từ Nhan cũng không giả vờ ngủ được nữa, cô không có bất cứ cử động nào, anh càng đi xuống tìm tòi hứng thú nghiên cứu. Anh và cô thân thiết, cô không phản đối, nhưng mà bây giờ đang ở trên đường, ngay trong chiếc xe quân sự này, cô có một cảm xấu hổ, ngộ nhỡ bị người ta phát hiện thì làm thế nào?

Cô giả bộ thức giấc, mở mắt nhìn anh, thở hổn hển hỏi: "Anh đang làm gì thế?"

"Bà xã, đã thức rồi hả?" Lưu Vũ nhìn cô với vẻ mặt mờ ám.

"Anh nằm bò trên người em làm gì? Sao không chú ý lái xe cho tốt đi?" Từ Nhan giả bộ tức giận hỏi.

"Bà xã đang nằm ở bên cạnh thế này, bảo ông xã làm sao chịu được? Bà xã, về sau hàng ngày anh đều về nhà có được hay không?" Lưu Vũ dùng sức hôn lên mặt của cô hỏi.

"Sao anh không mở cửa xe ra?" Từ Nhan trừng mắt.

Lưu Vũ lại có cảm giác không muốn dừng tay chút nào, cô lại muốn đẩy anh ra, phê bình: "Xem ra anh đã say thật rồi, đã uống rượu thì đừng lái xe, để cho em lái xe thôi. Anh đã thích cái ghế phụ này như vậy, em liền cho anh rồi."

Nhưng mà Lưu Vũ cũng không dễ dàng buông tha cô như vậy. Anh lại thích thú kiểu chơi đùa thế này, hơn nữa như vậy cũng rất kích thích.

"A Vũ, anh làm gì đấy? Đây là trên đường lớn, anh điên rồi? Đừng quên anh là quân nhân, ngộ nhớ làm cho người ta . . . . ."

Nói được nửa câu, miệng đã bị người khác chặn lại.

Hiện tại, Từ Nhan càng ngày càng cảm thấy Lưu Vũ trở nên bí ối, lại dám ở trong xe trên đường lớn động tay động chân với cô. Mặc dù bọn họ là vợ chồng, nhưng ngộ nhớ bị người ta bắt gặp thì làm thế nào? Hơn nữa lại còn là quân đội, mặc dù trên người anh không mặc quân trang, nhưng chỉ nhìn một cái cũng biết là một quân nhân, cho nên trong lòng cô rất lo lắng.

Lúc mới đầu đúng là Lưu Vũ có ý muốn vui đùa, kết quả về sau lại trở nên biến đổi, hơi thở của anh cũng nặng thêm. Ở trong xe hôn môi cảm giác không thoải mái, bởi vì xe được cấu tạo đặc biệt, người chỉ có thể nằm nghiêng ở trên ghế. Lúc này anh nghiêng người sang, thân thể cũng nghiêng theo, rất không thoải mái, nhưng lại rất kích thích, còn sự căng thẳng lo sợ bị phát hiện, ngược lại khiến hai người cực kỳ rung động. Cái này giống như hai người đi dã ngoại, trong lòng lo lắng có người tới đây, nhưng lại không nhìn được kích thích, làm cho người ta hết sức hưởng thụ loại khoái cảm kia.

"Không sợ, đây là xe quân đội, bọn họ sẽ không kiểm tra." Lưu Vũ ngậm môi của cô, vừa hôn vừa trả lời.

Lúc mới bắt đầu Từ Nhan còn hết sức phản kháng, bởi vì trong lòng sợ bên ngoài có người đi tới, nhưng khi anh hôn vào đôi môi, cô bắt đầu hòa hợp dần, sức phản kháng cũng ít đi, giãy giụa cũng biến thành rên rỉ.

Thật ra thì trải nghiệm ở trong xe, đó không hẳn không phải là một chuyện tốt.

Hai người cũng động tình, một người bắt đầu cười giỡn hững hờ, một người ỡm ờ, cuối cùng cũng không chịu nổi cái loại kích thích đó, bắt đầu thở dốc, bắt đầu rên rỉ.

Không biết từ lúc nào tay của Lưu Vũ đã tiến vào trong quần Từ Nhan rồi. Trong xe có máy điều hòa không khí, nên vào trong xe một lúc, Từ Nhan đã cởi áo khoác ngoài ra, lúc này trên người của cô chỉ có bộ đồng phục làm việc gồm áo sơ mi cộng thêm một cái quần thời trang, quần áo cũng không tính là quá dày nhưng cũng không tính là quá mỏng. Tay của anh đã từ từ cởi các nút trên quần áo của cô, tay cũng đã đi vào bên trong, xoa nhẹ nơi quần lót của cô.

"Đừng, A Vũ, có người . . . . ." Hai tay của Từ Nhan bắt lấy cổ áo của hắn, khẩn trương nhìn bên ngoài.

Lưu Vũ không hề trả lời cô, mà dùng hành động trực tiếp để trả lời. Bây giờ thân thể Từ Nhan đã không chịu nổi bởi Lưu Vũ giờ trò kích thích như vậy, thân thể cô đặc biệt nhạy cảm, trước kia cô cũng không biết thân thể mình có nhiều chỗ nhạy cảm như thế, nhưng kể từ sau khi gặp gỡ Lưu Vũ, chính xác mà nói phải là sau khi hai người xảy ra quan hệ, thân thể của cô liền bắt đầu nhạy cảm. Có lúc trong lòng không nghĩ, nhưng khi bị anh kích thích như vậy, kết quả là thân thể giống như chiếc bánh mìn mềm, bắt đầu trở nên mềm rồi.

"Anh Tiểu Vũ . . . . ." Ý thức của Từ Nhan từ từ biến mất.

Mỗi lần Từ Nhan bị Tiểu Vũ ăn, cũng là lúc cô ý loạn tình mê, lúc này Lưu Vũ đặc biệt hưởng thụ cách xưng hô này, mỗi lần như vậy cũng có thể đặc biệt kích tình.

Lưu Vũ đem thân thể Từ Nhan bế lên, để cho cô giạng hai chân ở giữa cổ mình.

"Cốc cốc cốc . . . . ." Đột nhiên, ngoài cửa xe vang lên một tiếng gõ cửa sổ.

Lưu Vũ và Từ Nhan còn đang trong sự kích tình, hình như không nghe thấy tiếng gõ cửa sổ đó.

Âm thanh kia lớn dần, lần này Từ Nhan nghe được, cô mơ mơ màng màng nghe được tiếng gõ bên ngoài cửa sổ. Ngẩng đầu, lại thấy ở ngoài xe có một người đang đứng, từ bên trong xe có thể nhìn ra bên ngoài, nhưng từ bên ngoài lại có thể thấy bên trong, cho nên vừa thấy bóng người này thì cô sợ hết hồn, tất cả kích thích cũng liền mất ráo.

"A Vũ, có người bên ngoài." Cô nhỏ giọng gọi hẩn.

"Đừng quản bọn họ, bọn họ không quản lý xe quân đội." Lưu Vũ không vui vì chuyện tốt bị cắt ngang.

"Không quản lý xe quân sự không có nghĩa là bọn họ không được hỏi han, chúng ta dừng xe ở ven đường, làm ra những loại chuyện này, thì người ta có lý do để hỏi. Đừng làm rộn, tốt nhất anh lái xe đi, nếu như anh cảm thấy mệt mỏi, thì để cho em lái xe."

Phía ngoài vẫn tiếp tục gõ cửa sổ, nếu không mở cửa xe có thể không bỏ qua.

Lưu Vũ trong lòng tức giận, cởi áo khoác phủ thêm cho Từ Nhan, ấn cô ngã ở trên ghế, nhẹ giọng nói: "Ngủ một chút đi, em cũng mệt mỏi, đợi đến nhà anh sẽ gọi em." Tiếp đó hạ cửa sổ xe xuống, trừng mắt về phía người bên ngoài.

Đó là một cảnh sát giao thông trung niên, đứng ở ngoài cửa sổ lễ phép nhìn hắt, chào theo kiểu nhà binh, nói: "Ngài khỏe chứ, nơi này không thể dừng xe, cho nên . . . . ." Nói xong, liếc nhìn vào trong, thấy được một bộ quân trang được khoác lên trên người một người, muốn nhìn lại rõ ràng, lại bị Lưu Vũ chặn lại.

Tiếng của Lưu Vũ không lạnh nhưng lại không nhiệt tình, anh kéo cửa sổ xe đến ngang miệng, hỏi vị cảnh sát giao thông: "Là vì chuyện này sao?"

"Đúng, thật sự thật xin lỗi, nơi này không thể dừng xe." Cảnh sát giao thông cũng coi như công tư phân minh.

Lưu Vũ chào theo nghi thức quân đội, rồi cuộc từ từ lái xe đi . Lúc này, Lưu Vũ không định tiếp tục chuyện này nọ với Từ Nhan nữa, dù sao bọn họ đang ở trên xe, sợ lúc ngừng lại lại có cảnh sát giao thông tới ngăn cản, liền dẹp suy nghĩ ấy xuống phóng xe chạy thẳng.

"Không biết Giai Giai đang làm cái gì, điện thoại vẫn không gọi được... rồi cuộc cũng phải có quan hệ mới xong...lại còn có vẻ công việc rất bận rộn nữa chứ." Từ Nhan vừa nhắm mắt vừa lên tiếng.

"Chuyện gì vậy?"

"Cụ thể không rõ ràng lắm, giống như trước nói đã bị loại thông báo tuyển dụng, sau lại nói đã được tuyển dụng, hơn nữa lúc ấy rất trẻ rồi, cũng không biết đang bận rộn gì, nói chúng ta không cần chờ cô ấy về nhà. Em sợ đứa nhỏ này chưa quen cuộc sống ở thành phố N, bị người ta bắt nạt." Từ Nhan giọng nói rất nhẹ, thật không còn chút hăng hái nào của trước kia.

Lưu Vũ lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại của Giai Giai, nhưng mà bên kia vẫn không ai nhận. Anh đóng điện thoại, suy nghĩ một chút, lại tiếp tục gọi, vẫn như cũ, không ai nhận.

"Tiểu nha đầu này, đang làm gì?" Lưu Vũ vừa vội vừa phát cáu, lại nhấn một tin nhắn, tin nhắn rất đơn giản, đại khái nói là “cô nhận được tin nhắn nhanh chóng gọi điện thoại lại”.

Đối với cô em gái này, anh luôn không yên tâm, thật ra thì cũng không cần lo lắng lắm, dù sao cô ấy không còn là một đứa trẻ, cô làm việc rất có đúng mực, nhưng là dù sao thành phố N này cũng hoàn toàn xa lạ với cô, giống như Từ Nhan nói, không thể không lo lắng cho cô.

Anh tăng tốc, chiếc xe giống như viên đạn vọt ra khỏi nòng súng vậy.

Lúc về đến nhà, Giai Giai cũng chưa trở về. Lúc này hai người cũng nóng ruột, chỉ sợ Giai Giai có chuyện gì xảy ra, lúc này Lưu Vũ đã định gọi điện thoại cho đồng nghiệp đã chuyển ngành về tại Cục điều khiển ở thành phố để nhờ hỗ trợ.

Từ Nhan lại gọi điện thoại cho Giai Giai lần nữa, nói thật bây giờ Giai Giai làm cho cô lo lắng. Lần này điện thoại kết nối được, có người nhận, Từ Nhan ở trong điện thoại hỏi cô: "Em ở đâu vậy? Vì sao lại không nhận điện thoại?"

"Chị dâu, em đã về đến nhà rồi." Bên kia truyền đến tiếng Giai Giai, còn nghe tiếng động nữa, xung quanh hình như là nơi có rất nhiều xe, bởi vì cô nghe được tiếng còi xe hơi, còi xe máy nữa. Sau đó che di động lại, hướng về phía Lưu Vũ nói: "A Vũ, đừng có gấp, đã liên lạc được với Giai Giai rồi".

Lưu Vũ chợt quay đầu lại, tắt điện thoại trên tay mình, không nói một tiếng nào, người đã xông đến chỗ Từ Nhan giành lấy điện thoại di động trong tay cô, hướng về phía điện thoại nói lớn: "Giai Giai, đã xảy ra chuyện gì? Em đang làm gì vậy hả? Có biết anh và chị dâu em đang rất lo lắng hay không?"

"Anh, em đang ở dưới lầu, sẽ đi lên ngay, anh đừng mắng em nữa." Giai Giai hình như cũng không coi chuyện này có gì là quan trọng, cảm thấy anh trai và chị dâu cũng quá khẩn trương rồi.

Lúc tắt điện thoại, trong lòng Lưu Vũ vẫn còn tức giận, nói: "Con bé này, làm việc như vậy không buồn quan tâm đến anh chị nữa, vẫn như một đứa trẻ, mãi không chịu lớn."

"Sau khi Giai Giai lên đến nơi, anh cũng đừng mắng nó nữa, về trẻ thế này nhất định là nó có chuyện, chúng ta cũng đừng can thiệp vào." Dù sao cũng là em gái của chồng, điểm đạo lý này Từ Nhan vẫn hiểu, có thể không nói thì không nói.

"Chỉ vì em cưng chiều nó, nên nó vẫn cứ tiếp tục làm như vậy là phải. Muộn như vậy mà không trở về nhà, nếu như thực sự xảy ra chuyện gì, anh biết ăn nói thế nào với ba mẹ." Lưu Vũ bình thường tính tình ôn hòa, nhưng lúc này lại giống như là ăn ớt vậy, cả người đều bốc lửa.

Đang nói, Giai Giai đã mở cửa đi vào rồi, cô vừa xông tới, vừa kêu: "Anh trai, chị dâu, em đói bụng, có gì ăn hay không."

"Không có." Lưu Vũ nhìn cô chăm chăm, kéo cái ghế ra, ngồi xuống nghiêm túc hỏi, "Em đi đâu?"

Anh, tại sao anh vừa về đã mắng em rồi? Em đang đói bụng , không thèm nghe anh nói nữa, em đi ăn cơm trước." Nói xong thì đổi giày rồi chạy về phía phòng bếp, nhưng tìm khắp phòng, cái gì cũng không có, tiếng của cô từ phòng bếp truyền đến: "Anh trai, chị dâu, hai người chưa ăn cơm sao? Tại sao trong phòng bếp chẳng có cái gì cả?"

"Anh chị ăn ở bên ngoài nên không nấu cơm. Trong phòng còn có chút đồ ăn vặt, nếu không em ăn trước cho đỡ đói, để chị nói anh Vũ ra ngoài mua đồ ăn cho em." Từ Nhan nói xong, nhỏ giọng nói với Lưu Vũ, "Anh ra ngoài mua đồ ăn cho em ấy đi."

"Không cần đâu chị dâu, em còn một chút mì ăn liền." Giai Giai từ phòng bếp chạy ra, vừa đúng nghe được Từ Nhan và Lưu Vũ nói.

"Mì ăn liền kia không có dinh dưỡng, hãy để cho anh trai em đi giúp em đi, anh ấy lái xe nhanh lắm."

"Anh không đi, mới từ bên ngoài trở về, cả người mệt mỏi chết đi được, để cho nó tự gọi đồ ăn bên ngoài hoặc là tự mình chạy đi ăn. Còn nữa, nó còn chưa có giải thích rõ ràng . . . . ." Lưu Vũ còn đang muốn nói thêm, đã bị Từ Nhan đẩy ra ngoài cửa, chỉ nghe cô nói: "Được rồi, Giai Giai vừa trở về, anh còn để cho em ấy đi ra ngoài ăn, gọi đồ ăn bên ngoài cũng không có nhanh như vậy, anh nhìn em ấy nhịn đói à? Không phải là anh muốn em ấy giải thích sao? Trước tiên anh đi ra ngoài mua đồ ăn đi, em sẽ hỏi giúp anh, phụ nữ dễ nói chuyện hơn, đàn ông đàn ang dính vào làm cái gì?"

Lưu Vũ rất không tình nguyện đi ra cửa, Giai Giai hướng Từ Nhan lè lưỡi nói: "Chị dâu, bây giờ anh đói tốt với chị nha."

"Về sau cũng sẽ có một người đàn ông tốt như vậy cưng chiều em." Từ Nhan lôi cô đến ghế sofa ngồi, sau đó rất nghiêm túc nhìn cô hỏi: "Giai Giai, có phải em đã hẹn hò hay không ?"

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Lúc Từ Nhan nói ra câu đó, cả người Giai Giai đều ngẩn ra, cô không thể tin được nói: "Chị dâu, chị nói cái gì vậy?"

"Có phải em đi hẹn hò không? Em nói thật cho chị biết đi?" Từ Nhan hỏi rất nghiêm túc

Không phải cô hoài nghi Giai Giai cái gì, mà là cả ngày nay Giai Giai rất không bình thường. Nguyên ngày hôm nay không hề thấy em ấy đâu, lại còn về trễ như vậy, vẻ mặt cũng không đúng, cho nên cô cho rằng em ấy nhất định là đi hẹn hò. Nhưng nghĩ cũng không đúng, nếu quả thật là đi hẹn hò, sao người đó lại có thể không mời em ấy ăn cơm được chứ? Nhưng những dấu hiệu này, làm cho cô cảm thấy gần đây Giai Giai không đúng lắm.

"Chị dâu, sao chị có thể cho là như vậy? Ở thành phố N này, người em quen biết cũng không nhiều, vậy em có thể đi hẹn hò với ai được chứ?" Giai Giai cảm thấy suy nghĩ của chị dâu thật kỳ quái, sao cô có thể đi hẹn hò được chứ? Người quen của cô ở thành phố N cũng không nhiều.

"Vậy tại sao giờ này em mới về nhà? Em đừng nói với chị là em đi phỏng vấn trễ như thế mới về?" Đối với cái lý do này, cô không thể tin được.

"Chị dâu, em có thể không nói không?" Dáng vẻ Giai Giai rất đắn đo.

Không phải cô không muốn nói, mà là cô không thể nói, cô đã đồng ý với người đó, nhất định không thể nói, đặc biệt là càng không thể nói cho chị dâu biết.

"Không được, chuyện này em phải nói rõ với chị, em cũng biết tính khí của anh em mà, nếu như mà chị không hỏi được, rất có khả năng anh ấy sẽ tự mình đến hỏi. Hôm nay, em không nghe điện thoại của anh ấy, anh ấy đã rất lo lắng, nếu bây giờ em không nói, chị sợ em sẽ không qua được cửa ải của anh em đâu." Từ Nhan hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt của Lưu Vũ lúc trở về sẽ như thế nào.

"Chị dâu, em không phải trẻ con, hai người đừng có đối xử với em như đối với một đứa bé có được không?" Giai Giai cảm thấy anh trai và chị dâu của mình lo lắng thái quá rồi.

"Nói đi, anh em sẽ về tới ngay đó."

"Em không thể nói, em đã hứa... Đã hứa với bạn của em rồi." Giai Giai đột nhiên nói về nghĩa khí, mặc kệ Từ Nhan hỏi thế nào, cô cũng cắn răng không nói.

"Được, chị không hỏi em nữa, chờ anh em trở lại, chị để cho anh ấy hỏi, nếu anh ấy la em, em cũng đừng trách tại sao chị không đứng về phía em." Từ Nhan đứng lên, ngáp một cái, "Chị mệt rồi, chị đi ngủ đây."

"Chị dâu, chị đừng bỏ em như vậy, anh ấy mà trở lại, khẳng định sẽ không tha cho em đâu, chị phải giúp em." Giai Giai đột nhiên kéo Từ Nhan lại, gương mặt khẩn cầu.

"Muốn chị giúp em cũng được, nhưng em phải nói sự thật cho chị biết." Từ Nhan nói ra điều kiện của mình.

Giai Giai khó xử, cắn cắn môi, rốt cuộc nói ra sự thật.

Từ Nhan nghe xong trợn mắt hốc mồm, không dám tin nói: "Làm sao có thể? Tại sao cô ấy không nói với chị? Chị cũng là bạn tốt của cô ấy mà?" Từ Nhan không thể giải thích tại sao, cô là bạn tốt nhất của cô ấy, vậy mà cô ấy lại không tìm mình mà lại tìm Giai Giai.

"Chị dâu, không phải là chị ấy không tìm chị, mà là. . . . ." Giai Giai vội vàng giải thích, đang nói được một nửa, Lưu Vũ đã trở lại, giọng nói từ bên ngoài vọng vào: "Cái gì mà không tìm?"

Vừa nhìn thấy Lưu Vũ trở về, Giai Giai le lưỡi một cái, núp ở trên ghế sa lon không dám nói tiếp nữa.

"Không có việc gì. Anh mua đồ ăn về rồi hả?" Từ Nhan điều chỉnh tâm tình, mặc dù trong lòng vẫn rất khó chịu, nhưng tốc độ điều chỉnh tâm tình của cô lại rất mau.

"Giai Giai nói sao?" Lưu Vũ không quên chuyện này.

Giai Giai vờ như không nghe thấy, xách túi thức ăn trên bàn chạy vào phòng bếp, lại bị Lưu Vũ gọi lại: "Đứng lại, em quay lại đây nói cho rõ ràng đi."

Giai Giai đứng lại, quay đầu lại nhìn anh trai của mình cười khúc khích, cố gắng dùng lấy nụ cười để che giấu nội tâm đang hốt hoảng của chính mình.

"Ngồi xuống!" Lưu Vũ ra lệnh .

"Anh, anh đừng có dùng thái độ như vậy để nói chuyện với em có được hay không? Chị dâu, chị xem anh ấy kìa, anh ấy khi dễ người ta." Giai Giai đem ánh mắt tội nghiệp của mình liếc về phía Từ Nhan.

"Được rồi, đừng ở đây mà la người khác nữa, cả ngày nay Giai Giai chưa có ăn gì, cũng đói bụng lắm rồi, anh có thể để cho em ấy an tâm mà ăn cơm không? Em mệt rồi, chúng ta về phòng đi." Từ Nhan ngáp, kéo Lưu Vũ đi, ném cho Giai Giai ánh mắt ngụ ý "Em hãy yên tâm đi", Giai Giai rất cảm kích nhìn chị dâu mình .

"Giai Giai, Em còn chưa nói rõ ràng, cả ngày nay em đã đi đâu hả?" Lưu Vũ quay đầu lại trừng mắt về phía em gái của mình, Giai Giai ở thành phố N, thân là anh trai thì phải có trách nhiệm đảm bảo an toàn cho em gái khi em còn ở trong thành phố này.

"Đừng nói nữa mà... A Vũ, Giai Giai có chuyện của em ấy." Từ Nhan liều mạng lôi kéo Lưu Vũ đi về phía phòng ngủ.

Giai Giai thè lưỡi, cảm thấy hôm nay anh mình thật đáng sợ. Cô chưa bao giờ thấy anh mình nổi nóng như thế, may mà có chị dâu, cũng chỉ có chị dâu mới có thể đánh bại được anh ấy mà thôi. Bình thường anh ấy rất ôn hòa, nhưng khi nổi nóng thì rất dọa người, cô thật sự rất sợ anh..

Cô chạy về phòng bếp, mở thức ăn Lưu Vũ mua ra, thật đúng là phong phú, anh trai của cô vẫn rất thương cô mà. Vừa nghĩ tới đó, tâm tình của cô lại rất thích, vui sướng hài lòng nở nụ cười, ăn hết các món. Quả thật rất đói bụng, bữa cơm tối cô còn chưa ăn được miếng nào nghiêm chỉnh cả, thật là lãng phí, bây giờ nghĩ lại, liền cảm thấy tiếc. Thật sự xin lỗi mi. Cô vuốt bụng của mình rồi nói, sau đó há miệng thật to ăn một miếng lớn đồ ăn.

Lưu Vũ bị Từ Nhan kéo gần tới phòng, đem những lời rầy la của anh nuốt vào trong miệng cô.

Lưu Vũ vốn đang rất tức giận về việc Giai Giai về nhà trễ, nhưng vì nộ hôn này của Từ Nhan, mà tất cả tức giận cũng không còn nữa. Rất ít khi cô chủ động hôn anh, bình thường đều bị động đón nhận tình yêu của anh, nộ hôn của anh. Hôm nay vợ lại chủ động đưa đôi môi đỏ mọng tới, anh nhớ tới chuyện vẫn chưa làm xong lúc trên xe, cánh tay liền căng thẳng, kéo đầu cô lại, đôi từ bị động sang chủ động, hôn sâu hơn nữa.

Kể từ sau khi hai người kết hôn, Lưu Vũ rất ít khi về nhà, đây cũng là lần thứ hai hai người bọn họ quấn quýt nhau ở trên giường, lần này Lưu Vũ có thể thật sự cảm thụ sự dịu dàng của vợ mình.

Cũng từ sau khi kết hôn, tính tình của vợ anh đã không còn nóng nảy nữa, mà trở nên dịu dàng, không còn kích động. Anh đang nghĩ, là do anh làm cô ấy thay đổi sao? Sự dịu dàng của Từ Nhan rất mê người, dĩ nhiên sự sôi động của cô cũng có nét đẹp riêng, chỉ là tính tình bạo quá cũng không tốt, đôi khi trùng hợp xuất hiện sẽ càng tăng thêm sự hấp dẫn.

Chuyện của Giai Giai vẫn chưa giải quyết được gì, thứ hai là ngày Lưu Vũ phải trở về đơn vị rồi. Nghe anh nói nhiệm vụ kiểm tra của bộ đội cũng ít, lần này anh được về nhà cũng coi như là kết quả của nửa uy hiếp nửa thỉnh cầu .

Kỳ kiểm tra là ở tuần sau, cũng chính là khoảng thời gian gần đón năm mới, cũng là kỳ nghỉ phép lúc trước của anh. Cấp trên đã phê chuẩn thỉnh cầu xin nghỉ phép của anh, sau hai tuần nữa anh sẽ có thể nghỉ ngơi thật tốt. Do đó anh quyết định mang vợ về chơi với ông bà và ba mẹ. Bọn họ kết hôn tương đối vội vàng, lúc nhận giấy

kết hôn cũng không gặp được cha mẹ hai bên, mặc dù Giai Giai nói nó thay mặt cha mẹ đến kiểm tra, Từ Nhan cũng tương đối hài lòng, nhưng trước lúc cử hành hôn lễ thì nhất định phải ra mắt cha mẹ trước.

Cha mẹ của Từ Nhan anh sớm đã được gặp. Ngày đó, lúc bọn họ nhận giấy kết hôn anh đã gặp qua mẹ Từ, sau đó đi về tỉnh thì gặp được cha Từ. Hai vị tiền bối nhà họ Từ rất hài lòng về Lưu Vũ, dù sao thì Lưu Vũ cũng là con rể do bọn họ chọn trúng. Mặc dù quá trình ở giữa quanh co, nhưng may mắn sau này Từ Nhan lại lựa chọn anh, cho nên cũng có thể coi là vui mừng.

Lưu Vũ ưu tú, không chỉ việc học của anh ưu tú, từ làm nghiên cứu sinh cho đến tiến sĩ, tất cả kết quả đều do sự nỗ lực của anh, còn trong công việc của anh, tiền đồ thật sự không thể đo lường được .

Ngày đó mẹ Từ gọi điện thoại tới, nói muốn hai vợ chồng bọn họ về quê ăn cơm, suy nghĩ một chút thì cũng đã nửa tháng không có về nhà, Từ Nhan và Lưu Vũ liền thương lượng sẽ về nhà thăm họ. Hơn nữa còn quyết định đem Giai Giai đi theo cùng.

Mấy ngày nay Giai Giai vẫn luôn rất bận. Cô vội vàng như vậy cũng là vì công việc, nhưng công việc quả thật rất khó tìm. Ngày đó Từ Nhan và Giai Giai nói chuyện với nhau, Từ Nhan hỏi về công việc, Giai Giai nói cô ấy nhìn trúng một công ty, là công ty Thịnh Hoa, nhưng sau khi phỏng vấn, vẫn chưa thấy có hồi âm.

Công ty Thịnh Hoa? Từ Nhan kinh ngạc, đây không phải là công ty của mẹ sao? Giai Giai muốn vào công ty của mẹ?

"Giai Giai, em thật sự muốn làm việc ở đó sao?" Từ Nhan xác nhận một lần nữa.

"Dạ, em thích cách làm việc của Thịnh Hoa, hơn nữa Tổng giám đốc của Thịnh Hoa là một người phụ nữ mạnh mẽ, là vị tiền bối mà em tôn kính nhất. Nghe nói bà ấy cũng đã từng tốt nghiệp đại học XX, cũng có thể xem như là sư tỷ của em rồi."

"Nếu như em thật sự muốn làm ở đó, chị có thể giúp em." Từ Nhan suy nghĩ, lúc về nhà cô sẽ nói chuyện này với mẹ chọn Giai Giai, để Giai Giai có thể thuận lợi tiến vào Thịnh Hoa, mặc dù mẹ vô cùng ghét vào công ty bằng cách đi cửa sau.

Giai Giai lại lắc đầu: "Không, chị dâu, em muốn dùng chính thực lực của mình để vào đó, mà không phải dựa vào quan hệ. Nếu không về sau em rất khó lòng đặt chân ở công ty được. Hơn nữa, em nghe nói Tổng giám đốc của Thịnh Hoa vô cùng ghét việc đi cửa sau, em không muốn làm cho vị Sư Tỷ chưa từng gặp mặt lưu lại ấn tượng xấu.

Mặc dù bình thường Giai Giai cứ hi hi ha ha, nguyên tắc làm người của cô cũng là rất đơn giản, làm người trong sạch, làm việc rõ ràng.

Mẹ Từ lại gọi điện thoại tới, nói bác Trương sẽ tới đón bọn họ. Bác Trương là tài xế phụ của mẹ Từ, cũng là tài xế lâu năm, thì ra vẫn còn lái xe cho ba Từ, rất trung thành, sau khi về hưu, nhà họ Từ không bỏ được ông ấy, nên để cho ông ấy làm tài xế phụ cho mẹ Từ, bình thường ông cũng không thường lái xe lắm.

Lưu Vũ nói không cần phải đến đón, anh có thể tự lái xe về, nên từ chối việc mẹ Từ để bác Trương lái xe từ tỉnh xa lên đón họ. Suy

nghĩ của Lưu Vũ rất đơn giản, dù sao mình cũng có xe, mặc dù xe là bộ đội, xe này được phân cho anh, bình thường cũng có tài xế, nhưng khi về nhà thì anh sẽ tự lái xe, tự mình lái xe thì mới cảm thấy tự do được.

Giai Giai nhận được điện thoại tuyển dụng sau ngày thứ ba đi phỏng vấn, nhưng vẫn chưa nhận được điện thoại của Thịnh Hoa. Lúc trước cô từng nghe người ở bên trong nói, cấp trên trong công ty rất coi trọng tư liệu của cô, rất có khả năng cô sẽ được tuyển, nhưng kết quả lại không giải quyết được gì. Điều này làm cho cô thấy rất kỳ quái, rốt cuộc lỗi ở khâu nào, cô cũng nghĩ không ra được.

Tâm tình Giai Giai rất tệ, lúc ở trên xe cứ buồn buồn không vui, Từ Nhan nhìn thấy vậy cũng cảm thấy đau lòng.

"Giai Giai, sao vậy? Nhìn dáng vẻ mặt hừng của em kìa, chú chim sẻ nhỏ trước kia đi đâu mất rồi hả?" Lưu Vũ từ trong kiếng chiếu hậu thấy được vẻ mặt buồn thiu của Giai Giai, liền hỏi một câu.

"Em cho là mình có thể vào công ty Thịnh Hoa, người ở bộ phận nhân sự rất hài lòng về em, cũng trả lời em rất khẳng định, nhưng không biết lại xảy ra chuyện gì, em không được nhận vào đó." Lúc cô nhận được điện thoại của trưởng phòng nhân sự, cô vô cùng vui mừng, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy tiền đồ của mình thật mong manh.

"Giai Giai đừng nóng vội, để chị gọi điện hỏi thăm dùm em." Từ Nhan không thể chịu nổi khi thấy Giai Giai đau lòng. Cô cũng đã nghĩ tới việc gọi cho mẹ rồi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng bấm gọi cho quản lý Triệu.

"Chú Triệu, cháu là Tiểu Nhan đây."

"Là Tiểu Nhan hả, sao hôm nay con lại rảnh rồi gọi điện cho chú vậy?" Đầu dây bên kia, giọng nói của quản lý Triệu khá là kinh ngạc.

Ông đã nhìn cô gái nhỏ này lớn lên. Hồi đó cô luôn bám dính lấy ông, nhưng sau này lại đi học ở vùng khác, dần dần cũng rất ít khi gọi điện thoại cho ông, cho nên hôm nay nhận được điện thoại của cô làm ông rất kinh ngạc.

"Chú Triệu, cháu nghe nói năm nay mọi người tuyển nhân viên phải không ạ?"

"Tiểu Nhan, cháu rất ít khi hỏi han công việc của mẹ, sao hôm nay lại đột ngột hỏi chuyện này?"

"Không có, cháu chỉ tò mò chút thôi, nghe nói mọi người phân vân giữa ba người, nên chưa có quyết định, có chuyện này không ạ?"

"Thật sự có chuyện này."

"Vậy cuối cùng người nào được chọn?" Từ Nhan lại kiên nhẫn hỏi.

"Nghe nói là một cậu họ Ngô, người tốt nghiệp khóa này." Quản lý Triệu không muốn nói nhiều, chỉ đáp qua loa.

"Họ Ngô? Nghe nói trưởng phòng nhân sự cũng họ Ngô." Giọng nói của Từ Nhan rất nhẹ, từ từ nói ra.

Nhưng cái loại âm thanh không nặng không nhẹ này, lại giống như một quả bom làm cho trong lòng quản lý Triệu muốn nổ tung.

"Tiểu Nhan, cháu nói gì vậy?"

"Chú Triệu, cháu không muốn nói cái gì, nhưng mà cháu nghe nói quy định của công ty là lấy nhân tài làm chủ, quan hệ làm hậu, lần này lại trùng hợp như vậy, người được chọn vào lại cùng họ với trưởng phòng Ngô, cháu còn nghe nói..." Lúc này Từ Nhan đã gần như cắn chặt răng lại.

"Tiểu Nhan, chú hiểu."

"Chú Triệu, cháu không có ý gì khác, cháu không phải là người của công ty, cũng không có bất kỳ quyền lợi gì mà đi quản chuyện công ty. Việc tuyển dụng lần này là cạnh tranh công bằng, cháu không muốn bởi vì quan hệ phía sau, mà làm cho một nhân tài vốn nên ngồi ở vị trí đó bị mất đi, cháu nghĩ mẹ cháu cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho chuyện như vậy đâu?" Đối với quản lý Triệu, Từ Nhan luôn luôn rất khách khí.

"Tiểu Nhan, chú biết phải làm thế nào rồi. Nhưng chú vẫn có một nghi vấn, cháu nhất quyết không can dự vào những chuyện như thế này, hôm nay thế nào. . . . ." Ông chính là muốn biết Từ Nhan đứng ra làm trung gian cho vụ này có phải là vì cô có quen biết với một trong ba người đó hay không.

"Chú Triệu, cháu chính là không thích nhìn những người nhờ vào quan hệ đi cửa sau mà làm cho một nhân tài bị đẩy ra ngoài. Còn về việc cháu có quen biết một trong ba người đó không, thì xin thứ lỗi cho cháu, cháu không thể nói được, bởi vì cháu không muốn người khác mượn cớ để nói."

Nói chuyện điện thoại xong, Từ Nhan nói với Giai Giai: "Yên tâm đi, công ty sẽ công bằng trong khi tuyển dụng, có lẽ không lâu nữa

em sẽ nhận được điện thoại của công ty đó."

Từ sau cú điện thoại của Từ Nhan, Giai Giai có thể nghe ra được Từ Nhan và Thịnh Hoa có quan hệ, cô cũng chỉ nghi ngờ, nhưng không dám khẳng định.

Chuyện về gia đình của Từ Nhan, cô biết rất ít, cũng có thể nói là từ sau khi chị ấy chuyển ra khỏi nhà, cũng rất ít khi nhắc về gia đình, thậm chí lúc trước ngay cả Lưu Vũ cũng không biết gì về gia đình của chị ấy. Từ Lỗi ở trong bộ đội nên thông tin lại càng ít hơn, tất cả mọi người đều không biết bối cảnh của nhà họ Từ. Lưu Vũ và Từ Nhan là cưới chui, nên càng không biết quan hệ gia đình. Nếu như Lưu Vũ biết bối cảnh của nhà họ Từ, có lẽ cũng sẽ không kết hôn gấp gáp như vậy rồi. Nhưng trên thế giới này không hề có hai từ "nếu như", hai người đã kết hôn rồi, ban đầu chỉ đơn thuần là bởi vì hai người đều đã đến tuổi kết hôn, mặc dù việc này có bao nhiêu là kích động, nhưng sau khi cưới thì hai người rất hạnh phúc, như vậy là đủ rồi.

Sau khi ăn cơm mừng đám cưới, Lưu Vũ mới chính thức hiểu được bối cảnh gia đình của vợ mình. Quả thật làm cho anh giật mình, anh không thể nào ngờ được vợ mình lại là hòn ngọc quý trên tay bí thư Từ.

Bọn họ cũng không ăn cơm ở nhà, mà là ăn trong khách sạn. Lần ăn cơm này, không chỉ có vợ chồng Từ Nhan và Giai Giai, còn có vợ chồng Từ Lỗi nữa. Đồng Diệp mang thai, mặc dù bụng vẫn chưa lộ rõ, nhưng thân là mẹ của đứa bé đó... Cũng không tránh khỏi vui sướng, làm cho người ta phải hâm mộ. Kể từ khi thấy chị Chu mang thai, bây giờ lại thấy Đồng Diệp cũng mang thai, đột nhiên Từ Nhan có một loại cảm giác, cô cũng muốn mang thai. Giống như Đồng

Diệp nói, kể từ sau khi mang thai, hôn nhân lại càng thêm viên mãn, Từ Lỗi lại càng quan tâm chăm sóc cô ấy hơn.

Từ Lỗi và Lưu Vũ bạn bè gặp lại nhau, đương nhiên có rất nhiều chuyện nói không hết, Từ Nhan và Đồng Diệp ngồi chung một chỗ, bên cạnh còn có Giai Giai, ba người phụ nữ nói chuyện với nhau cũng không hết đề tài.

"Nha đầu, em cũng có một đứa đi, phụ nữ mà không được làm mẹ, thì không phải là một người phụ nữ hoàn chỉnh." Sau khi Đồng Diệp có đứa bé, thì không còn nhu nhược như trước nữa, ngược lại lại rất kiên cường.

"Hiện giờ bọn em cũng không có cách nào, A Vũ cũng thích có em bé, em thấy anh ấy cũng rất thích có đứa con của mình."

Hai người ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm, bất tri bất giác phát hiện, Giai Giai đột nhiên trầm mặc, giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó, không nói câu nào.

"Giai Giai, sao vậy? Sao tự nhiên lại không nói gì? Có phải cũng muốn yêu rồi hay không?" Từ Nhan trêu ghẹo.

"Không có, em còn trẻ tuổi, chưa nghĩ đến việc bị trói buộc sớm như vậy." Giai Giai đỏ mặt lên, lập tức phản bác.

"Xem em đỏ mặt kìa, có phải yêu rồi hay không?" Từ Nhan thú vị hỏi tiếp.

"Chị dâu, chị giấu cợt người ta." Giai Giai liếc Từ Nhan một cái, vừa vội vàng nói.

Lúc này Từ Nhan mới thu lại bộ dạng đùa giỡn, cô nghĩ tới doanh trưởng Cao, rồi nhìn lại Giai Giai đang ở trước mặt, thế nào cảm thấy hai người lại xứng đôi đến vậy. Một người thì không nói nhiều, tiếng chữ như vàng, một người thì hoạt bát hiểu động, tính cách bù đắp cho nhau, nhất định có thể cọ sát ra tia lửa tình yêu. Cô có thể tưởng tượng được, nếu như tùm hai người này lại với nhau, sẽ có bao nhiêu chuyện hay, nghĩ đến đây, cô liền cảm thấy rất thú vị.

"Chị dâu, chị cười cái gì vậy, là lạ, làm cho người ta rợn cả tóc gáy." Giai Giai đột nhiên cảm thấy nụ cười của chị dâu là nhắm vào mình, sao cô lại có loại ảo giác này nhỉ.

"Giai Giai, em có thích quân nhân không?" Từ Nhan đột nhiên hỏi.

"Quân nhân? Không cần, cứng ngắt như một khúc gỗ, trong nhà có một người lính là đủ rồi, không cần thiết phải kéo thêm một người lính nữa vào." Giai Giai không chút suy nghĩ, lập tức từ chối, nhưng ở trong đầu, lại hiện lên một bóng dáng. Đột nhiên cô cảm thấy sợ hãi.

"Quân nhân có cái gì không tốt chứ? Chị cảm thấy nếu em được gả cho quân nhân cũng không tồi."

Lúc này Đồng Diệp cũng tròn to hai mắt, hỏi: "Nha đầu, có phải em muốn giới thiệu quân nhân cho Giai Giai không?"

"Em đang có ý đó đó." Từ Nhan mở trừng hai mắt nhìn chị ấy.

"Chị dâu, mình chị chịu sự tàn phá của quân nhân là đủ rồi, đừng có đẩy quân nhân lên người em nữa?" Giai Giai cảm thấy hôm nay chị dâu có chút đáng sợ.

"Giai Giai, chị dâu đem đến cho em một người đàn ông đặc biệt ưu tú. . . . ."

"Không cần, em không muốn gả cho quân nhân!" Giai Giai không chút nghĩ ngợi liền từ chối.

"Giai Giai. . . . ."

"Chị dâu, chị đừng phá vỡ quyết định của em."

"Giai Giai. . . . ."

Đồng Diệp mím môi bật cười. Sau khi kết hôn, trên người Từ Nhan liền tỏa ánh sáng và dịu dàng của một người mẹ, không còn nhuệ khí như xưa nữa, như vậy cũng rất tốt.

"Sao vậy, vợ yêu? Chuyện gì làm cho em cảm thấy buồn cười dữ vậy?" Lúc này Từ Lỗi đã tới, ôm lấy vợ, hôn lên mặt cô một cái.

"Anh làm gì đấy, ở đây nhiều người như vậy mà." Đồng Diệp liếc anh một cái, nhưng vẫn nằm trong lòng ngực của chồng, cảm thấy thế giới này đẹp để làm sao.

Từ Nhan vẫn còn đuổi theo Giai Giai, vẫn có ý truyền cho cô hạnh phúc khi làm vợ quân nhân, nhưng Giai Giai lại phản đối, trong lòng cô có vài suy nghĩ, nhưng không muốn cho chị dâu của mình biết.

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Đối với chuyện làm mai mối cho Giai Giai, Từ Nhan đang bận rộn ở bên Lưu Vũ nên cũng nhanh chóng quên bém đi mất. Giai Giai thở phào, trong lòng nhẹ nhõm. Cô cực kỳ sợ dáng vẻ liều mạng làm mai của chị dâu. Cô còn trẻ, không muốn bị bắt đi xem mắt sớm như vậy, mà điều quan trọng nhất là cô không muốn gả cho quân nhân. Anh trai bận rộn như vậy, không thể trở về nhà cũng đã tạo nên ám ảnh trong lòng cô rồi, cho nên đời này cô sẽ không bao giờ nghĩ tới việc gả cho quân nhân đâu.

Kỳ kiểm tra đánh giá của Lưu Vũ sắp tới, vừa đúng hôm đó Từ Nhan nghỉ, liền đến xem Lưu Vũ kiểm tra. Về phương diện quân sự cô cũng không hiểu cho lắm, mặc dù anh của cô là quân nhân, nhưng cô rất ít khi đi tìm hiểu, nhưng hiện tại lại không giống nhau. Lúc này chồng của mình đang gặp phải kỳ kiểm tra nghiêm khắc, không khẩn trương mới là lạ. Cô hỏi Lưu Vũ: "Anh có khẩn trương không?"

"Cái này thì có gì đâu mà phải khẩn trương, lúc trước anh thi tốt nghiệp, so với cái này còn gian nan hơn nhiều. Đừng nhìn anh lơ là trong học hành, thật ra thì anh đã có nền tảng hết rồi." Lưu Vũ quay đầu ánh mắt nhìn cô ám chỉ "Yên tâm".

Anh nói không sai, với người xuất thân từ quân đội như anh, mấy bài kiểm tra đó không thành vấn đề, nhưng nghe nói chủ quan trong công tác chính trị sẽ không đạt được mục tiêu mong muốn. Nghe nói

lần kiểm tra này là do quân khu lớn ra lệnh, lúc ấy bạn học cũ cộng thêm anh trai Từ Lỗi đều gọi điện thoại cho anh, hỏi anh kì kiểm tra này có vấn đề gì không? Lúc ở trường học, quan hệ của hai người rất tốt, hôm nay lại trở thành thân gia, mà ý tứ của Từ Lỗi lại không quá rõ ràng, nếu như ngộ nhớ anh không qua được kỳ kiểm tra này, anh ấy sẽ giúp anh chu toàn mọi thứ. Đối với lòng tốt của Từ Lỗi, Lưu Vũ rất cảm kích, nhưng anh là người tích cực, nên ở góc độ này anh không hề cảm thấy vui, khi chuyện này có liên quan đến việc đi cửa sau.

Nghe nói Cục trưởng chính trị sẽ hạ cấp, trung đoàn lại có tin đồn vịt, nói vị trí cục trưởng lần này nhất định là do Lưu Vũ ngồi vào. Thật ra thì đây cũng không phải là bí mật gì, mặc dù có hai Phó ủy viên văn phòng chính trị, nhưng người có năng lực cạnh tranh thì chỉ có mình Lưu Vũ. Nhưng điều này cũng không thể nói chắc 100% được, cũng có thể sẽ bị ngoài ý muốn, nói không chừng phía trên phái người khác xuống để nhậm chức.

Từ Nhan hỏi anh có lo lắng không, có muốn cô gọi điện cho anh trai mình đề cập về việc chức vụ của anh không? Nhưng lại bị anh bác bỏ: "Chuyện này không thể để cho anh em ra mặt, nếu không anh mất định sẽ mang tiếng nhờ quan hệ."

"Cái đó có gì đâu? Xã hội bây giờ vốn là xã hội nhờ vào quan hệ, anh không đi quan hệ, thì người khác cũng sẽ làm vậy thôi, anh quên sự việc của Giai Giai rồi hả? Em cảm thấy lúc này anh trai rất cần thiết, ít nhất thì anh ấy có thể giúp anh vào lúc này, ít nhất cũng không để những người nhờ vào quan hệ cao hơn anh."

Lưu Vũ không từ chối, nhưng cũng không đồng ý, chỉ trầm mặc.

Ngày nghỉ cũng đã được phê chuẩn, Lưu Vũ khẩn trương từ biệt cuộc sống quân lữ, bắt đầu nghỉ ngơi trong vòng nửa tháng. Mà ngày nghỉ phép, trừ việc không để cho vợ nấu cơm ra, còn đưa vợ đi làm. Anh hoàn toàn trở thành người đàn ông làm chủ gia đình, việc đó làm anh rất thích thú.

Trong khoảng thời gian này Giai Giai cũng rất vội, cô được nhận vào làm ở công ty, muốn cô sang năm mới đến trình diện. Điều này không khỏi làm cho cô mừng như điên. Đến lúc này cô mới biết, thì ra chị dâu lại là con gái của tổng giám đốc, điều này không khỏi làm cho cô bị kinh ngạc và không dám tin. Cô biết lần này có thể vào Thịnh Hoa, một phần là do sự cố gắng của cô, phần còn lại là nhờ vào cú điện thoại kia của chị dâu. Lúc này cô không thể không thừa nhận, sự quan hệ ở trong xã hội này thật sự quan trọng. Cho dù cô có ưu tú như thế nào, chỉ cần cô không có địa vị, thì sẽ bị những người có chỗ dựa hạ bệ ngay. Xã hội này chính là như thế, không thể không khiến cô cúi đầu trước việc quan hệ này.

Từ Nhan cảm thấy cuộc sống thật quá tốt đẹp, buổi sáng ông xã làm điểm tâm cho cô, rồi đưa cô đi làm. Lúc ra về thì ông xã lại đến công ty đón từ sớm, sau đó đi chợ mua thức ăn về nấu, cuộc sống này trôi qua thật dễ chịu. Năm nay cô cứ như bị công việc vây kín, khoảng thời gian nghỉ đông là thời gian bận rộn nhất, vừa phải làm việc vừa phải viết bản tổng kết. Nhưng có ông xã làm cùng thì cô cảm thấy, dù có bận hơn nữa thì cô vẫn thấy rất hạnh phúc.

Trong khoảng thời gian này, đồng nghiệp của cô là Tiểu Xá kết hôn. Cô và Tiểu Xá cùng nhau thương lượng chuyện quà tặng. Đối với người đồng nghiệp này, quan hệ của cô và cô ấy lúc trước cũng không tồi. Lúc cô mới dọn ra khỏi nhà, đến làm việc ở đây, thì vừa vặn lại ở chung ký túc xá với Tiểu Xá, sau này cô và Tiểu Triệu yêu

nhau, Tiểu Xá liền tìm mọi cách bắt bẻ, một mực ở bên tai cô nói Tiểu Triệu không được. Sau đó Tiểu Triệu giới thiệu chiến hữu của mình cho Tiểu Xá, cũng có thể xem như là bọn họ đã làm mai cho hai người đó, nhưng cho tới bây giờ Tiểu Xá vẫn một mực ở bên tai Từ Nhan nói xấu Tiểu Triệu. Sau chuyện này, từ đó trở đi, Từ Nhan đối với người đồng nghiệp này liền có cái nhìn khác. Cho dù cô và Tiểu Triệu sau đó có chia tay hay không, nhưng người đồng nghiệp này lại vu khống cho bạn trai đương thời của cô, nói thật cô cảm thấy rất khó chịu.

Đối với Tiểu Triệu, thật ra thì Từ Nhan cũng không còn bao nhiêu tình cảm. Ngày ấy do chia tay mỗi tình đầu, sau đó lại biết Tiểu Triệu thích mình, nên cô cũng từ từ tập thành thói quen yêu anh. Dù là thói quen thì đến một thời điểm nào đó, cũng sẽ phát sinh một loại tình cảm, lúc ấy tình cảm của Từ Nhan đối với anh chính là như vậy. Tiểu Xá đã từng nói như thế này: "Thật ra thì cậu hoàn toàn chưa từng thật sự động lòng, đối với loại tình yêu đầu đời mộng lung kia, sau khi chia tay sẽ cảm thấy tiếc nuối, sự tiếc nuối đó sẽ làm cho người ta nhung nhớ nhiều năm liền. Đối với Tiểu Triệu, cậu vẫn còn tức giận, bởi vì anh ta xu nịnh quyền thế, làm trong lòng cậu sinh ra cảm giác bài xích đối với anh ta, nên làm cho cậu nhớ lâu như vậy. Thật ra thì tình yêu chân chính không phải như vậy, khi cậu thật sự yêu một ai đó, có lẽ cũng sẽ không có tiếc nuối và cũng sẽ không nổi giận như vậy."

Đối với tình yêu đầu cô thật sự không hề yêu? Từ Nhan cũng không cho là như vậy, nếu không yêu thì sao cô lại nhớ nhiều năm đến vậy? Đối với Tiểu Triệu thì quả thật cô không hề yêu sâu đậm, dù sao lúc ấy cô cũng chỉ mới chia tay được hơn một năm. Có thể khi phụ nữ đau lòng thì sẽ dễ dàng động lòng hơn, thế nhưng cũng chỉ là cảm động, bởi vì Tiểu Triệu đối với cô rất tốt. Sau này suy nghĩ

lại, nếu như không phải do cha mẹ Triệu bắt bẻ , phải chăng cô cũng sẽ kết hôn với Tiểu Triệu? Với người con có hiếu này, lời của cha mẹ vĩnh viễn đều là thánh chỉ, nếu cô thật sự gả cho anh ta, có thể hạnh phúc như bây giờ không? Gặp được Lưu Vũ, là chuyện hạnh phúc nhất đời cô, mặc dù bọn họ kết hôn rất gấp, một tháng quyết định cả đời, nhưng Lưu Vũ rất thích cô, cô cũng cảm thấy hạnh phúc đang tràn ngập ở lòng của cô.

Tiểu Xá nói, cậu gặp được Lưu Vũ, thật sự là hạnh phúc, có người đàn ông nào lại thương vợ như Lưu Vũ không? Từ Nhan cảm thấy lời này cũng không sai, lúc mới bắt đầu cô cũng bài xích anh, sau đó lại hơn hờ tiếp nhận, sự chuyển đổi đó thật ra đều do Lưu Vũ dùng tấm chân tình của mình để đổi lấy. Lưu Vũ đã từng nói với cô rằng, người phụ nữ mà đời này anh trân quý nhất là cô, mặc kệ gặp phải chuyện gì thì anh cũng sẽ dùng cả sinh mạng của mình để yêu cô. Theo như lời anh nói, cô cảm thấy anh đã sớm nảy sinh tình yêu với cô, nhưng cô và anh làm sao biết được, nguyên nhân cụ thể như thế nào thì cô cũng không biết, mà cô cũng lười phải đoán.

Trong khoảng thời gian này được Lưu Vũ hết mực cưng chiều, tính tình của cô cũng thay đổi, trở nên khôn khéo hơn, thích nhìn bộ dạng cưng chiều của anh với mình. Mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ dờ khóc dờ cười của anh khi bị cô trêu đùa, cô cảm thấy chơi rất vui, có lúc cô cũng thích đùa giỡn với chính mình. Mỗi lần đi với anh tâm tình của cô đặc biệt sáng khoái, thì ra là được chiều chuộng cảm giác lại tốt đẹp đến như vậy.

Hôm nay là ngày cuối cùng Từ Nhan làm việc ở đây, sau ngày hôm nay cô sẽ nghỉ việc. Cô và Lưu Vũ cũng đã thương lượng xong, lễ mừng năm mới sẽ về nhà họ Lưu để ăn mừng, sau khi hết năm mới sẽ về nhà mẹ đẻ. Cô cũng đã nói việc này với cha mẹ rồi,

cha mẹ nói nhà chồng cách khá xa, nên theo lý, lễ mừng năm mới thì phải về đó, mà nhà mẹ thì cách nhà bọn họ không xa, lúc nào cũng có thể về được.

Trước kia cô sẽ ở lại đây tăng ca, bởi vì mỗi lần về đến nhà đều rất lạnh lẽo, không bằng ở lại đây làm việc thì hơn, mặc dù ở thư viện này rất ít khi phải tăng ca. Tết đến mọi người đều bận rộn đi thăm họ hàng, nhưng vẫn sẽ có người đến nơi này tìm kiếm. Ví dụ như, những trường cấp ba ở thành phố, có những người không về quê ăn tết, thì họ có thể vui đầu ở thư viện để đọc sách. Vì vậy ngày tết, thư viện sẽ cắt cử người ở lại trực. Nhưng lại không ai muốn trực hết, có ai muốn ngày tết mà còn phải đi trực đâu, những lúc như thế này thì Từ Nhan đều xung phong ở lại trực.

Còn chưa tan sở, Từ Nhan đã bắt đầu sắp xếp tư liệu rồi. Cô biết Lưu Vũ đang ở dưới lầu chờ mình. Trong khoảng thời gian này Lưu Vũ thường xuyên đưa đón cô, nên cũng có rất nhiều người trong công ty nhận ra anh. Lúc đầu, mọi người không hề biết cô đã kết hôn, đều cho rằng Lưu Vũ là bạn trai của cô. Sau một thời gian dài mới biết, Từ Nhan không nói tiếng nào mà đã kết hôn. Tất cả mọi người đều tròn mắt há hốc mồm, hoàn toàn không tưởng tượng ra được người có tính tình trực爽 như Từ Nhan lại kết hôn âm thầm.

"Từ Nhan, chồng cô lại tới đón cô kìa." Chiếc xe đồ sộ đậu ở lầu dưới, rất dễ trông thấy, không muốn làm người ta chú ý cũng rất khó.

Trong lòng Từ Nhan có một loại cảm giác thỏa mãn. Phụ nữ hạnh phúc trong công ty cũng không ít, nhưng người được chồng cưng chiều giống như cô thì lại không nhiều. Mặc dù nói cái tốt không dùng cũng bị đồng nghiệp biết, nhưng lúc này cái tốt được bày ở

trước mặt thì lòng hư vinh lại nở to hơn, có thể làm sự kiêu ngạo của con người ta tiếp tục bùng nổ phát sáng hơn.

Còn mấy phút nữa là tan làm, cô gần như đã thu xếp xong hết mọi việc. Thật ra thì đồ của cô ở trong công ty rất ít, hầu như cũng không có gì cần phải mang đi. Trước lúc tan làm cô thu dọn đồ đạc một hồi là xong ngay. Mới vừa dọn dẹp xong xuôi Lưu Vũ đã gọi điện thoại tới: "Bà xã, xong chưa?"

"Còn chưa có tan làm đâu, anh gấp gáp cái gì?" Từ Nhan cảm thấy hình như Lưu Vũ đang rất nóng lòng, điện thoại đã thúc giục nhiều lần rồi.

"Bà xã, anh muốn dẫn em đi một chỗ, cho nên anh rất nóng lòng."

"Chỗ nào mà anh lại gấp như vậy?" Từ Nhan tò mò hỏi.

"Không thể nói, tạm thời giữ bí mật, nếu không thì không còn là bí mật nữa rồi." Giọng nói của Lưu Vũ lộ ra vẻ thần bí.

"Vậy em không đi nữa." Từ Nhan quệt mồm.

"Bà xã, em đừng hỏi mà, chốc nữa anh sẽ cho em bất ngờ nha."

Từ Nhan cảm thấy hôm nay Lưu Vũ thật kỳ lạ, nhưng lại không hỏi anh, dù sao chút nữa cũng tan tầm rồi, nhất định anh ấy sẽ tự nói với mình. Vui sướng hài lòng cúp điện thoại, cô phát hiện có một người đang đứng trước mặt, che hết ánh sáng, làm cho cô hơi kinh ngạc.

"Thật xin lỗi, sắp hết giờ rồi, không mượn được sách nữa đâu ạ!" Từ Nhan mỉm cười ngắc đầu.

Vừa ngẩng đầu lên, cô sợ ngây người, nụ cười từ từ biến mất, vẻ mặt cứng lại.

"Nhan Nhan." Người nọ nhìn cô nở nụ cười, cũng ấm áp như vậy, nhưng ở trong lòng cô lại giống như bị cái gì đó gõ mạnh vào.

Từ Nhan mở to mắt, cô không thể nào ngờ được sẽ gặp lại anh ta ở chỗ này. Trong lòng cô trở nên căng thẳng, cũng không thể duy trì nụ cười nghề nghiệp được nữa, cô dùng sức cắn răng, biết nội tâm của mình đang bùng nổ.

"Anh làm cái gì ở đây, đi ra ngoài!" Từ Nhan giống như ngọn núi lửa, bất cứ lúc nào cũng có thể phun trào.

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Từ Nhan không ngờ anh ta lại xuất hiện ở thư viện.

Đối với anh ta, có lẽ không có yêu, nhưng cũng có thương hại, tổn thương đến từ chính cha mẹ anh ta.

Lúc trước khi cô bị tổn thương, cô đột nhiên muốn cha mẹ của mình cũng có thể phản đối mối tình đầu của cô như vậy. Thật ra thì cô không hề tức giận, mặc dù lúc ấy cũng có chút bực mình bởi vì thế lực của cha mẹ anh, cô còn nhớ rõ từng câu chữ mà cha mẹ anh nói với cô lúc đó: "Một nhân viên thư viện nho nhỏ như cô, làm sao có thể kết hôn với con trai tôi được chứ? Con tôi là sĩ quan, tương lai của nó có rất nhiều lựa chọn, hoặc ít nhất cũng có thể chọn được một nhân viên nhà nước, mà cô thì nhiều nhất chỉ là một nhân viên quen trong một xí nghiệp nhỏ thôi. Tôi đã cho con tôi tìm hiểu một nữ cảnh sát, người ta xuất sắc hơn cô nhiều, cho nên sau này cô đừng quấy rầy con tôi nữa, dù cho con trai tôi có thích cô đi nữa thì tôi và chồng tôi cũng sẽ không thừa nhận cô là con dâu nhà họ Triệu đâu." Lúc ấy những lời mẹ Triệu nói còn sò sò ở trước mắt, năm đó cô đã dứt khoát rời đi. Tiểu Triệu là một đứa con trai ngoan, cha mẹ phản đối thì lúc đó anh ta cũng nói chia tay với cô, sau này cũng chưa từng liên lạc với cô, rồi lại nghe nói anh ta đi xem mắt người nữ cảnh sát kia, còn chuyện cụ thể phát triển như thế nào thì cô không biết.

Những chuyện này làm cô nhớ lại mối tình đầu của mình, nếu như sử dụng những lời của mẹ Triệu thành cha mẹ của cô nói thì cô có thể tưởng tượng được lúc ấy họ sẽ đối xử như thế nào với mối tình đầu của mình, có lẽ họ sẽ nói như vậy: "Một thằng công nhân nho nhỏ như cậu, làm sao có thể lấy con gái tôi được chứ? Chỉ bằng vào cậu là học sinh của một trường đại học danh tiếng sao? Bây giờ đại học danh tiếng nhiều vô số kể, cậu có thể cho con gái tôi được bao nhiêu hạnh phúc?" Nếu không thì sao năm đó anh ấy lại đột nhiên nói chia tay với cô, về mặt đau đớn kia làm cho đến bây giờ trong lòng cô vẫn còn sợ hãi, đã qua bao nhiêu năm rồi nhưng cô vẫn không thể quên sự bất đắc dĩ khi anh nói ra những lời kia.... Anh nói: "Cha mẹ anh đã về hưu rồi, anh chỉ hy vọng có thể cho bọn họ một cuộc sống êm đẹp, mà không phải lo lắng sợ hãi gì cả."

Cô cho là với thân phận một nhân viên quèn của mình thì cô không thể tự mình lựa chọn tình yêu, cho nên khi sau khi ra đi, cô học theo những người khác, không nhắc tới cha mẹ mình trước bất kỳ ai, nhưng kết quả lại vẫn bị người làm tổn thương như vậy. Thì ra là thế giới này, ở góc ngách nào cũng tồn tại thế lực, chỉ là lớn hay nhỏ mà thôi. Mãi cho đến khi gặp được Lưu Vũ, cô mới biết anh là thật sự hướng về cô. Có lẽ sẽ có người thắc mắc, có thể Lưu Vũ cũng biết gia thế nhà cô, dù sao cô cũng là em gái của Từ Lỗi, nhưng cô biết anh trai mình là người rất biết điều, có lẽ sẽ có loại khả năng kia, nhưng cô tình nguyện tin tưởng Lưu Vũ của cô không phải người nghiêng về thực tế và thế lực như vậy, bởi vì cô tin vào hai mắt của mình.

Khi nhớ lại chuyện cũ đã qua, cô cho là mình có thể sống một cuộc sống bình yên, có thể vui vẻ sinh hoạt chung một chỗ với Lưu Vũ, nhưng cuối cùng vẫn là không gió mà nổi sóng, người đàn ông trước mắt cô lúc này, sau 1 năm biến mất đột nhiên lại thần kỳ xuất

hiện ở trước mặt cô. Lần nữa đối mặt với anh, cô không có bất kỳ xao động nào khác, chỉ có một loại cảm giác bất đắc dĩ, còn có suy nghĩ xem thường đối với cái người gọi là đứa con trai ngoan này.

"Anh tới đây làm gì?" Sắc mặt của Từ Nhan không phải xấu bình thường, mà giọng điệu lại càng thêm kém đến cực điểm.

Bạn đồng nghiệp đang đứng chờ ở bên cạnh cô, có rất nhiều người nhìn qua bên này, có một số mang theo ánh mắt thắc mắc, có một số lại thậm chí còn chỉ chỉ chỗ chỗ.

Từ Nhan chỉ cảm thấy thật đau đầu. Trong đơn vị có rất nhiều người biết Tiểu Triệu, bởi vì lúc bọn họ yêu nhau anh ta thường xuyên đến cơ quan đón cô, lâu dài mọi người cũng biết anh ta.

"Nhan Nhan, chúng ta tìm chỗ nói chuyện chút đi." Triệu Thượng cảm giác được cô khó chịu và tức giận.

"Không cần đâu, chồng tôi còn đang chờ tôi ở dưới lầu." Từ Nhan rất thẳng thắn từ chối.

"Chồng? Em đã kết hôn rồi?" Triệu Thượng giật mình, một tháng trước còn nghe nói ngay cả bạn trai cô cũng không có, sao bây giờ chỉ mới có một tháng ngắn ngủn mà lại đã kết hôn?

Từ Nhan không muốn để ý đến anh ta, xem đồng hồ một chút, đã đến giờ tan sở, cô cầm túi xách lên định đi ra ngoài. Lưu Vũ của cô đang chờ ở dưới lầu, còn nói có chuyện vui chờ cô, cô đã không thể chờ đợi, về phần cái người chướng mắt đang đứng ở trước mặt cô này thì cứ để cho anh ta tiếp tục đứng ở đây là được rồi.

"Nhan Nhan, em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh mà? Em kết hôn lúc nào vậy, tại sao một chút tin tức anh cũng không có nghe

thấy vậy?" Triệu Thượng nóng nảy, bắt được cánh tay cô vội hỏi.

Từ Nhan vô cùng chán ghét hành động này của anh ta, dùng sức vung, cố gắng hất cánh tay anh ta đang nắm lấy tay cô ra, trong miệng lại nói: "Tôi có kết hôn hay chưa thì có liên quan gì tới anh chứ? Xin hỏi anh lấy tư cách gì mà tới hỏi chuyện kết hôn của tôi? Mời anh sau này đừng xuất hiện ở trước mặt tôi nữa, ok?"

Nhưng cánh tay anh ta đang nắm lấy tay cô cũng không vì những lời nói này mà buông ra, nét mặt của anh ta đau đớn. Chia tay đã một năm rồi, lúc ấy anh vừa mới chia tay thì cha mẹ liền quyết định cho anh đi xem mắt, đối tượng chính là một nữ cảnh sát, nhưng cô gái ấy cũng không phải là đối tượng mà anh thích. Người nọ vừa đen vừa lùn lại còn đô con, thứ duy nhất có thể được xem là xinh đẹp thì cũng chỉ có đôi mắt kia thôi. Cha mẹ thích, nhưng không phải anh thích, anh cố gắng thích ứng, nhưng kết quả cuối cùng nói cho anh biết, thích ứng cũng không phải chuyện dễ, bởi vì chung sống nửa năm, căn bản anh vẫn không thể thích ứng được nữ cảnh sát mập lùn kia, mặc dù cô ấy rất thích anh, nhưng cái từ này thật không thể xảy ra ở trên người anh.

Tiếp đó, anh lại phải nghe theo sắp xếp của cha mẹ, xem mắt mấy cô gái, nhưng cũng không một ai có thể lọt vào mắt anh được, nếu không phải anh cảm thấy không đẹp thì chính là cảm thấy vóc người không ổn, không phải cảm thấy vóc người không ổn thì chính là cảm thấy tính khí không chịu nổi, thì ra trong lúc vô tình, anh đã quen với tính tình nóng nảy kia của Từ Nhan, mà những người khác ở trước mặt anh, rốt cuộc vẫn không hấp dẫn được anh.

Lúc đầu gần gũi với Từ Nhan, anh cũng không chịu nổi tính tình của cô, nhưng dần dần anh lại bị cô hấp dẫn, bởi vì trừ tính tình của cô có chút nóng nảy ra thì thật sự không có phát hiện khuyết điểm

nào khác. Thói quen là một thứ không tốt, khi đã quen với một thứ nào đó thì thật rất khó lại tiếp nhận cái gì nữa.

Mặc dù luôn xem mắt, nhưng anh vẫn một mực quan sát cô, chỉ là nghe nói cô vẫn luôn độc thân, không có quen bạn trai. Anh cho là chỉ cần mình không hài lòng đối tượng xem mắt thì từ từ cha mẹ cũng sẽ không buộc anh nữa, vậy là anh vẫn có thể tìm đến Từ Nhan, bọn họ sẽ có tương lai. Không lâu sau đó, anh nghe được một sự thật mà bấy lâu nay luôn bị Từ Nhan giấu kín, đó là cô có một anh trai làm quan chức cấp cao trong quân đội. Tin tức này, không khác gì người khác tát vào mặt anh một cái tát, tại sao trước đó anh chưa từng phát hiện? Anh vui mừng vội vã nói tin tức này cho cha mẹ, cha mẹ cũng thấy ngoài ý muốn, không ngờ cô gái nhìn tầm thường như vậy lại có bối cảnh hùng hậu như thế? Sau khi biết được sự thật, cha mẹ Triệu dĩ nhiên là thúc giục con trai trở về theo đuổi Từ Nhan rồi.

Nhưng anh cũng không có ngờ được, ngay lúc anh muốn nói tin tức này cho Từ Nhan biết thì lại nghe được tin tức chấn động lòng người như thế —— Từ Nhan thật sự đã kết hôn rồi sao? Hay là đang lừa anh? Tại sao trước đó một chút tin tức anh cũng không có nghe qua, mặc dù anh ở trong quân đội, nhưng vẫn luôn thông qua chiến hữu trong đơn vị hỏi thăm tin tức của cô, thậm chí là chồng của Tiểu Xá. Sở dĩ anh giới thiệu chiến hữu cho Tiểu Xá, thật ra thì cũng vì có lòng riêng, bởi vì làm như thế có thể nghe được tin tức mới nhất của Từ Nhan từ trong miệng chiến hữu. Nhưng ngay cả người chiến hữu cũng dò không ra tin tức này, đây thật sự là sự thật sao?

Anh rất nghi ngờ! Cực kì nghi ngờ chuyện này không phải là thật!

"Anh có mau buông tay tôi ra hay không? Nếu không buông tay thì cũng đừng trách tôi không khách sáo." Từ Nhan trầm mặt thấp giọng khiển trách.

Từ lúc nào mà cái tên Triệu Thượng này lại to gan như thế rồi hả? Ở trong đơn vị của cô mà vẫn còn nắm lấy cánh tay cô không chịu buông, cô bị chọc giận rồi.

Lúc này đã có một số đồng nghiệp vây quanh, có người hỏi: "Từ Nhan, có chuyện gì vậy?"

Từ Nhan không trả lời, cô chỉ cảm thấy mọi người nhìn cô giống như đang nhìn chuyện cười, cô cảm thấy mặt mũi của cô cũng bị Triệu Thượng ném hết. Người đàn ông này, một năm trước khiến cô ở trước mặt đồng sự không ngóc đầu lên được, tất cả mọi người nói cô bị một người đàn ông vứt bỏ cũng bởi vì cô không có bối cảnh hùng hậu, vậy mà hôm nay người đàn ông này lại xuất hiện lần nữa ở trước mặt cô, còn bằng cách khó chịu như thế thì sao không làm cô tức giận cho được?

Lúc này, Tiểu Ngư cũng đã đi tới, cô nhìn thấy Triệu Thượng, vẻ mặt giống như thấy quỷ, tiếp theo có người đã vọt tới, bắt lấy cánh tay anh ta: "Triệu Thượng, anh mau buông Từ Nhan ra."

Triệu Thượng lắc đầu xin lỗi cô ấy: "Thật xin lỗi, Thu Tranh, đây là chuyện riêng của tôi và Nhan Nhan, cô đừng nhúng tay vào."

Tiểu Ngư cảm thấy hôm nay Triệu Thượng hơi kì lạ, trước kia mặc dù anh ta cũng không phải là người ôn hòa gì, nhưng cũng không đến nỗi nắm chặt Từ Nhan không thả như vậy, cũng không biết giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì. Trong lúc vội vã, cô nhớ tới

phải gọi điện thoại cho một người, lại đột nhiên nhớ tới mình cũng không có số điện thoại của anh ta.

"Từ Nhan, đưa điện thoại cho mình... Mình giúp cậu. . . . ." Tiểu Ngự đưa tay ra trước mặt cô.

"Tiểu Ngự, đừng gọi, mình không muốn để cho anh ấy biết." Từ Nhan lắc đầu mà từ chối Tiểu Ngự.

Từ Nhan biết Tiểu Ngự muốn gọi điện thoại cho Lưu Vũ, Lưu Vũ đang ở dưới lầu, nếu như gọi điện thoại thì có lẽ anh ấy sẽ đi lên đây rất nhanh, nhưng cô lại không muốn để cho Lưu Vũ biết sự lúng túng và khó chịu của mình lúc này. Đây là chuyện giữa cô và Triệu Thượng, cũng không nên để Lưu Vũ biết, như vậy sẽ chỉ tăng thêm phiền phức không cần thiết mà thôi.

"Triệu Thượng? Sao anh lại tới đây?" Tiểu Xá nghe thấy tiếng ồn cũng chạy lại xem, thấy người đàn ông đang kéo tay Từ Nhan thì giật mình.

Một người phụ nữ và một người đàn ông dây dưa không rõ, mà người đàn ông còn là bạn trai cũ của người phụ nữ đó, không làm cho người ta nghĩ này nọ mới là lạ. Lúc này Từ Nhan chỉ có một suy nghĩ, Lưu Vũ ngàn vạn đừng mất kiên nhẫn mà đi lên đây. Mặc dù cô và Triệu Thượng cũng không có những chuyện dây dưa không rõ kia, nhưng cô cũng không muốn để cho chồng của mình thấy trường hợp không chịu được như thế của cô, cũng không muốn để cho chồng mình có một chút nghi ngờ.

"Anh kéo tay Từ Nhan làm gì?" Tiểu Xá lại hỏi tới vấn đề thứ hai.

Tiểu Xá thấy kỳ quái, tên Triệu Thượng này đã biến mất một năm, tại sao lại xuất hiện? Nhìn thấy anh, trừ kinh ngạc ra, còn có một chút cái khác đoán không ra được, cảm thấy anh không xuất hiện thì tốt hơn. Nhìn lại Từ Nhan, mặt đã trướng đến tím bầm, cô biết với tính tình của Từ Nhan thì nổi giận chỉ là chuyện sớm hay muộn, còn đối với người đàn ông này, trong lòng Từ Nhan nghĩ như thế nào, thật ra thì cô vẫn có thể đoán được một chút. Ngoài miệng luôn nói không có tình cảm với anh ta, nhưng cũng bởi vì quan hệ lạnh nhạt của anh ta và cô ấy, cái này cũng không phải là cô không biết.

Đồng nghiệp bu lại càng ngày càng nhiều, trong đơn vị có một số người quan hệ với Từ Nhan rất tốt, nhưng có một số người quan hệ cũng không phải là đặc biệt tốt, dĩ nhiên nhiều nhất chính là loại bình thường chỉ hi hi ha ha hoặc là chỉ là gỡ nhau..., lúc này, có một số đồng nghiệp rất quan tâm cô, có một số lại là ôm tâm trạng xem kịch vui, thậm chí có người còn xì mũi coi thường, mặt Từ Nhan khó chịu đỏ lên. Với tính tình nóng nảy này của Từ Nhan, ở trong đơn vị tự nhiên cũng đắc tội với không ít người, từ trước đến giờ cô luôn nhanh mồm nhanh miệng, có sao nói vậy, có vài người có thể ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng có hận hay không cũng không ai biết, lúc này cô gặp phải chuyện như vậy, có thể đại khái nhìn ra được ai là thật lòng với cô, người nào là mang tâm trạng xem náo nhiệt.

Bị Tiểu Xá hỏi như vậy, Triệu Thượng khó có thể buông lỏng tay ra, gật đầu chào hỏi với cô ấy: "Tiểu Xá, ăn cơm chung đi, anh và Nhan Nhan đã hẹn nhau ăn ở nhà hàng Tây dưới lầu. . . . ."

Từ Nhan ở bên kia, vừa thấy tay của anh ta buông lỏng ra, không đợi anh ta nói hết lời liền xách túi đi, cô chỉ muốn rời khỏi cái nơi làm

cho cô mất thể diện này, vội vàng trở lại bên cạnh chồng của cô.

Triệu Thượng còn chưa nói hết lời, chỉ thấy Từ Nhan đã cầm đầu cắm cổ rời đi, gật đầu nói tiếng xin lỗi với Tiểu Xá, liền đuổi theo.

"Xem nào nhiệt cái gì, tất cả mau giải tán đi." Tiểu xá thấy đồng nghiệp cũng đều vây quanh, liền xua đuổi.

Đồng nghiệp xem chuyện vui lúc này mới giật mình rời đi, Tiểu Xá cũng trở về chỗ của mình định cầm thứ gì về nhà, nhưng lúc đi ngang qua một số đồng nghiệp thì nghe được mấy tiếng nói nhỏ:

"Còn tưởng rằng có nhiều trình tiết chứ, thì ra là bên này nói chuyện, bên kia lại dây dưa."

"Đúng vậy, bình thường nhìn bộ dạng cô ta giống như rất thuần khiết và trong sạch, nhưng thì ra là loại hàng này."

"Đúng đúng, quan hệ tốt với quán trưởng thì sao? Còn không phải là một hồ ly tinh quyến rũ đàn ông khắp nơi, nói không chừng còn cùng quán trưởng. . . . ."

"Suyt, nhỏ giọng chút, đừng để cho những người khác nghe thấy, cậu muốn bị đuổi việc à?"

Những tiếng nói nhỏ kia đột nhiên liền im bật, mấy người ngẩng đầu nhìn xung quanh một cái, vừa vận ánh mắt giao nhau với ánh mắt của Tiểu Xá, liền cúi đầu, tránh ra một bên.

Bên kia Từ Nhan giống như đang chạy nạn thoát khỏi phòng làm việc của mình, nghe phía sau gào thét tên của cô, đầu của cô càng lớn hơn nữa rồi.

Từ Nhan đi giày cao gót, thì có thể chạy trốn Triệu Thượng như thế nào, anh là là bộ đội huấn luyện hàng năm ở quân đội, không chạy được mấy bước liền bị anh ta đuổi kịp, lúc này cô hận mình tại sao lại mang giày cao gót hơn bất kì lúc nào, nếu không mình cũng không rơi vào thế bị động như vậy.

Anh tóm lấy cánh tay cô hỏi: "Sao em lại chạy?"

"Buông tay!" Từ Nhan nhìn anh ta chằm chằm giận dữ mắg.

"Nhan Nhan, hình như em đang trốn tránh anh, đang sợ anh... Rốt cục anh đã làm gì sao, để cho em ghét bỏ anh như vậy?" Hình như Triệu Thượng vĩnh viễn cũng không biết mình sai ở đâu.

Từ Nhan đã không muốn nói với người đàn ông tự cho mình là đúng đang đứng ở trước mắt này nữa rồi, thừa dịp anh ta chưa chuẩn bị, cô dùng một cái tay khác đột nhiên bắt lấy bả vai anh ta, lại dùng sức lui về phía sau, ném anh ta qua với một cú quăng ngã tuyệt đẹp.

Nếu như đổi lại là ngày bình thường thì cô sẽ không đẩy được anh ta, mặc dù anh ta đang là lính kỹ thuật trong bộ đội, có được huấn luyện, thì dù cô có học chút thuật phòng thân, cũng không thể khiến anh ta nhúc nhích . Nhưng lúc này, anh ta hoàn toàn không có phòng bị, nên cô chui cá vào chỗ trống, đồng nhất đẩy anh ta xuống đất.

Từ Nhan dùng sức đá anh ta một cái, liền phóng tới cửa thang máy.

Triệu Thượng bị cô đẩy ngã trên mặt đất, mặc dù còn không đến mức té thành tàn phế, nhưng cũng là rất đau, cộng thêm một đạp

cuối cùng của cô, cảm giác bị giày cao gót giẫm ở trên người thật không dễ chịu. Bên cạnh có nhân viên thư viện đi qua, nhìn dáng vẻ nhếch nhác của anh cũng che miệng cười khẽ rồi mới đi lướt qua anh. Chờ anh phản ứng kịp, đứng dậy đuổi theo thì Từ Nhan đã vọt vào thang máy. Anh dùng sức ấn nút thang máy, nhưng thang máy đã đi xuống, anh lại ấn nút thang máy bên cạnh, vừa nhìn thấy thang máy vẫn còn ở 18 tầng, không kịp đợi nên anh liền chạy về phía cửa cầu thang bộ.

Khi Từ Nhan vọt vào thang máy, lúc cái bóng người đó xông tới khi thang máy đóng lại, cô ở trong thang máy nhắm hai mắt lại, cảm thấy hốt hoảng cô cấp tốc đi thang máy xuống lầu dưới. Trong thang máy, cô đột nhiên cảm nhận được sự vô dụng của mình, cảm giác vô lực rất không giải thích được, dù bề ngoài có mạnh mẽ thế nào đi nữa, nguy trang thế nào đi nữa thì ngay lúc này đây trong lòng cô lại vẫn yếu ớt không chịu nổi. Thì ra cho tới bây giờ cô cũng chưa từng mạnh mẽ, cái loại nguy trang không muốn để cho người khác nhìn thấy trái tim yếu ớt kia của cô, thì ra đúng là không thể chịu được một chút đả kích như vậy.

Thật không nghĩ tới, sắp hết năm còn gặp phải chuyện làm cho người ta nhức đầu như vậy. Mặc dù cô biết cái tên Tiểu Triệu này không làm được chuyện gì, nhưng ít nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến tình cảm giữa cô và Lưu Vũ, tuy chuyện như vậy chỉ có tỷ lệ rất nhỏ nhưng cô cũng không muốn để cho Lưu Vũ biết, tránh cho đến lúc đó lại dây dưa không rõ.

Mới ra cửa thang máy, cô liền đụng phải một người, tốc độ cô lao ra rất nhanh, cũng không có thấy rõ bóng người, cô lấy tốc độ như đạn bắn va vào trong ngực người kia.

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Từ Nhan cứ như vậy mà đi vào, cơ thể bất ổn, lão đảo lui về phía sau, không khỏi "A" lên một tiếng.

Cô tưởng rằng cái mộng của mình sắp phải gặp họa rồi, thì được một cánh tay kịp thời kéo lại, cánh tay kia vừa dùng lực, ôm cô vào trong lòng, bên tai truyền đến một giọng nói dịu dàng đầy lo lắng: "Tiểu Nhan?"

Nghe được giọng nói quen thuộc đó, nước mắt của Từ Nhan lại một lần nữa không thể khống chế, đem toàn bộ uất ức của mình phát tiết lên người anh, cũng không thêm màng đến việc nước mắt của mình có làm bẩn quần áo của anh hay không.

Ở phía bên trên, mặc dù nói Triệu Thượng cũng không làm gì cô, chỉ làm cho cô cảm thấy khó chịu ở trước mặt đồng nghiệp thôi, nhưng là không biết vì sao, ở trước mặt của Lưu Vũ, cô không thể nói ra hết uất ức của mình, chỉ muốn ở trong lòng anh mà khóc thật to.

Lòng ngực của Lưu Vũ thật ấm áp, làm cho cô cảm thấy rất an tâm, cũng chỉ có ở trong lòng của anh, cô mới có được cái cảm giác an toàn đó, chỉ khi hướng về phía anh, cô mới có thể thật sự tỉnh táo trở lại. Có lẽ là do anh là chồng của mình, cho nên khi ở trước mặt anh cô mới cảm thấy yên tâm như vậy, tựa như chim nhỏ tìm được cây đại thụ, có chỗ dựa vững chắc.

"Tiểu Nhan, sao vậy?" Thấy vợ khóc, Lưu Vũ rất đau lòng.

Anh chưa bao giờ thấy một Từ Nhan mạnh mẽ lại trở nên yếu đuối như vậy? Cô vẫn luôn cố gắng kiên cường, không muốn bất luận kẻ nào thấy nội tâm mềm yếu của mình, rốt cuộc là ai mà lại có thể làm cho cô mất khống chế đến như vậy? Anh thật sự rất tò mò, thậm chí anh cảm thấy mình vì tên đó mà ăn phải dấm chua, Từ Nhan chưa từng mất khống chế vì anh bao giờ cả.

"Chúng ta đi thôi, không phải anh nói muốn dẫn em đi đâu sao?" Rốt cuộc Từ Nhan cũng ngẩng đầu lên, xoa xoa nước mắt, nở nụ cười sáng lạn với anh.

Nước mắt kia làm tim anh đau nhói, đồng thời nụ cười kia lại làm mắt anh bị mê hoặc, anh hơi ngây người trong một khoảng thời gian ngắn.

"Rốt cuộc thế nào?" Lưu Vũ cảm thấy hôm nay Từ Nhan rất không bình thường, nhất định là lúc làm việc đã phải chịu uất ức gì rồi?

"Rốt cuộc anh có đi hay không?" Trước còn đó còn nhu nhược giống như chú mèo nhỏ, bây giờ lại biến thành một con cọp mẹ rồi.

Lưu Vũ đột nhiên bật cười, người phụ nữ này, mưa gió thất thường, không biết dịu dàng như thế nào sao? Anh vuốt mũi cô, cưng chiều nói: "Được rồi, nghe lời em, chúng ta đi." Nói xong, dắt tay của cô đi về phía xe đang đậu.

Từ Nhan vui vẻ hôn lên mặt anh một cái, kéo cánh tay của anh bước đi, khéo mắt chợt nhìn thấy, Triệu Thượng đang bước từ trên lầu xuống.

Ngay lúc đó, Lưu Vũ cũng ngây người, mặc dù bọn họ đã là vợ chồng hợp pháp, nhưng chưa bao giờ Từ Nhan chủ động hôn anh hết. Trong khoảng thời gian ngắn còn chưa kịp hồi phục lại tinh thần, thì đã bị Từ Nhan lôi đi.

"Nhan Nhan ——" sau lưng có người đang gọi.

Lưu Vũ cảm thấy thân thể Từ Nhan cứng đờ, càng ra sức kéo anh hơn, anh cảm thấy kỳ quái, liền nhìn lại phía sau, thấy một người đàn ông đang đứng đó, mặt một bộ tây trang màu xanh nhạt.

"Tiểu Nhan, có người gọi em kìa." Lưu Vũ cảm thấy người đàn ông đó rất chói mắt, nên nghi ngờ nhìn anh ta.

Rốt cuộc người này là ai vậy? Là người đàn ông khiến Từ Nhan mất không chế sao? Chẳng lẽ. . . . . Là tình yêu đầu của cô? Lưu Vũ hít vào một hơi, Anh cũng biết chuyện tình yêu đầu đời của Từ Nhan, cô đã từng kể chuyện này cho anh nghe, cũng biết Từ Nhan đối với người này tình thâm nghĩa nặng, nói không ghen đó là giả, nhưng lúc này cô là vợ của anh, ai cũng đừng hòng có ý khác với người phụ nữ của anh. Bất kể cậu ta có là tình yêu đầu đời, bất kể cậu ta có tình thâm hay không tình thâm, anh vẫn là chồng hợp pháp, ai cũng đừng hòng giành quyền sở hữu với anh.

"Đừng để ý đến anh ta, chúng ta đi." Từ Nhan không quay đầu lại, cầm đầu cầm cổ lôi anh đi.

Nhưng lúc này Lưu Vũ lại kéo tay cô ra, xoay người nhìn về phía người đàn ông kia, Từ Nhan nhỏ giọng hô: "Lưu Vũ, anh sao vậy?"

Lưu Vũ nhưng chỉ đưa tay vỗ nhẹ nhẹ lên mu bàn tay của cô, ánh mắt ra hiệu bảo cô "Yên tâm đi", tiếp tục nhìn người kia, rất nghiêm

túc nhìn cậu ta, phát hiện dung mạo của người kia cũng rất đẹp, mặt rất trắng, vóc dáng không cao, khoảng chừng một mét bảy, thân thể thì mỏng manh, thật thích hợp với một từ —— Tiểu Bạch. Mặc dù tính tình của Lưu Vũ dịu dàng, nhưng bản thân anh lại thuộc dạng cao lớn khỏe mạnh, mặt cũng không phải không có ích, cho nên vừa nhìn thấy loại đàn ông trắng trẻo đó, thì anh đều xếp vào loại “Tiểu Bạch” hết. Đối với những loại đàn ông tiểu bạch này, Lưu đều không để ở trong mắt, mặc dù các cô gái cũng rất hay bị những tên như thế này hấp dẫn.

"Xin chào, tôi là Lưu Vũ, là chồng của Tiểu Nhan." Mặc dù trong lòng Lưu Vũ chất đầy một bình dấm chua, nhưng ngoài mặt vẫn giữ thái độ ôn hòa, rất kiên trì.

Triệu Thượng ngăn người, nhìn bàn tay đưa ra của anh, trong khoảng thời gian ngắn không biết phản ứng ra sao.

Đúng, anh không có nghe lầm, người đàn ông trước mặt này nói mình là chồng của Từ Nhan. Đánh giá người đàn ông này, cao hơn anh, khoảng chừng 1m8 trở lên, vóc người rất khôi ngô, nhưng không hề thô kệch chút nào, mà là tương đối cân xứng. Mặt chữ quốc, lông mày rất dày, toàn thân tỏa ra sức quyến rũ của đàn ông. Nhìn anh ta, trong lòng Triệu Thượng không thể nào không cảm thấy ghen ghét được.

"È hèm?" Lưu Vũ vẫn chưa thu tay lại, nhướn mày nhìn anh ta, giống như đang có ý chế giễu anh ta không có phép lịch sự.

Lưu Vũ bị Từ Nhan nắm, cô không hề nhìn người đàn ông đó, nói với Lưu Vũ: "Anh bắt tay với anh ta làm gì, không phải anh nói dẫn em đến một nơi thần bí sao? Tại sao còn không đi, lại còn đứng ở đây bắt tay với người không quen biết làm gì?"

Lưu Vũ lại nói: "Tiểu Nhan, người ta không có lễ phép, nhưng chúng ta không thể không có phép lịch sự được, đây là vấn đề giáo dục."

Lưu Vũ nhìn như đang dạy dỗ Từ Nhan, nhưng phàm là người thông minh thì có thể hiểu được, lời này là đang nói với Triệu Thượng. Vừa rồi mặc dù tay anh có hơi lúng túng trong không khí, nhưng lại vờ không thấy, cố ý hạ thấp anh ta, nhưng vẻ mặt của Lưu Vũ vẫn không sao cả, lại còn cho là Triệu Thượng không biết lễ phép, giống như Lưu Vũ nói, đây là vấn đề về giáo dục, ngược lại chính Triệu Thượng là người không có nuôi dạy.

Triệu Thượng vẫn còn bị chấn động vì chuyện Từ Nhan đã kết hôn, trong khoảng thời gian ngắn không phản ứng kịp. Ngay lúc này, Lưu Vũ đã cảm thấy người này không phải tình yêu đầu của Từ Nhan, cũng bởi vì cái suy đoán này mà thấy yên tâm. Chỉ cần không phải là tình yêu đầu, cái gì anh cũng không sợ, có người đàn ông nào ưu tú hơn anh được chứ? So với anh ta thì càng thích hợp với Từ Nhan hơn? Coi như là tình yêu đầu thì sao? Hôm nay anh đã là chồng của Từ Nhan, tình yêu đầu chỉ có thể cắt đi thôi.

Bởi vì trong lòng không còn đề phòng với người kia nữa, cho nên trong mắt anh người nọ cũng không còn uy hiếp gì, khước miêng giương lên, mỉm cười nói với Từ Nhan: "Vợ à, chúng ta đi thôi."

Bọn họ vừa mới xoay người, trước mắt đột nhiên hoa lên, một bóng dáng đang quơ quơ trước mặt họ, đúng lúc kêu lên: "Anh, chị dâu." Thì ra là Giai Giai.

Từ Nhan bị cô bất thành linh gọi nên bị giật mình, hơi cáu nói: "Nha đầu chết tiệt kia, định hù chết chị hả, tim của chị sắp bị em hù mà chạy mất rồi."

"Chị dâu, từ lúc nào mà chị lại nhát gan như vậy hả ?" Giai Giai hi hi ha ha, vẻ mặt rất vui vẻ.

"Giai Giai, sao em lại tới đây?" Lưu Vũ cau mày nhìn em gái, kinh ngạc vì nó lại đột nhiên tới chỗ làm của Từ Nhan.

Giai Giai bấu môi nói: "Em chán quá, anh ời."

"Cho nên em liền chạy đến đây hả ?" Lưu Vũ rất hoài nghi.

Giai Giai cười hi hi một tiếng, trừng mắt nhìn anh: "Anh, anh đừng có nghiêm túc như vậy có được không?"

"Bởi vì anh không tin em chỉ vì nhàm chán mà xuất hiện rất đúng lúc ở đây." Lưu Vũ hiểu rất rõ tính quỷ quái của em gái nhà mình.

"Anh!" Giai Giai dậm chân một cái, lại xông lên gọi Từ Nhan, "Chị dâu, chị xem anh ấy kìa, lại khi dễ em rồi, chị mau quản chồng mình đi."

Từ Nhan che miệng cười khẽ, dường như đã quên mất sự quấy nhiễu của Triệu Thượng, giao hoát nói: "Em đồng ý đi xem mắt, chị sẽ giúp em, nếu không. . . . . Giữa chồng và em chồng chị chỉ có thể chọn một người, chị dĩ nhiên sẽ giúp chồng mình rồi."

"Chị dâu, chị rất âm hiểm." Giai Giai đột nhiên cảm thấy chị dâu nhà mình cũng không hề đơn giản như bề ngoài đơn giản nhìn thấy.

Ba người hi hi ha ha đi về phía xe, hoàn toàn quên mất Triệu Thượng.

"Đứng lại!" Sau lưng đột nhiên có người gọi, ba người ngẩn ra, quay đầu lại, lại thì thấy một người đàn ông đang giận dữ.

Triệu Thượng cảm thấy mình hoàn toàn bị phớt lờ, nghe thế cô gái kia gọi Từ Nhan là chị dâu, anh biết chuyện Từ Nhan kết hôn là thật, trong lòng vừa nóng vừa giận, sao anh lại có thể chậm một bước như vậy?

Anh xông lên, muốn kéo Từ Nhan, nhưng lại bị Lưu Vũ đẩy ra, anh hỏi Từ Nhan: "Tại sao em lại lấy anh ta?"

Lưu Vũ phúi phúi bụi bặm trên người, buồn cười nhìn về phía Triệu Thượng đang nổi điên kia, hỏi anh ta: "Tại sao cô ấy không thể giả cho tôi? Cô ấy không giả cho tôi, chẳng lẽ giả cho anh hả?"

Từ Nhan vốn định tiến lại, nhưng lại bị tay của Lưu Vũ nhẹ nhàng kéo lại, ngẩng đầu đón nhận cặp mắt dịu dàng của anh, đang mỉm cười với cô, trong nụ cười đó đầy sự bao dung và cưng chiều.

"Tôi không hỏi anh, tôi đang hỏi cô ấy. Nhan Nhan, tại sao em muốn giả cho anh ta?" Triệu Thượng không tìm được đáp án, trong lòng bắt đầu điên cuồng.

Ở trong mắt của Lưu Vũ, cô hiểu được một thứ, đó chính là anh sẽ bảo vệ cho cô. Cảm giác có chồng thật sự quá tuyệt vời, cái gì cũng không cần mình ra tay, anh ấy cũng có thể vì mình mà giải quyết tốt. Vào giờ phút này, cô đã thu lại tâm trạng cáu kỉnh của mình, trong lòng chỉ có mình Lưu Vũ, cô tựa đầu vào bả vai của Lưu Vũ, nhẹ nhàng nói: "Bởi vì tôi yêu anh ấy." Lời này tựa như thật cũng không phải là thật, như một quả bom ném vào lòng của mọi người.

Lưu Vũ cũng cúi đầu, nhìn khuôn mặt mỹ lệ của cô, không biết cô đang nói thật hay nói dối, là vì ứng phó người nên mới nói lời trái với lương tâm, hay là cô thật sự yêu anh? Lúc này anh cũng không quản đáp án này là thật hay giả, đã sớm bị những lời này của Từ

Nhan làm cho động lòng, cảm giác ngọt ngào khuyết tán khắp người, gường như muốn chui sâu vào trong tâm hồn của anh, trướng đến tràn đầy.

"Không thể nào, em yêu anh, em không thể yêu người khác được. Mới có mấy ngày không gặp, em sao có thể đi yêu người khác, anh không tin, tuyệt đối không tin. . . . ." trong khoảng thời gian ngắn Triệu Thượng không thể nào tiếp thu được sự thật này.

Anh có thể tiếp nhận việc Từ Nhan bởi vì áp lực mà kết hôn, nhưng không thể nào chấp nhận việc Từ Nhan yêu người khác.

"Này, cái người này người thật kỳ quái, chị dâu của tôi thì đương nhiên phải yêu anh trai tôi." Giai Giai đang đứng một bên nói.

"Việc này không thể nào!" Triệu Thượng đột nhiên gào kêu.

Khóe miệng Lưu Vũ mỉm cười, âm thanh không nặng không nhẹ không nhanh không chậm hỏi anh ta: "Cô ấy không yêu tôi, chẳng lẽ lại yêu anh? Vị tiên sinh này, mời về sau đừng dây dưa với vợ tôi nữa, quân nhân cưới vợ sẽ được pháp luật bảo vệ, anh là quân nhân, cho nên càng hiểu rõ việc này hơn tôi. Đúng không, Triệu tiên sinh?"

Lưu Vũ cũng không thể khẳng định đối phương có phải họ Triệu thật hay không, hai người mà Từ Nhan yêu anh đều biết, nếu như người này không phải là tình yêu đầu, vậy thì chính là tên đàn ông hèn yếu đó. Lời này vừa nói ra, anh liền thấy đối phương không thể nào kiềm nén được sự kinh ngạc, xem ra anh đã đoán đúng, người này chính là bạn trai thứ hai của Từ Nhan. Nếu quả như thật là người này, vậy thì anh càng không cần phải lo lắng, vì người này căn bản không hề tạo thành bất cứ uy hiếp gì cho anh.

"Làm sao anh biết tôi?" Triệu Thượng giật mình hỏi.

"Chuyện của Tiểu Nhan, có gì mà tôi không biết? Giữa chúng tôi không có bí mật. Đúng không, vợ yêu?" trên mặt Lưu Vũ nở ra nụ cười ôn hòa hơn trước.

Triệu Thượng cảm thấy mình như sắp chết, bị cảnh ngọt ngào trước mắt này làm cho kích động.

Quân hôn, việc thần thánh như vậy, vậy mà tại sao lúc này anh lại cảm thấy nó thật châm biếm?

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Người trong cuộc còn chưa có lên tiếng mà Giai Giai đã tức giận trước rồi.

Đúng là bệnh thần kinh, còn chạy đi hỏi chị dâu tại sao lại gả cho anh trai, đúng là đồ có bệnh mà.” Ngồi vào trong xe, giọng điệu của Giai Giai vẫn không nhịn được như cũ.

Tính tình Giai Giai có vẻ đơn thuần, cô cho rằng chị dâu là của anh trai cô, làm sao có thể để cho người khác có ý đồ với chị ấy, đó là điều không thể được, nhưng nhìn anh trai không có vẻ gì là tức giận, trong lòng cô cũng không hiểu anh trai mình đang nghĩ gì.

“Em tức giận cái gì?” Lưu Vũ một bên khởi động xe, một bên lại nhẹ nhàng băng quơ hỏi.

“Anh, anh không tức giận sao? Em còn đang tức giận thay cho anh đấy.” Giai Giai nhớ đến sắc mặt của người kia lại nhịn không được “Phi” một tiếng.

Lưu Vũ khẽ cười lên, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Từ Nhan, miệng nói: “Anh có chị dâu của em yêu là được rồi, những thứ khác trong mắt anh chỉ như mây khói mà thôi.”

Giai Giai cảm thấy anh trai mình quá mức bình tĩnh rồi. Cô cũng biết anh trai mình rất yêu chị dâu, trong lòng cũng cảm thấy rất hâm mộ tình yêu đó, cuối cùng nghĩ, bản thân mình đến khi nào mới có

thể có được một người đàn ông yêu mình như vậy? Trong đầu, lại kìm không được mà nhớ đến hình ảnh một người đàn ông, mấy ngày hôm nay vẫn hành hạ người đàn ông của cô.

Từ Nhan bị anh nhìn đến xấu hổ, đánh một cái lên vai anh: “Mau lái xe đi, lúc lái xe mà nhìn như thế hồng mắt bây giờ.”

“Nhìn xem, sao lúc nào cũng dung dũ với anh như vậy, em có thể dịu dàng một chút không, chỉ cần một chút thôi?” Lưu Vũ nói xong, dùng tay chỉ chỉ khoá chân múa tay một hồi.

Từ Nhan đột nhiên im lặng, cô lại nhớ tới sự kiện ở văn phòng. Thật ra nói rằng cô khổ sở cũng không phải, cô tức giận là vì anh đột nhiên lại xuất hiện ở văn phòng cô, mà những đồng nghiệp hình như còn nhận ra anh, anh khiến cho cô phải mất mặt. Cô tức giận với anh, không bằng nói đúng ra là cô làm đồng nghiệp phải thất vọng, tất cả mọi người đều thích xem náo nhiệt, luôn mong đợi dịp cô luống cuống, cô không hiểu việc cô luống cuống thì có điều gì tốt cho bọn họ. Đối với Triệu Thượng, có lẽ nếu là trước kia sẽ có một chút thương cảm, dù sao giữa hai người đã từng có gần hai năm, khi không còn tình cảm nữa, sẽ trở thành một tảng đá nóng dần nguội.

Trừ bỏ chuyện Triệu Lượng nghe theo lời cha mẹ mà chia tay cô, còn lại thì hẳn đối xử với cô rất tốt, tính tình cũng được, mặc dù có những lúc cũng khiến cô tức giận, nhưng tổng thể mà nói thì đối xử với cô cũng không tồi. Nhưng khi cô bị bêu xấu ngay trước mặt cha mẹ hẳn, mà một câu nói giúp cô hẳn cũng không có, thậm chí hẳn còn nói chia tay với cô ngay trước mặt cha mẹ hẳn, mà cái này mới là nguyên nhân kết thúc. Cô là người vô cùng sĩ diện, mà khi đó bản thân mình lại bị mất hết mặt mũi trước mặt cha mẹ của người yêu như vậy, cô biết cho dù hẳn có không nói lời chia tay lúc đó thì giữa

bọn họ cũng kết thúc rồi, bởi vì kiều ngạo của bản thân không cho phép cô vẫn có thể xuất hiện ở trước mặt hắn nữa.

Tục ngữ đã từng nói, người quân tử nói lời ngay thẳng, còn kẻ tiểu nhân làm việc thâm độc. Không sợ Diêm Vương, chỉ sợ quỷ khó dò. Cô không biết tại sao Triệu Thượng đột nhiên lại trở thành như thế, trước kia hắn tuyệt đối không cư xử như vậy, cô đã nói cho hắn cả việc cô đã kết hôn rồi, thế mà không biết hắn còn vướng mắc điều gì lại có thể làm càn ngay trước mặt Lưu Vũ như vậy. Biểu hiện ngày hôm nay của Lưu Vũ khiến cô rất hài lòng, nhưng lại khiến cô vô cùng nghi hoặc: Tại sao hắn lại không ăn giám? chẳng lẽ hắn yên tâm về cô, không sợ cô bị người khác cướp đi sao? Thậm chí tình địch đã tìm đến cửa rồi, mà hắn lại còn có thể thanh thản tự nhiên như vậy, thật không biết là hắn có thể che giấu được lòng mình quá tốt hay lại là hắn không thêm quan tâm nữa đây.

Ngày hôm nay khiến cô mệt muốn chết, thân mệt mà lòng người cũng mệt mỏi, nằm ở bên ghế phụ, cô nhắm mắt lại chỉ muốn ngủ một giấc. Nhưng trong lòng cứ suy nghĩ đến chuyện này, nên trong lúc mơ màng, cô nhẹ giọng hỏi: “A Vũ, anh có yêu em không?”

Lưu Vũ đang lái xe, đột nhiên nghe thấy câu hỏi của cô, quay đầu lại nhìn sang phía cô, đã thấy cô nhắm mắt lại, giống như vừa ngủ thiếp đi, trong lòng cảm thấy hơi buồn cười. Nhớ lại câu nói của cô lúc đối phó với Triệu Thượng: “Bởi vì tôi yêu anh ấy.” Lúc đó là vì đối phó, còn đây mới đích thực là lời nói chân tình của cô sao? Nhìn cô ngủ thiếp đi, anh bắt đầu giở trò, cũng không để ý đến việc em gái mình còn đang ngồi ở phía sau, liền khẽ dỗ dành hỏi: “Bảo bối nhà chúng ta có yêu anh không?”

“...” Giọng cô thì thảo trong cổ họng, câu nói tiếp theo biến thành tiếng than nhẹ, nhưng cũng không nghe thấy thành lời.

“Cái gì? Em yêu ai?” Lưu Vũ dừng xe lại, nghiêng tai cẩn thận nghe.

“Yêu...” Giọng nói của cô biến thành tiếng ngâm ở trong cổ họng, căn bản không nghe rõ lắm.

Giai Giai ngồi ở ghế sau bật cười ‘phốc’ một tiếng, lấy tay chỉ chỉ mặt anh nói: “Anh, anh đúng là không biết xấu hổ.”

Lưu Vũ lườm cô một cái, lấy tay chỉ cô nhìn miệng mình, làm động tác chó lên tiếng, tiếp theo nghiêng người về phía trước, tiếp tục hỏi Từ Nhan: “Bảo bối, em có yêu A Vũ không?”

Giai Giai nghe thấy mà toàn thân nổi da gà, tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lúc vô thức lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, đang ở đầu đường đi tới, trong lòng cô vui vẻ hẳn lên, cũng không nói lời chào biệt với anh trai, đang định mở cửa xe ra ngoài, lại bị bóng dáng xinh đẹp hấp dẫn bên cạnh người đàn ông kia kéo đi, tay khẽ nắm lấy cái nút mở cửa xe, sững sờ không có mở ra.

Cô nhẹ nhàng dựa lưng vào ghế ngồi, cảm thấy giống như có một tảng đá đang treo ở trong lòng cô, cảm giác vô cùng áp lực, vô cùng khó chịu, chặn ở trong lòng cô khiến cô càng thêm hoảng hốt.

Ở ghế trước Lưu Vũ vừa dỗ vừa lừa, cuối cùng cũng biết được đáp án mình mong muốn, trong lúc vô tình quay đầu lại, lại thấy Giai Giai uể oải ngồi ở ghế sau, giống như tâm trạng nặng nề, anh cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Nha đầu em làm sao vậy? Xế chiều hôm nay đột nhiên xông vào thư viện, hiện tại trông bộ dạng không khác gì người sắp chết,

người nào đã đắc tội với em rồi hả?” Hấn cảm thấy rất kỳ lạ không hiểu sao tâm trạng em gái lại biến chuyển nhanh như vậy

“Đàn ông!” Giai Giai than thở kêu to.

Lưu Vũ xoa cằm nói: “Xem ra chị dâu em nói rất đúng, em nên tìm một người đàn ông mà yêu thương đi, hôm nào anh sẽ nói chuyện với doanh trưởng Cao một chút, để anh giới thiệu em với hấn gặp mặt.”

“Anh, tại sao anh lại cũng bắt đầu học theo chị dâu đi làm chuyện mai mối như vậy rồi? Giai Giai chỉ cảm thấy đầu cô đau như búa bổ.

“Không phải là học theo, mà là anh cảm thấy dạo gần đây trông em có vẻ không ổn cho lắm.” Càng nghĩ càng cảm thấy hình như Giai Giai đang có tâm sự gì giấu giếm bọn họ.

Từ Nhan đang mơ mơ màng màng, nhưng vừa nghe hai tiếng mai mối thôi mà người đột nhiên thanh tỉnh, hỏi: “Cần mai mối cho ai?”

“Cho Giai Giai.” Lưu Vũ khởi động xe.

Từ Nhan lập tức lên tinh thần, hỏi: “Anh đồng ý làm mối cho Giai Giai và doanh trưởng Cao rồi hả?” Quá đẹp rồi, đem doanh trưởng Cao lạnh lùng lãnh khốc và Giai Giai hoạt bát hợp thành một đôi, thật sự là một chuyện tốt nhất thế gian. “Em đã tỉnh rồi?” Lưu Vũ ôn nhu hỏi cô.

“Chị dâu vừa nghe thấy chuyện làm mai mối, việc đang làm dở còn bỏ đó mà chạy được, huống hồ chỉ là mơ ngủ.” Giai Giai một nửa nén giận, nửa châm chọc nói.

Từ Nhan cũng không để ý đến cô, lập tức hỏi Lưu Vũ: “Anh có chắc có thể hẹn được doanh trưởng Cao kia không?”

“Có thể, doanh trưởng Cao trước kia đã từng là lính dưới quyền anh, ít nhiều gì hắn cũng có thể nể mặt mũi anh chứ.” Lưu Vũ chậm rãi nói ra.

Từ Nhan tức giận nhìn anh, vỗ mạnh vào vai anh như để giải tỏa, rồi mắng: “Vậy sao anh không nói sớm! Lúc trước hỏi anh có quan hệ như thế nào với doanh trưởng Cao, anh lại nói một kiểu khác, hiện tại anh lại nói đó là lính dưới quyền anh, vậy rốt cuộc lời nào của anh mới là thật hả?”

“Bà xã, lời anh nói đều là sự thật, anh bảo đảm sẽ hẹn được doanh trưởng Cao xuất hiện.” Lưu Vũ giơ tay, như là để tăng sức thuyết phục cho lời thề của mình, nhưng trông lại không giống.

“Cái gì mà anh giúp tôi? Đây là đang giúp cho em gái anh đó, anh đừng có mà nhầm lẫn đối tượng, người được lợi cũng không phải là tôi.” Từ Nhan lườm anh một cái, chỉ cảm thấy anh thật không biết nói thế nào.

Giai Giai buồn bã ngồi dựa lưng vào ghế sau, giống như chuyện bọn họ đang bàn luận không liên quan đến cô, trong đầu cô lúc này chỉ ngập tràn hình ảnh của người phụ nữ xinh đẹp kia đi cạnh tình lang.

Lưu Vũ quyết định ngày mai sẽ về đơn vị để tìm hiểu một chút tin tức, mà việc quan trọng nhất bây giờ là phải làm việc một cách thận trọng bí mật đối với Từ Nhan để khiến cô phải kinh ngạc một phen.

“Giai Giai, anh đưa em về nhà trước, anh và chị dâu đi một lúc rồi sẽ quay về.”

Giai Giai hơi mở mắt, nói một câu: “Em cũng phải đi đến một nơi bí mật.”

“Giai Giai, quậy ít thôi, phải về nhà đó.” Lưu Vũ nói bằng một giọng nghiêm khắc.

Giai Giai bĩu môi, bất mãn nói: “Được rồi, em biết hôm nay anh muốn dành cho chị dâu một bất ngờ, em không quậy rầy nữa, anh cũng không cần phải đưa em về nhà đâu, tự em có thể bắt xe về được.” Nói xong, cũng không chờ Lưu Vũ trả lời, liền mở cửa xe đi xuống.

Từ Nhan kỳ quái nhìn Giai Giai xuống xe rồi đi, cảm thấy hôm nay Giai Giai có điểm khác lạ, nhìn bóng lưng của cô thậm chí còn khiến người ta cảm thấy một chút tang thương, trong lòng càng buồn bực, hỏi Lưu Vũ: “A Vũ, anh lại nói Giai Giai cái gì rồi? Tại sao em ấy lại kỳ lạ như vậy?”

“Anh làm sao mà biết được, mới vừa rồi vẫn còn hi hi ha ha, đột nhiên lại trở nên như vậy, giống như là có tâm sự nặng nề vậy.” Lưu Vũ cũng nhìn ra được biểu hiện khác lạ của Giai Giai.

“A Vũ, Giai Giai ở thành phố N có một mình, bình thường em lại hay phải vội vã đi làm, không thể nói chuyện cùng em ấy được, em ấy cũng chưa từng gây ra rắc rối nào. Cho nên, phải mau chóng tìm được người đàn ông của em ấy, có đàn ông của mình quản, cô ấy sẽ kiềm chế đi nhiều.”

Lời này vừa nói ra xong, hai người đều chìm vào tâm sự nặng nề, rốt cuộc Từ Nhan không còn tâm trạng nào mà đi đến nơi thần bí nữa, bắt Lưu Vũ lái xe quay về nhà.

“Đừng vì chuyện của Giai Giai mà ảnh hưởng đến tâm trạng, nó không phải là trẻ con nữa nên chắc không xảy ra chuyện gì đâu. Đến lúc đó, giới thiệu người yêu cho nó, để cho người đó quản nó là được rồi. Ngoan đừng bấu môi nữa, vui vẻ lên nào.” Trông Lưu Vũ như một đứa trẻ vỗ nhẹ má cô.

Lúc này, cả người Từ Nhan toát ra một loại điềm tĩnh lạ thường, không còn cái dáng vẻ một phụ nữ nổi giận ngút trời, chỉ trong một giây lát, đã khiến cho Lưu Vũ sợ đến ngây người. Lưu Vũ đưa cô đến một nơi, cũng không phải là một nơi đặc biệt gì cả, cô vẫn cảm thấy kì lạ là tại sao anh phải giữ bí mật với cô như vậy, hóa ra chỉ là đưa cô đến một trung tâm thương mại, nhìn người đến người đi trên đường, người người đi lại tấp nập bên trong trung tâm, trong nháy mắt Từ Nhan cảm thấy kinh ngạc.

“Anh dẫn em đến chỗ này ư?” Từ Nhan khó hiểu nhìn anh.

“Đi vào sẽ biết.” Đến bây giờ Lưu Vũ vẫn còn muốn giữ bí mật.

Từ Nhan có vẻ hơi hiểu, tự nhủ với mình: “Cái này là muốn đi đến nhà mẹ chồng đón năm mới đây mà, cho nên hai người mới đi mua tiểu thuyết phương tây.”

Lưu Vũ không nói lời nào, chỉ cười, kéo cô đến trước một quầy, không phải là quầy bán tiểu thuyết phương tây, cô sợ đến ngây người.

Là một quầy bán nhẫn, Lưu Vũ muốn mua nhẫn tặng cô sao? Suy nghĩ một chút, từ lúc hai người bọn họ kết hôn đến giờ, quả thật anh cũng chưa từng tặng nhẫn kết hôn cho cô, lúc đó là do hai người bọn họ vội vàng kết hôn, còn cô là do bất đắc dĩ, căn bản cũng không nghĩ đến chuyện chiếc nhẫn, hôm nay thấy anh kéo cô đến trước quầy đồ trang sức, cô đã lờ mờ hiểu được phần nào.

Lưu Vũ thấy được sự kinh ngạc trong mắt cô, biết đã đạt được đúng ý mình rồi, liền quay sang nói với cô nhân viên bán hàng đứng quầy: “Đem mẫu hàng ngày đó tôi đã xem lấy ra đây, tôi muốn thử một chút.”

Cô nhân viên bán hàng nói một tiếng “Được”, ngay sau đó lấy từ dưới quầy một chiếc hộp gấm còn đóng lại. Lưu Vũ mở hộp ra đưa đến trước mặt Từ Nhan, rồi mới ở hộp gấm ra, tức khắc một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh xuất hiện trước mặt Từ Nhan.

Đó là một chiếc nhẫn bạch kim có đính kim cương, mặt ngoài của chiếc nhẫn bạch kim được đính thêm các viên kim cương nhỏ viên xung quanh một viên kim cương lớn, trông vô cùng đẹp mắt. Vừa nhìn thấy, Từ Nhan đã bị hấp dẫn rồi, nhưng nhìn kiểu dáng và chất liệu tạo nên nó, cô biết chiếc nhẫn này vô cùng quý giá. Cô thì không để ý, nhưng tiền lương của Lưu Vũ không nhiều, tiêu vào một chiếc nhẫn kim cương này, thật là tốn kém lắm.

“Anh vốn định mua chiếc nhẫn này cho em sao?” Từ Nhan không thể che giấu hết được sự vui sướng của bản thân mà hỏi.

“Thích không?” Lưu Vũ không đáp lời mà trực tiếp hỏi lại.

Thích là thích, nhưng cô biết muốn sở hữu nó thì nhất định không dễ dàng gì, liền hỏi: “Cái này bao nhiêu tiền?”

“Trước hết em không cần nhắc tới chuyện tiền nong làm gì, anh chỉ muốn hỏi em.... Em thích không?” Lưu Vũ hỏi lại một lần nữa.

Từ Nhan cắn cắn môi, nói: “Không thích.” Không phải là không thích, mà là cô không muốn anh phải chi ra quá nhiều tiền, trong lòng cô thầm nói thêm một câu.

Lúc này, nhân viên bán hàng mới nói: “Tiểu thư, chiếc nhẫn kim cương này là kiểu mới nhất của năm nay, có rất nhiều người muốn mua nó, bây giờ lại đang vào thời điểm giảm giá, hiện tại giá chỉ còn chưa đến tám vạn, cô nên suy lại một chút.”

Từ Nhan cắn cắn môi nói: “Là tôi mua hay là cô mua? Tôi nói khó coi chính là khó coi. Tôi cảm thấy chiếc nhẫn kia cũng không tệ.” Nói xong, cô chỉ vào một chiếc nhẫn khác trong tủ kính.

Đó là chiếc nhẫn kim cương vô cùng bình thường, kim cương rất nhỏ, nhẫn cũng làm bằng bạch kim.

Mặc kệ nhân viên bán hàng nói thế nào, Từ Nhan một mực không muốn mua chiếc nhẫn đắt tiền kia. Tám vạn, phải tốn mất bao nhiêu tiền lương của Lưu Vũ đây?!

Lúc này Lưu Vũ đột nhiên nói: “Tôi lấy cái này.” Nói xong, đem hộp gấm mở ra, cầm tay cô lên và đeo nhẫn vào tay cô.

Từ Nhan trợn mắt há hốc mồm, sững sờ nhìn hán, một lúc lâu cũng không biết nên nói cái gì.

Đúng lúc này Lưu Vũ mới ghé sát vào bên tai cô thì thầm: “Kết hôn là chuyện đại sự cả đời, chẳng lẽ anh không có khả năng mua nổi cho em một chiếc nhẫn kim cương lớn một chút sao?! Mặc dù nó có hơi đắt một chút, nhưng bạch kim và kim cương đều là những

thứ tượng trưng cho sự vĩnh hằng, chỉ cần cuộc hôn nhân của chúng ta lâu bền, thì một chút tiền này có đáng là cái gì đâu.”

Trong giây phút đó, Từ Nhan cảm động đến nỗi mũi sụt sùi, hốc mắt tràn đầy nước mắt, nhào lên hôn môi Lưu Vũ, sau đó ghé sát vào tai anh mà nói: “Tình vững hơn vàng.”

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Một ngày kia, Giai Giai không có trở về, Từ Nhan và Lưu Vũ vô cùng nóng ruột, gọi điện thoại qua qua cho Tiểu Ngư. Khoảng cách từ nhà chị Tiểu Ngư đến nhà Từ Nhan rất gần, đi bộ chỉ mất mười phút, suy nghĩ một chút cũng có khả năng. Nhưng như Lưu Vũ nói, không thể để cho Giai Giai qua đêm bên ngoài một mình được, cho nên ra lệnh bảo Giai Giai trở về.

Lưu Vũ không ngừng gọi điện thoại thúc giục, thậm chí còn bảo sẽ đích thân qua đó đón cô để uy hiếp cô trở về, rốt cuộc Giai Giai trở về, con mắt đỏ ngầu, giống như đã khóc.

“Anh, chị dâu, em đồng ý đi xem mắt.” Giai Giai đột ngột nói.

Đối với thay đổi thành linh của Giai Gia, Từ Nhan và Lưu Vũ muốn rút cằm xuống, hai mặt nhìn nhau. Hôm nay Giai Giai sao thế? Khi ở trên xe đã rất kỳ quái, nhưng chỉ xem như đứa bé tính tình hay đùa giỡn, tâm tình không tốt thì ai cũng có, nhưng bây giờ vừa trở về lại đột nhiên ném ra một câu nói như vậy rồi đi vào phòng khóa cửa, có cái gì đó rất không ổn. Giai Giai vẫn phản đối việc đi xem mắt, mặc kệ Từ Nhan đeo bám dai dẳng như thế nào, cô vẫn im lặng không lên tiếng, tại sao hôm nay lại tự động đề cập đi nói chuyện này?

“Hôm nay Giai Giai không bình thường, em thử đi xem một chút xem có thể moi ra được cái gì không.” Lưu Vũ thở dài, cảm thấy

nhức đầu rồi.

Từ Nhan hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Lưu Vũ, tuy bọn họ là anh em, dù sao vẫn có khác biệt nam nữ, Giai Giai không hẳn sẽ đem tất cả những lời trong lòng nói ra với Lưu Vũ, nhưng với cô cũng không hẳn là không thể, đều là con gái, ngày thường hai người cũng có quan hệ rất tốt, cho nên mới có thể nói chuyện cùng nhau.

Từ Nhan đi tới phòng của Giai Giai, đang muốn gõ cửa, lại nghe được bên trong truyền tới những tiếng nước nở khe khẽ. Khóc? Tại sao Giai Giai phải khóc? Điều này làm cho trong lòng Từ Nhan rất kinh ngạc, lập tức gõ cửa, bên trong đột nhiên không hề lên tiếng nữa.

“Ai vậy?” Bên trong truyền đến giọng nói có chút khản trương, chút hoảng hốt của Giai Giai.

“Là chị, em mở cửa ra đi, chị có lời muốn hỏi em.” Từ Nhan lại gõ cửa thêm lần nữa.

Trong phòng trở nên yên tĩnh, tiếp theo truyền đến giọng nói của Giai Giai: “Chị dâu, em ngủ rồi có chuyện gì ngày mai nói tiếp đi.”

“Giai Giai, chị biết rõ em còn chưa ngủ, em mở cửa phòng ra đi, chị thật sự có chuyện muốn tìm em.” Từ Nhan không chịu bỏ đi, vẫn đứng đó, gõ cửa.

Thật lâu sau, rốt cuộc cửa đã mở ra, Giai Giai đưa đôi mắt đỏ hoe sưng húp ra, đứng ở cửa phòng nhìn Từ Nhan, nhưng vẫn không nói gì.

Nhìn biểu hiện kia của cô, tất nhiên Từ Nhan biết cô đã khóc rất lâu rồi, cũng không còn tiếp tục đợi sự đồng ý của cô, trực tiếp đi

vào trong phòng. Giai Giai thở dài, nhìn thấy Lưu Vũ đang ngồi an vị trong phòng khách, ánh mắt cũng nhìn chằm chằm về phía cô, trong lòng cô luống cuống, vội vàng đóng cửa lại, nhưng vẫn đứng cạnh cửa không biết phải làm sao.

“Ngồi xuống, sao phải đứng? Chị không có ăn thịt em, sao em phải khẩn trương như thế.” Từ Nhan phát hiện hôm nay Giai Giai im lặng khác thường, cô vẫn luôn thích một Giai Giai hoạt bát trước kia.

Giai Giai nghe lời nên ngồi xuống, nhưng ánh mắt lại không dám nhìn về phía Từ Nhan, càng không ngừng xoắn ngón tay vào nhau, muốn nói lại thôi.

“Giai Giai, nói cho chị dâu biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Từ Nhan hỏi trúng tim đen.

Giai Giai không ngừng lắc đầu, nhìn Từ Nhan, nở ra một nụ cười: “Không có việc gì, chị dâu, em thì có thể gặp chuyện gì.”

Từ Nhan nâng tay lên gõ một cái vào cái trán của cô, nhẹ giọng mắng: “Trong lòng của tiểu nha đầu này có chuyện, chẳng lẽ chị còn không nhìn ra sao? Nói mau.”

“Chị dâu. . . . .” Hốc mắt Giai Giai lập tức tràn ngập nước mắt

Từ Nhan vừa nhìn Giai Giai như vậy, cũng sợ hãi, ôm lấy cô, vừa vỗ nhẹ vào lưng cô vừa nói: “Không khóc, có chuyện gì thì hãy nói cho chị dâu biết, để xem chị dâu có thể giải quyết giúp em không.”

“Em. . . . . em. . . . . Thích một người. . . . . Nhưng. . . . .” Giai Giai vừa nghĩ tới người ta đã có đối tượng, trong lòng giống như có câu dao xiết chặt, rất đau.

Từ Nhan nghe được thì chân mày cau lại, Giai Giai đã động lòng? Cô còn nghĩ sẽ giới thiệu doanh trưởng Cao cho Gia Giai, như thế thì chuyện này phải hủy bỏ thôi.

“Từ từ nói, đừng nóng vội.” Từ Nhan kiên nhẫn khuyên nhủ, nhưng không khỏi cảm thấy hơi đau đầu.

“Em. . . . .” Giai Giai vừa mở miệng, nước mắt đã chảy ào ào xuống

“Em và cậu ta như thế nào? Đã xảy ra chuyện gì với người ta chưa?” Chân mày Từ Nhan nhíu thật chặt, Giai Giai mới tới thành phố N chưa được lâu, sao lại động lòng nhanh như thế? Nếu để cho cô biết cái người đàn ông đáng giận kia là ai, nhất định cô sẽ đánh chết anh ta.

Giai Giai khóc mãi mới ngừng lại, cũng không nói chuyện, Từ Nhan nóng nảy, hét lớn một tiếng: “Đừng khóc, nói rõ rồi mới có thể nghĩ biện pháp giải quyết, em khóc nữa cũng không có lợi ích gì cả?”

Lúc này Giai Giai mới ngừng khóc, nói ra tâm sự của mình: “Chuyện này phải nói đến một tháng trước. Khi đó em quen biết với chị Tiểu Ngư thông qua sự giới thiệu của chị, từ từ trở thành bạn tốt, cha mẹ chị Tiểu Ngư cứ ép chị ấy phải đi xem mắt. Chị cũng biết rồi đó, chị Tiểu Ngư đã có bạn trai, mặc dù xa nhau ngàn dặm, nhưng tình cảm của hai người vẫn rất tốt. Chỉ là cha mẹ cứ chia rẽ bọn họ, còn buộc chị Tiểu Ngư phải đi gặp mặt người con trai mà bọn họ chọn. Chị Tiểu Ngư nói, chị ấy không muốn đi, nhưng lại không thể cãi lại lời của cha mẹ, cho nên để em làm phần tử quỷ rối.”

Chân mày của Từ Nhan nhíu lại sắp thành một cục rồi, hỏi: “Em yêu đối tượng mà chị Tiểu Ngư xem mặt?”

Chuyện sẽ không trong tiểu thuyết chứ? Nếu thực là như vậy, đây cũng quá. . . . . Từ Nhan không dám tưởng tượng.

“Không có, em không có yêu cái đối tượng mà chị ấy hẹn hò. Lúc ấy người đàn ông đi xem mắt có dẫn thêm một người bạn nữa tới. Một người vóc dáng rất cao, diện mạo đàn ông khá hay, người mặc áo đen, lại đeo kính đen, cực kỳ giống đại ca xã hội đen. Lúc ấy em liền có ý đi quấy rối, sau đó cùng với người đàn ông lạnh lẽo kia cãi vã. . . . .”

Hình như Từ Nhan đã có thể tưởng tượng ra được rồi, đây là một bộ truyện máu chó như thế nào. Nhất định là sau khi Giai Giai làm rùm beng với người đàn ông kia, đoán chừng gặp gì đó rất nặng, sau đó từ từ sinh ra tình cảm? Thời đại học Giai Giai cũng chưa từng yêu ai, theo cô biết Giai Giai là như vậy, một tiểu cô nương đơn thuần, dễ động lòng, nhưng mà ai là người giống đại ca xã hội đen? Từ Nhan càng nghĩ càng thấy chuyện này rắc rối.

“Em cứ như thế mà yêu người ta?” Từ Nhan chỉ cảm thấy rất muốn mắng cô, mắng cho cái đầu nhỏ kia tỉnh lại.

“Vừa mới bắt đầu không có, sau lại. . . . .” Giai Giai không muốn hồi tưởng lại tình cảnh lúc ấy, nức nở một lúc lâu, còn nói, “Chị dâu, đây là lần đầu tiên em động lòng, trước kia chưa từng động lòng, nhưng sau này em lại muốn biết cách liên lạc với anh ấy, muốn thổ lộ với anh ấy, nhưng em. . . . .” Vừa nghĩ tới lúc đi trên đường kia, cô nhìn thấy anh ở cùng với các cô gái khác, cô cũng biết mộng đẹp của mình đã kết thúc, cái mối tình đầu thâm mêm đã đi.

Từ Nhan dùng ngón tay cốc một cái lên đầu cô, không biết nên mắng cô hay là nên an ủi cô, nói: “Cái nha đầu này, sao lại dễ dàng yêu một người như thế? Sau đó hai người có gặp lại nhau không?”

“Không có, sau khi em với anh ấy cãi nhau lần đó, thì chưa từng gặp lại nhau.” Lần đó ở trên đường lớn nhìn thấy anh nhưng anh không thấy cô.

“Tại sao mới gặp một lần đã yêu người ta? Giai Giai, em cũng quá. . . . .” Từ Nhan không cách nào tưởng tượng được việc động lòng lại dễ dàng như thế.

“Chị dâu, không cho phép chị giễu cợt. Lúc đầu em cũng không biết mình đã yêu người ta, lúc ấy em còn gây gổ với người ta, sau lại. . . . . Sau lại. . . . .” Giai Giai có chút khó mở miệng nói về tình cảnh lúc ấy, nỗ lực thật lâu vẫn không nói ra được, đỏ mặt cúi đầu.

“Sau lại như thế nào?” Từ Nhan tò mò hỏi tới.

Mặt của Giai Giai càng đỏ hơn, không nhìn được vuốt môi của mình, đỏ mặt nói: “Không có gì a..., sau đó em lại không hề có cảm giác mình đã yêu anh ta, cho đến chiều hôm nay, vô tình thấy anh ta đi cùng với một cô gái khác, lòng của em như bị ai đó cắt đi, rất đau, do đó mới biết. . . . .”

Nhìn nét mặt của Giai Giai, nhất định lúc ấy đã xảy ra chuyện gì, khiến Giai Giai trọn đời không quên được, bằng không tiểu nha đầu này sẽ không khác thường như thế, còn yêu một người đàn ông nhanh chóng như thế.

“Tên cậu ta là gì?” Từ Nhan thở dài.

Giai Giai dùng sức lắc đầu, Từ Nhan lại hỏi: “Cậu ta đang làm cái gì? Không phải là xã hội đen thật đó chứ?” Giai Giai lắc đầu một cái, Từ Nhan nóng nảy: “Cái gì em cũng lắc, rốt cuộc em hiểu người ta được bao nhiêu.”

Giai Giai ủy khuất nói: “Chị dâu, chị đừng có rống lên với em như thế, em khó chịu và đau lòng đủ rồi. Em đã đồng ý đi xem mắt rồi, biết mình và anh ấy là không thể nào cho nên đang muốn quên anh ta đi.” Nói xong, lại khóc nữa .

Sau khi Từ Nhan bước ra khỏi phòng của Giai Giai, cảm thấy đầu dần ra. Sao mọi chuyện lại biến thành như thế? Nếu như Giai Giai biết mình đã động lòng với người đàn ông tên gì, ít nhất cô còn có thể đi hỏi thăm một chút, lỡ như mọi chuyện không giống như tưởng tượng thì hồng phúc, có lẽ còn có thể cứu vãn. Nhưng là bây giờ. . . . . Giai Giai này thật hồ đồ, đến đối tượng mình thích tên gì, thân phận như thế nào cũng không biết, thế mà đã yêu, sao lại có người hồ đồ như thế sao? Cô nên nói Giai Giai đơn thuần hay là ngu?

“Như thế nào? Em có hỏi ra gì không?” Lưu Vũ lo lắng hỏi.

“Thật ra nếu không hỏi sẽ tốt hơn, hiện tại hỏi rồi cảm thấy chỉ bằng đừng hỏi ra.” Vừa nghĩ tới lời Giai Giai nói, trong lòng cô càng buồn phiền hơn.

“Rốt cuộc là thế nào? Sao em lại lập lờ nước đôi như thế, không biết anh đang gấp muốn chết sao?” Lúc này Lưu Vũ cũng gấp, chưa việc gì có thể làm cho anh gấp gáp đến thế, hiện tại chuyện này liên quan đến em gái của anh, tim của anh vô cùng rối loạn.

“Có liên quan đến đàn ông.”

“Con bé yêu người nào?” Lại nhớ tới hành động khác thường của Giai Giai trong tối hôm qua, anh cảm thấy khả năng này rất lớn.

“Nếu như biết nó yêu người nào thì tốt rồi.”

“Em có ý gì? Chẳng lẽ còn có việc nghiêm trọng hơn cả việc này sao?”

Từ Nhan không trả lời anh mà đến gọi điện thoại cho Tiểu Ngư, muốn thăm dò một chút tin tức từ Tiểu Ngư: “Tiểu Ngư, hôm nay Giai Giai nói với cậu cái gì thế?”

“Không có gì, con bé chỉ khóc thôi, hỏi con bé cái gì nó cũng không nói, tớ còn đang muốn hỏi cậu Giai Giai bị sao thế?”

Từ Nhan cho là Giai Giai đã nói chuyện với Tiểu Ngư, thì ra là cũng không nói, cô trầm tư suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Tiểu Ngư, đối tượng hẹn hò lần này của cậu là người như thế nào?”

Tiểu Ngư rất kỳ quái sao bỗng dưng hôm nay Từ Nhan lại hỏi đến đối tượng hẹn hò của cô, chẳng lẽ là bởi vì cô không có nói cho cô ta biết nguyên nhân hay không? Mặc dù không hiểu rõ tại sao Từ Nhan lại hỏi như thế, nhưng cô vẫn kể lại tất cả. Sau đó Từ Nhan hỏi thêm một vài vấn đề, cô lại kể cho Từ Nhan nghe tình hình thực tế

Lưu Vũ đứng một bên nhìn Từ Nhan đang liều mạng hỏi vấn đề, chân mày vốn đang nhíu chặt, về sau càng lúc càng giãn ra, mặc dù không có hiểu rõ rốt cuộc Giai Giai đã gặp chuyện gì, nhưng từ giọng điệu của Từ Nhan ít nhiều cũng biết được chút chuyện, nhất định nó có liên quan đến đối tượng hẹn hò của Tiểu Ngư. Chẳng lẽ

Giai Giai yêu đối tượng hẹn hò của Tiểu Ngư? Cái này làm sao có khả năng chứ?

Sau khi Từ Nhan cúp điện thoại, khóe miệng đột nhiên nâng lên một nụ cười.

“A Vũ, anh liên lạc với doanh trưởng Cao rồi sao?”

“Còn chưa đâu, ngày mai sẽ liên lạc lại, em nhất định giới thiệu Giai Giai với doanh trưởng Cao sao?”

Từ Nhan càng nghĩ càng thấy chuyện này thú vị, nhưng lại nghĩ tới một cái vấn đề, rất nghiêm túc hỏi: “Anh xác định doanh trưởng cao không có bạn gái phải không?”

“Lúc đó cậu ta nói với anh như thế, nhưng rốt cuộc có hay không, thực hư ra sao thì anh chưa kiểm chứng.” câu trả lời của Lưu Vũ , lại làm cho Từ Nhan muốn phát điên.

Từ Nhan đấm một cái vào bờ vai anh, nhẹ mắng: “Câu trả lời này của anh trả lời như không trả lời, nếu thật sự doanh trưởng Cao đã có ý trung nhân, anh sẽ không xong với em đâu!” Nói xong, thở phò trở về phòng.

Lưu Vũ kinh ngạc dõi theo bóng lưng đầy tức giận của vợ yêu, trong khoảng thời gian ngắn không thể nào hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Lưu Vũ cảm thấy việc này còn khiến mình lúng túng hơn cả việc đi xem mặt, sau khi gọi điện thoại, nghe thấy giọng nói thâm trầm của doanh trưởng Cao, anh cảm thấy mình rất khó mở miệng

“Nhanh nào.” Từ Nhan nhỏ giọng giục anh, hôm nay anh thế nào mà trông cứ vụng về vậy.

Đây là lần đầu tiên Lưu Vũ làm mai, tuy doanh trưởng Cao đã từng là cấp dưới của anh, nhưng lỡ như người ta đã có bạn gái rồi? Mặc dù lần trước lúc anh hỏi cậu ta, đã nhận được đáp án vừa lòng, nhưng cũng đã cách đây một tháng rồi, ngộ nhỡ trong khoảng thời gian đó người ta đã đi xem mặt rồi thì sao?

“Thủ trưởng, sớm như thế đã tìm tôi có chuyện gì không?” Giọng nói của doanh trưởng Cao vẫn thâm trầm như trước, nhưng tinh thần lại phấn chấn, xem thời gian hẳn là cậu ta vừa mới chạy bộ về.

Lưu Vũ còn chưa kịp lên tiếng đáp lại, điện thoại đã bị Từ Nhan cướp đi, cô nói: “Tiểu Cao, là tôi, chị dâu của cậu.”

“Chị dâu, sao chị...” Doanh trưởng Cao sửng người, hôm nay thế nào mà cả thủ trưởng cũ lẫn chị dâu đều gọi điện thoại cho anh vậy. Anh lập tức điều chỉnh lại thái độ, không dám tùy tiện.

“Tiểu Cao, thật ra chị tìm cậu cũng không có chuyện gì khác, chỉ muốn hỏi cậu một chút, cậu đã có bạn gái chưa?” Từ Nhan nói

chuyện khá thẳng thắn, dễ chịu, so sánh với người nào đó, có vẻ ngắn gọn mạch lạc hơn.

Mặc dù doanh trưởng Cao đã đoán được ý của chị dâu, nhưng vẫn nói: “Chưa có ạ, vẫn còn độc thân, chị dâu định giới thiệu cho em sao?”

Từ Nhan không ngờ doanh trưởng Cao lại hỏi thẳng thừng như vậy, cũng hơi ngẩn người ra, tiếp đó đi luôn vào vấn đề: “Đúng vậy, tôi muốn giới thiệu cho cậu một cô gái, nhưng mà không biết cậu có đồng ý hay không?”

“Chị dâu muốn giới thiệu cho em con gái nhà ai?” Đã là giới thiệu, đương nhiên phải hỏi cho rõ rồi.

Từ Nhan liếc Lưu Vũ một cái, phun ra bốn chữ: “Em gái chồng tôi.”

Chuyện giới thiệu tiến hành vô cùng thuận lợi, đã hẹn xong ở một quán cà phê nào đó gần trung tâm thành phố. -DxĐxLxQxĐ- Nhưng đương sự - Giai Giai lại vẫn còn ngủ nướng, giống như chuyện xem mắt lần này căn bản không có liên quan gì tới cô vậy, cuối cùng thì bị Từ Nhan lôi từ trong chăn ra.

“Chị dâu, chị làm gì vậy? Buồn ngủ quá!” Giai Giai ngáp ngủ, tinh thần rất không tốt, nói.

“Hôm nay là ngày em đi xem mắt, thế nhưng em lại vẫn còn rúc trong chăn ngủ, em muốn để doanh trưởng Cao người ta một mình ngồi chờ ở quán cà phê sao?” Nhìn bộ dáng không có tiền đồ này của Giai Giai, Từ Nhan tức giận không biết phát vào đâu.

“Phải đi xem mắt thật hả?” Hai mắt Giai Giai mở to, cô chỉ là quyết định trong lúc nhất thời xúc động, không ngờ phải thật sự đi xem mắt, lại ngáp một cái, ủ rũ đi về phía phòng của mình: “Em muốn ngủ, em không đi xem mắt.”

“Em dám không xem mắt? Lần này nếu em không đi, về sau có hối hận thì cũng đừng đi tìm chị và anh trai em!”. Từ Nhan ném ra một quả bom.

Giai Giai đứng lại, quay đầu nhìn Từ Nhan thật lâu, cuối cùng vẫn quyết định đi xem mắt, cô thật sự sợ bà chị dâu hung hăng này.

Giai Giai gần như bị Từ Nhan và Lưu Vũ kéo đi, cô chẳng có chút tinh thần nào, lúc đã ở trên băng ghế sau, vẫn phờ phạc ỉu xìu buồn ngủ như trước.

Thấy cô như vậy, Lưu Vũ nhăn mày lại, có loại xúc động chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói với Từ Nhan. “Anh thấy hay là thôi đi, với bộ dạng bây giờ và tính tình của nó, gặp doanh trưởng Cao thì như thế nào đây? Còn không phải chỉ một chữ - thôi?”

Từ Nhan liếc mắt nhìn anh. “Anh biết cái gì? Bây giờ con bé bộ dáng như thế này, không chừng đến lát nữa thế nào cũng nổi trận lôi đình đó.” Đã lâu rồi chưa được xem kịch vui, hôm nay phải làm cho Giai giai trình diễn một vở kịch lớn mới được.

“Hình như em có chuyện gì giấu anh?” Lưu Vũ chau mày, cảm thấy từ hôm qua sau cú điện thoại kia, nét mặt của Từ Nhan luôn trong trạng thái phản khởi.

Từ Nhan cười đến rách miệng ra rồi. Cô nhìn chằm chằm Giai Giai ở phía sau, lại liếc mắt nhìn về mặt ngò vặc của Lưu Vũ, nghĩ

thầm chuyện tốt không thể một mình độc chiếm được, liền đưa người sang, nói thầm mấy câu vào tai Lưu Vũ.

“Kítttttttt!”. Tay lái của Lưu Vũ đột nhiên trượt hướng, xe quẹo sang bên phải, anh vội vàng đạp phanh lại, hai mắt đã trừng lớn, bộ dáng không dám tin, làm chọc cười Từ Nhan, cũng dọa sợ Giai Giai.

“Anh, anh sao vậy?” Giai Giai bị cái dừng đột ngột này dọa sợ, vỗ vỗ ngực.

Lưu Vũ và Từ Nhan đột nhiên nhìn nhau cười, lo lắng mấy ngày nay đã được cuốn trôi, tiêu tan mất, xem ra chuyện tốt thật sự tới gần rồi.

Lúc ba người bọn họ đến quán cà phê, doanh trưởng Cao đã đến từ sớm, nhìn đồng hồ, vừa vặn thời gian hẹn.

Doanh trưởng Cao vừa thấy nhóm người Lưu Vũ và Từ Nhan đi vào, vội vàng đứng dậy, vung tay lên, bắt chợt chào bọn họ một cái: “Chào Thủ trưởng, chào chị dâu!”

Giai Giai vẫn cúi đầu, bộ dáng buồn bã ỉu xiu, cũng không thèm liếc mắt nhìn doanh trưởng Cao lấy một cái, chỉ đứng ngây ngốc không lên tiếng.

Doanh trưởng Cao nhìn cô một cái, nét mặt vẫn lạnh nhạt như vậy, nhưng đường nhăn giữa lông mày đã giãn ra. điểg. đàn. lê. quý. đôn

Từ Nhan nhìn hai người này, một người lạnh lùng, một người phờ phạc ỉu xiu, trong lòng ngăn ra: Hồng rồi! Lần xem mặt này đi tong rồi. Cô dùng sức đẩy đẩy Giai Giai, giả bộ như giới thiệu: “Giai

Giai, vị này từng là cấp dưới của anh trai em, tên là Cao Phong. Doanh trưởng Cao, đây là em gái của thủ trưởng cậu...”

“Chúng tôi đã biết nhau rồi.” Giọng nói của doanh trưởng Cao trầm thấp, cũng không nhìn ra cảm xúc của anh khi nhìn thấy Giai Giai như thế nào. Nhưng đường nhăn luôn hiện trên trán không biết đã được giãn ra từ bao giờ. Anh hỏi Lưu Vũ và Từ Nhan còn có cả Giai Giai muốn uống gì. Từ Nhan gọi thay cho hai người: “Cho chúng tôi ba ly cà phê.”

Giai Giai vẫn liên tục cúi đầu, từ lúc bước vào đây đến bây giờ, cô chưa từng thật sự liếc mắt nhìn doanh trưởng Cao lấy một cái, mặc kệ Từ Nhan có trừng cô như thế nào, thái độ cô vẫn một bộ “việc xem mắt này không liên quan đến em”, khiến cho Từ Nhan nghiến răng, so với lần cô đi xem mắt, Giai Giai lúc này phải ngang gấp ba lần cô.

Lúc này, không một ai biết trong lòng Giai Giai thực sự đang nghĩ gì. Tuy thân thể cô ở đây, nhưng thật sự một chút tâm tư cũng không có. Ngày hôm qua, sau khi cô nhận lời đi xem mắt thì đã hối hận luôn rồi, nhưng cô không thể nói lại với chị dâu và anh trai mình, cho nên mới bất chấp đến đây. Cô đã nghĩ ra biện pháp, xem mắt được một nửa thì sẽ chuồn đi, lí do đều đã có hết rồi.

“Giai Giai, cô nhìn thấy tôi chán ghét như vậy sao?” Nét mặt của doanh trưởng Cao vẫn kiên trì như vậy, không ai nhìn thấy tâm tư thật sự của anh.

Giai Giai thật chán ghét ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh, nguyên tưởng anh sẽ bị biểu cảm của cô dọa sợ, nhưng khi nhìn thấy anh bày ra bộ mặt trêu tức, cả người đều ngây dại. !

“Đúng rồi, thực xin lỗi, tôi đi toilet.” Giai Giai gần như chạy nhanh ra ngoài, vì quá nóng vội, túi xách của cô bị vướng vào ghế dựa, thiếu chút nữa đã ngã xuống.

Lưu Vũ và Từ Nhan đưa mắt nhìn nhau, biểu cảm và hành động này của Giai Giai thật khó hiểu.

Nhìn vẻ mặt bối rối của cô, doanh trưởng Cao luôn lạnh nhạt, lạnh lùng lại không ngăn nổi ý cười giữa hai hàng lông mày, vội dùng động tác uống cà phê để che giấu đi biểu cảm mắc cười của bản thân.

“Thủ trưởng, chị dâu, tôi cũng đi toilet, sẽ trở lại ngay.” Trong nháy mắt, người đã đuổi theo.

Lưu Vũ và Từ Nhan đưa mắt nhìn nhau, hai người đó...

Từ Nhan đột nhiên nở nụ cười, tròn mắt lại xoay chuyển về phía kia, nói nhỏ với Lưu Vũ. “Em phải đi xem xét, quan sát.”

“Em quan sát cái gì hả?”. Lưu Vũ giữ chặt cô.

Từ Nhan chỉ chỉ về phía toilet, che miệng khẽ cười, nói nhỏ: “Đi xem hai người kia sẽ làm gì.”

“Không được náo loạn, Tiểu Nhan.” Lưu Vũ cảm thấy cách làm của Từ Nhan rất mất mặt, nên ngăn cản cô.

“Anh không hiểu kỳ sao? Em nhất định phải xem một chút, doanh trưởng Cao sẽ cư xử với Giai Giai như thế nào.” Kết hôn với người này, có rất nhiều chuyện nhàm chán, chỉ có thể tự tìm niềm vui cho bản thân mình bằng những việc như thế này thôi.

Lưu Vũ cốc nhẹ lên đầu cô, nói. “Bây giờ Giao Giao với doanh trưởng Cao mới vừa gặp mặt, em cũng đừng có đi quấy nhiễu một cặp đôi ngọt ngào.” Lúc trước, đội trưởng Cảnh và chị Chu gặp đầu cũng gây khó dễ cho anh và Từ Nhan, anh cũng đã tức giận đến phát điên lên rồi, nếu Từ Nhan cũng làm như vậy, anh là người đầu tiên phản đối.

Từ Nhan mím mím môi, nghĩ nghĩ, lại nói. “Anh có muốn doanh trưởng Cao làm chồng của em gái anh không?”

“Con người doanh trưởng Cao không tồi, chính trực, lại là người có năng lực, nghiệp vụ, nếu cậu ta và Giai Giai thực sự thành, anh đương nhiên cũng tán thành.” Lưu Vũ gật đầu thừa nhận.

“Nếu lỡ như doanh trưởng Cao khi dễ Giai Giai?” Từ Nhan lại hỏi.

“Không thể, doanh trưởng Cao tuyệt đối sẽ không khi dễ Giai Giai.” Lưu Vũ không chút suy nghĩ, bác bỏ suy nghĩ của cô.

Từ Nhan cười gian xảo, ghé vào tai anh nói. “Giờ chúng ta đánh cược, xem hiện tại doanh trưởng Cao sẽ đối xử với Giai Giai như thế nào. Nếu em đoán đúng, thì buổi tối anh hi sinh mát xa cho em, nếu như em đoán sai em đây sẽ đấm bóp cho anh.”

Lưu Vũ nhìn cô ngờ vực: “Em thật sự cho rằng doanh trưởng Cao sẽ khi dễ Giai Giai? Được, anh đánh cược với em, nhưng tiền đặt cược sẽ do anh quyết định.”

“Được, anh muốn đặt cược theo hình thức nào?” Từ Nhan hưng phấn hỏi.

Lưu Vũ lại thì thào vào tai cô, chỉ thấy mặt Từ Nhan đỏ lên, mắt hạnh trừng trừng, đánh vào ngực anh, khẽ mắng. “Anh đúng là không đứng đắn.”

Giai Giai chạy đến toilet, nhưng không thật sự đi vào, mà ở bên ngoài chỗ bồn rửa mặt, không ngừng vỗ nước lạnh vào mặt mình. Ánh mắt cô phát sáng, nai con trong lòng đập loạn xạ, vẫn luôn đắm chìm trong sự khiếp sợ vừa rồi. Đang nhìn vào gương, đột nhiên thấy trong gương xuất hiện một người không nên xuất hiện, cô sợ hãi, xoay người định bỏ chạy, lại bị người phía sau đè lên trên bồn rửa mặt.

“Anh, anh muốn làm gì?” Giọng nói của Giai Giai rất nhỏ, gần như đã chìm ngấm trong tiếng nước ào ào kia.

Bình thường, người ra vào toilet này cũng không ít, hôm nay lại cực kỳ im lặng, không có cả nửa bóng người, cũng may mà không có ai, Cao Phong mới lớn mật như vậy, Giai Giai ngượng ngùng, lại cũng không hẳn xấu hổ.

“Em thích tôi.” Cao Phong nói nghiêm túc, tay vẫn không thả lỏng.

“Ai thích anh chứ.” Giai Giai xì một cái.

“Anh thích em.” Cao Phong lại nói.

Giai Giai thở ra một hơi, trợn mắt há hốc mồm nhìn Cao Phong.

Nhân lúc cô trợn mắt há hốc mồm, đôi môi Cao Phong đột nhiên rơi xuống, ngậm chặt môi Giai Giai.

Giai Giai hoàn toàn ngây ngẩn cả người, môi bị ngậm chặt, vừa mới bắt đầu cô còn không biết phải làm sao, động tác kế tiếp, bàn

tay cô cũng đưa lên rồi, “bốp” quăng vào tai cho anh một bạt.

Nhưng Cao Phong cũng không vì thế mà muông môi cô ra, môi anh vẫn để trên môi cô, nhẹ giọng nói: “Hành động này, sau lần trước đó, anh đã muốn làm từ lâu rồi. Giai Giai, anh thích em, em biết không?” Nói xong, anh kéo cánh tay cô đến trước ngực mình, để cô cảm nhận nhịp tim đập như sấm của mình.

Thoáng cái, nước mắt của Giai Giai đã tuôn ra, cô nói ghen ngào: “Nhưng anh cũng đã có bạn gái rồi, tại sao còn muốn đi xem mặt, tại sao?” Nghĩ đến lúc trên đường cái, nhìn thấy cô gái kia đi bên cạnh anh, lòng cô liền thắt chặt.

“Anh có bạn gái khi nào hả?” Cao Phong mở to hai mắt nhìn cô, thật muốn gõ cho tỉnh cái đầu nhỏ này.

“Tôi đều thấy được rồi, anh còn không thừa nhận?”

“Thấy khi nào?”

“Hôm kia...” Lời cô còn chưa dứt, môi đã bị Cao Phong đoạt lấy, lúc này cô không vùng cho anh một bạt tai nữa, chỉ giãy giụa.

“Đó là bạn đồng môn của anh.” Cao Phong vừa giải thích, vừa hôn càng thêm sâu.

Giai Giai vừa muốn ngênh đón vừa muốn cự tuyệt, nhưng anh ôm cơ thể cô rất chặt, thật sự rất kỹ, cánh tay nắm siết thật chặt, trong khoảng thời gian ngắn toàn bộ tinh thần của cô đã rối loạn

“Anh thích em, thích em...” Cao Phong thổ lộ từng tiếng từng tiếng một, tâm trí Giai Giai đã rối loạn, nhiều hành động giãy giụa đã biến thành một chút âm thanh chống cự cũng không có.

Từ Nhan và Lưu Vũ nhẹ nhàng men theo hành lang tối lết, đang định nghe lén, lại bị động tác này của Cao Phong làm cho sợ ngây người. Lưu Vũ sững người, sau đó thét to: “Cao Phong, cậu đang làm gì vậy?”

Cao Phong và Giai Giai môi kề môi, vào giây phút này tách ra như tia chớp, hoảng hốt, lúng túng nhìn Lưu Vũ và Từ Nhan.

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Lưu Vũ thấy em gái mình bị doanh trưởng Cao hôn môi thì tức không chịu nổi. Cái tên tiểu tử thối này lại dám khi dễ em gái của mình như vậy, thế này còn ra gì nữa hả. Trong mắt anh, Giai Giai là một cô bé đơn thuần không có tâm cơ, bị lừa cũng không biết, cho nên khi thấy Cao Phong hôn môi Giai Giai như vậy, cả người anh liền bốc hỏa. Bây giờ Giai Giai đã đến thành phố N, anh thân là anh trai phải có nghĩa vụ trông nom tốt cho em gái mình, không thể để cho cô chịu bất kỳ chút tổn thương nào.

Với suy nghĩ như vậy, làm anh không thể khống chế được nắm đấm của mình. Anh vọt tới, quả đấm đã nằm trên mặt Cao Phong. Quả đấm của anh vừa nhanh vừa mạnh, Cao Phong không ngờ anh sẽ ra tay, cho nên cũng không né tránh. Quả đấm rơi vào mặt anh, lực ra rất mạnh khiến Cao Phong chảy cả máu.

Một đấm này của Lưu Vũ làm cho tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Từ Nhan khôi phục tinh thần đầu tiên. Cô làm thế nào cũng không thể ngờ được, người chồng bình thường luôn dịu dàng như vậy, lại ra tay đánh doanh trưởng Cao. Sau khi phản ứng kịp, cô kéo anh lại, ngăn cản quả đấm thứ hai đưa tới của anh. Cô hỏi: “A Vũ, anh định làm gì?”

“Tên tiểu tử thúi này hơi quá đáng rồi.” Anh vừa nghĩ đến đứa em gái đơn thuần của mình bị Cao Phong lừa gạt, trong lòng không thể nhịn nổi cục tức này.

Cao Phong bị Lưu Vũ đánh lùi về phía sau, cũng không đánh trả lại, điều này không đúng lắm. Phải biết rằng, Cao Phong chính là doanh trưởng của đơn vị kiểu mẫu, tuy bản lĩnh của anh không thể nói là đứng đầu toàn quân, nhưng cũng là hạng nhất hạng nhì. Nếu như anh thật sự muốn tránh, thì hoàn toàn có thể tránh được, thế nhưng anh lại không tránh. Còn tại sao anh không tránh, có lẽ chỉ có trong lòng anh mới hiểu rõ nhất, hơn nữa Lưu Vũ cũng đoán được.

Cậu ta muốn có được sự thương hại Giai Giai! Lưu Vũ xì một tiếng khinh thường, trong lòng càng thêm khó chịu.

Giai Giai không ngờ anh trai mình sẽ động thủ thật. Cô thấy Cao Phong bị đâm một cái, mặt đã sưng lên, đau lòng không nguôi. Cô trừng Lưu Vũ một cái: “Anh, sao anh lại đánh người?” Lại nghiêng người hỏi Cao Phong: “Anh có sao không?” Cô đau lòng sờ mặt anh, nước mắt cũng sắp chảy ra rồi.

“Không sao cả, chỉ là vết thương ngoài da.” Cao Phong cười cười nhìn cô, nhưng khuôn mặt bị đánh đã sưng lên, nên nụ cười rất khó coi, mà ở trong mắt của Giai Giai, sự thương tiếc đã lên tới cực điểm.

“Giai Giai, em tránh ra.” Lúc này Lưu Vũ đã thoát khỏi sự khống chế của Từ Nhan, vung nắm tay, mắt thấy lại muốn đánh tới.

“Anh, anh định làm gì hả? Anh không được đánh anh ấy.” Lần này không biết Giai Giai lấy dũng khí ở đâu, lại dũng cảm ra đứng chắn trước mặt Cao Phong.

“Tránh ra.” Lưu Vũ quát lên.

Giai Giai cắn cắn môi, mắt đã chực khóc, cô gào lên: “Em không tránh. Nếu em tránh ra anh sẽ đánh anh ấy. Anh, anh không thể trách anh ấy.”

Lúc này, cô nhất định phải bảo vệ người yêu của mình. Anh trai sẽ không đánh cô, dù sao cô cũng không thể để cho anh lại ra tay đánh người được.

“Em tránh ra.” Lưu Vũ trầm mặt xuống quát.

“Anh, không phải anh muốn em và anh ấy tốt đẹp sao? Bây giờ chúng em tốt rồi, tại sao anh lại tức giận như vậy?”

Câu hỏi này của Giai Giai đã làm cho Lưu Vũ tỉnh ngộ, nhưng anh vẫn không thể tha thứ cho chuyện Cao Phong khi dễ em gái mình.

“Thủ trưởng, tôi thích Giai Giai, muốn cưới cô ấy.” Cao Phong ôm Giai Giai vào trong lòng, nhưng hai mắt lại nhìn chăm chăm Lưu Vũ.

Năm đó Lưu Vũ làm Liên trưởng, Cao Phong là cấp dưới của anh. Lúc đó Cao Phong là trung đội trưởng của đội thực tập, cho nên trong mắt Cao Phong anh vẫn luôn là thủ trưởng của mình. Về sau Lưu Vũ thăng chức, tiếp đó đi học rồi lại chuyển công tác đi nơi khác, chính Cao Phong cũng đã thăng chức, nhưng anh vẫn gọi Lưu Vũ là thủ trưởng. Đây là một loại thói quen.

“Cậu và Giai Giai đã tốt như thế này từ khi nào?” Mặc dù Từ Nhan đã nói với anh duyên phận của Giai Giai và Cao Phong, nhưng anh vẫn không thể tin chỉ mới gặp mặt một lần mà hai người đã có thể yêu nhau.

Trong lòng ngực Cao Phong, Giai Giai run rẩy, đừng nhìn bộ dạng anh trai bình thường rất ôn hòa, kỳ thật tức giận lên thì thật sự đáng sợ, cho nên cô rất sợ anh trai nổi giận.

“Giai Giai đơn thuần, không biết thế gian hiểm ác, đừng tưởng rằng cậu có thể lừa gạt nó thì có thể qua được mắt tôi. Nói cho cậu biết, nếu như cậu không thật lòng với nó, tôi sẽ lấy tay của cậu. Tôi không cho phép cậu làm tổn thương đến Giai Giai đơn thuần.” Mỗi một câu chữ Lưu Vũ nói ra cực kỳ nặng nề.

“Thủ trưởng, tôi thích cô ấy.” Cao Phong vẫn nói câu đó.

“Tôi không muốn nghe lời nói vô nghĩa của cậu!” Muốn lừa gạt anh, không có cửa đâu.

“Mặc kệ anh thấy thế nào, tôi đối với Giai Giai là thật lòng. Không thể vì một câu nói của anh mà tôi liền từ bỏ toàn bộ tình cảm của mình.” Cao Phong lạnh lùng trả lời.

“Tiểu tử thôi, cậu còn dám mạnh miệng.” Lưu Vũ tức không chịu nổi, lúc này toàn bộ mặt nạ dịu dàng của anh đã bị xé rách.

Giai Giai rất sợ cơn thịnh nộ của anh trai, cô rùng mình một cái, càng vui sâu vào lòng Cao Phong, con mắt ẩm ướt sắp bật khóc. Anh trai tức giận như vậy, cho tới bây giờ cô chưa từng thấy qua. Cô không hiểu tại sao anh trai lại phẫn nộ như vậy.

Cao Phong càng ôm cô chặt hơn, vỗ vỗ lưng cô, nói nhẹ bên tai cô: “Yên tâm đi, không sao đâu, có anh ở đây sẽ không có chuyện gì cả.” Giọng nói của anh trấn an sự hoảng loạn trong lòng Giai Giai. Cô ngẩng đầu mỉm cười với anh, ánh mắt tựa như muốn nói “Em tin anh”.

“Được rồi, A Vũ, chúng ta về đi. Cứ để cho hai người bọn họ ở cùng với nhau.” Từ Nhan nói xong kéo kéo Lưu Vũ.

“Tiểu tử thôi, cậu phải giải thích rõ ràng cho tôi.” Lưu Vũ tức giận quát âm âm.

Cao Phong nhíu mày, rất không để ý nói: “Tất cả chuyện của tôi và Giai Giai, tôi sẽ nói với Giai Giai. Mặc dù anh là thủ trưởng cũ của tôi, cũng là anh trai của Giai Giai, nhưng anh không có quyền hỏi đến chuyện riêng tư của tôi và Giai Giai. Đây là bí mật giữa hai chúng tôi, chỉ có hai chúng tôi mới có thể chia sẻ.”

Lưu Vũ giận không đánh được, muốn xông lên cho anh một đấm, nhưng lại bị Từ Nhan dùng sức kéo lại.

“A Vũ, anh định làm gì? Không được kích động, bình tĩnh chút đi.” Từ Nhan khuyên anh.

Lần này Giai Giai gần khóc rồi. Cô nhìn Lưu Vũ với bộ dáng đáng thương, giọng nói đã có chút lạc đi: “Anh, trước đây anh vẫn muốn em và Doanh trưởng Cao gặp mặt, bây giờ chúng em tốt rồi, anh lại muốn dùng gậy đánh uyên ương. Nếu như anh dám đánh Cao Phong, em sẽ không nhận anh nữa.”

“Đứa bé ngốc, cậu ta đang lừa gạt em, biết không hả?” Với em gái, Lưu Vũ là một người như vậy, thấy có người đàn ông khác khi dễ cô, đương nhiên anh sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Tôi đã lừa gạt Giai Giai khi nào?” Lòng mày Cao Phong càng nhăn càng chặt, giọng nói đã không còn khiêm nhượng: “Cho dù anh là thủ trưởng cũ của tôi, là anh trai của Giai Giai thì sao hả? Có thể không chút kiêng nể vu oan người sao?”

“Tiểu tử thôi, còn dám cãi lại!” Lưu Vũ lại muốn tiến lên.

“A Vũ, đủ rồi!” Từ Nhan phát uy.

“Tiểu Nhan, cậu ta đang khi dễ Giai Giai, em còn nói thay cho cậu ta.” Lúc Lưu Vũ nhìn về phía Từ Nhan, biểu cảm lại trở nên dịu dàng.

“Trước tiên em hỏi anh, hôm nay là ngày gì?” Từ Nhan sừng mặt lên hỏi.

“Hôm nay là ngày Giai Giai và tên tiểu tử thôi này xem mặt...” Lưu Vũ nói đến đây, dừng lại, nhìn Từ Nhan không nói gì.

“Anh còn biết hôm nay là ngày hai người bọn họ xem mặt? Trước khi đến đây em cũng đã nói trước với anh rồi, tuy lúc đó em chưa dám chắc người trong lòng Giai Giai chính là doanh trưởng Cao, nhưng Tiểu Ngư nói một hồi, em đã đoán ra chút ít. Lúc đó Tiểu Ngư nói, đối tượng xem mặt của cô ấy là quân nhân, hơn nữa người bạn đi cùng người kia mang họ Cao. Bởi vì lúc đó cô ấy nghe thấy đối tượng xem mặt của mình gọi đồng đội là anh Cao. Thế nên khi đó em mới cả gan suy đoán, rồi nói kết quả này cho anh nghe, em nghĩ để anh chuẩn bị tâm lý, ai ngờ anh lại bất thường như vậy. Giai Giai và doanh trưởng Cao đã biết nhau từ trước, thế nên anh không có cách nào tiếp nhận được?” Từ Nhan càng nói càng bức, giọng không kìm được càng to hơn.

“Bọn họ xem mặt không sai, bọn họ đã biết nhau từ trước anh có thể tiếp nhận được... nhưng mà.....tên tiểu tử thôi này lại...”

“Lại như thế nào? Hôn môi?” Từ Nhan nhướn mày hỏi anh.

Lúc này, Giai Giai và doanh trưởng Cao đang đứng ôm nhau, nhìn Lưu Vũ và Từ Nhan giằng co ở đằng kia, lòng Giai Giai ít nhiều cũng buông xuống. Chỉ cần có chị dâu ở đây, anh trai sẽ không làm gì Cao Phong cả. Mặc dù là như vậy, nhưng ít nhiều cô vẫn có chút lo lắng. Cô rất hiểu tính anh trai mình, đừng thấy bình thường anh dịu dàng, vấn đề nguyên tắc là không thể vi phạm.

“Đừng sợ, tất cả đã có anh, anh sẽ không để cho em bị tổn thương.” Cao Phong nói nhẹ nhàng, rồi đưa cô đi ra cửa.

“Tiểu tử thôi, cậu đưa em gái tôi đi đâu?” Lưu Vũ vừa thấy Cao Phong muốn đưa em gái mình đi liền nôn nóng, định đi qua chặn lại.

“A Vũ, để bọn họ đi đi.” Từ Nhan ngăn anh lại, không cho anh làm động tác cản trở.

Mặc dù Lưu Vũ có sức, nhưng anh không đến mức làm gì đó với Từ Nhan, càng không có chuyện làm tổn thương Từ Nhan, cho nên dù tức giận, nhưng bị Từ Nhan kéo lại anh cũng không dám làm gì, chỉ lớn tiếng hô: “Tiểu tử thôi, cậu quay lại cho tôi.”

Nhưng anh cũng không kêu Cao Phong quay lại được, trong không khí chỉ truyền lại giọng nói lạnh lùng của Cao Phong khiến cho người ta phải tức giận: “Đây là chuyện giữa tôi và Giai Giai, không mượn anh xen vào. Anh chỉ cần chờ đến ngày uống rượu mừng của chúng tôi là được rồi, những chuyện khác không cần anh bận tâm.”

Lưu Vũ rất muốn xông lên, nhưng bị Từ Nhan kéo nên không đi được, đành phải nói: “Tiểu Nhan, em buông tay ra, anh không thể để tên tiểu tử Cao Phong này đưa Giai Giai đi được. Ai biết cậu ta có làm ra chuyện gì hay không.”

“Cậu ta sẽ làm ra chuyện gì? Anh cho rằng Giai Giai thực sự đơn thuần đến mức không bảo vệ được chính mình hay sao? Anh không nhìn thấy ánh mắt của hai người đó hả? Nếu anh còn như vậy, sẽ chỉ là dùng gậy đánh uyên ương thôi.”

“Nhưng mà vừa rồi cậu ta hôn Giai Giai, việc này không thể tha thứ.” Nghĩ đến chuyện vừa rồi, toàn thân anh lại bốc hỏa.

“Vậy lúc trước anh thì sao?” Từ Nhan hỏi lại.

“Anh làm sao?”

“Lúc trước anh cũng giống như doanh trưởng Cao, liều lĩnh hôn em.” Từ Nhan nhăn mày.

Có cô ở đây, cô sẽ không để cho anh phá hỏng chuyện tốt của Giai Giai và doanh trưởng Cao. Cô thật vất vả mới làm cho Giai Giai đồng ý đi xem mặt, cũng không dễ mà hai người bọn họ lại là quen biết từ trước, làm sao có thể vì sự bảo hộ của người đàn ông này dành cho em gái mình mà đi chia rẽ một đôi có tình cảm được, cô sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

“Sao anh và cậu ta lại giống nhau được? Chúng ta đã kết hôn, anh hôn em đó là đạo lý hiển nhiên. Hai người bọn họ được coi là gì chứ? Giai Giai đơn thuần, không thể giao cho tên tiểu tử thời này được.”

“Hiện tại người ta đã yêu nhau rồi, anh không nghe thấy lời doanh trưởng Cao nói hả? Anh ta muốn kết hôn với Giai Giai. Hơn nữa, anh đã nghĩ Giai Giai quá vô dụng rồi. Tuy Giai Giai đơn thuần, nhưng không đến mức không phân biệt được người tốt người xấu. Và lại, doanh trưởng Cao đã từng là cấp dưới của anh, chính anh

còn không hiểu cấp dưới của mình sao? Doanh trưởng Cao gan có lớn đến đâu, cũng sẽ không đi trêu vào em gái thủ trưởng cũ của mình. Anh cũng đừng có quản lý chuyện của doanh trưởng Cao và Giai Giai nữa, trước hết anh cứ quản lý tốt chuyện của mình đi.”

“Anh có chuyện gì?” Về mặt Lưu Vũ kỳ quái nhìn về phía Từ Nhan.

Từ Nhan cười gian, sau đó nói: “Anh đã thua cược, hôm nay anh đương nhiên phải mát xa miễn phí cho em.”

“Anh đã nói, đánh cược có thể nhưng tiền đặt do anh quyết định.” Nói xong, Lưu Vũ cười gian xảo.

“Nhìn biểu hiện này của anh, người không biết còn tưởng là kẻ lưu manh từ đâu xông tới đó.” Từ Nhan phun cho anh một câu.

“Chủ tịch Mao đã nói, toàn bộ những trò lưu manh đều bắt nguồn từ việc muốn kết hôn. Chúng ta đã kết hôn lâu rồi, cho nên đây cũng không phải là trò lưu manh.”

“Ba hoa, từ khi nào thì miệng anh đã nói được những lời như vậy.” Từ Nhan lại phun cho anh một câu.

“Anh chẳng ba hoa khi nào. Em là vợ của anh, chồng giờ trò lưu manh với vợ là chuyện hết sức bình thường.”

“Sắc lang...”

“Về nhà nhất định anh sẽ sắc cho em xem...”

“Vô lại!”

“Chồng em không vô lại, sao có thể cưới được vợ xinh đẹp?”

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Đối với chuyện của Giai Giai và doanh trưởng Cao bị dừng lại đột ngột, Lưu Vũ không vui nhưng chẳng thể làm gì. Từ Nhan nói rất đúng, nam nữ chưa lập gia đình thì có thể thân thiết, chẳng qua chỉ là thân mật trước khi kết hôn mà thôi. Mặc dù trong mắt Lưu Vũ hành động hôn mê của Cao Phong nhìn rất chướng mắt, nhưng hiện giờ anh cũng chẳng có cách nào ngăn cản, bởi vì Giai Giai không hề có phản cảm. Nghe nói ngày mai, Cao Phong sẽ đưa Giai Giai đến quân đội, rồi sau đó sẽ là gì nữa, anh cũng không nghe được nữa.

Anh đã từng gọi điện bảo Giai Giai, phải chú ý tên tiểu tử thói Cao Phong này, không được để cậu ta ăn, kết quả bị Giai Giai nói lại: “Anh, anh nói cái gì vậy?” Thế nhưng Lưu Vũ vẫn luôn nghiêm khắc, buổi tối Giai Giai phải về nhà, không thể qua đêm ở bên ngoài. Chỉ cần mỗi ngày Giai Giai đều về nhà, anh sẽ không sợ em mình bị tên tiểu tử thói Cao Phong ăn. Muốn có thể kết hôn, phải đi qua được cửa ải anh vợ này, muốn viết báo cáo, cũng như thế, phải đi qua cửa ải Phó Xử Trưởng – phòng chính trị anh đây.

Từ Nhan đã được nghỉ lễ, mà việc quan trọng nhất bọn họ cần làm hôm nay chính là về nhà ăn tết. Mặc dù anh và Từ Nhan đã kết hôn gần hai tháng, nhưng Từ Nhan vẫn chưa về nhà chồng lần nào, nhà họ Lưu thật mong đợi người con dâu này, trong điện thoại, hết lần này đến lần khác, họ bảo Lưu Vũ mau đưa vợ về cho hai người già trong nhà xem.

“A Vũ, anh nói mình nên mua quà gì về cho cha mẹ?” Từ Nhan không biết lần đầu gặp cha mẹ chồng thì phải tặng quà gì, cô đã từng lên các diễn đàn trên mạng tham khảo ý kiến, cuối cùng vẫn không tra ra được đáp án gì.

“Không cần mua gì cả, chỉ cần em vui vẻ về thăm nhà, ba mẹ anh đã hài lòng rồi, còn mua quà tặng chi nữa.” Lưu Vũ vội vàng thu dọn đồ đạc.

“Sao có thể không mua được? Lần đầu tiên gặp mặt người lớn, nghi lễ này không thể thiếu, em sẽ thương lượng với mẹ em một chút.” Từ Nhan nghĩ, cứ nói với Lưu Vũ như thế cũng chẳng được việc gì, ở trước mặt hai người lớn của nhà họ Lưu, cô nhất định phải hiểu lễ phép, đó cũng là để giữ thể diện cho Lưu Vũ.

Cuối cùng thật sự vẫn không biết nên mua gì, Lưu Vũ lại không có ý kiến, cô đành gọi điện thoại cho mẹ mình, sau cùng dựa vào lời đề nghị của mẹ Từ, cô mua cho mẹ chồng cái máy làm ẩm đầu gối, nghe nói mẹ chồng có bệnh dễ bị lạnh của người già, với mua một ít thuốc bổ, còn mua cho bố chồng một ít rượu tằm bổ, còn có một quyển Thái Cực quyền rất quý giá, nghe nói bố chồng rất mê Thái Cực. Đối với tất cả những chuyện Từ Nhan làm, Lưu Vũ đều rất hài lòng, không ngờ vợ mình bình thường hung hăng, cũng có mặt chu đáo như vậy.

Lưu Vũ nói bên tai cô: “Không hổ là vợ anh, đúng là cẩn thận. Thật ra nếu như em mang theo một món quà nữa, ba mẹ anh càng vui vẻ hơn.”

“Quà gì nha?” Từ Nhan nghĩ, còn có gì mà cô không nghĩ ra?

Lưu Vũ càng ghé sát vào tai cô, nhỏ giọng nói: “Em mau có thai đi, để họ có thể ẵm cháu trai, vậy thì sẽ có giá trị hơn các món quà kia rất nhiều.” diễn đàn lê quý đôn

Từ Nhan sững người, khuôn mặt đỏ bừng giống như hoa hồng nở rộ. Cô giờ nắm tay nhỏ lên đấm vào ngực chồng mình, tức giận: “Anh lại giễu cợt em.”

“Anh không giễu cợt em, trong mắt ba mẹ anh, không gì có thể làm cho họ ngạc nhiên mừng rỡ hơn việc có cháu trai. Vợ à, chúng ta cũng mau có em bé đi.”

Từ Nhan liếc anh một cái: “Anh đúng là không biết xấu hổ!”

“Sao phải xấu hổ? Em mang thai con trai của anh, là chuyện hiển nhiên, cho dù nói với ai thì đây cũng đều là lời có lý.” Lưu Vũ không phục phản bác lại, tiếp theo quán quít ôm chặt lấy cô: “Vợ ơi, chúng ta sinh một đứa bé đi, bây giờ sản sinh luôn...”

“Em có khi nào nói không đồng ý sinh con cho anh không? Chúng ta cũng không dùng biện pháp tránh thai nào, nhưng gần hai tháng rồi vẫn chưa có, anh gấp cái gì?” Hôm nay Từ Nhan cảm thấy tính tình Lưu Vũ có chút giống trẻ con.

“Em xem, Tiểu Thạch Đầu đã làm cha, anh lớn hơn cậu ta, lại vẫn là thế giới hai người như trước, nếu như có thêm một tên nhóc nữa thì thật tốt, như vậy vợ cũng an phận.” Cách nghĩ của Lưu Vũ rất đơn giản, có đứa bé ở bên cô, cô sẽ thực sự an phận.

“Được được, em đồng ý sinh con cho anh, nhưng trước tiên thả em ra, em vẫn chưa sắp xếp được quà.” Từ Nhan đành đáp ứng, dỗ dành chồng mình giống như dụ dỗ con nít.

Có lúc đàn ông giống như một đứa bé, có đôi khi tính rất trẻ con. Có người nói, cư xử với đàn ông giống như dạy dỗ một đứa bé, vậy mới có thể chung sống lâu dài với nhau được. Những lời này, trước đây Từ Nhan chưa hiểu hết ý nghĩa của nó, hiện tại chợt nhớ tới, cảm thấy hoàn toàn giống với Lưu Vũ.

“Vậy bây giờ sinh ngay đi, không cần sắp xếp gì cả, đến lúc đó anh sẽ sắp xếp quà tặng, bây giờ kế hoạch tạo người mới là chuyện lớn hàng đầu của chúng ta.” Lưu Vũ vội vã kéo Từ Nhan đi về phía giường ngủ.

Giờ Từ Nhan mới hiểu được nguyên nhân thật sự anh lôi kéo mình, tay phải đánh vào bàn tay đang cầm cánh tay mình, cố gắng nghiêm mặt nói: “Vì sao anh nói gió thì chính là mưa? Anh gấp như vậy à? Bây giờ có lên ngay giường, hẳn không phải là tạo người, là trong lòng anh tính toán cò con? Đừng cho là em không biết trong lòng anh thật sự đang nghĩ gì.”

Lưu Vũ cười hắc hắc: “Người hiểu anh, chỉ có vợ. Vợ ơi, em cũng đã biết rồi, chúng ta đây...” Anh không ngừng nháy mắt với cô.

“Hôm nay không được, anh muốn đổi thì để lúc khác đổi.” Dường như Từ Nhan cố ý làm khó dễ anh, nhưng vẫn không rời được.

“Vợ, vận động thỏa đáng mới có lợi cho cơ thể, em nghe lời anh đi?” Da mặt Lưu Vũ càng lúc càng dày.

Ở trước mặt Từ Nhan anh buông thả như thế đó, ở trước mặt binh lính hay bạn bè anh là một lãnh đạo đứng đắn cùng lạnh lùng hà khắc, nhưng khi đối mặt với vẻ mặt này của vợ, cho dù khuôn mặt anh có đứng đắn đến đâu chẳng nữa cũng lập tức bị buộc chặt

lại. Cả đời này, xem như anh đã bị người phụ nữ trước mắt ăn sạch rồi.

“Em nói không được là không được, anh buông ra, a....” Nhưng lời cô còn chưa nói hết, đã bị Lưu Vũ ôm lấy, cô “A” một tiếng kinh hãi.

Lúc này Lưu Vũ vô cùng nghiêm túc, anh quyết định chủ kiến, muốn bắt đầu kế hoạch tạo người. Nếu không làm cho Từ Nhan thành công mang thai một đứa bé, anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Từ Nhan.

Anh nghĩ nghĩ hay trực tiếp dùng hành động nói cho cô biết quyết định của mình, đột nhiên xoay người ôm lấy Từ Nhan, khiến cô kêu to: “Anh muốn làm gì? Mau buông em ra.” ㄅㄣˊㄉㄧㄢˇ-ㄉㄢˊ-ㄌㄝˊ-ㄅㄣˊㄘㄩㄝˋ-ㄉㄨㄣˊ

“Không buông, từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ cố gắng thực hiện kế hoạch tạo người, tranh thủ mang thai vào lễ mừng năm mới.” Nét mặt Lưu Vũ ra vẻ vừa đứng đắn vừa bỉ ổi.

“Nào có ai như anh, cứ muốn cho bằng được.” Từ Nhan phản kháng, thế nhưng động tác giấy dựa đã từ từ biến mất.

Lưu Vũ không đáp lại vợ mình bằng lời nói mà... trực tiếp dùng hành động để chứng minh. Có thể mang thai tự nhiên thì tốt, nếu không được vậy anh sẽ liên tục thân mật. Mùa xuân sắp tới rồi, anh nhất định phải làm cho vợ mình có thai. Có con trai rồi, cô sẽ không cảm thấy cô đơn và buồn chán nữa.

“Lưu Vũ, anh thật xấu...” Câu nói kế tiếp bị Lưu Vũ chặn lại bằng một nụ hôn, rồi cuộc cũng không thoát ra được.

Nhiệt tình, lửa cháy, vào lúc này nhanh chóng bành trướng.

Trong phòng, chỉ có tiếng thở dốc, còn tiếng rên rỉ yếu đuối, còn có tiếng cầu xin tha thứ của Từ Nhan: “Anh Tiểu Vũ, em không được... A... Thả... Buông tha cho em đi...”

“Không được, anh muốn cho em thấy sự cường tráng của chồng em, để cho em hưởng thụ cả đời.” Tiếng thở dốc của Lưu Vũ càng ngày càng nặng.

“Em đã hưởng thụ rồi... A...” Từ Nhan nắm chặt bờ vai Lưu Vũ, run rẩy, cô lên đỉnh.

Lúc này, “Cạch” một tiếng, cửa chống trộm phía ngoài có người mở ra. Nhưng âm thanh này không lớn làm sao có thể ảnh hưởng tới hai người đang ra sức vận động trong phòng, tiếng rên rỉ vẫn như trước.

Giai Giai mở cửa tiến vào, trong phòng ngửi phát ra âm thanh mờ ám hấp dẫn. Khi cô nghe rõ ràng âm thanh đó thì mặt của cô đột nhiên đỏ lên.

Cô vội vàng mở cửa đi ra ngoài, nhưng tiếng tim đập giống như tiếng sấm vang lên, cô lại nghe được âm thanh vận động của anh trai và chị dâu mình.

Trong đầu đột nhiên xuất hiện tình cảnh lúc trước cô bị Cao Phong ôm vào trong ngực. Khi ấy Cao Phong cũng thở hổn hển giống vậy, cô cũng rên rỉ yếu đuối như thế d...đ...l...q...đ...

“Giai Giai, anh yêu em...” Cao Phong không ngừng hôn môi cô, động tác gấp rút như thế.

Mắc cỡ chết người! Giai Giai vội nhẹ mặt của mình, nhưng mặt lại nóng đỏ như bị hun trên lửa than, không cách nào khắc chế rung

động trong lòng.

Hai người họ quyết định ngày thứ ba đi về. Lúc ấy anh trai hỏi Giai Giai có muốn đi cùng họ không, Giai Giai lại lập lờ, nói ở thành phố này còn một ít chuyện chưa làm xong, nhưng trước tết âm lịch sẽ về nhà.

“Em có hẹn với Cao Phong phải không?” Lưu Vũ nói trúng tim đen của cô.

Giai Giai đỏ mặt, ấp úng nói: “Không có, vì chuyện công việc thôi, anh đừng có đoán mò.”

Nhưng nhìn vẻ mặt đỏ ửng của cô đã nói rõ hết thảy, Lưu Vũ giận tái mặt nói: “Hai người yêu nhau anh không phản đối, nhưng em không thể bán đứng mình quá sớm như vậy, con gái phải biết cẩn thận, hiểu không?”

“Anh, em biết rồi, em không phải là con nít, sao anh vẫn cho là em chưa trưởng thành?” Khuôn mặt Giai Giai hơi hồng, cũng có chút thẹn quá hoá giận.

Từ Nhan nhìn em chồng mình nóng nảy, vội vàng giải thích thay chồng: “Giai Giai, em đừng trách anh em. Anh em cũng vì muốn tốt cho em. Chị không nghi ngờ tình cảm của doanh trưởng Cao dành cho em, nhưng con gái không thể tin tưởng hoàn toàn vào đàn ông, nên giữ lại cho mình chút khoảng cách, một khoảng không gian, như vậy con gái mới không bị tổn thương. Theo anh chị trở về đi, nếu như doanh trưởng Cao thật sự yêu em, cậu ta cũng sẽ nôn nóng như vậy; nếu như cậu ta thật sự yêu em, sẽ tới nhà tìm em, sẽ xin ba mẹ cầu hôn.”

“Chị dâu, em biết, nhưng mà...” Giai Giai cảm thấy rất khó xử, cô không nghĩ sẽ quay về.

“Trở về đi, em ở lại thành phố N làm gì? Khuya nay có chuyến bay, anh đã mua vé cho em rồi.”

“Anh, anh cũng không hỏi qua em có đồng ý hay không, sao anh lại tự mình quyết định cho em?” Giai Giai rất tức giận vì tính độc tài của anh trai mình.

Lưu Vũ lại không trả lời câu hỏi của cô, chỉ đưa va-ly hành lý cho cô: “Xếp đồ đạc vào đi.”

“Em không đi!” Giai Giai cũng cố chấp.

“Tiểu Nhan, em giúp nó sắp xếp đồ đạc vào đi, một lúc nữa chúng ta sẽ đi.” Lưu Vũ thấy cô không cầm valy, nên đổi sang đưa cho Từ Nhan.

“Anh!” Giai Giai không chấp nhận gào lên.

“Anh sẽ để chị dâu thu dọn hành lý cho em, về phần trở về hay ở lại đây, em tự mình quyết định, anh sẽ không quyết định thay em. Nếu như em muốn ở lại đây, cha mẹ có hỏi, anh nhất định sẽ nói nguyên văn cho họ nghe, cha mẹ sẽ không giống như anh, để mặc em tùy hứng hồ đồ như vậy đâu.” Lưu Vũ ném ra một câu nói, không để ý đến cô nữa.

“Anh...”

Từ Nhan nhìn bộ dáng buồn bực của Giai Giai, trong lòng cảm thấy buồn cười nhưng cũng không biết làm thế nào.

“Chị dâu, chị cũng cười em.” Giai Giai bấu môi trừng mắt liếc Từ Nhan.

Vốn là Từ Nhan còn đang cố nhịn cười, bị cô chọc cười như vậy, rốt cục không chế không được cười ha ha.

“Chị còn cười, chị còn cười, em không để ý tới chị.” Giai Giai càng nghĩ càng tức giận, bị nụ cười của Từ Nhan làm cho xì ra.

Rốt cuộc Từ Nhan cũng nín cười được, nói: “Được rồi, chị không cười em. Anh của em nói không sai, em không thể sống một mình ở chỗ này, lời này là lời nói thật? Theo anh chị trở về, nếu như trong lòng doanh trưởng Cao thật sự có em, cậu ta sẽ tìm cách tới gặp em, nếu như trong lòng cậu ta không có em, em có ở lại cũng chẳng có ý nghĩa gì. Tin tưởng chị dâu, chị dâu là người từng trải, không thể quá dính vào đàn ông, phải nhớ kỹ, như gần như xa mới là tốt nhất.”

“Chị dâu, em...” Giai Giai không biết nên nói cái gì.

“Theo anh chị trở về, em xa nhà đã lâu như vậy, ba mẹ rất lo lắng cho em. Nếu như lần này anh chị trở về, em không quay về, em nghĩ xem, trong lòng cha mẹ sẽ nghĩ như thế nào? Anh của em không dọa em, anh ấy cũng chỉ muốn tốt cho em thôi. Được rồi, đừng có thể hiện tính khí như con nít nữa, nhanh đi sắp xếp hành lý, rồi ra cửa.”

Cuối cùng Giai Giai chịu không được sự kiên trì của Lưu Vũ và Từ Nhan, rốt cục quyết định trở về. Cô gọi điện thoại cho Cao Phong, muốn nói cho anh biết quyết định của mình, nhưng không gọi được, không có người bắt máy, trong lòng cô nặng trĩu. Nhớ tới lời Từ Nhan nói..., cô biết mình không nên dính sát vào Cao Phong

như vậy, khiến cho anh có cảm giác có được cô một cách dễ dàng. Còn nhớ rõ lúc Từ Nhan nói với mình: “Có đôi khi đàn ông hay coi thường, đối với cái dễ dàng có được, bọn họ sẽ không biết quý trọng. Cho dù trong lòng em rất thương yêu cậu ta, cũng không thể để cậu ta đoán được tâm tư của em. Đừng cho rằng chị dâu lớn tiếng đe dọa, lời chị nói đều là sự thật, không thể để cho đàn ông chiếm được mình một cách dễ dàng.”

Suy nghĩ lại, cô quyết định gửi cho Cao Phong một tin nhắn, nói cho anh biết mình đang trên đường ra sân bay, cũng nói cho anh biết giờ máy bay cất cánh. Trong lòng cô ít nhiều cũng có hy vọng xa vời, hy vọng Cao Phong có thể đi đến sân bay gặp cô, tiễn cô. Nhưng tin nhắn đã gửi đi rất lâu cũng không thấy Cao Phong trả lời.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Cao Phong cũng không gọi điện thoại, trong lòng cô không biết là lo lắng hay không lo lắng. Lúc này Từ Nhan đưa tay nắm chặt tay của cô, dành cho cô ánh mắt an ủi: “Đừng lo, cậu ấy sẽ đến tiễn em.” Sau khi Từ Nhan kết hôn, dưới sự hun đúc yêu thương của Lưu Vũ, tính tình từ từ thay đổi, không hấp ta hấp tấp và bốc đồng như lúc trước nữa.

Cô vẫn luôn chờ điện thoại của Cao Phong, nhưng vẫn không có ai điện đến, mãi cho đến khi gần đến giờ, sắp sửa kiểm tra an ninh, cô đột nhiên nhận được điện thoại Cao Phong: “Giai Giai, bây giờ em đang ở đâu?”

“Em đang ở sân bay.” Nghe được giọng nói của anh ta, rốt cuộc lo lắng trong lòng Giai Giai cũng tan thành mây khói.

“Anh biết em ở sân bay, ý anh là em đang đứng chỗ nào? Bây giờ anh đã đến sân bay rồi nhưng không nhìn thấy em.”

“Hiện tại em đang đứng ở cổng số ba, bây giờ đang xếp hàng để kiểm tra an ninh.”

Giọng nói Cao Phong từ trong điện thoại truyền đến: “Biết rồi, em đứng yên đừng đi đâu, anh đến gặp em.”

Lúc Cao Phong thở hồng hộc chạy tới thì Giai Giai cũng bất chấp ánh mắt những người bên ngoài, chạy tới ôm lấy anh, một tiếng lại một tiếng nói: “Rất cuộc anh cũng tới, em nghĩ anh sẽ không tới tiền em.”

“Không phải anh tới rồi sao? Lúc đó anh bận huấn luyện, điện thoại không mang theo người, sau khi huấn luyện xong thì nhìn thấy có tin nhắn, đầu tiên chạy đi xin phép nghỉ, sao em không đợi anh đã đi?” Cao Phong vuốt ve mặt cô, đau lòng nói: “Đừng khóc, xem mặt em khóc tèm lem hết rồi kìa.”

Hai người ôm nhau nói một hồi lâu, lúc ấy Cao Phong từ sân huấn luyện đến, cho nên vẫn còn mặc đồ huấn luyện, trên người cũng rất bẩn, anh cũng không kịp rửa ráy đã lập tức chạy tới đây. Tay của anh lau nước mắt cho Giai Giai, bụi trên tay theo động tác của anh làm cho mặt Giai Giai càng bẩn hơn, nhưng anh không để ý, vẫn đang dỗ dành cô.

“Giai Giai, tới giờ lên máy bay.” Từ Nhan cũng hi vọng bọn họ có thêm nhiều thời gian, nhưng giờ đã đến, không thể không lên tiếng thúc giục.

“Em phải đi.” Giai Giai lưu luyến không rời nói.

“Đi đi, anh sẽ tới tìm em, em ở nhà chờ anh đến.” Tuy Cao Phong không nỡ, nhưng vẫn thúc giục cô lên máy bay.

“Giai Giai, em mau lên máy bay đi, đừng để lỡ máy bay.” Lưu Vũ lặng lẽ đi qua, nói với Cao Phong: “Nếu quả thật yêu em gái tôi, chúng tôi ở nhà chờ cậu đến.” Trong ánh mắt rõ ràng có mùi vị cảnh cáo, nhưng ý tứ lại hết sức rõ ràng, Cao Phong không thể tùy tiện trong chuyện tình cảm với Giai Giai.

“Tôi sẽ đến, thủ trưởng.” Đối với vị thủ trưởng cũ này, trong lòng Cao Phong vẫn dành một sự tôn kính như yêu quý anh trai cả vậy.

Lúc này Lưu Vũ mới nở nụ cười, vươn tay nói: “Một lời đã định.”

Hai cái nắm đấm đánh vào nhau một cái, hứa hẹn không có tiếng động.

Máy bay bay lên, bầu trời nghênh đón họ ra sao?

Đáp án, chỉ có trong lòng mỗi người.

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Khi máy bay đến thành phố G thì đã hơn tám giờ tối, trong bóng đêm hun hút, thành phố G được bao phủ trong màn sương mù dày đặc. Từ khoang máy bay nhìn xuống có thể thấy được ánh đèn xinh đẹp của thành phố lóe lên trong bóng đêm, nối liền một mảnh với bầu trời đêm đầy sao.

Bởi vì quá mệt, Từ Nhan ngủ thiếp đi trên máy bay, lúc máy bay hạ xuống, cô mơ mơ màng màng tỉnh lại, thấy khuôn mặt cứng chiều của Lưu Vũ đang ở sát trước mắt liền giật mình.

"Anh làm gì thế, anh có biết như vậy có thể sẽ hù chết người ta không?" Từ Nhan tức giận đấm anh một cái.

Lưu Vũ không lên tiếng, chỉ vén tóc của cô ra sau tai. Ngón tay di chuyển trên mặt khiến cô ngứa ngáy tê tê, cô mở trừng hai mắt, thấy vẻ mặt dịu dàng của Lưu Vũ liền ngẩn người.

"Bé ngốc, sao anh có thể hù em chứ, là em ngủ say quá, anh không nỡ đánh thức em." Giọng nói của anh bay vào tai cô, thoải mái như làn gió mùa xuân ấm áp.

Nhà Lưu Vũ ở ngoại ô thành phố G, cách nội thành khá xa. Cũng may là sân bay cũng xây ở ngoại ô nên từ sân bay đến nhà họ Lưu chỉ cần đi xe nửa giờ.

Giai Giai không biết đang suy nghĩ cái gì, tâm trạng nặng nề, cũng không thấy cười, thấy bộ dạng này của cô, sao Lưu Vũ và Từ Nhan lại không biết ý nghĩ thật sự trong lòng cô ấy, nhất định là lại nghĩ đến doanh trưởng Cao rồi.

Thời tiết thành phố G không lạnh, mặc dù đang là mùa đông nhưng ánh nắng vẫn rất tươi sáng. Vì trong sân bay có điều hòa nên Từ Nhan cũng không cảm thấy khí hậu nơi đây quá khác thành phố N. Ở đại sảnh của sân bay, trong đám người đông đúc, Lưu Vũ nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc, vội vàng tiến đến nghênh đón.

"Ba mẹ, tại sao hai người lại tới đón máy bay? Không phải con đã nói hai người cứ ở nhà chờ rồi sao?" Trên mặt Lưu Vũ không che giấu được sự kinh ngạc.

Ba Lưu nghiêm mặt hỏi ngược lại: "Thế nào? Còn không cho hai ông bà già chúng tôi xem mặt con dâu của mình sớm hơn à?" Lại nhìn sang Giai Giai, nghiêm mặt lại khiển trách, "Con nói đi, lúc đầu nói chỉ đi xem chị dâu một chút thôi, thế mà con ở thành phố N bao lâu rồi? Hơn hai tháng, cũng không biết đường về nhà nữa."

"Ba!" Giai Giai lẩm bẩm gọi một tiếng.

"Không sao đâu, con thích Giai Giai, con còn muốn để con bé ở thành phố N với con lâu một chút nữa." Từ Nhan lên tiếng giải vây cho Giai Giai khỏi khó xử.

Thật ra thì Từ Nhan cũng đã tới từ lâu, lúc này, cô chậm rãi đi tới bên người Lưu Vũ, lúc Lưu Vũ nghênh đón cha mẹ, cô liền đoán ra người đang đứng trước mặt mình là ai, nghe thấy ba Lưu khiển trách Giai Giai liền giải vây cho cô nàng. Vừa nói, cô vừa lặng lẽ quan sát bố mẹ chồng chưa từng gặp mặt của mình. Vóc dáng ba

chồng không cao lắm, khoảng một mét bảy, có thể ít hơn, ăn mặc rất thoải mái, còn vóc người mẹ chồng lại rất cao, nhìn qua còn cao hơn ba chồng một chút, không có nụ cười trên mặt, cực kỳ nghiêm túc. Từ Nhan giật mình, nghĩ tới ba mẹ chồng của mình thì không khỏi lo lắng, sợ bọn họ sẽ không thích mình.

Trước khi đến thành phố G, cô đã nghe Lưu Vũ nói qua, cha mẹ anh đều là giáo sư, giảng dạy ở một trường đại học nào đó trong thành phố G. Đối với những con người đào tạo thế hệ trẻ như thế từ trước đến giờ Từ Nhan luôn rất kính nể, đơn vị của cô lại có quan hệ nghiệp vụ với giáo viên, mặc dù chưa từng gặp hai vị nhà họ Lưu nhưng cô đã sớm tôn kính trong lòng.

"Tiểu Nhan, đây là ba và mẹ." Nhìn Từ Nhan có vẻ ngây người, Lưu Vũ nhỏ giọng nhắc nhở.

Lúc này Từ Nhan mới phục hồi tinh thần lại, há miệng gọi: "A. . . . ba, mẹ." Gọi xong, mặt liền đỏ lên mấy phần.

Ba Lưu còn chưa đáp lời, mẹ Lưu đã tiến lên, nắm tay Từ Nhan, vẻ mặt cười tươi, càng không ngừng gật đầu: "Thật xinh đẹp, còn xinh hơn cả trong hình."

Lúc này Từ Nhan mới thấy rõ mẹ Lưu, bà là một phụ nữ trung niên rất ý vị, bà khoác một chiếc áo đỏ thẫm, nhìn có vẻ hào phóng mà cao quý, Từ Nhan âm thầm nghĩ trong lòng: Mẹ chồng thời trang thật đấy.

"Mẹ, mẹ cũng rất đẹp, nhìn thế nào cũng không thấy giống một bà mẹ bốn mươi năm mươi tuổi đâu." Lúc Từ Nhan không nổi nóng thì cũng là một con người rất ngọt ngào dịu dàng.

Nghe Từ Nhan khen, mẹ Lưu rất vui, độ hài lòng với con dâu tăng lên cực nhanh.

"Được rồi, đừng đứng ở đây nữa, muộn rồi, Tiểu Nhan cũng mệt, chúng ta mau về nhà thôi." Ba Lưu nói một câu khiến hai mẹ chồng nàng dâu đang khen ngợi nhau hoàn hồn.

Từ xưa tới nay, quan hệ mẹ chồng nàng dâu vẫn luôn là đề tài căng thẳng mà nhạy cảm, rất nhiều nàng dâu hiền thực cũng không thể xử lý tốt quan hệ với mẹ chồng này. Lúc Từ Nhan còn không chưa về nhà họ Lưu cũng đã lo lắng đến vấn đề này.

Cho dù tương lai quan hệ với mẹ chồng mà cực kỳ căng thẳng, thiên chi kiêu nữa ra sao nữa thì cũng phải để tâm, hướng hồ lúc ấy mẹ cô cũng đã cảnh cáo: "Mặc dù con là con gái của bí thư, nhưng con phải nhớ kỷ thái độ làm người tối thiểu của con dâu. Ở nhà con có thể làm nũng thế nào cũng được nhưng khi về nhà chồng phải đối xử thật tốt với ba mẹ chồng. Nếu để mẹ biết con đối xử không tốt với nhà chồng, mẹ sẽ không tha cho con đâu." Từ nhỏ mẹ đã dạy cô như vậy, cũng nói với cô rất nhiều đạo lý khi ở nhà chồng, vì vậy mà Từ Nhan hiểu được chuyện về mẹ chồng nàng dâu từ rất sớm.

Cô còn nhớ mẹ đã nói, lúc trước khi mẹ gả đến nhà họ Từ, ba cô vẫn còn

trong bộ đội, mặc dù bà là một sinh viên đại học, gia cảnh trong nhà rất khá, vì đối xử với mẹ chồng như đối xử với mẹ ruột nên nhà chồng đối xử với bà rất tốt. Từ Nhan nghĩ, mẹ rất hạnh phúc, bởi vì bà gặp được bà một mẹ chồng tốt, không giống cô, chưa đi lấy chồng đã gặp phải một bà mẹ chồng "cực phẩm" nên đến nay vẫn còn sợ hãi.

Sau đó ba cô thăng chức, từ một bí thư thành phố đến bây giờ đã là bí thư tỉnh ủy, mẹ cô cũng chuyển từ doanh nghiệp nhà nước sang làm ở doanh nghiệp tư nhân, trong lúc đó có bao nhiêu gian khổ, nhưng bà vẫn đối xử tốt với ông bà nội của cô như trước đây, ngay cả đứa con gái như cô cũng cảm động, từ bé sống dưới bầu không khí gia đình như thế, quan hệ mẹ chồng nàng dâu đã bén rễ sâu trong lòng cô.

Mẹ nói với cô rất nhiều lần: "Tiểu Nhan, nếu con chiếm được lòng bố mẹ chồng, địa vị của con trong gia đình sẽ không bao giờ dao động. Đừng cho là có chồng yêu chiều thì con có thể làm gì thì làm, cũng đừng giống mấy người hỏi chồng mình mấy câu nhảm chán như 'Nếu em và mẹ anh cùng rơi xuống nước, anh sẽ cứu ai', dù cậu ta có yêu chiều con thế nào, thì mẹ cậu ta cũng là người dưỡng dục cậu ta hai mươi mấy năm, địa vị của con không bao giờ bằng được bà ấy. Chỉ khi xử lý tốt quan hệ mẹ chồng nàng dâu, sau này ngộ nhỡ có lúc con bị uất ức, con mới thật sự có tư cách đứng ra." Một câu nói này, cô ghi tạc trong lòng.

Mặc dù khí hậu ở thành phố G ẩm áp ẩm ướt nhưng buổi tối vẫn hơi lạnh, Từ Nhan tưởng trời sẽ nóng nên không mặc áo khoác, lúc đi từ đại sảnh sân bay ra cô liền cảm thấy hơi lạnh.

"Đến đây, khoác thêm đi." Lưu Vũ thấy Từ Nhan run mình, liền vội vàng cởi quân trang trên người ra, khoác cho cô.

Lúc này ba Lưu đã gọi một chiếc taxi, bảo mọi người đừng thất thần ở đó, nhanh chóng lên xe về nhà.

Điều kiện kinh tế của nhà họ Lưu khá tốt, thực ra mua một chiếc xe con không tốn bao nhiêu nhưng hai ông bà lại không làm vậy. Bọn họ cho rằng xe chỉ là vật để thể hiện địa vị xã hội, ngoài việc đó

ra thì không có bất kỳ tác dụng nào. Xe không bảo vệ môi trường, lại tốn tiền, chính là một công cụ đốt tiền, thời gian dài còn có thể dưỡng thành thói quen lười biếng, nếu con người không vận động thì mỗi cơ quan trong thân thể cũng sẽ giống như máy móc, cũng sẽ rỉ sắt thiếu dầu. Hiện giờ hai vợ chồng bọn họ mua mỗi người một chiếc xe đạp, cũng không cần bình điện, ngày nào cũng đạp xe cùng đi làm, vừa bảo vệ môi trường lại có thể rèn luyện thân thể, rất tiện dụng, vẫn có thể coi là một phương tiện giao thông rất tốt.

Trên xe, Từ Nhan và mẹ Lưu vừa nói vừa cười, người không biết còn tưởng rằng hai người là mẹ con, bỏ mặc Lưu Vũ chán nản một bên.

Giai Giai ngồi yên bên cạnh anh trai, vẫn luôn không lên tiếng, giống như lần này cô không phải về nhà của mình mà là đến làm khách vậy. Mẹ Lưu thấy con dâu, trong khoảng thời gian ngắn cũng quên mất con gái của mình, nói chuyện cùng con dâu cả buổi mới phát hiện ra con gái mình có gì đó không đúng.

"Giai Giai, con làm sao thế?"

Giai Giai uể oải nói: "Không sao ạ, chỉ là ngồi máy bay nên hơi mệt thôi."

"Sớm biết vậy thì mẹ đã không cho con đến thành phố N rồi, nhìn bộ dạng bây giờ của con đi." Mẹ Lưu càu nhàu.

Từ Nhan nhẹ nhàng cười, người mẹ nào cũng như vậy, dù bên ngoài có nói con gái không tốt thế nào thì trong lòng vẫn rất thương yêu, loại thương yêu này không hề giống tình cảm mẹ chồng giành cho con dâu. Mẹ cô đã từng nói rằng, làm người phải khiêm tốn, mặc dù ban đầu cô không để ý rõ ràng/ phân giải tầng ý nghĩa, tỏ ra

rất khoa trương nhưng sau khi xảy ra chuyện, cô lại chôn vùi mình trong sự khoa trương ấy, tính tình cũng trở nên nóng nảy, dùng tính cách nóng nảy đó để che giấu sự tổn thương trong lòng, trước kia cảm thấy đó là một phương pháp rất tốt, nhưng hôm nay nghĩ đến, đây cũng là một phương pháp cực kỳ ngu ngốc, bởi vì nó chẳng có chút tác dụng nào cả.

Mẹ luôn luôn yêu thương con gái của mình, giống như năm đó cô bỏ đi không lời từ biệt, nhưng lúc trở lại mẹ lại chẳng trách cô lấy một câu. Cô nghĩ, mẹ chồng cô cũng đối xử với Giai Giai y như vậy.

Nhìn vẻ mặt đau khổ của Giai Giai cứ như có người nợ tiền cô nàng ba năm chưa trả vậy, Từ Nhan che miệng cười khẽ, nghĩ tới bộ dạng không nở ròi xa của hai người kia trước khi lên máy bay, cô cũng nhớ về tình hình thực tế mỗi tình đầu của mình. Lúc đó cô thật sự chỉ yêu đơn thuần, không vì danh lợi mà chỉ vì sự rung động của trái tim. Bây giờ, không còn cái loại tình cảm hồn nhiên ấy nữa, vứt bỏ hết tình yêu thể tục thì chỉ còn trách nhiệm mà thôi.

Nhìn sang chồng mình, người đàn ông này cho cô quá nhiều sự dịu dàng và bao dung, dù lúc trước bởi vì khẩn cấp mà kết hôn, nhưng thời gian lâu dài, ý chí cô có sắt đá hơn nữa cũng sẽ từ từ tan chảy.

Hình như Lưu Vũ hơi mệt, anh dựa vào trên ghế ngủ thiếp đi nhưng chân mày vẫn nhíu chặt, như cho người ta biết rằng anh ngủ cũng không yên ổn.

Xe lao đi rất nhanh, sương mù ban đêm bên ngoài cửa sổ khiến người ta chỉ thấy ánh đèn chuyển động, cũng không thấy rõ cảnh sắc bên ngoài lắm. Bởi vì đây là lần đầu tiên tới thành phố G, cô

không biết vị trí cụ thể của nhà họ Lưu, đến khi ba Lưu nói một câu: "Đến rồi."

Từ Nhan mới phát hiện ra xe đã dừng trước cửa một tiểu khu, nhìn từ ngoài vào thì không thấy tiểu khu này có gì đặc biệt, không có gì khác tiểu khu bình thường, có lẽ khác biệt duy nhất chính là —— trước cửa tiểu khu có lính gác!

Tại sao tiểu khu này lại có lính gác? Từ Nhan kỳ quái nhìn Lưu Vũ, lại nhìn ba mẹ chồng, gương mặt mờ mịt.

"Bởi vì đây là nơi ở của gia đình quân nhân." Lưu Vũ đáp lại rất đơn giản rõ ràng.

Lúc này Từ Nhan mới nhớ Lưu Vũ đã từng nói với cô rằng, ba mẹ anh là giáo sư đại học, nhưng cô tự bỏ bớt câu nói kế tiếp chính là —— thật ra thì ba mẹ chồng cô là giáo viên trường quân đội. Lưu Vũ đã sớm nói với cô chuyện này nhưng cô lại không ghi nhớ trong lòng, hôm nay suýt chút nữa thì hỏi một vấn đề ngu ngốc, may là cô không hỏi, nếu không ở trước mặt ba mẹ chồng, bây giờ có thể làm ra trò cười cho thiên hạ.

Từ Nhan âm thầm lè lưỡi, cũng may là sau khi cưới mình đã từ từ sửa lại tính khí nóng nảy rồi.

Vừa xuống xe, mẹ Lưu đột nhiên nói: "Cô ấy về rồi." Một câu nói không nhanh không chậm giống như một quả boom hẹn giờ được ném ra, nổ tung trong lòng Lưu Vũ.

Bước chân Lưu Vũ hơi khựng lại, suýt chút nữa ngã nhào, nhưng ngay sau đó vẻ mặt của anh lại khôi phục sự tao nhã lịch sự lúc trước, bước đi thật nhanh về phía cổng tiểu khu.

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Mẹ Lưu nói câu kia, khiến Lưu Vũ vừa sợ vừa kinh, anh nhỏ giọng nói: "Mẹ, mẹ nói gì vậy? Tiểu Nhan đang ở phía trước, cô ấy nghe được thì sao?" Nói xong, lại bước lên trước nhìn một cái, cũng không biết Từ Nhan có nghe hay không.

Lúc này Từ Nhan quay đầu lại ngó anh một cái, anh lập tức làm bộ như không có gì mỉm cười với cô, ánh mắt lại đang cảnh cáo mẹ của mình.

"Mẹ quan tâm Tiểu Nhan, mới nói chuyện này cho con biết để con hiểu mà nhanh chóng xử lý chuyện này. Con trai, nếu như con làm ra chuyện có lỗi với Tiểu Nhan, đừng trách mẹ chưa cảnh cáo con." Mẹ Lưu ném xuống những lời này xong, liền sải bước rời đi.

Lưu Vũ sững sờ ở đó, trong khoảng thời gian ngắn không có phục hồi tinh thần lại, trong lòng đang suy nghĩ gì cũng không ai biết, cho đến khi Từ Nhan vẫy tay về phía anh: "A Vũ, anh đang nghĩ gì vậy?" Anh mới đi qua, nhưng trong lòng vẫn chứa đầy suy nghĩ. Câu nói của mẹ đã kích lên làn sóng rất lớn trong lòng anh, không phải bởi vì trong lòng anh còn nhớ cô gái kia, mà là cô ta trở về để làm gì? Có mục đích gì?

Nhà Lưu Vũ ở chỗ sâu nhất trong khu. Cái chung cư này, giống như đã thấy ở ngoài chỗ gác cổng, đây là một khu người thân cho

trường quân đội, bên trong đều là giáo viên trong trường quân và người thân đến thăm họ.

Năm 2007 đã cải cách cấp bậc lẫn quân trang, biến hóa lớn nhất chính là sĩ quan dân sự. Trước kia là có hàm không chức, hôm nay quân trang kiểu mới cũng đã bỏ đi cấp bậc trên vai của sĩ quan dân sự, đổi thành hình hoa, nếu như người không nhìn kỹ, còn tưởng là tướng quân đấy. Thật ra thì cấp bậc tướng quân và cấp bậc dân sự là hoàn toàn khác nhau. Cấp bậc tướng quân là sao thêm cánh ô liu tạo thành, mà sĩ quan dân sự thì là hoa mai. Thứ duy nhất để có thể phân biệt cấp bậc cao thấp của sĩ quan dân sự là huy chương trên ngực, cả thuộc doanh hay đoàn cũng đều có thể nhìn ra từ đó, nhưng người bình thường có bao nhiêu người biết chứ?

Cha mẹ Lưu Vũ từ chức ở trường quân đội đã hơn hai mươi năm. Năm đó ba Lưu cũng là sĩ quan trong đoàn nào đó, thời bấy giờ trường quân đội còn chưa có nghiên cứu sinh khoa chính quy thậm chí trình độ học vấn cỡ bác sĩ như lúc này, lúc đó rất nhiều người đều chỉ học trung học, một số người trình độ cao hơn là đã học đại học, ba Lưu thuộc về một nhóm sinh viên khoa chính quy trong giai đoạn bắt đầu, sau đó ở lại trường luôn. Mẹ Lưu thì luôn ở trường quân đội này, tuổi nghề còn dài hơn ba Lưu, nhưng danh vọng không cao như ba Lưu.

Năm đó Lưu Vũ tốt nghiệp trung học, theo như ý của ba mẹ thi vào trường quân đội mà ba mẹ anh đã từ chức, nhưng cuối cùng Lưu Vũ lại lựa chọn trường học ở địa phương mình, lúc ấy đã xếp thứ tư trong các đại học ở Chiết Giang. Nhưng ba Lưu lại động tay chân sửa lại ý nguyện của con trai, để anh vào đại học quốc phòng của Chiết Giang.

Lưu Vũ đã từng tức giận về việc năm đó ba mình tự ý thay đổi ý nguyện, nhưng quân đội không phải địa phương bình thường, không phải muốn vào liền vào, muốn đổi ý liền đổi ý, mặc dù quốc phòng không tính là quân nhân chân chánh, nhưng vẫn được quản lý kiểu quân sự. Huấn luyện viên năm đó của anh là học sinh cũ của ba, cho nên đặc biệt nghiêm khắc với anh, trong sự đau khổ và vui dập, Lưu Vũ đã lớn lên, bởi vì bị huấn luyện viên chửi thành "thiếu gia kiểu mới", cuối cùng anh trở nên cứng đầu, muốn chứng minh với huấn luyện viên, nên mặc kệ là quân sự hay là thể năng, anh đều muốn tranh thứ nhất. Không hổ là quân nhân đời sau, rất là dẻo dai, trong sự vui dập, anh từ thứ hạng thấp trong huấn luyện quân sự và huấn luyện thể năng, nhảy một cái trở thành top 5 trong lớp, cuối cùng còn luôn đứng nhất lớp. dien+dan+le+quy+don+com

Huấn luyện quân sự và quản lý khiến cho anh thành thực rất nhiều, nhưng mỗi thanh niên trẻ tuổi đều sẽ mơ ước gặp được cô gái trong mộng của mình, anh cũng không ngoại lệ, mà anh và Chu Lâm đã gặp nhau trong giấc mộng tuổi trẻ đó. Họ gặp nhau trong trường rồi quen nhau bốn năm.

Năm đó bọn họ rất làm cho người ta hâm mộ, vì bọn họ là cặp đôi người yêu đại biểu trong các sinh viên, lại có ai sẽ nghĩ tới bọn họ rốt cuộc chia ly đây?

"A Vũ, ngày mai anh đi dạo phố với em được không?" Từ Nhan từ trong phòng tắm ra ngoài, vừa lau tóc còn ướt, vừa thuận miệng hỏi Lưu Vũ.

Trở lại nhà họ Lưu, cô vừa mệt lại mỗi, liền trực tiếp ném mình vào phòng tắm, tắm nước nóng thoải mái xong, tinh thần mới tốt hơn nhiều, đầu cũng bớt đau rồi. Lúc này mẹ chồng nói sẽ nấu bữa

ăn khuya cho cô, bảo cô tắm xong ra ăn, nhưng tắm ngâm một hồi lại quên mất chuyện ăn khuya.

Cô vừa bắt đầu lau tóc thì cũng không phát hiện ra sự khác thường của Lưu Vũ, liên tiếp hỏi nhiều lần, cũng không nghe được trả lời, lúc này mới quay đầu lại cô nhìn sang, lại thấy Lưu Vũ ngồi ở trên giường ngẩn người, căn bản cũng không nghe được cô nói chuyện.

"A Vũ, đang suy nghĩ gì đấy?" Cô tò mò đi tới, động tác lau tóc ướt cũng không có dừng lại.

Từ sau khi trở về, anh vẫn cứ ngẩn người thế, cũng không biết đang suy nghĩ gì, vừa mới bắt đầu còn tưởng anh mệt mỏi, dù sao ngồi máy bay vài tiếng, mặc dù không mệt mỏi như xe lửa, nhưng chuyến bay buổi tối khuya vẫn đủ dày vò người, bây giờ suy nghĩ lạ, hình như không giống. Về mặt của Lưu Vũ như gặp được chuyện gì to tát lắm, anh có chuyện gì gạt cô sao?

"Không có gì." Thấy vợ dùng vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn anh, Lưu Vũ không biết nên nói với Từ Nhan thế nào.

Tính khí Từ Nhan trước đến giờ luôn nóng nảy, bây giờ mặc dù đã kết hôn, tính khí thay đổi không ít, nhưng cũng là bởi vì chưa chân chính chạm đến ranh giới cuối cùng của cô ấy, một khi để cô ấy biết sự tồn tại của Chu Lâm, cô ấy sẽ nghĩ sao? Có phải giống như trước, không nói hai lời, liền nổi nóng với anh, rồi bỏ đi mất? Anh không biết, nhưng khẳng định là, Từ Nhan sẽ không tha thứ anh.

Hơn nữa anh cũng không biết, lần này Chu Lâm trở về, lại muốn làm gì. Lúc trước cô ta đi theo bạn trai rửa vàng ra nước ngoài,

không có tin tức gì cả, hôm nay trở lại có mục đích gì chứ?

"Em thấy anh rất có vấn đề." Từ Nhan lau tóc xong, trực tiếp cầm cái ghế, đặt xuống ngồi đối diện anh. =D!Đ?L!Q?Đ=

"Xem một chút, tóc còn nhỏ nước nè, nếu cảm lạnh thì phải làm sao?" Lưu Vũ nắm lấy khăn lông cô ném đến rồi lau tóc cho cô.

Từ Nhan lại đẩy tay anh ra, nhìn ánh mắt của anh nói: "A Vũ, anh nhìn em nói chuyện, trước tiên em hỏi anh, chúng ta có phải vợ chồng không?"

"Sao em lại hỏi thế? Chúng ta không phải vợ chồng thì là gì?" Lưu Vũ nhú mày một cái.

"Nếu là vợ chồng, anh có gì không thể nói với em?" Từ Nhan lại hỏi.

"Anh chỉ mệt mỏi, muốn ngủ thôi." Lưu Vũ không muốn bàn về đề tài này, quả muốn tránh ra.

Từ Nhan quan sát vẻ mặt của anh, thấy anh vẫn không muốn nói, cắn cắn môi, nắm khăn lông đứng lên, ném ra một câu nói: "Được, em không ép anh, nhưng em nói rõ trước, tốt nhất anh đừng có gì gạt em, nếu không —— em không tha cho anh." Rồi không thềm nhìn anh, liền trực tiếp ra khỏi phòng.

"Tiểu Nhan. . . . ." Lưu Vũ nghĩ tiêu rồi! Đang muốn đi qua giải thích, điện thoại di động lại vang lên, anh lấy qua xem, sắc mặt liền thay đổi.

Từ Nhan mới ra khỏi phòng, liền nhìn thấy mẹ chồng nấu cháo mỹ dung và một vài món ăn đặc biệt cho cô. Mẹ Lưu thấy cô ra

ngoài, vội chào hỏi: "Mau, Tiểu Nhan, mấy món này vừa nấu xong, con mau ăn lúc còn nóng. Ngồi máy bay mấy tiếng, nhất định mệt rồi?"

Cháo toả mùi rất thơm, cô ăn một muống liền thấy vô cùng ngon: "Mẹ, cháo này thật là thơm? Nấu thế nào vậy?"

"Muốn học không?" Mẹ Lưu cười hỏi.

Từ Nhan càng không ngừng gặt đầu: "Muốn ạ, mẹ dạy cho con có được không?"

Cô không biết làm cơm, sau khi kết hôn đều là Lưu Vũ nấu cơm cho cô ăn, cảm thấy cuộc sống như thế rất thỏa mãn, nhưng có khi lại cảm thấy mình không biết làm cơm cũng rất mất mặt, nếu như cô học nấu ăn, thì có thể đi khoe với Từ Lỗi rồi, hôm bữa anh ấy nói, nếu cô có thể học nấu ăn, thì thiên hạ sẽ không còn ai không biết nấu ăn.

"Được được, nếu như con muốn học, ngày mai mẹ có thể dạy nấu cháo mỹ dung này." Mẹ Lưu càng xem càng cảm thấy con dâu trước mắt này khéo léo hiểu chuyện, không kiêu ngạo ương ngạnh như cái cô kia. dĩ nhiên là quý đôn

Đến nay bà vẫn nhớ rõ dáng vẻ lần đầu tiên cô ta vào cái nhà này, vẻ vênh váo hống hách kia khiến cả người bà không thoải mái, nếu không phải con trai mình thích, lúc ấy bà liền trở mặt rồi.

"Mẹ, Giai Giai đâu? Sao em ấy không tới ăn cháo, rất ngon mà."

"Nó à, mới vừa ăn một chút, vừa nghe điện thoại đi rồi, thần thần bí bí, còn trốn trong phòng mình, không cho mẹ hỏi."

Nhất định là doanh trưởng Cao gọi tới, hai người này thật đúng là ngọt đến một khắc cũng không chia ra. Từ Nhan vừa nghĩ tới Giai Giai và doanh trưởng Cao khó có thể tách ra ở sân bay, lại bật cười.

"Mẹ, Giai Giai đang yêu." Từ Nhan cảm thấy không cần thiết gạt mẹ chồng.

"Yêu? Là ai coi trọng nó?" Mẹ Lưu lộ vẻ mặt thật đáng yêu, nhìn như không thêm để ý, nhưng khuôn mặt lại chớp động ánh sáng khiến người ta thấy bà rất để ý.

"Giống như A Vũ, là một quân nhân." Từ Nhan vừa ăn vừa trả lời.

Mẹ Lưu vừa nghe, liền vui vẻ, đưa mặt lại gần hỏi: "Cậu ấy có ưu tú không? Quân khu nào?"

"Trước kia là lính của A Vũ, bây giờ là doanh trưởng, họ Cao, tên Cao Phong. Hai người vừa gặp đã yêu, bây giờ đã yêu đến khó chia tay rồi, con thấy năm nay sẽ đến nhà họ Lưu cầu hôn đấy." Từ Nhan lơ đãng ném ra một quả bom.

"Nhanh như vậy? Lúc nào?" Mẹ Lưu nhìn như cau mày, không chừng trong lòng cao hứng biết bao đấy.

"Ai muốn đến nhà họ Lưu cầu hôn?" Một âm thanh đúng lúc vang lên.

"Suyt!" Mẹ Lưu chỉ vào phòng của Giai Giai, nhỏ giọng nói, "Sao lớn tiếng vậy? Ngộ nhỡ để nó nghe được thì tiêu đó."

"Em nói là Giai Giai? Chuyện khi nào?" Không hổ là vợ chồng, ba Lưu cũng hỏi ra một vấn đề giống mẹ Lưu.

Từ Nhan rút cuộc giải quyết hết chén cháo trước mặt, no bụng. Sờ bụng một cái liền thấy sáng mai có thể nặng thêm vài ký.

"Nói mau." Ba Lưu mẹ Lưu đồng thời mở miệng.

"Ba mẹ, khi tình yêu tới, thời gian đã không phải vấn đề." Từ Nhan nói một câu bí ẩn.

Ba Lưu mẹ Lưu đang muốn hỏi cặn kẽ, trong phòng của Giai Giai đột nhiên truyền ra âm thanh của cô: "Anh thật sự quyết định?" Sau đó âm thanh lại chuyển nhỏ.

Ba Lưu mẹ Lưu liền nhìn nhau, sau đó rón rén đi tới phòng của Giai Giai.

Từ Nhan nhìn bộ dáng buồn cười của ba mẹ, đột nhiên nghĩ tới cha mẹ của mình, lúc ấy cha mẹ nghe được cô và Lưu Vũ kết hôn có phải cũng vừa hưng phần vừa lo lắng giống ba mẹ chồng hay không?

Lưu Vũ. . . . . Cô liền nghĩ tới sự khác thường của anh tối nay, cảm thấy anh rất không bình thường, liền muốn đi hỏi anh. Vừa quay đầu lại, liền thấy Lưu Vũ đứng ở bên cạnh cô, cũng không biết tới lúc nào mà cứ đứng nhìn cô.

"Anh tới khi nào?" Từ Nhan vỗ ngực một cái, trừng mắt liếc anh một cái.

"Tới lâu rồi, ăn no chưa?" Lưu Vũ vẫn là Lưu Vũ đó, ánh mắt vẫn thật dịu dàng.

"Ừ, ăn no rồi, lúc này nói chuyện với ba mẹ thôi." Nhìn ba mẹ chồng nằm ở trước phòng Giai Giai nghe lén, Từ Nhan cảm thấy

nếu như Giai Giai biết, thì có trách cô không?

Lưu Vũ lại thật giống như không thấy cử động kỳ quái của cha mẹ, lúc này chuyện gì cũng không làm lòng anh rung động như chuyện đáng ghét kia.

"Thế nào? Mặt mày nhăn nhó, giống như người khác thiếu nợ anh vậy." Từ Nhan càng cảm thấy hôm nay Lưu Vũ có cái gì không đúng. Không đúng, phải là sau khi xuống xe, mới không thích hợp, chẳng lẽ do hành động quái dị trước đó?

Lưu Vũ không có nói gì nhiều chỉ nói một câu: "Trở về phòng, anh từ từ nói cho em biết." Anh nghĩ thật lâu, vẫn cảm thấy chuyện này nhất định phải cho cô biết vì cô có quyền biết tất cả.

Từ Nhan lặng lẽ đi theo Lưu Vũ vào phòng, mẹ Lưu vừa rồi còn nằm ở trước cửa phòng Giai Giai đột nhiên quay đầu lại, cảm thấy trời sắp sụp xuống rồi, không khỏi thở dài một cái.

Sau khi Lưu Vũ vào phòng, Lưu Vũ nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Từ Nhan nhìn thấy xong, liền tỉnh táo hỏi: "Anh rốt cuộc muốn nó gì cho em biết?"

Lưu Vũ lại kéo cô đến bên giường, đầu tiên là ôm lấy cô hôn một cái, rất chăm chỉ hôn cô, rồi mới hỏi cô: "Tiểu Nhan, em tin anh không?"

"Vậy phải xem chuyện gì, trước mắt mà nói, anh còn chưa có gì lừa gạt anh." Từ Nhan cảm thấy nụ hôn của anh hơi chút kinh hoàng, cảm thấy anh có chuyện gạt cô.

Lưu Vũ buông cô ra, chân thành nói: "Trước kia không có lừa em, về sau cũng sẽ không lừa em." Nói xong, anh móc một cái điện thoại di động từ trong túi ra, nhấn mấy nút, sau đó đưa di động đưa cho cô.

Từ Nhan không biết anh cầm điện thoại cho cô làm gì. Từ khi kết hôn đến bây giờ, cô chưa từng điều tra điện thoại di động của anh, trong lòng tin tưởng anh là được rồi. Cho nên cô không động chút là kiểm tra điện thoại chồng mình như mấy phụ nữ khác.

Cô không nhận lấy điện thoại di động, mà hỏi: "Anh muốn nói gì? Muốn nói gì cứ nói đi."

"Em xem tin nhắn này trước, sau đó anh lại nói cho em biết." Lưu Vũ cũng thẳng thắn, tay đưa di động không có rụt về lại.

Từ Nhan cảm thấy không có việc gì có thể khiến cô tức giận, ít nhất từ sau khi bị mối tình đầu bỏ, cô đã rất ít chân chính tức giận, tính khí nóng nảy lại là một chuyện khác. Nhưng lúc này cô cảm thấy mình sai lầm rồi, bởi vì cô đánh giá mình quá cao. Khi thấy Lưu Vũ tin nhắn trong điện thoại di động mà Lưu Vũ đưa tới thì quả cầu lửa liền lăn từ ngực cô lên não, cô biết mình bị chọc giận rồi. Tin tức này khiến đại não cô hoàn toàn nổ tung, cô biết mình sắp không khống chế được lửa giận của mình.

Trong điện thoại di động có một tin nhắn, phía trên viết như vậy:
A Vũ, em mang thai!

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Tin nhắn đó, mấy chữ kia, giống như nổ ra, rồi nổ tung trong lòng Từ Nhan, khiến lý trí của cô cũng nổ tan tành.

Đáng ghét! Quá ghê tởm! Mang thai, đây là chuyện châm chọc cỡ nào? Bà xã chính hiệu như cô còn chưa mang thai con của Lưu Vũ, con bồ bên ngoài lại mang thai con anh trước? Quả là chuyện cười lớn!

"Lưu Vũ, anh giỏi, anh thật là giỏi!" Cấn răng nghiến lợi, Từ Nhan, cầm điện thoại di động ném vào mặt của anh, đứng dậy rồi đi không quay đầu lại.

Lưu Vũ không kịp để ý sự đau đớn trên mặt, liền vươn tay kéo cô lại.

"Buông ra." âm thanh Từ Nhan không lớn, nhưng trong âm thanh lại lộ ra sự lạnh lẽo và xa lánh, khiến cả người anh rung động.

"Tiểu Nhan, em ngồi xuống nghe anh nói rõ đi." giọng của Lưu Vũ chứa sự cầu khẩn.

Anh có con rồi, còn nói gì? Cô không hỏi ra lời, nhưng lòng của cô đột nhiên rất đau, đau như chưa từng đau, như có thứ gì nghẹn ở ngực, cũng không động đậy nổi nữa.

Nhưng Lưu Vũ làm thế nào cũng không chịu buông tay, không nói lời nào, mà chỉ đứng dậy ôm lấy cô, xoay người cô qua, lại thấy nước mắt trên mặt cô, liền giặt mình. Anh có bao giờ thấy cô rơi nước mắt đâu chứ? Cô luôn kiên cường, luôn thể hiện vẻ quật cường của mình ra ngoài, anh chưa bao giờ nghĩ tới cô cũng có mặt yếu đuối.

"Cực cương, đừng khóc." Lưu Vũ nghiêng người, muốn dùng miệng hôn lên nước mắt trên mặt cô.

Từ Nhan đột nhiên cảm thấy ghê tởm, cái miệng này của anh không chừng đã hôn bao nhiêu người, lúc này lại muốn hôn lên mặt của cô, khiến cô ghê tởm vô cùng.

"Buông tay!" âm thanh của Từ Nhan lớn hơn, chưa bao giờ cấm hận anh như lúc này.

Người đàn ông này lừa cô, cô vẫn cho là dù anh không thương cô, cũng sẽ trung thành với hôn nhân, làm sao nghĩ được người đàn ông trung hậu đáng hoàng này lại lừa cô. Cô thật kích động, muốn gọi điện thoại cho anh mình, sao lại giới thiệu một người đàn ông đáng ghét thế cho cô.

"Cực cương, em hãy nghe anh nói. . . ." Lưu Vũ càng không ngừng ôm cô, anh biết một khi buông tay, tiếp theo sẽ vĩnh viễn mất cô.

Tính khí Từ Nhan nóng nảy lại thẳng thắn, cô làm sao nghĩ ra nguyên nhân chứ? Hôm nay nếu không giải thích rõ chuyện này, cả đời Từ Nhan có thể sẽ không tha thứ cho anh.

"Tôi không nghe, tôi muốn trở về, tôi muốn về thành phố N. . . ." Trong khoảnh khắc đó, nước mắt của cô chảy xuống liên tục.

Đau, tim cô thật đau. Sao cô phải nghe người đàn ông xấu xa này khua môi múa mép chứ? Chẳng lẽ phải chính tai nghe được anh nói đứa bé này là của anh sao? Vậy cô làm sao đối mặt với cha mẹ được?

"Tiểu Nhan, em đừng như vậy, anh từ trước đến giờ chưa từng lừa em... ~d_đ-l~q_đ- em phải tin tưởng anh. . . . ." Lưu Vũ ôm cô, đôi môi nhiệt tình hôn cô

Từ Nhan nghiêng nghiêng đầu, cắn răng nói: "Anh cút đi, tôi không muốn nói chuyện với anh."

Lúc này trong lòng cô rất loạn, thật ra thì cô rất muốn ngồi xuống để nghe anh nói rõ ràng, nhưng cô lại sợ nghe kết quả. Nếu như chuyện trong tin nhắn là thật, thì cô nên làm thế nào? Trong ánh mắt của cô không chứa được một hạt cát, nhưng bây giờ hạt cát này đã rơi vào trong mắt của cô, cô nên lấy hạt cát này ra, hay vẫn để hạt cát này chôn mắt cô?

Lưu Vũ đi lúc nào, cô không biết, trong lỗ tai tựa hồ nghe được anh đang nói: "Được, anh đi ra ngoài trước, em tỉnh táo một chút, chờ một chút lát anh sẽ vào giải thích với em."

Ngồi ở trên giường một hồi, từ từ cũng bình tĩnh lại, lại nhớ tới lời Lưu Vũ nói: "Trước kia không hề lừa em, tương lai cũng sẽ không lừa em." Lời của anh tin được không?

Sau khi tỉnh táo, cô mới chậm rãi cảm thấy chuyện lúc nãy không đúng, lúc xem tin nhắn thì hình như không chỉ thấy có một câu, phía sau còn gì đó nhưng cô lại giận ném trả cho anh. Giờ tỉnh táo rồi mới phát hiện hình như cô đã bỏ lỡ điều gì đó.

"Tiểu Nhan à, cãi nhau sao?" không biết mẹ Lưu đã đi vào từ khi nào.

Từ Nhan cuống quýt lau nước mắt, nở nụ cười với bà: "Không có đâu, mới vừa rồi hạt cát rơi vào mắt."

"Đừng gạt ta, lúc này hai con gây gổ mẹ nghe được hết. Tiểu Nhan, mặc dù mẹ không phải mẹ ruột của con, nhưng con dâu như con là mẹ và cha nó chọn, nếu tiểu Vũ ăn hiếp con, mẹ nhất định không bênh nó."

Lúc này nước mắt của Từ Nhan không khống chế được nữa mà chảy xuống, ôm lấy mẹ Lưu nói: "Mẹ, con biết rõ mẹ tốt với con, nhưng A Vũ. . . . Không, về sau con không bao giờ gọi anh ấy là A Vũ nữa. Lưu Vũ làm lớn bụng uỷa người khác, anh ấy có con rồi." Vừa nghĩ tới người kia gọi anh A Vũ ở trong tin nhắn, vừa nghĩ tới người kia nói mang thai, tim của cô liền đau đớn.

Mẹ Lưu nghe thế, đột nhiên cười, hỏi cô: "Chuyện này sao con biết?"

"Chuyện này không giả, là chính bản thân anh ấy cầm điện thoại cho con xem, trên điện thoại di động rõ ràng viết vậy."

"Đứa nhỏ ngốc, nếu như con làm chuyện đui lý, con sẽ đưa chứng cứ cho người yêu xem sao?" mẹ Lưu không biết nên nói con dâu ngốc hay quá thông minh.

"Anh ấy vốn không yêu con, cho nên. . . ." Từ Nhan đang muốn phản bác, nhưng nói một nửa, lại dừng lại.
di•ễn_đàn_l•ê_quý_đ•ôn

Đúng vậy, Lưu Vũ ngu hơn, cũng sẽ không đưa tin nhắn chứng cứ cho cô xem, cũng không phải ngu đến đầu óc nước vào.

"Có lẽ anh ấy không muốn sống với con nữa." lòng của Từ Nhan thật ra đã bình tĩnh lại, nhưng ngoài miệng vẫn không muốn thừa nhận.

"Tại sao con không nghe nó giải thích chứ? Lúc nãy nó không ngừng hút thuốc trong phòng khách, hỏi sao nó lại không nói, mẹ biết ngay là chuyện của hai đứa cãi nhau."

"Mẹ, con. . . ."

"Muốn nghe chuyện của tiểu Vũ và Chu Lâm không?" mẹ Lưu lại hỏi.

Từ Nhan chép miệng, nói: "Không muốn nghe." Lỡ tai lại dựng thẳng về phía mẹ Lưu.

Mẹ Lưu biết cô nói dối, nên chỉ cười, cứ nói tiếp: "Thật ra thì mẹ cũng không rõ chuyện của hai đứa nó lắm, chỉ biết cô ta là bạn thời đại học của tiểu Vũ, nhưng mẹ không thích cô ta. Nói thật ra, cô ta căn bản không xứng với tiểu Vũ. Nghe nói sau đó đã đi nước ngoài, gần đây cô ta lại trở về rồi, đích thân tìm tới cửa, nhưng bị mẹ và cha con dỗ đi về, mẹ không ngờ cô ta lại tìm tới tiểu Vũ."

"Mẹ, mẹ cũng không cần giải thích giùm anh ấy, chuyện như thế nào, con cũng không muốn biết, đã qua rồi, chỉ cần anh ấy đối xử tốt với con, con sẽ không truy cứu nữa." Từ Nhan không muốn nói quá nhiều trước mặt mẹ Lưu, mặc dù mẹ chồng tốt với cô, nhưng dù sao không phải mẹ ruột của mình, có nhiều chỗ nên tế nhị.

Mẹ Lưu biết trong lòng Từ Nhan còn có gai, nên kêu lên với Lưu Vũ đứng ở cửa: "Con còn đứng ngây ra đó chi? Còn không qua đây dụ dỗ bà xã con? Người lớn như thế rồi, làm việc vẫn còn hồ đồ quá, nói cho con biết, nếu như không dụ dỗ Tiểu Nhan vui vẻ, mẹ là người đầu tiên

Không tha cho con."

Thấy Lưu Vũ tới đây, ngọn lửa trong lòng Từ Nhan lại nổi lên, nhưng mẹ Lưu Vũ vẫn chưa đi, ở trước mặt mẹ chồng, nên cô không tiện phát tác, chỉ có thể âm thầm nhìn anh chăm chăm, lấy ánh mắt nói cho anh biết, cô rất tức giận, vô cùng tức giận.

Mẹ Lưu cũng không làm kỳ đà cản mũi nữa, chỉ cười ha hả đi ra ngoài, còn đóng cửa thay bọn họ.

Bước qua cửa, mặt của Từ Nhan liền xị xuống rồi, cầm gói ném về phía anh: "Anh còn vào để làm gì? Không phải đã bảo anh đi ra ngoài sao?"

"Không được bà xã đại nhân tha thứ, anh nào dám đi ra ngoài?" Lưu Vũ bu lại.

Từ Nhan dùng sức đấm anh một quyền, miệng mắng: "Tôi sẽ không tha thứ cho anh, nếu làm người ta lớn bụng rồi thì cưới cô ta đi." Mặc dù biết đó có thể là hiểu lầm nhưng miệng của cô vẫn không tha người, để trừng phạt anh lúc này đã khiến cô chảy rất nhiều nước mắt.

"Anh nói anh làm lớn bụng cô ta, đó không phải con anh." Lưu Vũ thật muốn bỏ đầu cô ra để xem bên trong chứa cái gì, sao lại hiểu lầm đó là con anh chứ?

“Trong tin nhắn viết rõ ràng.” Đã gửi tin nhắn vậy rồi, mà còn ngại biện.

Lưu Vũ lấy điện thoại di động ra, lại xem tin nhắn một chốc, vẫn không nhìn ra ở trên viết là con anh, sao cô lại hiểu lầm vậy chứ?

“Anh còn xem!” Từ Nhan giận đến lại muốn cầm điện thoại đập anh.

Lưu Vũ bắt lấy tay của cô, lại bỏ vào lồng ngực của mình, mắt nhìn cô lom lom: “Tiểu Nhan, em là bảo bối của anh, là bảo bối cả đời này anh cần quý trọng, trước kia không lừa gạt em, hiện tại tương lai càng sẽ không, em phải tin tưởng anh.”

“Không tin.” Vừa nghĩ tới việc anh còn chưa quên người phụ nữ kia, trong lòng cô liền khó chịu, vô cùng kìm nén.

Lưu Vũ ôm lấy cô, không cho cô giãy giụa phản kháng, đôi môi ấn lên trán cô, nói tiếp: “Tiểu Nhan, anh và Chu Lâm đã là quá khứ rồi, có lẽ từng yêu, nhưng bây giờ người anh yêu là em, em đừng giận nữa, được không?”

“Nếu không có quan hệ, cô ta liên lạc với anh chi nữa?” Từ Nhan không phải một người thích dây dưa, nhưng cô thật sự không nhịn được.

Lưu Vũ thở dài một cái, chậm rãi nói: “Anh quen cô ta trong trường đại học, lúc đó anh chỉ là sinh viên vừa vào học. Bởi vì học quốc phòng, cho nên có thời gian cũng sẽ bị huấn luyện viên kéo ra ngoài huấn luyện, lăn lộn trên đất, ở trong mắt những sinh viên vừa vào trường như bọn anh thì đúng là rất đau khổ. Ở trong khoảng thời gian như địa ngục đó, anh rất khát vọng có một ánh mắt trời làm

ấm lòng anh, còn Chu Lâm tiến vào mắt anh khi đó. Cô ta điềm tĩnh xinh đẹp, lại dịu dàng, mặc dù cô ta lớn hơn anh một tuổi, nhưng vẫn có dáng vẻ trẻ con, khiến anh nghĩ muốn bảo vệ cô ta. Lúc ở trường học, anh và cô ta luôn là một đôi tình nhân được mọi người hâm mộ, lúc ấy được mọi người xưng là đôi phạm trong cuộc tình sinh viên, nếu như sau đó không xảy ra chuyện kia, có lẽ anh và cô ta đã kết hôn rồi...”

Từ Nhan rất không muốn nghe tình sử của anh, nhưng lại kìm lòng không được muốn nghe, sự mâu thuẫn này hạnh hạ trái tim kiên cường của cô, cô biết mình đang ghen tỵ, ghen tỵ với người phụ nữ được tình cảm thuần khiết nhất của Lưu Vũ. Tình yêu ở đại học tốt đẹp nhất, năm đó không phải cô cũng thế sao? Hôm nay, cô và Lưu Vũ kết hợp, cũng là bởi vì tuổi tác bức bách và thực tế, tình yêu của Lưu Vũ dành cho cô đã không còn ngây thơ như năm đó dành cho Chu Lâm.

“Vậy tại sao cuối cùng hai người không kết hôn? Là cha mẹ không đồng ý sao?” Từ Nhan nghĩ tới những lời mẹ vừa nói với cô.

“Không phải vậy, ba mẹ anh mặc dù không thích Chu Lâm, nhưng lúc đó cũng không phản đối, bọn họ nói chỉ cần anh thích, bọn họ sẽ tán thành.” Lưu Vũ thở ra một hơi, trước kia luôn không muốn đối mặt chuyện cũ như vậy, nhưng hôm nay nói ra lại không hề thấy đau đớn, mà lại có cảm giác nhẹ nhõm.

Anh nói tiếp:”Năm anh tốt nghiệp, Chu Lâm sớm đã tốt nghiệp, cô ta ra trước anh, là một luật sư, lúc ấy đã có chút danh tiếng trên xã hội. Sau đó anh tốt nghiệp lại thi nghiên cứu sinh, lúc ấy ý nghĩ của anh rất đơn giản, muốn học nhiều chút, như vậy có lẽ ngày nào đó quân khu không cần anh nữa, anh vẫn còn tư cách. Nhưng từ khi cô ta ra làm việc, anh và cô ta dần liên lạc ít đi, anh nhận ra sự thay đổi

của cô ta, nhưng mà anh lại một mực chờ đợi cô ta nói cho anh biết chân tướng. Rốt cuộc khi anh học nghiên cứu sinh năm hai, cô ta đã nói chia tay với anh, nguyên nhân rất đơn giản, cô ta không chịu nổi những ngày tháng mộng lung, cũng không chịu nổi những ngày tương tư vô hạn, cô ta đang qua lại với một khách hàng. Sau đó anh hỏi thăm được, cô ta đang qua lại với một con rùa vàng, nghe nói nhà rất có tiền, về sau nữa anh nghe nói cô ta đi theo con rùa vàng đó ra nước ngoài, sau đó không còn tin tức.”

“Cô ta đã quen con rùa vàng đó từ sớm sao?” Đối với loại người tham lam hư vinh này, Từ Nhan chưa bao giờ có hảo cảm.

“Bọn họ quen nhau lúc nào, anh đã không muốn biết nữa, lúc ấy bởi vì tôn nghiêm của đàn ông còn có hơn bốn năm tình cảm, anh xác thực đau lòng 1 hồi, nhưng sau đó nghĩ lại, không có duyên phận, đau lòng nhiều hơn nữa cũng vô dụng. Anh cũng rất ít hỏi thăm việc của cô ta, cô ta sống tốt hay không không thuộc phạm vi quản lý của anh. Hiện giờ trong sinh mệnh của anh chỉ có em, người khác ở trong mắt anh đã không còn quan trọng, hôm nay anh nhận được tin nhắn của cô ta, nói cô ta mang thai con của con rùa vàng kia nhưng...”

“Nhưng con rùa vàng đó đá cô ta?” Lúc này vẻ mặt của Từ Nhan đã thật bình tĩnh rồi, ở trong mắt của cô đã không có bất cứ chuyện gì có thể khiến cô suy nghĩ quanh co nữa, nhưng mà đối với giả thiết này, cô vẫn nghĩ trong lòng : sẽ không hay ho thế chứ?

Lưu Vũ nắm tay Từ Nhan nói:”Bà xã, em phải tin tưởng tấm lòng anh dành cho em, trừ em ra người khác anh đều không hợp nhãn, dù là người yêu đầu tiên.”

Từ Nhan chép miệng, hừ lạnh: "Ai biết hai người có tình cũ phục hợp hay không."

"Nếu như mà anh muốn xảy ra cái gì với cô ta, anh còn kể hết đầu đuôi cho em nghe rồi còn đưa tin nhắn của cô ta cho em xem sao?" Lưu Vũ tiếp tục hỏi ngược lại.

Từ Nhan á khẩu, nhưng vẫn cau mày nói: "Ai biết có phải con anh không chứ? Cô ta cũng không nói đó là không phải con anh, nói không chừng anh lừa gạt để dễ ngọt tôi. Nếu như anh muốn phục hợp với cô ta, vợ chính như tôi có thể nhường chỗ, nhưng tôi..."

Lưu Vũ giận dữ muốn bỏ đầu cô ra xem chứa gì, dờ khóc dờ cười nói: "Em không xem kỹ tin nhắn à? Phía trên viết rõ mà." Nói xong đưa điện thoại di động lại trước mặt cô.

Chỉ thấy phách trên trừ cái câu mang thai cô đã thấy, thì phía sau còn có một đoạn, viết là : em mang thai đứa bé của anh ta, nhưng hôm nay em đã hết đường đi. A Vũ, anh đừng không quan tâm em.

Ngọn lửa trong lòng Từ Nhan lại nổi lên, không nhịn được nữa, mắng một câu: "Cái đồ không biết xấu hổ, chẳng lẽ còn muốn anh phụ trách à?"

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Đêm hôm ấy, Từ Nhan lăn qua lộn lại không ngủ được, Lưu Vũ nằm ngủ ở bên cạnh cô, nhưng một chút tâm tình cô cũng không có. Nếu nói hận Lưu Vũ, cô có thể hận bao nhiêu? Chuyện này có thể trách Lưu Vũ sao?

"Vợ à, em còn tức giận hả?" Lưu Vũ ôm lấy cô, người cũng dán lên.

Từ Nhan dùng sức đập ngực anh một cái, trong miệng mắng anh: "Ai cho anh đi khắp nơi trêu chọc phụ nữ hả?"

Lưu Vũ ghé miệng vào bên tai cô: "Anh không cần người khác, anh chọc em thôi." Nói xong, tay đã bắt đầu giở trò, sờ soạng ở trên người cô.

Mặt Từ Nhan đỏ lên, bị anh lăn qua lộn lại như vậy, trên người cũng dấy lửa lên, tay đánh về phía anh, hơi cúi làm bầm một câu: "Anh, đáng ghét."

"Chồng không đáng ghét, đây là chồng yêu em." Lưu Vũ nói xong, đôi môi đã hôn xuống phía dưới.

Vừa mới bắt đầu Từ Nhan còn giãy giụa một chút, bây giờ cô không có tâm tình lăn qua lộn lại với anh ở trên giường, lý trí nói cho cô biết nhất định phải tỉnh táo, nhưng dưới sự vuốt ve còn có hôn

môi của anh, thân thể từ từ hòa tan, cũng không biết đôi tay vòng lên cổ anh từ lúc nào, cũng bắt đầu thở gấp hơn.

Lưu Vũ rất hài lòng với biểu hiện của vợ mình, tuy ngoài miệng cô nói ghét bỏ căm hận mình, nhưng thân thể của cô và mình cũng là kết hợp hoàn mỹ nhất, mỗi một lần ở trên giường, cô đều nhiệt tình như lửa.

"Tiểu Nhan, chúng ta có đứa bé đi." Ở trong lòng của anh, muốn nhất chính là có đứa bé với Từ Nhan, phải có đứa bé thuộc về bọn họ.

"Anh cũng nói bao nhiêu lần, em lại chưa từng phản đối." Mặt của Từ Nhan càng ngày càng đỏ, cắn môi không muốn để cho mình phát ra tiếng khó nghe, nhưng không nhịn được lại rên rỉ một tiếng.

"Anh chỉ muốn nói cho em, cả đời này anh chỉ muốn có đứa bé với em, những người phụ nữ khác trong lòng anh chỉ là mây trôi mà thôi." Nói xong, hôn cô thật sâu, như hôn bảo bối trân quý vậy.

Vướng mắc trong lòng Từ Nhan, cũng bởi từ từ tháo gỡ vì những lời này của anh.

Cô đang suy nghĩ, tại sao mình có thể nghi ngờ Lưu Vũ có đứa bé với người phụ nữ bên ngoài chứ? Lúc bọn họ vừa kết hôn, anh ôm cô, lúc ấy ngay cả cửa cũng không tìm được, một người đàn ông ngây thơ như vậy, làm sao có thể đi sinh con với phụ nữ bên ngoài? Giữa vợ chồng, nếu như ngay cả chút tin tưởng như vậy cũng không có, vậy nói chuyện kết hôn làm gì? Gặp phải bạn gái trước đây đưa, đây chẳng lẽ là lỗi của Lưu Vũ sao? Đây là anh muốn sao? Lúc này quan trọng nhất không phải sinh tức giận với Lưu Vũ, mà cô

phải nghĩ biện pháp đối phó người phụ nữ này, người phụ nữ vô sỉ không có mặt mũi này.

Cô và Lưu Vũ lăn qua lăn lại thật lâu, cuối cùng hai người cũng thỏa mãn, Lưu Vũ ôm cô chìm vào giấc ngủ, nhưng sao cô cũng ngủ không được, trong đầu tất cả đều là đối phó kẻ thứ ba này như thế nào. DLĐ Minh tuyệt đối không thể tức giận, nổi trận lôi đình trước như vậy, đây chính là thứ kẻ thứ ba muốn nhìn thấy nhất, cô ta muốn nhìn thấy mình và Lưu Vũ gây gỗ sau đó tình cảm tan vỡ, vậy mình không thể để kẻ thứ ba như ý nguyện.

Lưu Vũ ngủ rất sâu, ôm cánh tay của cô cũng rất chặt, giống như cô sẽ chạy trốn vậy.

Đây là lần đầu tiên cô cẩn thận nhìn dáng vẻ anh ngủ say, trước kia đều là mệt mỏi thì đi ngủ, mỗi lần đều tỉnh lại ở trong lòng anh, mỗi lần đều là anh nhìn cô tỉnh lại sau đó đều sẽ in lại một nụ hôn chào buổi sáng ở trên trán cô. Giống như bây giờ, dưới tình huống anh không hề đề phòng chút nào, cẩn thận thưởng thức bộ dạng khi ngủ của anh, mới phát hiện đây cũng là một loại hưởng thụ.

Kỳ thực không thể nói Lưu Vũ đẹp trai, nhưng rất hợp mắt, để cho cô càng nhìn càng thích. Ở trước mặt cô, anh vĩnh viễn đều là loại ôn tồn nho nhã, mỗi lần đều lấy ánh mắt dịu dàng mà cương chiều nhìn cô, giống như cô là vật quý giá nhất trên thế giới. Cô cũng cực kỳ hưởng thụ loại cương chiều này, mỗi lần anh cương chiều, cô đều cảm giác mình được anh nâng niu yêu thương trong lòng bàn tay.

"Tiểu Nhan, anh yêu em." Không biết Lưu Vũ nằm mơ thấy cái gì, cánh tay buộc chặt, cố định cô ở trong ngực mình, trong miệng lầm bầm mê sảng.

Cô nhẹ nhàng ấn lên một nụ hôn, ghé vào lỗ tai anh nhỏ giọng nói: "Anh Tiểu Vũ, em cũng yêu anh." Từ giờ khắc này, cô không muốn gọi hai chữ "A Vũ" nữa, bởi vì hai chữ kia đã từng bị bạn gái trước đó kêu liên tục, cô muốn một tên thuộc về mình.

Ngày hôm sau thức dậy, tâm tình Từ Nhan không tệ, không vì chuyện ngày hôm qua mà buồn bực không vui nữa. Hôm nay cô mặc một cái áo khoác caro, cộng thêm một cái váy, có vẻ đầm đạm nho nhã mà ngọt ngào, Lưu Vũ nhìn qua từ trên xuống dưới một lần, giờ ngón cái lên nói: "Vợ anh rất xinh đẹp, bộ quần áo này cũng phác họa ra tất cả khí chất của em rồi."

Từ Nhan đắc ý nói: "Tất nhiên, em mặc bộ quần áo nào khó coi hả? Thế gọi là làm nổi bật phong cách trang phục."

"Nhìn xem, khen đôi câu liền hả hê lên, thật không nhận được khen ngợi." Lưu Vũ cười nói.

Từ Nhan trừng mắt liếc anh một cái: "Thế nào? Vợ anh có khí chất nên anh e ngại sao? Nhìn anh không vui kìa."

"Đâu có không vui, đúng là vợ anh mặc quần áo gì cũng đều đẹp cả." Lưu Vũ vội vàng nịnh hót.

"Ba hoa! Hôm nay anh phải theo em đi dạo phố, ngày hôm qua anh đồng ý với em rồi."

Lúc Lưu Vũ và Từ Nhan đi ra, mẹ Lưu đã bày thức ăn đã làm xong ở trên bàn, ba Lưu ngồi ở trên ghế sofa xem báo, ngủ bộ dạng Giai Giai híp mắt giống như cũng chưa tỉnh ngủ, đánh răng ở trong phòng tắm.

"Tiểu Nhan, thức dậy rồi hả? Ngày hôm qua con ngủ ngon không? Đến đây, bữa sáng đã làm xong, nhanh tới đây ăn cơm." Mẹ Lưu vừa thấy con trai và con dâu ra ngoài, vội gọi.

"Con ngủ rất tốt, cảm ơn mẹ." Miệng Từ Nhan cũng không coi là ngọt, nhưng là nghe vào trong lỗ tai mẹ Lưu, chính là thoải mái.

Thấy con trai và con dâu tya nắm tay ra ngoài, bà cũng biết hai người đã sớm đầu giường ấm ỹ cuối giường hợp, vợ chồng không có bất hòa qua đêm, lời này nói một chút cũng không sai.

Vừa nghĩ tới hai người bọn họ đã hợp được, trong lòng mẹ Lưu cũng vui vẻ so với bất kể cái gì, bà không quên càu nhàu nói: "Tiểu Vũ, Tiểu Nhan, các con cũng trưởng thành rồi, nên cân nhắc mang thai đứa bé, chúng ta cũng muốn ôm cháu rồi."

Mặt của Từ Nhan lập tức đỏ lên, nhìn Lưu Vũ một cái, cúi đầu, cũng không dám nói chuyện nữa.

Lưu Vũ nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của vợ mình, cười nói: "Mẹ, mỗi ngày chúng con đều cố gắng lắm, tranh thủ qua sang năm cho cháu của mẹ ra ngoài."

Từ Nhan xấu hổ chỉ thiếu chui đáy bàn đi xuống, lặng lẽ lấy chân đá dưới bắp chân Lưu Vũ, lại rước lấy một trận cười ầm ầm của Lưu Vũ.

Lúc này đúng lúc Giai Giai vừa từ toilet ra ngoài, bắt được đoạn đối thoại của mẹ và anh trai chị dâu, không nhịn được chen vào một câu: "Mẹ, trong mắt mẹ cũng chỉ có cháu nội." Thì ra ý của Giai Giai là, mẹ của mình chỉ quan tâm cháu nội, cũng chẳng hỏi qua chị dâu mình có ý này hay không?

Nhưng là lời của cô ấy cũng nhắc nhở mẹ Lưu, bà nói: “Giai Giai, con thì sao?”

“Con cái gì?” Giai Giai cũng không thèm để ý ba mẹ của mình nghĩ như thế nào nói như thế nào, cắm đầu cắm cổ ngồi xuống ăn xong bữa sáng.

“Giai Giai, lúc nào thì con mang bạn trai về nhà cho chúng ta xem một chút hả?” Không biết ba Lưu đã để tờ báo ở một bên từ khi nào, ngời vào đối diện Giai Giai nghiêm túc hỏi cô.

“Ba, ba nói gì đó?” Giai Giai ăn bữa sáng, không muốn trả lời câu hỏi của ông.

“Không phải nói người yêu sao? Lúc nào thì con mang về nhà?” Ba Lưu lại hỏi.

“Con tự có sắp xếp, lúc nào con muốn mang về thì liền mang về.”

“Con đưa bé này, sao lại như vậy...” Ba Lưu còn muốn nói cô ấy đôi câu, Giai Giai đã nói một câu: “Con ăn đủ rồi.” Rồi trở về phòng.

Từ Nhan nhìn bố mẹ chồng và Giai Giai cãi nhau, nhớ lại trước khi mình lấy chồng đúng là không có tranh cãi chuyện tình yêu với ba mẹ như vậy, nhưng kể từ sau chuyện mối tình đầu, đã lâu cô chưa vui vẻ ở chung một chỗ với ba mẹ mình như vậy. Cảnh còn người mất, có lúc tâm tình một người cũng sẽ ảnh hưởng đến tâm tình mọi người.

“Giai Giai, hôm nay em ra ngoài không?” Từ Nhan gõ cửa phòng Giai Giai.

“ Em không đi đâu, chị dâu.” Giai Giai mở cửa phòng.

“ Cả ngày đều ở nhà, cũng không sợ thôi đi. Đi một chút, nhanh thay quần áo khác, chúng ta đi dạo phố mua đồ đi, hôm nay tất cả mọi thứ để cho anh em khiêng, không sợ mệt mỏi.” Từ Nhan thúc giục cô ấy.

Cuối cùng, đoàn người trừ ba Lưu, tất cả đều tham gia rồi, phụ nữ mua đồ, đó là vì hứng thú, đàn ông đi dạo phố cùng, là vì làm khuôn vác. Lúc này Lưu Vũ, là chân thật mà cảm nhận được sự hành hạ của việc đi dạo phố này, nhìn dáng vẻ mấy người phụ nữ hào hứng, trên tay của anh đã xách đầy một túi lại một túi gì đó, loại nét mặt đau khổ lại không biết làm thế nào này, khiến mấy người phụ nữ hết sức vui vẻ.

“ Thế nào? Đi dạo phố với chúng ta, không vừa ý hả?” Một bên lông mày lịnh nhặt của Từ Nhan quét qua.

“ Bằng lòng, làm sao có thể không muốn chứ?” Lưu Vũ vội vàng cười đên.

Quét sạch cả khu phố buôn bán, đi dạo cửa hàng nhãn hiệu lớn nhỏ, Từ Nhan mua cho bố chồng mẹ chồng của mình mỗi người một bộ quần áo, cũng mua quần áo còn có túi xách cho Giai Giai, còn có Lưu Vũ, chỉ không tự mua cho cô. Giải thích của cô là, bất cứ lúc nào cô cũng có thể ra đường mua quần áo, nhưng bây giờ là mọi người mua, dĩ nhiên là muốn lựa chọn tốt.

Lúc trở về, vẫn đi xe taxi về, nhà họ Lưu không thể mua xe, bình thường hai vị nhà họ Lưu đều đi xe đạp đi làm, cho nên hiển nhiên phải thuê xe taxi về nhà. Thời điểm sắp xếp chỗ ngồi, Lưu Vũ chạy tới ghế lái phụ, ba phụ nữ ngồi ở chỗ ngồi phía sau. Dĩ nhiên mấy

người phụ nữ chính là tán gẫu chuyện của phụ nữ, ngược lại Lưu Vũ chán nản ở một bên. Anh sờ sờ lỗ mũi, chân thật cảm thấy lúc này mình thành bóng đèn, mình lại thành bóng đèn với vợ, loại tư vị này thật sự không dễ chịu, nhưng anh ta lại không hiểu chuyện của phụ nữ, cũng chen miệng vào không lọt.

Lưu Vũ ngồi rất nhàm chán, nghe mấy người phụ nữ cơ cơ oa oa nói phía sau, anh chỉ có thể đóng xả tây xả với tài xế. Giữa lúc đang nói chuyện tào lao, điện thoại di động của anh đột nhiên vang lên, anh nhìn dãy số, lại phát hiện dãy số kia quen thuộc chường mắt, chính là bạn gái trước Chu Lâm.

Anh nhướng mày, nghĩ thầm: Sao cô ta gọi điện thoại tới? Nghĩ thì nghĩ, nhưng vẫn nhận, ngay trước mặt mấy người phụ nữ phía sau, có khả năng tiếp lên sẽ là bom điện thoại: “ A lô.”

“ A Vũ.....” Một trận khóc to bên kia điện thoại.

Chân mày lưu Vũ nhíu chặt hơn, giọng nói không nặng, cũng không nhẹ, anh nói: “ Chu Lâm, cô tìm tôi có chuyện gì?”

Hai chữ “ Chu Lâm” khiến ba người phụ nữ vốn đang hi hi ha ha nói chuyện phiếm phía sau dừng nói chuyện lại, đều chuyển hướng nhìn về phía Lưu Vũ ngồi trước, lại thấy anh cau mày, gương mặt không kiên nhẫn.

“ Là cô ta? Người phụ nữ không biết xấu hổ này?” Giai Giai đột nhiên bắt đầu kích động, năm đó lúc anh trai bị người phụ nữ này vứt bỏ, mặc dù cô còn nhỏ, nhưng đã hiểu chuyện, biết lúc ấy anh trai bị vứt bỏ thì đau lòng, hiện tại người phụ nữ này lại gọi điện thoại tới, cô có thể không tức giận sao?

Người phụ nữ này muốn làm gì? Muốn phá hư tình cảm của anh trai và chị dâu sao? Hiện tại tình cảm của chị dâu và anh thật vất vả mới có tiến triển, nếu như người phụ nữ này muốn phá hư, không phải muốn ngăn cản hai người không dễ dàng gì mới xuất hiện ánh mặt trời chứ>

“ Quá không biết xấu hổ, anh, đưa điện thoại cho em, em muốn chửi mắng cô ta một trận!” Giống như người tức giận nhất là Giai Giai, những người khác không có bao nhiêu cảm xúc.

Đặc biệt là Từ Nhan, tính tình của cô trước kia, lúc này đã sớm ồn ào tung trời rồi, nhưng bây giờ cô ngồi yên lặng, nét mặt cũng không có gì, giống như chuyện này căn bản không liên quan đến cô, cô chỉ là một người đứng xem, giống như đang xem một bộ phim điện ảnh.

Lúc này mẹ Lưu cũng không lên tiếng, bà đang quan sát Từ Nhan, muốn nhìn một chút lúc này Từ Nhan sẽ có động tác gì nhưng mà lại để cho bà kinh ngạc chính là, Từ Nhan cũng không có động tác gì cả.

Lưu Vũ đưa tay ngăn lại Giai Giai hô to, chuyển một ánh mắt “ Em nhúng tay ít thôi”, tiếp nói với trong điện thoại: “ Xin hỏi cô tìm tôi có chuyện gì không? Nếu như không có chuyện, tôi cúp đây.”

“ A Vũ, đừng cúp điện thoại của em, anh hãy nghe em nói. Em biết hiện tại em tìm anh sẽ tạo thành phiền toái cho anh, nhưng mà em lại thật sự không có biện pháp. Em mang thai, em cũng phải có một người đàn ông ở bên cạnh mình, bằng không.....” Người phụ nữ ở bên kia điện thoại lắm nhảm không ngừng nói, lại bị Lưu Vũ cắt đứt:

“ Có vẻ cô tìm nhầm đối tượng rồi? Chuyện này cô nên tới tìm bạn trai của cô tìm ba của đứa bé, tại sao lại muốn tìm tôi?”

“ A Vũ, em biết rõ anh hận em, lúc đầu em không nên bỏ rơi anh, em biết sai rồi. Thì ra bạn trai của em đã có vợ, anh ta luôn gạt em, sau lại vợ anh ta tìm tới em, còn muốn đuổi tận giết tuyệt em, em không có cách nào nên em mới.....” Người phụ nữ vẫn còn đang khóc.

“ Tôi không muốn nghe chút tình sử này của cô, tôi còn muốn bồi vợ mình đi dạo phố, xin lỗi tôi không thể tiếp, quan trọng hơn là, tôi không phải trạm thu hồi đồ bỏ đi.” Nói xong, liền cúp điện thoại.

Lưu Vũ vừa mới cúp điện thoại, Giai Giai liền hô: “ Anh, anh quá tuyệt vời!”

Nhưng Từ Nhan không có lên tiếng, chỉ là nhìn anh một cái, cũng kinh ngạc vì anh nói chuyện tuyệt tình.

Lúc này, xe đã dừng ở trước cửa chung cư, vừa mới xuống xe, tin nhắn lại tới, phía trên chỉ viết một hàng chữ: A Vũ, anh đừng không cần em nữa.

Lưu Vũ nhìn cái tin nhắn kia, chỉ cảm thấy đau cả đầu, ngón cái vừa động, chính là muốn xóa cái tin nhắn này đi, tính toán không để ý tới cô ta, điện thoại di động lại bị Từ Nhan cướp đi, cô nói: “ Tại sao muốn xóa hả? Tin nhắn này giữ lại rất tốt.”

“ Tiểu Nhan, đừng làm rộn.” Sắc mặt Lưu Vũ thay đổi lớn.

“ Em không có âm ỉ, lời em nói là thật. Đây chính là chứng cứ, không xóa được.” Từ Nhan rất nghiêm túc nói.

Nếu như người phụ nữ này một mực dây dưa không rõ, vậy tin nhắn này chính là bằng chứng, cô ta có thể chịu tội phá hư quân hôn.

Đang nói, điện thoại lại vang lên, lúc này Giai Giai mắng một câu: “ Người phụ nữ này vẫn không để yên rồi.”

Lưu Vũ liếc mắt nhìn Từ Nhan, nhận điện thoại, nhưng mà anh giữ lại lòng nghi ngờ, lặng lẽ mở ra chức năng ghi âm giọng nói.

Mẹ Lưu nhìn con dâu mình, vốn là bà còn lo lắng, nhưng nhìn đến nét mặt của Từ Nhan, bà cũng biết lo lắng hơi quá, hình như Từ Nhan tự có tính toán trong lòng, thậm chí ngay cả động tác đi đến gần cẩn thận nghe chồng mình và tình địch nói gì cũng không có, tấm lòng này khiến mẹ Lưu cũng không thể không bội phục.

“ A Vũ, anh giúp em một chút được không? Một mình em ở nơi thành phố xa lạ này, lại không dám nói cho ba mẹ, hiện tại em chỉ cho anh thôi, anh đừng vứt bỏ em.” Chu Lâm liên tục khóc trong điện thoại, mặc dù tiếng điện thoại không lớn, nhưng Từ Nhan đứng ở bên cạnh vẫn nghe được.

Nếu như nói cô không tức giận, đó là giả, nhưng là hiện tại trừ tình tảo cô có thể làm cái gì? Ngày hôm qua sau khi tức giận, cô đã cảm thấy mình không thể rối loạn trận cước trước, chuyện này chỉ có thể tỉnh táo xử lý.

“ Tôi không phải trạm thu nhận, xin lỗi tôi không thể giúp cô được.” Lưu Vũ nói chuyện rất tuyệt tình, dứt khoát cự tuyệt cô ta.

“ A Vũ, nếu như ngay cả anh cũng không quan tâm em, không muốn giúp em, em chỉ có thể chết thôi. Bây giờ em đang ở trong

bệnh viện, nếu như mà em không đợi anh được, ngày mai anh cũng chỉ có thể nhìn thấy thi thể của em.” Nếu như phụ nữ sinh ra hung ác, trời cũng phải thay đổi sắc mặt. “ Anh là quân nhân, sẽ không thấy chết mà không cứu chứ?” Nói xong, cô ta liền cúp điện thoại.

Lưu Vũ hít vào một hơi, nói thật anh không muốn gặp lại người phụ nữ này, nhưng nếu như cô ta thật sự tự tử, thân là quân nhân anh thật sự không có cách nào nhẫn tâm làm được, dù sao thân quân trang trên người cũng không cho phép.

Từ Nhan ở sau lưng nghe được kỹ càng, cô âm thầm nhổ một ngụm: Người phụ nữ này thật sự không phải loại không biết xấu hổ thông thường!

“ Anh sẽ tự xử lý việc này hết, sẽ không để cho Chu Lâm làm ra chuyện độc ác gì nữa.” Lưu Vũ nói những lời này, liền muốn ngăn xe taxi lại, chạy tới bệnh viện mà Chu Lâm nói.

“ Chồng à, chuyện này anh không thể ra mặt.” Nhưng vào lúc nào, Từ Nhan ngăn cản anh. “ Anh ra mặt, mặc kệ như thế nào cô ta cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, giống như mới vừa rồi, cô ta lấy cái chết đến bức anh, anh làm thế nào bây giờ? Chuyện của phụ nữ hãy để cho phụ nữ tới xử lý đi.”

“ Vợ à, yên tâm đi, anh sẽ xử lý tốt chuyện này, anh chỉ muốn cho em biết, trong lòng anh vĩnh viễn đều chỉ có mình em.”

“ Chính là bởi vì em biết, cho nên mới không muốn anh ra mặt. Thời điểm một người phụ nữ điên cuồng, chuyện gì cô ta cũng có thể làm được, không thể để cho một người điên ảnh hưởng đến sự

ngiệp của anh còn có gia đình chúng ta. Chuyện như vậy, tuyệt không thể xảy ra ở trên người của chồng em.”

Mặc dù nói ngoài miệng như vậy, trong lòng vẫn đang suy nghĩ: Đúng lúc phải gặp qua người phụ nữ này rồi, muốn tới phá hư tình cảm giữa cô và Lưu Vũ, chỉ bằng người phụ nữ này, cũng dựa vào sao? Lúc này nếu như cô không ra tay, vậy thì khiến cho Chu Lâm này quá khinh thường cô, cho là cô mềm yếu dễ bắt nạt sao?

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Sau khi đưa Từ Nhan lên xe taxi, Lưu Vũ không hề rời đi, mà lập tức ngăn một chiếc taxi khác, đuổi theo vợ đến bệnh viện, trốn vào một quầy hàng bán đồ ăn vặt cách bệnh viện không xa, không ngừng hút thuốc.

Từ góc độ này, hoàn toàn có thể thấy chuyện trước cửa bệnh viện, lúc này, Từ Nhan và Chu Lâm đứng trước cửa trò chuyện. Anh biết, Từ Nhan sẽ nói những điều gì, nhưng anh cũng biết cô sẽ không chèn ép quá đáng. Tính tình Từ Nhan không được tốt, nhưng bản tính cô thiện lương, mà tính khí nóng nảy này, cũng không phải bản tính trời sinh của cô như thế, kể từ khi thất tình, tính cách nóng nảy mới từ từ tích lũy. Vì hiểu rất rõ, cho nên mỗi lần cô tức giận xong, anh chỉ mỉm cười hỏi: "Vợ à, bớt giận chưa?"

Chuyện Chu Lâm lần này, thật sự nằm ngoài dự đoán của anh, kể từ khi hai người chia tay, anh đã không còn gặp cô ta. Ngày hôm qua, từ trong miệng mẹ, anh mới biết đến sự tồn tại của cô ta, trong lòng có bao nhiêu là giật mình, không phải là bởi vì yêu, mà bởi vì kinh ngạc.

Lần này theo cô, trốn vào quầy hàng bán đồ ăn vặt, không phải anh không tin tưởng Từ Nhan, cũng không sợ cô làm gì Chu Lâm, mà ngược lại là sợ Chu Lâm sẽ gây tổn thương đến Từ Nhan của anh. Tám năm không gặp, Chu Lâm biến thành hình dáng gì anh

không biết, từ hôm qua nghe được sự điên cuồng trong điện thoại, thật ra thì anh sợ cô ta sẽ làm gì với Tiểu Nhan của anh.

Chồng lo lắng và thấp thỏm, nhưng Từ Nhan không biết. Thật ra thì cô không lo lắng Chu Lâm sẽ làm ra hành động gì.

Không sai, người phụ nữ này là có chút điên cuồng, nhưng là ngấm ngấm điên cuồng, kỳ thật cũng là một loại bi ai, người phụ nữ này tham lam hư vinh, là cô ta bỏ tình yêu trong sáng thời đại học, vừa muốn tiền bạc, vừa muốn hư vinh, kết quả là nhận lấy bi kịch như vậy. Như vậy thì trách ai được? Lưu Vũ ở trong mắt cô ta không đáng giá một đồng, trong mắt Từ Nhan lại là một báu vật, đây chính lựa chọn của hai người phụ nữ có tính tình khác nhau, kết quả nhận được cũng khác nhau.

Người phụ nữ kia đứng trước cửa, thân thể có chút mỏng manh, có thể là do mang thai, sắc mặt có chút tái nhợt, trên mặt không có ánh sáng, Từ Nhan thầm nghĩ: Lưu Vũ rốt cuộc yêu cô ta ở điểm nào? Nghĩ thì nghĩ, nhưng cô vẫn tới, đứng vững trước mặt cô ta.

"Chu tiểu thư." Từ Nhan khẽ mỉm cười, không nhìn ra cô đang vui hay là giận.

Người phụ nữ kia bắt đầu nhìn quanh, có lẽ đang đợi Lưu Vũ đi, cũng không biết trước mặt mình xuất hiện một người. Nghe được giọng nói của Từ Nhan, cô ta ngẩng đầu, hình như sắc mặt tái nhợt thêm.

"Cô là ai? Tôi không biết cô." Ánh mắt của người phụ nữ không có ánh sáng, lúc này thấy Từ Nhan, hình như đoán được cái gì, con người co rúc lại.

"Cô không biết tôi, nhưng tôi lại biết cô nha. Trước đây không lâu, cô là người đã gọi điện thoại cho chồng tôi, sao quên nhanh như vậy?" Từ Nhan vẫn mỉm cười như cũ.

Mặc dù người phụ nữ đã đoán ra thân phận của đối phương, nhưng Từ Nhan trực tiếp trả lời như vậy, ít nhiều cũng nằm ngoài dự đoán của cô ta, cô ta không ngờ vợ của Lưu Vũ sẽ tới tìm mình nhanh như vậy.

"Tôi không muốn nói chuyện với cô, Lưu Vũ đâu?" Giọng của người phụ nữ như hét lên.

"Chồng tôi đã nói, chuyện mang thai của phụ nữ, anh ấy là một đấng mày râu cái gì cũng không hiểu, vẫn là phụ nữ chúng ta thì dễ dàng chút, cho nên toàn quyền ủy thác tôi tới xem cô một chút, tôi có thể giúp đỡ gì không?" Từ Nhan không nhanh không chậm nói ra, như cho người phụ nữ một cái tát.

Người phụ nữ có chút không tin, nói: "Không thể nào, Lưu Vũ làm sao có thể..."

"Chồng tôi tin tôi có thể giúp cô, tôi biết một chuyên gia trong khoa phụ sản, nhưng mà không may, cô ấy vừa đi nước ngoài, phải qua một thời gian nữa mới trở về, cô chờ một chút, được không? Về phòng bệnh, cô đừng lo, tôi có thể tìm người chuyển cô tới một phòng bệnh tốt, đừng lo lắng gì cả, cô là bạn học của Lưu Vũ, chúng tôi sẽ cố gắng giúp cô." Từ Nhan nhẹ nhàng nói xong, ánh mắt bình thản.

Sắc mặt của người phụ nữ càng trắng hơn. Đối với phụ nữ mà nói, mình bị đá về nước, muốn tìm lại mối tình đầu, muốn có một người đàn ông bảo vệ mình. Kết quả người đàn ông này lại dễ dàng

nói chuyện của cô cho vợ của mình, còn để vợ tới "nhục nhã" cô ta. Không sai, ở trong mắt cô ta, mỗi một câu của Từ Nhan đều mang ý nhục nhã, nhìn hơi hợt, nhìn như dịu dàng chăm sóc, kì thực đã đẩy cô ta vào hầm băng, nói cho cô ta biết quan hệ "bạn học" chỉ là một quan hệ rất mỏng. Nếu như Lưu Vũ coi cô ta là mối tình đầu thật, sẽ dễ dàng nói chuyện này với vợ mình như thế? Mà người phụ nữ này, nếu như biết cô ta là mối tình đầu của chồng cô, sao có thể bình tĩnh như vậy?

"Cô không biết trước đây tôi và A Vũ rất yêu nhau?" Người phụ nữ bất thành linh nói ra một câu, cô ta đang quan sát nét mặt của Từ Nhan, cô ta muốn đối phương tức giận.

Không sai, cô ta không đối phó được người phụ nữ nước ngoài kia, không đối phó được người phụ nữ kia đuổi cùng giết tận, chẳng lẽ cô ta không đối phó được một người phụ nữ không có bối cảnh, không có địa vị, thậm chí bề ngoài rất mềm yếu, có thể dễ dàng bắt nạt? Nếu như ngay cả một người phụ nữ như vậy mà cô ta không đối phó được thì cô ta lẩn lộn vô ích ở trong giới luật sư rồi, mặc dù cô ta đã lâu chưa tới sở luật sư làm việc. Sau khi về nước, cô ta liền điều tra tình hình hôn nhân của Lưu Vũ, biết vợ của anh chỉ là một nhân viên thư viện, không quyền không thế, không có thân phận, không có địa vị, cô ta không tin mình không đối phó được một người phụ nữ không có gì cả.

"Hừ?" Từ Nhan hừ một tiếng từ trong chóp mũi.

"Cô còn không biết trước kia tôi và A Vũ có bao nhiêu ân ái, phải không?" Người phụ nữ nâng mi hỏi.

"A...?" Vẻ mặt của Từ Nhan chưa từng thay đổi, giọng điệu cũng chưa từng thay đổi, rất bình tĩnh.

"Cô không muốn biết chuyện yêu đương của tôi và A Vũ trước kia sao?" Người phụ nữ ép hỏi.

"Tại sao tôi phải biết? Hơn nữa, sao cô gấp như vậy? Không phải muốn khoe khoang với tôi trước đây chồng của tôi mê muội cô như thế nào sao? Nhưng mà, tại sao cô lưu lạc đến tình cảnh ngày hôm nay? Ngày xưa, cô là hoa khôi của trường, sao hôm nay làm mặt dày khóc sưng mắt, lấy chết uy hiếp người khác cơ chứ?" Giọng nói của Từ Nhan không lớn, nhưng mỗi một câu như giã trúng chỗ đau của đối phương, khiến mặt của người phụ nữ trở nên khấn trắng.

Từ Nhan vốn còn hơi bận tâm gì đó, nhưng hôm nay gặp được, thấy cô ta đứng trước mặt của mình, như một con thỏ nhỏ. Nhưng cô không nhìn thấy con thỏ nhỏ thiện lương, mà là một con thỏ khiêu dâm, còn gầy yếu, cô thầm hừ lạnh một tiếng.

"Ai nói tôi lấy cái chết ra uy hiếp? Tôi cần phải làm như vậy sao? Tôi đã mang thai đứa bé của A Vũ, tôi hạnh phúc còn không kịp, tại sao muốn đi tìm chết? Ngược lại là cô, nên nhường ngôi rồi. Người A Vũ yêu từ đầu đến cuối là tôi, mà cô chỉ là công cụ làm ấm giường giúp anh ấy bớt tỉnh mạch khi tôi mang thai mà thôi." Nói xong, cô ta không kìm lòng được mà sờ sờ cái bụng đã nhô lên, như muốn khoe hạnh phúc của mình với Từ Nhan.

Người phụ nữ này rất phách lối, phách lối đến mức Từ Nhan muốn tát cô ta một cái. Nhưng là một người phụ nữ có tri thức, cô không hành động thô tục như thế để phát tiết bất mãn trong lòng. Người văn minh thì phải dùng cách văn minh để giải quyết.

"Ôi chao, thật là muốn chúc mừng Chu tiểu thư. Chu tiểu thư trở về nước khi nào? Sao về nước mà không gọi một tiếng, để tôi và

chồng tốt của tôi tới sân bay đón cô?"

"Ai nói A Vũ không tới đón tôi. . . tôi. . . tôi mới trở về vào tuần trước, A Vũ..." Hình như người phụ nữ này muốn khoe khoang cái gì đó, nhưng nói được nửa câu, đột nhiên ngừng lại, sắc mặt có sự thay đổi lớn.

"Chu tiểu thư, cô thật đúng là kỳ tích, vừa trở về nước liền biết đứa bé này là của Lưu Vũ nhà chúng tôi hay sao? Vừa trở về nước, bụng đã lớn như đủ ba bốn tháng? Xem ra Chu tiểu thư được chăm sóc rất cẩn thận, ngay cả bụng cũng khác với người bình thường. Đúng rồi, tôi quên nói cho cô biết, tôi có quen biết bác sĩ xét nghiệm y học, tôi có thể giúp cô tìm người xét nghiệm ADN, bây giờ y học phát triển như vậy, nếu như cô không biết cha đứa bé rốt cuộc là ai, chuyện này tôi có thể giúp. Hửm?"

Sắc mặt của người phụ nữ lúc này hoàn toàn có thể dùng câu thê thảm không nở nhìn để miêu tả, một người phụ nữ bị chèn ép đến mức này, vốn tưởng rằng có thể tìm về một chút tự tin trên người người vợ của tình yêu đầu, kết quả đối phương lại nhẹ nhàng mỉm cười đối mặt như thế, lời được nói ra, mỗi một câu nhìn như rất tao nhã, rất dịu dàng, rất quan tâm, nhưng sau từng chữ là châm chọc cô ta khó chịu và yếu đuối.

"A Vũ là của tôi, cô chẳng qua muốn lợi dụng cuộc hôn nhân này để cột chặt anh ấy mà thôi." Người phụ nữ này đã đến đường cùng, một mực này nhấn mạnh quan hệ của cô ta và Lưu Vũ, muốn kích thích Từ Nhan, muốn Từ Nhan tức giận, muốn Từ Nhan nổi điên, như vậy, ít nhất có thể làm cô ta bứt tức giận.

"Ôi chao, thì ra Chu tiểu thư biết hôn nhân của tôi và chồng tôi là quân hôn." Từ Nhan nở một nụ cười rạng rỡ.

"Đừng lấy quân hôn ra dọa tôi, nói cho cô biết, tôi không sợ! Khoản 1 điều 259 《Luật pháp Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa》 quy định: ‘Biết rõ người đó là vợ hoặc chồng của quân nhân vẫn ở chung hoặc kết hôn, thì sẽ bị tạm giam hoặc đi tù dưới 3 năm.’ Cái này mới là phá hoại quân hôn, cô không có lý do gì để kiện tôi phá hoại quân hôn." Người phụ nữ hình như rất hả hê, lời nói thẳng thắn như thế, rõ ràng là muốn giành chồng với cô, lại không cảm thấy nhục nhã.

Từ Nhan đột nhiên vỗ tay, khen: "Chu tiểu thư thật sự không hổ là luật sư, còn biết nội dung cặn kẽ của phá hoại quân hôn, xem ra cô ở trong giới luật sư cũng không uổng phí, đã chuẩn bị tốt đường lui."

"Nói cho cô biết, cô muốn đổi phỏ tôi thì còn non lắm." Chu Lâm hình như không để Từ Nhan vào mắt.

"Vậy cô có thể thử." Ánh mắt Từ Nhan như đang cười, nhưng sâu trong nụ cười lại có một loại cảnh cáo.

"Họ Từ, tôi không sợ cô. Thở bị chọc còn cần người được, nếu như cô cứ ép tôi, tôi sẽ cùng cô ngọc nát đá tan. Bây giờ, có lẽ tôi không làm gì được cô, nhưng tôi có thể hủy hoại chồng của cô, anh ấy là một quân nhân, muốn hủy hoại anh cũng là một chuyện dễ dàng." Người phụ nữ phun ra lời nói đáng sợ.

Người phụ nữ đáng sợ, phụ nữ cùng đường nổi điên càng đáng sợ hơn. Ở trong mắt của Chu Lâm, Từ Nhan không đáng sợ bằng người phụ nữ ở nước Mỹ kia. Hơn nữa, cô ta là đầu trọc không sợ nắm tóc, vua cũng thua thành liễu, Muốn đổi phỏ cô ta? Không có cửa đâu. Nếu như cô chết, cũng phải kéo theo một người chịu tội thay.

Từ Nhan nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Đây là một xã hội pháp chế, xã hội pháp chế cần lí lẽ ***, cô có chứng cứ, vậy nó ở đâu? Dĩ nhiên, xã hội pháp chế này chưa hoàn thiện, cái cần là các cơ quan có quyền lực, có sức ảnh hưởng. Mặc dù tôi không làm việc ở các cơ quan đó, nhưng không có nghĩa là tôi không có người thân làm giám sát viên. Hơn nữa, tôi nhắc cho cô biết, vu cáo phỉ báng người khác là phạm pháp."

Từ Nhan ưu nhã xoay người, không thèm nhìn gương mặt vắn vẹo của người phụ nữ điên sau lưng, không nhanh không chậm nói: "Quên nói cho cô biết, trước cửa bệnh viện này có camera, chuyện giữa tôi và cô đã được quay lại, còn nữa, cuộc nói chuyện giữa tôi và cô đã được tôi ghi âm. Chu tiểu thư, tôi hi vọng cô tự giải quyết cho tốt, đừng để mất công việc luật sư."

Sắc mặt của Chu Lâm tái nhợt. Sao cô ta lại quên trước cửa bệnh viện sẽ có camera? Cô ta càng vội càng không có phòng bị, không trách được người phụ nữ này luôn đứng trước cửa mà không đi vào. Càng không ngờ là, cô ta mang theo máy ghi âm, ghi âm lại nội dung nói chuyện của bọn họ, chuyện này không khác bị người ta lợi dụng, sao cô ta lại phạm vào sai lầm thấp kém này? Thật là ở nước ngoài quen sống trong nhung lụa, cô ta đã quên cách đề phòng người khác như thế nào.

Nét mặt của cô ta vắn vẹo, cơ mặt đang co quắp. Tại sao ai cũng ép cô ta? Bị người phụ nữ ở nước Mỹ kia đuổi cùng giết tận, gần mất mạng mới trốn về nước được, không dám gặp cha mẹ, len lén đi tới thành phố G, vốn tưởng người ôn hòa như Lưu Vũ sẽ giúp cô, thật không ngờ vợ anh còn đáng sợ hơn, vài ba lời nói, tuy hời hợt, nhưng còn đáng sợ hơn so với người phụ nữ ở nước Mỹ bức cô ta

đến đường cùng. Cô ta không cam lòng, tại sao Chu Lâm cô bị đối xử bất công như vậy?

"Đồ phụ nữ ác độc, tôi liều mạng với cô!" Cô ta cắn răng nghiêng lợi, bất chấp tất cả mà nhào tới, muốn cắn xé Từ Nhan.

Mặc dù Từ Nhan không có phòng bị, nhưng cô đã từng luyện thuật phòng thân, không cần tốn nhiều sức mà tránh Chu Lâm đang nhào tới là một chuyện rất dễ dàng. Nhưng cô biết Lưu Vũ đang ở gần đây, đang theo dõi bọn họ, với tính tình của Lưu Vũ, sẽ không dễ mặc cô tới đây một mình, nhất định sẽ theo đuôi tới. Đột nhiên cô muốn thử lòng của anh, muốn thử dò xét trong lòng của Lưu Vũ rốt cuộc có cô không, giữa cô và mối tình đầu, rốt cuộc anh sẽ bảo vệ ai? Cho nên cô không tránh, cố ý không phát hiện gì mà đi về phía trước, nhưng trên mặt lại có một nụ cười khó đoán.

Thật ra thì Từ Nhan làm như vậy, không chỉ thử dò xét Lưu Vũ, đây chỉ là một nguyên nhân rất nhỏ trong đó, mục đích chủ yếu là: cô biết bệnh viện có Camera, muốn trị tận gốc người phụ nữ này, có lúc phải dùng một chút thủ đoạn căm dỗ, thậm chí là khổ nhục kế.

Mắt Chu Lâm đỏ lên. Lúc này, cô ta cực kỳ giống con quỷ, một con quỷ vì cùng đường mà nổi điên. Ở trong mắt cô ta, chỉ cần loại bỏ người phụ nữ trước mắt này, cô ta có thể lấy được Lưu Vũ, lấy lại những ngày khi anh còn coi cô ta là bảo bối. Nếu nói năm đó cô ta yêu người nước Mỹ kia mà ở chung một chỗ, không bằng nói cô ta làm vậy vì tiền. Lăn lộn trong xã hội đã lâu, cô ta biết tiền là một thứ rất quan trọng, nhưng mà ở trong lòng của cô ta, vẫn luôn yêu quý Lưu Vũ, trong lòng cũng ao ước Lưu Vũ không quên cô ta, chỉ cần cô ta trở lại, Lưu Vũ sẽ tiếp nhận cô ta mà không có chút ghét bỏ. Nhưng chính người phụ nữ trước mắt này đã cướp hết tất cả của cô ta. Lúc cô ta tới đường cùng, không có người thân, bạn

bè nào giúp đỡ, không có lấy một lòng tốt, lại giống một con dao
găm bén nhọn, cắm vào trái tim của cô ta, cướp hết hi vọng của cô
ta.

Cô ta hận người phụ nữ ưu nhã này, lúc trước cô ta cũng nở mày
nở mặt như thế, được những người đàn ông theo đuổi, nhưng hôm
nay cô ta chẳng còn gì, chỉ có sự sỉ nhục, cho nên cô ta hận!

Cô ta nhanh chóng xông tới, đẩy Từ Nhan đang không chút
phòng bị, cô ta không có được, người khác cũng đừng mơ tưởng!

"A. . ." Một tiếng thét từ trong miệng một người phụ nữ vang lên.

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Lưu Vũ núp ở trong quầy hàng, vừa mới bắt đầu thì anh hút thuốc, bởi vì từ bên này nhìn qua, hình như hai người phụ nữ nói chuyện rất bình tĩnh, cũng không phát sinh xung đột gì. Mặc dù anh không nghe được cuộc đối thoại của hai người, nhưng anh vẫn chăm chú theo dõi bọn họ, trong lòng lại lo lắng cho vợ, vừa mới sóng yên gió lặng, anh không thể bỏ sự băn khoăn và lo lắng trong lòng, mặc dù anh tin tưởng vào năng lực xử lý chuyện này của Từ Nhan. Anh hiểu Từ Nhan rất rõ, không phải sau khi cưới mới bắt đầu hiểu, mà là vào năm năm trước, lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, anh vì người phụ nữ nóng nảy này mà cảm thấy đau lòng.

Anh hiểu vợ của mình rất rõ. Năm đó, mặc dù cô chỉ nói chuyện với anh một cách hời hợt, có lẽ cô không quá chú ý anh, chỉ coi anh là đối tượng dắc bầu tâm sự, nhưng làm sao cô biết được, vào lần gặp nhau năm năm trước, để anh yêu cô thật sâu, thậm chí sau nhiều năm, mỗi lần đi xem mắt, anh đều nghĩ: Tại sao không phải cô? Hôm nay rốt cuộc như nguyện mà cưới được cô, cả đời anh cũng phải bảo vệ cuộc hôn nhân này, sao có thể để người phụ nữ từng tổn thương anh phá hủy cuộc hôn nhân này của anh? Cho dù đó là người phụ nữ anh từng yêu, vậy thì thế nào?

Thấy Từ Nhan xoay người, anh đã thẳng người lên, muốn tiến tới đón cô, nhưng ngay sau đó sắc mặt của anh đại biến. Anh nhìn thấy vẻ mặt Chu Lâm trở nên đáng sợ, đây là vẻ mặt vắn vẹo vì muốn trả thù, chuông báo động trong lòng anh vang lên. Cô ta muốn làm gì?

Anh không có nhiều thời gian để nghĩ về mặt đáng sợ của Chu Lâm là có ý gì, anh chỉ nghĩ cô ta có thể xuống tay với Tiểu Nhan của anh, suy nghĩ dừng ở phỏng đoán đáng sợ kia, người đã xông ra ngoài.

Quầy hàng bán đồ lặt vặt cách cửa bệnh viện không xa, nhưng lại cách một con đường lớn. Lối đi bộ có xe tới xe lui, hết sức dày đặc, nhưng lòng của Lưu Vũ đều tập trung vào Tiểu Nhan, còn có Chu Lâm đang từ từ tới gần cô. Anh không thể nghĩ đến điều gì khác, mà những chiếc xe kia đối với anh mà nói chỉ là một vật thể di động mà thôi, anh bắt đầu băng ngang qua đường. Phía trước bệnh viện cũng có xe, thật ra thì đi cũng không nhanh, dù sao trong bệnh viện cũng có người đi ra ngoài, có lúc sẽ băng ngang qua đường, cho nên mỗi khi đến đoạn đường này thì xe sẽ giảm bớt tốc độ theo quán tính.

Lưu Vũ cứ xông ra ngoài như vậy, nhanh như đạn, bên cạnh có một chiếc xe xông tới, thế nhưng anh hình như không nhìn thấy, trong mắt chỉ có vợ của anh, mắt thấy xe sẽ đụng vào anh.

Tiểu Nhan ở phía đối diện thấy Lưu Vũ đang xông tới, cũng nhìn thấy chiếc xe vận tải chạy như bay bên phải Lưu Vũ.

"Lưu Vũ. . ." Tiểu Nhan Giác biết mình đã phạm vào một sai lầm trí mạng, cô không nên dùng cách này để dò xét Lưu Vũ.

Mặc dù cô biết cách như thế có thể làm cho Chu Lâm vĩnh viễn không thể lật người, cũng biết cách này có thể thử dò xét tấm lòng chân thật của Lưu Vũ, nhưng nhìn thấy thân thể Lưu Vũ sắp bị xe vận tải đụng trúng, trái tim của cô gần như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, thì ra bước chân chậm rãi của cô cũng bắt đầu trở nên gấp rút.

Khi tất cả xảy ra, đột nhiên như vậy, không cho phép người ta có chút suy nghĩ và cân nhắc.

Chu Lâm cũng nhìn thấy tình cảnh của Lưu Vũ, nhưng suy nghĩ của cô ta hoàn toàn khác với Từ Nhan. Cô ta đang suy nghĩ: Tại sao anh lại xuất hiện ở đây? Nếu anh đã đến, tại sao không tới gặp cô ta? Mà muốn cho vợ của anh tới đây nhục nhã cô ta? Chẳng lẽ ở trong lòng của anh, mình không chịu nổi một kích? Loại hận ý này từ từ thăng hoa, từ lồng ngực đến đại não, cuối cùng trí thông minh, tình cảm cũng mất hết, trong mắt của cô ta chỉ có thù hận! Cô ta không chiếm được, người khác đừng hòng mơ tưởng, cô ta chẳng những muốn phá hủy Từ Nhan, còn muốn phá hủy Lưu Vũ. Dù sao thì trong tay Từ Nhan đã có tất cả chứng cứ của cô ta, nếu Từ Nhan không truy cứu cô ta, cô ta vĩnh viễn không có cách nào an tâm sống qua từng ngày, bởi vì cô ta biết tất cả nhược điểm của mình đều nằm trong tay Từ Nhan, cô tùy tiện lấy một lý do thì có thể làm cho cô ta vĩnh viễn không thể lật người, thậm chí giấy phép hành nghề luật sư của cô ta cũng có khả năng bị thu hồi và huỷ.

"Đi chết đi, người phụ nữ này!" Cô ta nảy sinh ác độc, không biết từ lúc nào, cô ta lấy dao cắt móng tay từ trong túi ra, mắt đỏ ngầu, cô ta muốn phá hủy Từ Nhan.

Không sai, cô ta muốn phá hủy gương mặt của Từ Nhan, để gương mặt xinh đẹp của cô trở nên xấu xí, từ đó về sau, Lưu Vũ sẽ không lưu luyến người phụ nữ này nữa.

Ngược lại cô ta muốn nhìn một chút, Lưu Vũ đang bị xe bao vây, sao có thể bay tới cứu vợ của anh, trừ phi anh có một đôi cánh dài, mặc dù anh cách các cô không xa.

Lúc này, Từ Nhan không muốn đóng kịch nữa, trong mắt của cô chỉ có Lưu Vũ, cũng quên phía sau còn một kẻ điên như sói đang nhìn cô chăm chăm, sẽ làm hành động điên cuồng với cô, cho nên cô không chút phòng bị, chỉ nhằm vào Lưu Vũ đang trong dòng xe cộ.

Giữa dòng xe cộ, Lưu Vũ thấy thanh dao cắt móng tay kia, sắc mặt nhất thời đại biến. Tim của anh bị bóp chặt, càng bất chấp xe cộ xung quanh mà chạy nhanh qua.

"Két!" Một tiếng thắng xe vang lên, xe vận tải kia dừng lại bên cạnh Lưu

Vũ.

Cũng may là Lưu Vũ được huấn luyện trong đơn vị quân xung kích, mặc dù tình hình chính trị đang đã yên ổn, nhưng bản lĩnh của anh vẫn nhanh nhẹn như cũ, thân thể của anh nhảy qua tránh, không để cho xe vận tải dừng lại đụng vào mình. Nhưng khi xe vận tải thắng lại thì xuất hiện một dòng khí lưu, đánh vào trên mặt của anh, không ngờ lại rất đau.

Ngay sau đó, lại một chuỗi tiếng thắng xe vang lên, rất nhiều xe dừng lại bên cạnh anh.

"Này, anh đi kiểu gì vậy? Không biết băng ngang qua đường rất nguy hiểm. . ." Tài xế thò đầu ra từ trong cửa xe, đang định mắng anh.

Lưu Vũ cũng không để ý tới, chỉ nói một câu "Xin lỗi!", người đã chạy ra khỏi dòng xe chạy, chạy về phía Từ Nhan. Động tác của anh rất nhanh, hoàn toàn phát huy tốc độ 5km việt dã chạy trốn.

Khoảng cách từ đường lớn chạy đến chỗ Từ Nhan không tính là xa, nhưng cũng không gần, nhưng Lưu Vũ đã xông về phía vợ của mình, lấy tốc độ nhanh như chớp, ôm lấy Từ Nhan.

Dao cắt móng tay xẹt qua cánh tay Lưu Vũ.

Mặc dù dao cắt móng tay không bén, nhưng Chu Lâm tàn nhẫn dùng sức, lại nảy sinh ác độc, hơn nữa, độ bén của dao cắt móng tay không phải là nhỏ, cánh tay Lưu Vũ nhất thời bị cắt, xuất hiện một vết máu lớn.

Đau đớn đánh úp tới cánh tay của anh, nhưng mày anh không nhú, mặt anh cũng không nhăn.

Trong một khắc kia, Chu Lâm sợ ngây người, cô ta không ngờ tốc độ của Lưu Vũ sẽ nhanh như vậy, cho tới bây giờ, cô ta chưa từng nghĩ mình sẽ tổn thương Lưu Vũ, cho dù lần đó mình đi cùng người đàn ông Mỹ kia, cô ta biết lòng của Lưu Vũ bị thương rất nặng, nhưng cô ta chưa từng nghĩ sẽ tổn thương người Lưu Vũ.

"A. . ." Cô ta hét lên một tiếng, như đã tỉnh táo, lại như chưa tỉnh táo, trong mắt của cô ta đều là hình ảnh Lưu Vũ bảo vệ Từ Nhan, còn dư lại chỉ có thét chói tai, tiếng thét chói tai phát ra từ đáy lòng.

Lòng của cô ta bị kích động, kích động thật sâu, cô ta không thể nhìn Lưu Vũ yêu thích một người phụ nữ khác như vậy, lúc còn học đại học, Lưu Vũ

không đối xử với cô ta giống như đối xử với Từ Nhan.

Từ Nhan bị Lưu Vũ ôm thật chặt vào trong ngực, cô không nghĩ đến tình cảnh của mình, trong mắt chỉ có Lưu Vũ, câu nói đầu tiên là: "Lưu Vũ, anh không sao chứ?" Cô không biết anh có bị thương ở

trong dòng xe cộ không, tiếp đó, cô nhìn thấy vết thương trên cánh tay Lưu Vũ, sắc mặt thay đổi lớn, hô: "Anh bị thương?"

"Không sao." Lưu Vũ kiểm tra Từ Nhan từ trên xuống dưới, xem cô có bị thương không, đối với mình vết thương trên cánh tay mình, anh không thèm nhú mắt một cái.

Anh thường ở trong sân huấn luyện, bị thương là chuyện thường tình, cho nên vết thương ngoài da này đối với anh mà nói, không khác gì bị muỗi cắn. Anh kiểm tra thân thể Từ Nhan, thấy cô không bị thương, lòng mới thả lỏng, chỉ cần Từ Nhan của anh không bị thương là được.

"Lưu Vũ!" Chu Lâm như phát điên mà xông lên, muốn đẩy Từ Nhan được Lưu Vũ ôm vào lòng ra.

Hiện giờ, cô ta chẳng còn gì nữa, sau khi trốn về từ nước Mỹ, cô ta mất tất cả, hôm nay cô ta mong Lưu Vũ hồi tâm chuyển ý, có thể trở lại bên cạnh cô ta, đây là cửa duy nhất mà cô ta có thể đặt cược. Nhưng khi cô ta nhìn thấy Lưu Vũ cực kỳ quan tâm với Từ Nhan, còn có tình cảm nồng nàn sau đó, cô ta liền sụp đổ, cô ta chưa từng bị đả kích như vậy.

Ông trời thật không công bằng, tại sao đối xử với cô ta tàn nhẫn như vậy? Cô ta luôn nghĩ Lưu Vũ không có tương lai gì, sau khi cô ta trở về Trung Quốc, lặng lẽ điều tra Lưu Vũ, mới biết Lưu Vũ hôm nay không giống với ngày xưa, địa vị và tương lai không giống với người cô ta quen vào tám năm trước, đây là điều duy nhất cô ta không nghĩ tới. Cô ta vẫn cho rằng trong lòng Lưu Vũ còn có cô ta, mặc dù lúc ấy cô ta tuyệt tình rời khỏi anh, cô ta vẫn nghĩ Lưu Vũ còn là người đàn ông hồn nhiên mà ngây ngốc trong sân trường vào tám năm trước. Cô ta chưa từng nghĩ, tám năm không gặp, Lưu Vũ

lại càng đẹp trai, còn có sự trưởng thành và tương lai của anh, làm cô ta không khỏi động tâm. Thế nhưng khi cô ta nhìn thấy người phụ nữ trước mắt này thì tất cả hi vọng của cô ta đều bị hủy.

Lưu Vũ ôm Từ Nhan, nhảy ra, ánh mắt rất lạnh, giọng nói rất tuyệt tình, khước miệng anh khẽ động, lời anh nói ra như dao găm đâm vào trái tim Chu Lâm: "Tôi không đánh phụ nữ, nhưng cô đừng ép tôi ra tay, tôi không hy vọng lần đầu tiên phá lệ của tôi là ở trên người cô."

"Lưu Vũ, anh chưa từng nói với em như vậy." Lòng của người phụ nữ nặng trĩu.

"Đừng ép tôi ra tay, đừng làm bẩn tay của tôi, cút!" Lưu Vũ lạnh lùng nói ra những lời này, khom người ôm lấy Từ Nhan.

Ánh mắt của Chu Lâm bị một màn trước mắt đả kích. Đã từng, Lưu Vũ đã từng ôm cô ta như vậy, khi đó Lưu Vũ rất trẻ tuổi, cô ta cũng rất thuần khiết, anh ôm cô ta chạy trên đường lớn. Đã từng, anh và cô ta là một đôi làm người hâm mộ trong trường, là người yêu mẫu mực của tất cả mọi người. Anh từng nói với cô ta: "Lâm, anh sẽ không buông em ra, trừ phi em không cần anh." Nhưng mà hiện tại thì thế nào? Anh đã buông cô ta ra, anh ôm người phụ nữ khác vào ngực, còn thân mật như thế, thâm tình như thế, thậm chí vì người phụ nữ này mà tàn nhẫn với cô ta.

"Lưu Vũ, anh đừng ép em, đừng ép em!" Chu Lâm kêu khóc.

Lòng của cô ta bị câu nói kia của Lưu Vũ mà tan vỡ, hung hăng vỡ ra, nhỏ từng giọt máu. Cô ta quỳ khóc trên mặt đất, đôi tay ôm mặt, khóc rất đau lòng, chỉ hy vọng Lưu Vũ quan tâm mà hỏi cô ta một câu, cho dù quay đầu lại liếc nhìn cô ta một cái.

Nhưng chẳng có gì cả, Lưu Vũ không quay đầu lại, thậm chí ngay cả phản ứng với cô ta cũng không, căn bản không muốn trả lời cô ta, trong lòng anh bây giờ chỉ lo lắng cho vợ của anh, chỉ có vợ của anh mới nhận được được tình cảm sâu sắc và sự quan tâm của anh.

Từ Nhan nằm trong ngực của chồng, một màn vừa rồi, vừa bắt đầu là cô cố ý không muốn tránh, sau đó cô toàn tâm chú ý tới Lưu Vũ, không chú ý tới sự khác thường của Chu Lâm phía sau. Nói cô phạm sai lầm, không bằng nói này đây là cơ duyên xảo hợp.

Vừa rồi Lưu Vũ bắt chấp tất cả xông tới, nhớ lại một màn nguy hiểm như vậy, Từ Nhan cảm thấy mình dò xét cũng không có tác dụng.

Nếu cô nghĩ đến hậu quả, có lẽ cô sẽ không dò xét, cũng không để Chu Lâm có cơ hội tổn thương Lưu Vũ, càng không khiến Lưu Vũ đứng trong dòng xe cộ nguy hiểm.

Dao cắt móng tay của Chu Lâm vốn muốn vạch trên người mình, là Lưu Vũ chạy như bay tới đỡ thay cô. Cô biết Chu Lâm liều mạng như vậy là đã tới đường cùng, có thể nói Chu Lâm lúc ấy coi như không dám cô chết, cũng muốn làm cô bị thương, nếu cô không bị thương nặng, cũng bị dao cắt móng tay phá hủy khuôn mặt.

Câu nói cuối cùng của Lưu Vũ thật sự khắc sâu vào lòng cô. Cô chưa từng thấy Lưu Vũ tức giận như vậy, nét mặt như muốn ăn thịt người. Đúng như anh nói, anh không đánh phụ nữ, nếu như không có nguyên tắc này, có lẽ anh đã giờ nắm đấm, có lẽ hiện tại Chu Lâm đã nằm trên mặt đất.

Đối với Chu Lâm, cô không có bất kỳ đồng tình nào, thậm chí có chút vui sướng. Đối với người thứ ba này, cô không thể đồng tình, bởi vì đối phương sẽ cướp người đàn ông của cô đi.

Cô biết cô ta sẽ không bỏ qua cho mình, lúc trước cô chưa từng muốn đuổi cùng giết tận, nhưng hành động điên cuồng lần này của cô ta đã chọc giận Từ Nhan.

"A Vũ, mới vừa rồi anh làm em sợ muốn chết." Cô nói chuyện anh chạy như bay vào dòng xe.

"Không ai có thể tổn thương em, mặc kệ là ai, anh đều không lưu tình." Lưu Vũ cho là cô hỏi chuyện anh đối xử với Chu Lâm.

Từ Nhan cúi đầu thật sâu vào trong ngực của anh, giọng nói rầu rĩ truyền ra từ trong ngực: "A Vũ, mới vừa rồi em rất sợ hãi, em thật sự rất sợ. . ."

"Đừng sợ, có anh ở đây, anh sẽ không để ai gây tổn thương cho em." Lưu Vũ bảo đảm.

"Chúng ta đi bệnh viện đi, vết thương trên tay của anh cũng không nhẹ."

"Được."

"Sau này đừng làm chuyện ngu ngốc như vậy."

"Đối với chuyện của em, ở trong mắt anh không phải là chuyện ngốc."

Hai người ngọt ngọt ngào ngào nói, nhưng không biết ánh mắt Chu Lâm bắn

ra tia ác độc sau lưng, đối thoại của hai người bọn họ, toàn bộ truyền vào tai cô ta.

"Lưu Vũ, Từ Nhan, tôi sẽ không bỏ qua cho hai người, tuyệt đối không bỏ qua!" Cô ta gào thét trong lòng, nhưng nước mắt cũng đã chảy xuống từ trong đôi mắt trống rỗng.

Có lẽ tương lai không lâu, sẽ nghênh đón đến một trận bão táp, về phần trận bão táp này sẽ gây tổn thương cho ai, đến cuối cùng là người nào, cũng không thể biết được.

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Từ Nhan luôn luôn theo châm ngôn: người không phạm tôi tôi không phạm người, người đã phạm ta ta tất phạm người.

Cô không phải không biết sự mờ ám của Chu Lâm, chỉ là cô làm bộ như không biết thôi.

Từ Nhan cũng không có chuyện gì làm, mỗi ngày đi dạo phố nói chuyện phiếm với ba mẹ chồng, ngày tháng rất nhàn nhã nên dường như quên hết chuyện của Chu Lâm ra khỏi đầu. Vết thương trên cánh tay Lưu Vũ, thật ra thì không coi là nghiêm trọng, chỉ là một chút ngoại thương da thịt, tựa như anh nói tổn thương nặng hơn trong khi huấn luyện anh cũng đã bị. Nhưng mà anh luôn mượn việc cánh tay có thương tích bảo cô tắm cho anh, còn nói là: vết thương không thể đụng vào nước.

Đối với hành động khác thường của Chu Lâm, lúc ấy Từ Nhan nửa đùa nửa mỉa mai: "Năm đó sao anh lại yêu cô ta chứ?" Ý là người phụ nữ điên cuồng như vậy, sao anh còn như si như cuồng.

"Năm đó cô ta không phải như thế." mặc dù Lưu Vũ rất không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không thừa nhận bây giờ Chu Lâm có một loại cảm giác làm cho người ta sợ hãi.

"Rất thuần khiết? Vậy sao năm đó còn bỏ anh?"

"Đừng nói nữa Tiểu Nhan. Cũng đã qua rồi, em còn nói nữa làm gì." Lưu Vũ rất không muốn hồi tưởng lại chuyện cũ năm đó.

"Chỉ không hiểu một người điên cuồng như thế lúc đầu sao mà ngây thơ được." Từ Nhan trước giờ nhanh mồm nhanh miệng, mặc dù sau khi kết hôn, dưới sự giúp đỡ của Lưu Vũ đã sửa lại không ít, nhưng vẫn hời ra ngời vẩn trong lòng.

Lưu Vũ không nói lời nào, lông mày chỉ hơi nhăn lại.

Nói thật, ngay cả anh cũng không ngờ, hướng chi là Từ Nhan? Chu Lâm thay đổi rất nhiều, có thể nói kể từ sau khi cô ta ra làm việc, con người đã trở nên xa lạ, không còn Chu Lâm thuần khiết trước kia rồi. Trí nhớ của anh chỉ dừng lại ở Chu Lâm thời đại học, còn Chu Lâm ra làm việc đã không còn là mối tình đầu của anh rồi.

Thấy nét mặt Lưu Vũ, Từ Nhan biết lần này mình có chút quá mức, ai chưa từng có mối tình đầu, ai chưa từng có trí nhớ tốt đẹp, Lưu Vũ có, cô cũng có, cô không thể khiến Lưu Vũ quên quá khứ, nhưng bây giờ và tương lai là cô, người mấy chục năm sau làm bạn với anh, chỉ có Từ Nhan cô.

Cô nhẹ nhàng ôm lấy anh, thương xót than một tiếng trong lòng, không hề nói về Chu Lâm nữa.

Nhưng cô biết, cô sẽ không tha cho Chu Lâm.

Ngày thứ nhất, điện thoại di động có tin nhắn: cô ta đi khắp trong bệnh viện, hình như rất phiền não.

Còn có rất nhiều hình, đủ loại, có hình Chu Lâm ngủ, cũng có hình cô ta cúi kính, có hình cô ta ở khắp nơi, còn có hình chụp sát mặt. Xen hình, Từ Nhan cảm thấy rất hài lòng.

Ngày thứ hai, điện thoại di động có tin nhắn: cô ta muốn lao ra khỏi bệnh viện, nhưng bị người ta ngăn lại.

Người phụ nữ trong hình có vẻ mặt như muốn ăn thịt người, làm cho người ta buồn cười nhưng cười không ra được.

Ngày thứ ba, cô ta la to nói lớn, bắt đầu đập đồ ở trong bệnh viện.

Vẫn là hình, nhưng lúc này người phụ nữ trong hình dù vẫn dữ dằn, vẻ mặt lại mệt mỏi vô cùng.

Ngày thứ tư, cô ta bắt đầu gọi điện thoại, hình như có hành động phá rồi.

Trong hình, người phụ nữ đang gọi điện thoại, cũng đang tra máy vi tính, còn viết thư nặc danh. Từ Nhan cau mày, rồi lại giãn ra.

Từ Nhan vĩnh viễn chỉ trả lời lại một câu: giám thị chặt chẽ, không cho cô ta có hành động quá khích.

Lần đầu tiên, Từ Nhan có khoái cảm vì là con của cán bộ cao cấp, thân phận khiến cô thấy mâu thuẫn này lại có chỗ tốt của nó. Từ rất nhiều báo cáo được gửi tới, cô biết Chu Lâm muốn hành động, thậm chí muốn gọi điện thoại đến quân khu của Lưu Vũ, nhưng điện thoại này từ đầu đến cuối đều không gọi ra được, cô ta luôn bị theo dõi.

Giai Giai nói, chị dâu, người phụ nữ có da mặt dày thế này, tuyệt đối không thể tha cô ta, được thả ra ngoài rồi cô ta sẽ cắn người.

Đúng, nếu như mình tha cho Chu Lâm, cô ta sẽ từ bỏ ý đồ sao? Người phụ nữ này quá không biết xấu hổ, khi cô ta điên cuồng muốn

tổn thương cô, cô cũng đã quyết định đánh ra. Tàn nhẫn không phải thủ đoạn của cô, cô cũng không muốn bị trả thù nhằm đổ cặp mắt, nhưng thế giới này, khi bạn nhân từ muốn tha cho người khác, đối phương lại không cảm kích bạn. Từ Nhan từng có ranh giới cuối cùng, chỉ cần Chu Lâm không làm chuyện tổn thương Lưu Vũ, cô sẽ tha cho cô ta, quên đi hành động quá khích trước đó của cô ta, bởi vì phụ nữ tội gì làm khó phụ nữ, nhưng người phụ nữ này không hề có ý từ bỏ, thì không thể trách cô rồi.

Mặc kệ người phụ nữ này làm gì mờ ám sau lưng, tất cả đều trong suy nghĩ và dự đoán của Từ Nhan, nên cô từ từ bắt đầu kế hoạch.

Nhưng ngoài mặt, cô vẫn như thường, bình thường đến không thể nhìn ra gì khác thường, nên náo liền náo, nên chơi liền chơi, bọn họ còn đi ra bờ biển. Bờ biển ở thành phố G có phong cảnh xinh đẹp, lũ khách tới đây nghỉ phép hàng năm đặc biệt nhiều, mặc dù thời tiết rất lạnh, gió biển khá mạnh, nhưng vẫn có cảm giác mỹ diệu không nói nên lời.

Còn nhớ rõ Lưu Vũ từng nói với cô, trước đây không lâu nơi này đã từng cử hành một đại hội tỷ võ trong quân khu, lính của anh đã đạt được vô địch ở đây, còn được phá cách đề cử.

Mấy ngày trước Lưu Vũ còn nói cho cô biết, lính của anh đã sắp tốt nghiệp ra trường lính. Cô thật tò mò về người lính đó, kiểu người gì mới được Lưu Vũ liên tục tán thưởng chứ? Nghe nói cậu lính này đã vượt qua tất cả trở ngại, rốt cuộc cùng kết hôn với bạn gái đã yêu nhau nhiều năm của mình, việc này khiến cô nhớ lại cuộc hôn nhân của mình và Lưu Vũ, và mối tình đầu vào năm năm trước.

“Em sẽ gặp được cậu ấy và bà xã ở trong hôn lễ của chúng ta.”
Lưu Vũ đưa tay mơn trớn mặt của cô, phát sợi tóc của cô ra.

Lúc này Từ Nhan mới nhớ tới, mặc dù bọn họ đã đăng ký, nhưng hôn lễ bởi vì chưa gặp bố mẹ chồng, cho nên vẫn chưa tổ chức. Mấy ngày trước nghe mẹ chồng muốn làm hôn lễ náo nhiệt, có lúc cô cảm thấy, đăng ký thì tốt, hôn lễ lại thật phiền toái.

Trong điện thoại mẹ Từ nói: “Ngốc, chuyện kết hôn là cả đời, cả đời người phụ nữ chỉ mặc áo cưới một lần, sao có thể qua loa?”

Người già có ý của người già, người trẻ tuổi ý của người trẻ tuổi, thật ra thì chuyện hôn lễ, trừ phiền toái chút, thì cũng khá là hay.

“Cũng đâu cần các con phải làm gì, đến lúc đó con và tiểu Vũ chỉ cần đến là được, tất cả đều có mẹ và mẹ chồng con làm hết.” Bên tai của cô vang lên lời mẹ nói lúc ấy.

Đang suy nghĩ thì điện thoại vang lên, cô xem số, là chú Vương gọi đến. Chú Vương là cấp dưới trước kia của ba cô, hôm nay cũng đảm nhận chức vụ không nhỏ ở thành phố G. Bấm nghe xong, cô nhẹ nhàng hô một tiếng: “Chú Vương.”

“Tiểu Nhan à, chuyện đã làm xong rồi.” Trong điện thoại vang lên giọng nói hào phóng của chú Vương.

“Cảm ơn chú Vương, cháu không biết ai ở thành phố G hết, chỉ đành phải làm phiền ngài.”

Khi cúp điện thoại, Từ Nhan cảm thấy đầu rất đau, nên cau mày nhẹ nhàng ấn trán của mình, thật mệt mỏi.

Lúc này, trong phòng tắm truyền đến tiếng của Lưu Vũ: “Bà xã, anh không nâng tay lên được, em giúp anh tắm phía dưới đi.”

Từ Nhan bình tĩnh lại, bỏ điện thoại vào trong túi xách rồi chạy vô phòng tắm. Đứng ở ngoài phòng tắm liền thấy Lưu Vũ đang dùng cái tay bị thương nắm tóc, một cái tay khác lại đáng thương đặt bên người, khiến cô thấy vừa buồn cười vừa hết cách. Mấy ngày nay Lưu Vũ vẫn luôn như vậy, cô biết tay của anh đã sớm khỏi rồi, nhưng cố ý bắt cô gọi đầu cho anh, mỗi lần giúp anh tắm, anh luôn đánh lén cô, kéo cô vào trong nước, mỗi lần cô tức giận muốn đánh anh, anh lại dùng cặp mắt vô tội nhìn cô, khiến cô không xuống tay được.

Người đàn ông này, mỗi lần đều có biện pháp trị cô, biết rõ tính khí cô không tốt, còn luôn chọc cô phát điên, phát điên sau rồi lại dùng miệng chặn miệng của cô, hôn nhau nóng bỏng trong nước.

“Bà xã, ông xã thật đáng thương mà.” Giọng nói của Lưu Vũ truyền tới từ trong phòng tắm.

“Vết thương của anh đã lành từ sớm, còn muốn em gọi đầu cho?” Từ Nhan đứng đó không hề làm gì.

“Bà xã, bị em phát hiện rồi.” Lưu Vũ cười hì hì.

Nhưng Từ Nhan vẫn đi tới, tự động gọi đầu cho anh. Thật ra thì gọi đầu cho ông xã cũng là một niềm vui, một loại tình thú, có thể tăng tiến tình cảm giữa vợ chồng. Kể từ sau khi Chu Lâm xuất hiện, Từ Nhan đã sửa lại tính tình của mình không ít, cô cảm thấy mình tính khí nóng nảy của mình sớm muộn sẽ xảy ra chuyện, thật ra thì cô rất hoài niệm mình trước kia, năm năm trước cô đã thay đổi mình đến mức có lúc mình cũng không nhận ra.

Lần đầu tiên đối mặt tiểu tam, thật ra cô rất muốn tát cô ta hai cái, nhưng cô không thể làm như vậy. Cô không thể như một người đàn bà chanh chua, mất thân phận trước mặt chồng mình. Cho nên cô phải dùng kế, khi Chu Lâm nhào về phía cô, cô đã cố tình dựa vào Lưu Vũ, càng làm cho Lưu Vũ yêu cô nhiều hơn. Đàn ông đều đồng tình người yếu, nếu như lúc ấy cô biểu hiện mạnh mẽ, mặc dù Lưu Vũ sẽ không nói cô cái gì, nhưng có thể sẽ đồng tình Chu Lâm, cho nên cô phải dập tắt khả năng này hoàn toàn, mặc dù cô biết trong lòng của Lưu Vũ chỉ có cô.

Hành động của Chu Lâm hoàn toàn ở trong dự liệu của cô, cô càng bình tĩnh, Chu Lâm càng khẩn cấp nhảy tường, có lúc còn rất chăm chọc.

Kể từ có chuyện Chu Lâm mang thai, Từ Nhan càng cảm thấy, mình quả thật nên có con rồi, có đứa bé thì đồng nghĩa với hoàn toàn bắt được trái tim của chồng và ba mẹ chồng, mà tình yêu của chồng dành cho vợ con vượt xa điều mà cô muốn rất nhiều.

“Bà xã, em thật tốt.” Lưu Vũ xoay người, hôn cô thật sâu.

Vòi phun trong tay Từ Nhan rơi xuống đất, đôi tay ôm chặt cổ Lưu Vũ, cũng thâm tình đáp lại.

Khi bị anh đặt lên giường, Từ Nhan đột nhiên nghĩ tới điều gì, nói một câu: “A Vũ, cái đó của em chưa tới.”

Lưu Vũ đang hôn cô, nghe được câu không đầu không đuôi này, liền hỏi một câu: “Cái gì chưa tới?”

“Bạn tốt của em đã quá một tuần vẫn chưa tới.” Từ Nhan tăng cao âm thanh của mình.

Lưu Vũ giật mình, nửa ngày không phục hồi lại tinh thần, lầm bầm hỏi: “Có phải mang bầu không?”

“Em không biết, trước kia cũng từng quá một tuần chưa tới, sau đó lại tới, nghe bác sĩ nói, khi có áp lực lớn thì thời gian sẽ kéo dài.”

Lưu Vũ bò xuống giường, vội vã mặc quần áo, liền trực tiếp chạy ra ngoài, Từ Nhan kêu: “Anh đi đâu?”

“Mua que thử.” Lưu Vũ ném xuống những lời này, người đã chạy ra khỏi gian phòng.

Khi Lưu Vũ chạy ra ngoài, vừa đúng đụng phải ba Lưu, anh không nói gì, chỉ trực tiếp vọt ra khỏi cửa. Ba Lưu kỳ quái nhìn con trai, nói thầm trong lòng: tiểu Vũ sao thế? Nhưng lại không nghĩ nhiều, chỉ lo trở về phòng.

Sau đó, anh trở về ôm theo một đồng que thử, bày khắp một góc giường.

Từ Nhan nhìn một đồng que thử trên giường, ngẩng đầu kinh ngạc hỏi anh: “Anh mua nhiều vậy chi?”

“Anh không biết loại nào tốt, nên mua mỗi loại một hộp, kết quả đã mua nhiều vậy đó.”

“Anh ngốc quá, que thử này dù đắt hay rẻ, cũng giống nhau thôi mà, anh mua một loại là được.” Từ Nhan hơi khấn trương.

Lúc kinh nguyệt đến trễ, cô đã hoài nghi mình có mang thai, nhưng trong lòng cô không dám xác định. Nếu quả thật mang bầu, cô và Lưu Vũ đều sẽ kiên định hơn, trên dưới nhà họ Lưu cũng sẽ vui mừng, dù sao đứa bé này đều được tất cả mọi người mong đợi,

nhưng nếu như không mang thai thì sao? Nếu như trước kia kinh nguyệt chưa đến chỉ là do áp lực thì sao? Chuyện xảy ra gần đây tình vốn nhiều, chuyện của Chu Lâm khiến cô thấy quá mệt mỏi, nên kinh nguyệt đến chậm cũng có thể giải thích được.

“Còn lo lắng làm gì, mau đi thử xem.” Lưu Vũ còn gấp hơn cô.

Từ Nhan hơi hồ đồ lơ mờ, cũng không biết phải làm như thế nào. Âm thanh buồn buồn của cô truyền tới từ phòng vệ sinh: “Em không biết dùng.”

“Xem hướng dẫn xem, không thì anh vào giúp em.” Lưu Vũ còn gấp hơn Từ Nhan, rất muốn làm cha đây.

“Không cần, em tự làm được, anh đừng đi vào.” Mặc dù hai người sớm quen thuộc mỗi một bộ phận trên người nhau, nhưng chuyện này là một chuyện khác.

Để Lưu Vũ giúp cô đi tiểu? Đánh chết cô cũng không làm, chuyện mất mặt như vậy, dù là chồng cũng không được.

Nhưng càng gấp, lại càng không tiểu được, cô gấp đến độ mặt cũng đỏ bừng. Cuối cùng thật vất vả tiểu ra nửa ly, cô vội vàng bỏ giấy vào trong để kiểm tra.

“Xong chưa?” Lưu Vũ đã đợi không kịp, không hỏi cô một tiếng, người đã xông tới rồi.

Từ Nhan nhìn que thử, không có động tác gì cả. Lưu Vũ liền bu lại, hỏi cô: “Kiểm chưa? Có mang thai không?” Trong giọng nói lộ ra sự nóng nảy.

Từ Nhan chỉ đưa giấy cho anh xem, trên tờ giấy kia hiện ra một vạch đỏ, không hề có vạch thứ hai, dù nhạt cũng không có. Trong mắt Lưu Vũ lộ ra vẻ thất vọng, không tin mấy, hỏi cô: “Em kiểm kỹ chưa? Không thể nào không có vạch đỏ, hay là em làm sai hướng dẫn?”

“Hay là em thử lần nữa?” Từ Nhan cũng không dám bảo đảm, cảm thấy có lẽ thật là cô không làm đúng hướng dẫn.

“Anh đi lấy que thử cho em.” Lưu Vũ vội vàng chạy đi lấy một hộp que thử hiệu khác, nếu que thử hiệu lúc này thử không ra, thì phải bỏ hiệu đó rồi.

Trong ánh mắt đầy mong chờ của Lưu Vũ, Từ Nhan tâm thần thấp thỏm cầm lấy que thử trong tay anh, sau đó nghiêm túc cẩn thận kiểm tra lần nữa theo hướng dẫn, lần này bên cạnh vạch đỏ đó, có một vạch đỏ vô cùng nhạt khác.

“Vậy là mang thai à?” Từ Nhan rất không xác định hỏi.

Lưu Vũ rất khẳng định nói: “Mang thai, mặc dù không rõ ràng, nhưng cũng vẫn có một vạch, cho nên nhất định là mang thai.”

“Em thấy sáng sớm ngày mai nên kiểm lại, hướng dẫn ghi kiểm lúc sáng là tốt nhất.” Từ Nhan vẫn cảm thấy có phần không thể mơ.

“Chớ hoài nghi, nhất định là mang bầu. Anh phải nói cho ba mẹ biết, hai người họ nhất định mong đợi đứa bé này đến hơn bất kỳ ai.” Lưu Vũ quá đổi vui mừng nên ngôn hành cử chỉ đều có vẻ trẻ con.

“Đừng, A Vũ. Chuyện này chúng ta chưa xác định, sao có thể nói với ba mẹ, hay là chờ sáng ngày mai tiểu rồi kiểm lại hãy nói.” Từ

Nhan kêu anh lại.

“Nhưng trên giấy rõ ràng...”

“Nhưng trên tờ que thử thứ nhất không có gì cả.” Mặc dù cũng muốn, nhưng Từ Nhan vẫn không quên nhắc nhở.

“Tờ giấy kia bị hư.” Lưu Vũ không chút suy nghĩ liền xử “tử hình” tờ que thử kia.

“Nhưng có thể tờ giấy thứ hai hư thì sao.” Từ Nhan mặc dù không nhẫn tâm nói ra suy đoán này, nhưng vẫn đã kích sự tin tưởng của anh.

Lưu Vũ lập tức phủ quyết: “Không thể nào, tờ giấy thứ nhất hư... Được rồi, ngày mai kiểm tra lại rồi nói.” Nói đến sau, trên mặt Lưu Vũ có vẻ thất vọng, và rất là lo lắng.

Từ Nhan cũng có cảm giác như anh. Trong lòng cô cũng mong đợi sinh mệnh nhỏ này đến như chồng cô, muốn hơn bất cứ thứ gì, nhưng đứa nhỏ này đến lúc nào, phải coi duyên phận.

Từ Nhan tìm lòng không được vuốt bụng của mình: mình thật sự mang bầu sao?

Cô vui mừng cũng nghi ngờ, tất cả chỉ có thể đợi đáp án ngày mai.

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Nhưng, vào ngày hôm sau, Từ Nhan biết mình không cần xác định việc có thai hay không nữa, bởi vì cái đó của cô đã tới. Nhìn vết máu như hoa mai trên drap giường, mặc dù không nhiều, nhưng cô cảm thấy hy vọng trong lòng mình đã rơi vào khoảng không.

Bên cạnh giường đã sớm không có bóng dáng của Lưu Vũ, sau khi dậy sớm kêu cô đi tiểu để kiểm tra thì anh đã đi mất rồi. Hiện tại Từ Nhan có một cảm giác hận thù, là một loại cảm hận dành cho giấy thử đó. Khi cô hoàn toàn tin tưởng giấy thử, nó lại dùng phương thức đặc biệt này tuyên bố sự xảo trá và lừa gạt của nó.

Còn nhớ rõ lúc sáng sớm đi tiểu, mặc dù cô mơ màng cầm giấy thử kiểm tra, nhưng khi thấy trên giấy thử này hiện ra hai vạch, thì bộ não mơ màng của cô hoàn toàn tỉnh táo.

"Mang thai?" lúc ấy Từ Nhan thì thảo nói.

"Thật tốt quá, bà xã, thật tốt quá." Lúc ấy Lưu Vũ hưng phấn đến không biết biểu đạt thế nào, chỉ dùng sức ôm cô xoay quanh.

Sau đó cô lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, dù hưng phấn khi kiểm tra thấy hai vạch, nhưng bị kêu dậy quá sớm khiến mí mắt không ngừng đánh nhau, rốt cuộc không khống chế được, nên lại ngủ nữa, tỉnh lại thì đã không còn bóng dáng của Lưu Vũ. Cô nghĩ anh nhất định chạy đi nói cho bố mẹ chồng cái tin tức tốt này rồi.

Nhưng vết máu dưới người cô là sao chứ? Nếu như mang thai, sao cái đó của cô lại tới?

Vậy có phải đặc biệt châm chọc không?

Khi cô cảm thấy phía dưới mình dính dính, thấy vết máu trên drap giường thì cô còn chưa phục hồi tinh thần lại, thật lâu mới nghĩ ra là cái đó của mình tới.

Nhưng Cô không biết Lưu Vũ đã báo cho cả thế giới rồi.

Nếu quả thật mang thai, thì báo cho mọi người biết cũng bình thường, đây là tâm trạng đặc biệt của người làm ba mẹ. DDĐĐLLQQĐĐ Lưu Vũ luôn muốn một đứa bé, cũng khó trách khát vọng thế, đã hơn ba mươi tuổi rồi, hai người cũng chuẩn bị hai tháng, không có bất kỳ biện pháp ngừa thai gì, chỉ muốn có thể trúng thưởng vào một buổi sáng, hôm nay rốt cuộc ra kết luận, có thể không vui mừng sao?

Thật ra thì cảm giác của Từ Nhan cũng vậy thôi. Khi cô thấy được hai vạch đỏ trên giấy thử thì sự hưng phấn và vui sướng của cô còn mạnh hơn Lưu Vũ nhiều, bởi vì cô muốn đứa bé này hơn bao giờ hết, nhưng vết máu loang lổ trên giường hôm nay, thì phải giải thích thế nào?

Cô còn nhớ rõ lúc cô mơ mơ màng màng ngủ, Lưu Vũ đã nói nhỏ ở bên tai cô: "Bà xã, bảo bối của anh, vĩnh viễn yêu em." Hình như cô còn nghe anh lầm bầm "năm năm" gì đấy, nhưng lúc đó cô thật sự buồn ngủ quá, nên không có nghe rõ.

Nếu như trước đó cô còn hoài nghi tình yêu của Lưu Vũ, thì kể từ sau chuyện của Chu Lâm, cô đã không còn nghi ngờ nữa.

Phụ nữ có lúc rất quái lạ, rõ ràng có thể nhìn ra tấm lòng của đàn ông từ hành động của họ, nhưng lại vẫn muốn dò xét, muốn anh ta chính miệng nói ra, nhưng dù đàn ông nói ra, thì phụ nữ vẫn hoài nghi.

Mà cô không phải cũng là người phụ nữ như vậy sao? Cô hoài nghi cô thử dò xét cũng chỉ để làm sáng tỏ sự nghi ngờ, để mình thấy an toàn hơn.

Khi cô đang ngẩn người, mẹ Lưu đã tiến vào, bà biết con dâu mang thai, nên cười không khép miệng được.

Cô quá rõ ý của mẹ rồi, nhà họ Lưu vẫn luôn mong đợi đứa bé này, mặc dù cô và Lưu Vũ mới kết hôn hai tháng, nhưng Lưu Vũ đã sắp ba mươi lăm tuổi, vào tuổi này mà có con thì là chuyện vui sướng cỡ nào, nhưng hôm nay đứa nhỏ này lại đến chậm rồi.

"Tiểu Nhan à, hiện tại có thai, thì không thể suy nghĩ những chuyện khác nữa, phải an tâm dưỡng thai, tất cả chúng ta đã chuẩn bị xong, con chỉ cần lo dưỡng thai thôi." Mẹ chồng không ngừng nói bên tai cô.

Từ Nhan miễn cưỡng nở một nụ cười, cô không biết làm sao nói chuyện này với bố mẹ chồng. Chẳng lẽ cô nói: "Thật xin lỗi, mẹ, con không có thai, chỉ là hiểu lầm thôi." Như vậy có thể đả kích mẹ chồng không?

Đều do Lưu Vũ, chuyện còn chưa hoàn toàn xác định, sao anh lại nói việc này cho bố mẹ chồng? Đúng, chuyện này đáng giá cao hứng, nhưng tối thiểu cũng phải đến bệnh viện xác định chứ? Chỉ bằng một tấm giấy thử, mà đã khẳng định cô mang bầu?

Không tệ, trước đó cô cũng tin giấy thử, cho là chỉ cần trên que kiểm ra dấu hiệu mang thai, thì cô nhất định mang thai. Trước khi bạn tốt đến, cô cũng giống như Lưu Vũ, đã cho rằng mình mang thai. Nếu như không phải dưới thân thể có vết đỏ, thì cô cũng xác định mình mang thai.

Lưu Vũ đứng ở bên cạnh mẹ Lưu, nhìn mẹ mình bạn này bạn kia, khóe miệng của anh lộ ra nụ cười ngốc nghếch. Thấy vợ mình còn ngồi ngây ngốc trên giường, anh đã nói: "Tiểu Nhan, có phải mệt mỏi hay không?"

Từ Nhan phục hồi tinh thần lại, thấy mẹ chồng còn trong phòng, lại không thể nói rõ, liền kéo Lưu Vũ lại gần, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai anh nói: "Em có chuyện muốn nói với anh."

"Chuyện gì?" khóe miệng Lưu Vũ vẫn lộ ra nụ cười.

Từ Nhan nhìn nhìn mẹ chồng đang bận rộn cách đó không xa, cắn cắn môi, tựa vào lỗ tai Lưu Vũ nói: "Em không có mang thai."

"Sao có thể!" Lưu Vũ tròn to hai mắt, không chút suy nghĩ liền chối bỏ lời của Từ Nhan.

Nếu như ngày hôm qua bọn họ kiểm tra không thể nhận định, thì sáng nay kiểm lại sao có thể sai được? Anh biết vợ mình còn nghi ngờ, nhưng giấy thử đã xác định chuyện mang thai rồi mà?

"Em thật sự không có mang thai." Từ Nhan rất khẳng định nói cho chồng biết.

Lưu Vũ còn muốn phản bác, nhưng bị động tác kế tiếp của Từ Nhan làm giật mình. Cô nhẹ nhàng vén chăn lên, chỉ cho một mình

anh nhìn vết máu trên drap giường dưới chăn. Cô dùng động tác im ắng này để nói cho anh biết việc mình không mang thai.

Nhưng động tác này của cô, lại làm cho Lưu Vũ nghĩ tới một chuyện khác —— vợ của anh bị thương.

Vết máu bắt mắt đó, lại liên tưởng đến chuyện cô mang thai, người làm cha lần đầu như anh liền bối rối. Máu? Có phải thai nhi trong bụng bị tổn thương không? Tối ngày hôm qua anh đâu có ấu ấu với cô, càng không có bất kỳ hành động quá khích, chẳng lẽ do lần trước Chu Lâm đẩy ngã cô? Nhưng không đúng, chuyện đó đã qua bảy tám ngày rồi, nếu có tổn thương, ngày đó đã có, không thể nào mấy hôm sau mới chậm rãi phát tác.

Lưu Vũ đã không cách nào suy nghĩ gì, ý niệm duy nhất của anh là, vợ của anh vô cùng có khả năng sảy thai! Anh cũng không kịp nghĩ gì khác, chỉ vội vã ôm lấy vợ chạy ra ngoài cửa, cũng không lo vợ mình chỉ mặc áo ngủ, đã chạy ra ngoài đường lạnh lẽo.

"Tiểu Vũ, con sao thế?" Mẹ Lưu mới vừa phục hồi tinh thần lại, Lưu Vũ đã ôm Từ Nhan xuống lầu.

Lúc này, bà cũng thấy được vũng máu trên giường, không hề suy nghĩ, bà liền cầm quần áo của Từ Nhan chạy theo.

Đối với nhà họ Lưu, vết máu dính trên drap của Từ Nhan, giống như một tiếng sấm giữa trời quang, nét mặt mỗi người đều khác, ý tưởng cũng không giống nhau.

Ý của Lưu Vũ vô cùng đơn giản, vợ của anh nhất định bị chảy máu, sẽ nguy hiểm đến sinh mạng con của anh.

Còn ý của mẹ Lưu là: xem ra cháu trai còn cần một thời gian mới đến, cháu à, cháu thật sự nghịch ngợm, trước khi đến còn chơi trốn tìm.

Ba Lưu lại nghĩ, chuyện gì thế nhỉ? Mang thai? Hay không mang thai?

Giai Giai thì ngáp, buồn ngủ quá, thật muốn bò vào chăn ngủ tiếp. Chị dâu bị gì thế? Tại sao không ai nói cho cô biết chuyện gì xảy ra?

Từ Nhan ở trong phòng cấp cứu lại cảm thấy bó tay, mình không có mang thai, chỉ là đi cả tới thôi, sao ai cũng tưởng cô ngã bệnh chứ? Cần kinh động mọi người vậy sao?

"Bác sĩ, tôi không có mang thai." Từ Nhan nhìn bác sĩ, cảm thấy nói ra vậy hơi tức cười.

"Lại chuyện gì nữa?"

"Là như vậy, bác sĩ. Cái đó của tôi rất lâu chưa tới, liền cho rằng mang bầu, ngày hôm qua dùng giấy thử, lại thử ra mang thai, sáng sớm hôm nay thử nữa, vẫn thấy mang thai, cho nên chồng tôi liền nghĩ tôi bị chảy máu là không bình thường, chỉ lo bế tôi chạy, mặc kệ tôi giải thích với anh ấy thế nào, anh ấy cũng không nghe." Từ Nhan không biết giải thích chuyện này với bác sĩ thế nào, thật may bác sĩ là phụ nữ, nếu như bác sĩ là nam, cô nhất định sẽ mắc cỡ đến mức chui xuống lỗ.

Bác sĩ cau mày, không có gạt bỏ lời của cô nhưng cũng không chấp nhận nó, mà gọi y tá bên cạnh: "Chuẩn bị thử máu."

Bác sĩ không thể nào bởi vì một câu của Từ Nhan thì cho rằng không có việc gì, cũng không thể bởi vì Lưu Vũ điên cuồng đưa người tới liền cho là thật sự có chuyện, hiện tại đầu tiên phải xác định có mang thai hay không, chỉ cần xác định điểm này, thì sau đó không cần làm gì nữa.

Lúc đi ra phòng cấp cứu, Từ Nhan cảm thấy mình đã mất hết thể diện, mà tất cả là do Lưu Vũ.

"Cô thật hồ đồ." Bác sĩ chỉ nói một câu như vậy, liền lắc đầu muốn rời khỏi.

"Bác sĩ, ngài còn chưa nói vợ tôi có bị gì nặng không." Lưu Vũ kéo bác sĩ lại hỏi ngay.

"Không có mang thai, sao lại có chuyện?"

"Không mang thai? Không thể nào, chúng tôi dùng giấy thử. . . . ."
." Nói được nửa câu, Lưu Vũ liền dừng lại.

Chẳng lẽ, bọn họ bị quy thử lừa? Không thể nào, nếu giấy thử vô dụng thì quốc gia này còn sản xuất chi nữa?

"Không mang thai." Bác sĩ bỏ xuống những lời này liền đi mất.

Trong khoảng thời gian ngắn Lưu Vũ vẫn chưa trở lại bình thường, làm sao có thể không mang thai? Giấy thử quỷ quái thật sự lừa họ sao?

"Xem anh, hại em mất hết thể diện trước mặt bác sĩ." Từ Nhan trừng mắt liếc anh một cái.

"Nhưng giấy thử. . . . ." Lưu Vũ vẫn không queo qua ngõ rẽ được.

"Giấy thử đó không tin được." Từ Nhan cũng cảm thấy, lúc này cô như từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Ngày hôm qua nửa thật nửa giả, mang thai rồi không mang thai. Sáng sớm nay kiểm lại thì thấy mang thai. Rồi sau đó dì cả đến, làm vỡ vụn sự thật mang thai, cảm giác chột cao chột thấp này, còn kích thích hơn đi tàu lượn, cũng khiến hy vọng và thất vọng của người ta tăng gấp đôi.

"Anh thật mất thể diện, còn chưa có xác định, sao lại trực tiếp đưa chị dâu đến bệnh viện bảo là sảy thai." Sáng sớm đã kêu người ta, kéo thân thể đứng ngay ngắn ở bệnh viện, kết quả lại gây ra một chuyện nực cười.

Ý tưởng duy nhất của Lưu Vũ bây giờ là về nhà phải giục hết toàn bộ mấy giấy thử.

Rõ ràng là hành hạ người khác mà. Không có việc gì lại sản xuất ra thứ đồ gieo họa đó chi? Khi anh tuyên cáo vợ mình mang thai với khắp thế giới, kết quả lại tạt anh một chậu nước lạnh, nói cho anh biết tất cả đều là hiểu lầm do giấy thử gây ra.

Mẹ Lưu cũng không nói gì, chỉ có chút thất vọng rời đi. Ba Lưu lại vỗ lên bả vai con trai, nói một câu: "Tiểu Vũ à, ba biết con muốn con đến điên rồi, nhưng. . . Con đừng hành hạ người khác vậy chứ."

Lưu Vũ khổ mà không nói được, anh muốn con, nhưng đâu có muốn đến mức lấy giả làm thật chứ? Ai nói cho anh biết, chuyện gì xảy ra đi? Lại nhìn Từ Nhan, trên mặt cô cũng có vẻ thất vọng,

nhưng về trầm tư càng nhiều hơn, anh biết vợ mình cũng đang mong con, nhưng chuyện hiểu lầm này thật làm cho người ta dở khóc dở cười.

Lưu Vũ cảm thấy đầu sỏ gây nên chuyện này là giấy thử, là nó khiến người lúng túng. Hiện tại việc duy nhất anh phải làm là, về nhà xử lý những "Đầu sỏ gây nên" kia.

Về đến nhà, anh liền chạy vào phòng lấy hết giấy thử ra, ném toàn bộ vào trong thùng rác. Trong mắt anh, những giấy thử đó chính là sỉ nhục của anh, hình như mỗi tấm giấy thử đều đang cười nhạo sự lỗ mẫn của anh.

Nhưng, vừa mới ném vào, thì một giấy thử lại hiện lên hai vạch đỏ.

Nhìn lại đáy thùng rác, có nửa chai sữa tươi không biết ai uống còn dư, lúc này đang đổ ra ngoài, vừa đúng rơi vào trên giấy thử.

Tiếp đó nhìn nhãn hiệu của que, chính là hiệu mà sáng nay và lần thứ hai ngày hôm qua mà cô thử.

Không phải mỗi cái đều chỉ mua hai que thôi sao? Sao lại có thêm một cái nữa?

"Thì ra là sữa tươi cũng mang thai." Giai Giai đột nhiên nói một câu.

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Kể từ sau sóng gió mang thai, Lưu Vũ liền làm dữ hơn nữa, vừa đờ cái đó của Từ Nhan đi, liền bắt đầu làm thí nghiệm ở trên người cô, còn tỏ ý: miếng đất này tôi nhất định phải gieo giống lên được.

"Ghét, anh xem em là mảnh ruộng để thí nghiệm à?" Từ Nhan nằm trong lòng anh, xấu hổ vỗ ngực anh.

Kế hoạch có con phá sản không phải là mong muốn của hai vợ chồng họ, tất cả mọi người đều ngóng nhìn đứa bé giáng sinh, nhưng chuyện này cần duyên phận, càng muốn nó đến thì càng thất vọng.

Mẹ Lưu nói: "Không có việc gì, chỉ mới hai tháng thôi mà. Vẫn còn sớm, chờ làm đám cưới xong không chừng sẽ có thai đấy." Mặc dù bà nói như vậy, nhưng vẻ thất vọng trên mặt vẫn không lời nào diễn tả hết.

Lưu Vũ ý vị nói: "Mẹ, chúng con sẽ cố gắng. Con và Tiểu Nhan cũng còn trẻ tuổi, không ngoài một năm, chúng con sẽ có con của mình thôi."

Mẹ Lưu vẫn luôn thương lượng với mẹ Từ về việc làm tiệc kết hôn cho hai nhà. Cả hai bên đều có nhiều việc bận, bởi vì hai bên đều có thân thích và bạn bè quan trọng, Lưu Vũ còn nói muốn làm trong quân khu một lần nữa, dù sao trong chiến hữu lãnh đạo trong quân khu đều chờ uống rượu mừng của họ.

"Thời gian hai con ở nhà không nhiều, nên tổ chức hôn lễ vào ngày 18 tháng 1." Mẹ Lưu lật lật hoàng lịch.

Mẹ Lưu không tin Hoàng Lịch, nhưng đây là hôn lễ của con, nên có lúc mê tín cũng cần thiết, ai không muốn cho con những ngày tháng hạnh phúc chứ? Còn định ngày vào 18 tháng một là do tháng giêng ai cũng phải đi thăm người thân bạn bè, không có nhiều thời gian tới tham gia hôn lễ, nhưng ngày 18 thì mọi người đã đi làm lại rồi, ngày đó còn là chủ nhật, cho nên cũng có thể nhín chút thời gian. d(đ)lq(đ) Lưu Vũ có ngày nghỉ dài, Từ Nhan cũng được nghỉ đông, bởi vì lần đầu tiên đến nhà họ Lưu nên cần phải thăm viếng họ hàng, dù sao đây cũng là lần đầu cô mừng năm mới ở nhà họ Lưu.

Nhà họ Lưu ăn mừng năm mới cũng chỉ ăn uống rồi đi thăm thân thích. Từ Nhan hiểu đây là quá trình bắt buộc, là ngày lễ truyền thống vào mùa xuân của Trung quốc, nói trắng ra đúng là ngày thăm người thân thăm bạn bè, là ngày lễ thì cần phải có không khí lễ tết.

Thân thích của nhà họ Lưu rất nhiều, có một phần lớn ở quân khu, tạo nên một thể hệ quân nhân cho nhà họ Lưu, chỉ là chức vụ không lớn lắm thôi.

Một số người là giáo viên ở trường quân đội như ba mẹ Lưu, còn những người khác thì nghiên cứu khoa học hoặc không giữ chức vụ quan trọng mấy. Còn Lưu Vũ thì thuộc về tiền tuyến, mặc dù làm ở phòng chính trị, nhưng so với những người họ Lưu khác thì anh đã xem như gần với tiền tuyến rồi.

Ở trong mắt mọi người, Lưu Vũ rất xuất sắc, bọn họ nói với Từ Nhan, đứa nhỏ này từ khi đi học đã ưu tú, mãi cho đến lúc tốt nghiệp vào quân khu, đều dựa vào sự phấn đấu của mình.

Từ Nhan nhìn Lưu Vũ không ngừng uống rượu, cô cũng biết chồng mình rất ưu tú. Ở trong mắt cô chỗ Lưu Vũ chân chính hấp dẫn cô là tính cách của anh, anh có thể nhân nhượng cô, sẽ không bởi vì tính khí nóng nảy của cô mà không bình tĩnh.

"Thật ra thì trong nhà còn có thể thêm một quân nhân." Trong lúc vô tình, Từ Nhan nói một câu.

Người Từ Nhan chỉ đương nhiên là Cao Phong.

Cao Phong đã nói muốn tới thăm nhà họ Lưu, nhưng đã lâu rồi vẫn chưa có tin tức. mấy ngày nay cô vẫn bận ứng phó thân thích, nên quên hỏi Giai Giai chuyện Cao Phong tới nhà.

"Anh ấy chưa nói muốn tới." giọng của Giai Giai thật bình tĩnh, nghe không ra chút sóng lớn.

"Không phải cậu ta đã nói sẽ tới tìm em à?" Từ Nhan giật mình.

Giai Giai không nói gì, chỉ trầm mặc vội vã ăn cơm rồi trở về phòng.

"Giai Giai sao thế?" Lưu Vũ uống rượu, nên mặt hơi hồng.

"Không biết em đi xem chút" Từ Nhan cũng không biết gần đây Giai Giai thế nào, lời nói cũng ít đi.

Cô không yên lòng về Giai Giai, cho nên gõ cửa phòng của Giai Giai, lại thấy cô ấy đang gặt lệ.

"Sao thế? Tại sao khóc?" Kể từ lần Giai Giai nói mình thất tình, Từ Nhan đã không còn thấy cô ấy khóc nữa.

“Chị dâu, em đã mấy ngày không liên lạc được với anh ấy, điện thoại của anh ấy vẫn luôn tắt máy” Giai Giai rớt cuộc không nhận được nữa, nằm trong ngực Từ Nhan khóc lên.

“Nói cho chị biết, chuyện gì xảy ra?” Từ Nhan hỏi. Trước đó không phải thật tốt sao? Sao giờ lại thế?

Giai Giai lại vẫn lắc đầu, cô không biết nên nói gì.

“Hai người cãi nhau?” Từ Nhan nghĩ tới khả năng này, “Người yêu nào có ai không gây gổ, chị và anh của em cũng gây nhau mỗi ngày nhưng vẫn tới với nhau”

“Chúng em không có gây gổ” Giai Giai cố gắng hồi tưởng cuộc điện thoại cuối của bọn họ, trong điện thoại hai người còn nói cười, nên cô thật không hiểu sao giờ lại thế này.

“Không có gây gổ sao cậu ta không để ý đến em?”

“Chị dâu, em thật sự không biết. Thật không biết nguyên nhân thật sự xảy ra ở đâu.” Giai Giai vẫn khóc.

“Có phải cậu ta đột nhiên có nhiệm vụ rồi không? Cậu ta là một quân nhân, quân nhân có lúc không thể tự chủ, em quên lúc chị và anh của em vừa kết hôn sao, anh ấy cũng không nghe điện thoại mà? Chị còn hoài nghi anh của em có bồ, sau đó cũng biết anh ấy đi họp đó thôi. Em đừng lo lắng, Cao Phong không phải là người đàn ông vô trách nhiệm, em đừng nghĩ đến khía cạnh xấu” Từ Nhan an ủi.

Giai Giai gật đầu một cái nhưng tâm trạng vẫn không có cách nào bình tĩnh lại.

Từ Nhan cũng không biết an ủi thế nào, Giai Giai không cảm được thì cũng không buồn được giống cô, Giai Giai có lúc thắng thắng vui vẻ, nhưng nhiều khi lại mê mang và ngây thơ. Cô không thể xác định Cao Phong có phải vì làm nhiệm vụ cho quân khu nên mới tắt máy hay không, an ủi là một việc, nhưng sự thật lại là chuyện khác. Chuyện này cô nên nói với Lưu Vũ, dù sao Cao Phong cũng từng là lính của Lưu Vũ, Cao Phong không thể gài bẫy Giai Giai, nếu như cậu ta thật là người như vậy, Từ Nhan cô là người đầu tiên không bỏ qua cho cậu ta.

Ra khỏi phòng quay đầu lại nhìn cô ấy một cái, Từ Nhan đột nhiên cảm thấy Giai Giai thật tiều tụy, không thích nói chuyện nữa, cô gái luôn lú lú trước kia đã không còn nữa, chẳng lẽ tình yêu thật có thể thay đổi một người?

Cao Phong đáng chết! Từ Nhan đột nhiên hối hận ban đầu đã giới thiệu Cao Phong cho Giai Giai biết, nếu không Giai Giai sẽ không nữa chết nữa sống như bây giờ.

Trở lại chỗ ngồi, Từ Nhan ghé vào bên tai Lưu Vũ nhẹ giọng nói vài lời, Lưu Vũ vốn đang cụng ly, nghe xong con người mèm xúu trờnng rớt ra ngoài.

“Thật?” Lưu Vũ hỏi.

“Thật, hiện tại em ấy đang khóc trong phòng đấy” Từ Nhan chỉ chỉ căn phòng. Lo lắng nói.

Cô biết nói chuyện này với Lưu Vũ, Lưu Vũ thương em gái thế nhất định sẽ đi đánh Cao Phong, nhưng nếu như không nói, ngộ nhỡ xảy ra chuyện, đến lúc đó Lưu Vũ sẽ trách cô.

“Thằng nhóc thúi đó, xem anh trừng trị cậu ta thế nào.” Có thể do uống rượu, nên mắt Lưu Vũ cũng đỏ lên.

Từ Nhan đi rồi, Giai Giai suy nghĩ rất nhiều, trong đầu đều là kỷ niệm giữa cô và Cao Phong.

Lần đầu tiên bọn họ gặp mặt là lúc cô đi xem mắt với Tiểu Ngư, đảm đương nhân vật quấy rối mà trước đó hai cô đã thương lượng. Ngày đó, Cao Phong cũng có mặt, đi cùng với anh em của anh ấy. Cô cố ý tìm lý do gây sự, náo loạn với họ. Không biết là chân trượt hay có người thiết kế, mà cô lại bị trượt chân, cuối cùng nhào vào lên người của Cao Phong, đôi môi của hai người cứ vậy mà đụng vào nhau. Không ai từng nghĩ tới, nụ hôn đầu của cô mất như thế.

“A.....” Cô kêu to, sau đó tát anh một cái.

Anh bị đánh, cũng không giận, chỉ dùng ánh mắt cổ quái nhìn cô, hô một tiếng” Giai Giai....”

Lần xem mắt đó dĩ nhiên bị thất bại, đây cũng là kết quả tiểu Ngư mong muốn trước đó. Chỉ cần có thể ngăn cản cuộc xem mắt này, khiến đối tượng hẹn hò đó không xem trúng cô ấy, đập phá như thế nào đều không sao.

Nhưng ngày đó, cô lại để mất trái tim mình, giao trái tim cho người đàn ông hôn cô, mặc dù nụ hôn đó ngoài ý muốn, nhưng đó là nụ hôn đầu của cô.

Lần thứ hai gặp nhau, là anh hai chị dâu cứng rắn lôi kéo cô đi gặp mặt Cao Phong, lúc ấy cô căn bản không biết Cao Phong chính là đối tượng xem mắt. Cô không muốn đi xem mắt vì thật ra cô

không muốn quen bất kỳ người đàn ông nào. Nhưng không ngờ, lại gặp phải anh ấy, lần này anh ấy vẫn hôn cô, mà còn là cố ý.

Hơi thở của anh ấy vẫn luôn bao quanh cô, đầu lưỡi của anh ấy cũng rất bá đạo, vẫn luôn mạnh mẽ tiến công mỗi tấc da thịt non trong miệng cô.

Sau đó, cô vẫn tát anh ấy một cái.

Nhưng lại đổi lấy một câu của anh ấy” Em thích anh, mà anh cũng thích em.”

Anh ấy trực tiếp khiến cô thở hốc vì kinh ngạc. Ánh mắt của anh ấy rất tinh khiết, trong đôi mắt của anh ấy có tình yêu rõ ràng, không xen lẫn thứ gì khác.

Anh ấy nói anh ấy thích cô, từ thích đó chính là từ em tai nhất mà cô từng nghe.

Cô chưa bao giờ nghĩ sẽ gả cho quân nhân, nhưng duyên phận lại điên cuồng đột kích.

Nụ hôn thứ balai5 không chán chừ mà tới rồi, anh ấy còn nói ra một câu” Em muốn cưới cô ấy” lời này anh ấy nói với anh hai, lại ngọt vào tận lòng cô.

Trong phi trường, chính miệng anh ấy đồng ý, sẽ đến nhà họ Lưu. Nhưng cũng sắp hết tết rồi mà anh ấy còn chưa xuất hiện.

Trong điện thoại, anh ấy đã chính miệng đồng ý rồi, nhưng sau cuộc điện thoại đó, cô đã không thể liên lạc với anh ấy nữa.

Chị dâu đã từng nói, đàn ông là sinh vật rất kỳ quái, thứ càng dễ có được sẽ không biết quý trọng, càng phí sức theo đuổi lại càng sẽ nâng niu trong lòng bàn tay.

Chẳng lẽ do cô quá dễ theo đuổi sao? Giai Giai tự hỏi ở trong lòng.

Cô nhớ lại anh hai và chị dâu mình, hai người bọn họ chỉ quen một tháng đã kết hôn như tia chớp, theo lý thuyết anh hai cũng lấy được rất dễ dàng, nhưng tình cảm của anh hai dành cho chị dâu thật làm cho người ta cảm động.

Quá khứ anh ôm cô ở trên giường, nhẹ giọng nói với cô:” Giai Giai, anh sẽ tốt với em”

Lời hứa năm đó, hôm nay đã đi nơi nào?

Chẳng lẽ đây chỉ là một câu nói đùa sao? Vừa nghĩ tới việc Cao Phong đột nhiên tắt máy, Giai Giai liền bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Cô biết lời Từ Nhan nói có thể là thật, nhưng nếu như Cao Phong chỉ làm nhiệm vụ, chẳng lẽ không thể nói trước với cô một tiếng sao? Đột nhiên biến mất, anh ấy rốt cuộc muốn làm gì?

Ban đầu cô còn khuyên Từ Nhan, hôm nay cô gặp được, thì cô lại hoàn toàn rối loạn, lý trí gì cũng không còn.

“A.....” Đột nhiên, cảm giác buồn nôn vọt lên từ trong dạ dày, thẳng hướng cổ họng của cô.

Cô rốt cuộc không nhịn được, xông về nhà vệ sinh, nôn mửa vào trong bồn cầu, trong lòng lại tuyệt vọng như đã chết.....

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Khi nhà họ Lưu vui mừng đón xuân, có một người lại gấp muốn khóc.

Cao Phong mất tích, đã tạo thành tổn thương rất lớn cho Giai Giai.

Hơn nữa, cô còn mang thai, nên trong lòng càng u buồn, cũng càng thích suy nghĩ lung tung.

Kể từ ngày đó trở đi, cô vẫn luôn núp ở trong phòng của mình, chỉ lúc ăn cơm mới đi ra ngoài một chút, nhưng ăn cơm luôn rất vội vàng, giống như người khác giành với cô.

Vừa mới bắt đầu, cô vẫn luôn gạt người trong nhà chuyện cô mang thai, có thể lừa gạt bao lâu liền lừa gạt bao lâu.

Cô nghe nói anh hai cũng gọi điện thoại liên hệ Cao Phong rồi, nhưng vẫn không có bất kỳ tin tức gì.

Cao Phong, lòng của anh thật ác quá! Sự tuyệt vọng mà Giai Giai dành cho Cao Phong, càng ngày càng tăng.

Lúc đầu giấu giếm vẫn luôn rất thành công, nhưng mà vào bữa ăn tối hai ngày sau, cô rút cuộc nhẹn không được, che miệng chạy về phía nhà cầu trong lúc ăn cơm, rồi lập tức ói vào bồn cầu.

Lần nôn ọe này giống như một trái bom nổ tung ở nhà họ Lưu.

"Giai Giai, em mang thai à?" Từ Nhan vọt vào nhà cầu, nhìn Giai Giai đang nôn ọe, chân mày liền nhíu chặt.

Cô hiểu rất rõ bào thai này của Giai Giai ảnh hưởng đến nhà họ Lưu lớn cỡ nào, nhất định sẽ vỡ tổ. Đặc biệt là Lưu Vũ, anh ấy nhất định sẽ không bỏ qua cho Cao Phong.

Giai Giai rút cuộc ngừng nôn, thấy Từ Nhan quan tâm nhìn cô, nước mắt lập tức rơi xuống, ôm lấy Từ Nhan khóc nói: "Chị dâu, em. . . ."

"Lưu Giai, em ra ngoài!" Ngoài cửa truyền đến âm thanh của Lưu Vũ.

Lưu Vũ cơ hồ muốn điên, chuyện Giai Giai nôn mửa đã nói rõ tất cả, anh không phải kẻ ngu ngốc, tất nhiên biết lính ngày trước của anh làm cái gì với Giai Giai. Mang thai, đây không phải việc tiếp xúc bình thường gây ra. 0D:Đ;L"Q'Đ0 Ban đầu muốn bảo vệ Giai Giai, nên buổi tối không cho cô qua đêm ở bên ngoài, muốn phòng ngừa thằng nhóc Cao Phong sẽ biến thành sói xám lớn ăn Giai Giai. Anh tin tưởng Giai Giai, nhưng không yên lòng Cao Phong, một người đàn ông đói khát, chuyện gì không làm được?

Nhưng anh ngàn phòng vạn phòng, vẫn không thể phòng sói xám lớn ăn trộm, còn tạo ra một con con, chuyện mất mặt này lại xảy ra ở nhà họ Lưu, chưa kết hôn mà có con, đây là chuyện gì chứ?

Cha mẹ giao Giai Giai cho anh, ở thành phố N này, xảy ra chuyện như thế, tội của anh quả là lớn. Anh chưa thực hiện tốt trách nhiệm

của người làm anh, để lính của mình có cơ hội tổn thương Giai Giai, trách nhiệm của anh lớn nhất.

"Tiểu Vũ, con làm gì đấy?" ba Lưu quát anh.

Mặc dù ba Lưu cũng tức giận, nhưng chuyện này đã không phải là trách mắng có thể giải quyết, chuyện này nhất định phải nghĩ biện pháp xử lý tốt, không thể để cho Giai Giai bị tổn thương lớn hơn nữa.

Giai Giai càng không ngừng run rẩy ở trong nhà vệ sinh, cô biết lúc này anh hai rất tức giận. Cô mang thai, chưa kết hôn mà có con, đây là chuyện rất mất mặt. Nhà họ Lưu rất nghiêm, thân là gia đình quân nhân, vấn đề tác phong rất nghiêm trọng, từ nhỏ cha mẹ đã giáo dục cô, con gái phải biết dè dặt, phải biết bảo vệ mình, nhưng hôm nay cô mang thai con của Cao Phong, chính là bôi tro trát trấu vào nhà họ Lưu.

Cô biết, không chỉ anh hai tức giận, cha mẹ nhất định cũng rất thất vọng với cô, lúc ấy cô vầng đầu rồi, mới chịu đồng ý với Cao Phong, mới có thể không khống chế được mình, làm ra chuyện sai lầm này.

"Chị dâu, em sợ." Giai Giai khóc rất đau lòng.

Cô sợ không chỉ anh hai và cha mẹ sẽ trách cứ cô, càng bởi vì Cao Phong mất tích. Cô sợ Cao Phong biến mất luôn thì đứa bé trong bụng cô phải làm sao?

Khi tưởng chị dâu có thai, anh hai bế chị ấy đến bệnh viện, trong lòng cô đã rất hâm mộ, bởi vì trong bụng cô thật sự có đứa bé, nhưng cô không có được sự đổi đời sâu đậm đó của Cao Phong đã

thề anh ấy sẽ đối xử cô thật tốt. Lúc ấy cô thật sự là bị tình cảm làm hôn mê đầu, cũng không nỡ để anh ấy khổ sở, dục vọng của đàn ông lúc tới rất đáng sợ, bọn họ căn bản không khống chế được dục vọng ương bướng từ người mình. Anh ấy nói, chỉ cần cô không đồng ý, anh ấy nhất định sẽ nhịn được, nhưng cô thương anh ấy, cho nên không nỡ để anh ấy hành hạ mình, liền đồng ý.

Nhưng, tại sao cô lại không phòng hộ gì chứ? Cô cho là không dễ dàng mang thai, hơn nữa cô đang ở kỳ an toàn, nào biết đứa bé này đột nhiên tới thế kia, một lần liền trúng, là may mắn hay ác mộng?

“Chị dâu, em phải làm thế nào? Lúc này cô trừ sợ hãi, thì không còn tâm tình gì khác.

Từ Nhan vỗ lưng của cô, an ủi: “Đừng sợ, có chị dâu ở đây, anh em sẽ không làm gì em đâu.”

Lưu Vũ giận đến một mực kêu ngoài cửa: “Lưu Giai, có gan làm, không có can đảm đi ra ngoài à?”

“Tiểu Vũ, Giai Giai gặp phải chuyện như vậy, nhất định cũng sợ hãi, con đừng hù nó nữa.” Mẹ Lưu dù sao cũng yêu thương con cái.

“Mẹ, chuyện mang thai không phải chuyện nhỏ.” Chưa kết hôn mà có con chuyện này quá lớn. Anh càng nghĩ càng tức giận, lại kêu: “Lưu Giai, em mau ra ngoài, nói rõ ràng mọi chuyện đi.”

Giai Giai càng không ngừng run rẩy, mỗi lần Lưu Vũ hô một tiếng, cô liền sợ run một lần, khóc đến giọng nói cũng sắp khàn rồi.

“Anh hai sẽ mắng em.” Giai Giai sợ nhất anh hai mắng cô, bình thường Lưu Vũ không hay nổi giận, một khi nổi giận lên, thì lại kinh trời.

Lúc này Lưu Vũ đã vọt tới cửa, Giai Giai sợ đến tránh sau lưng Từ Nhan, cô không dám đối mặt Lưu Vũ.

Từ Nhan nhìn Giai Giai không ngừng run rẩy sau lưng, liền chắn trước mặt chồng, quát anh: “Anh làm cái gì thế? Xem anh làm Giai Giai sợ kìa.”

“Bây giờ nó biết sợ, ban đầu sao lại không?” Lưu Vũ trợn mắt như sắp lòi ra.

“Đừng mắng nữa, anh mắng Giai Giai có ích không? Hiện tại việc cấp bách là tìm ra Cao Phong, cậu ta mất tích mới là chuyện lớn.” Từ Nhan nhắc nhở Lưu Vũ.

Giai Giai đã mang thai, chuyện này đã thành sự thật, mắng nữa cũng vô ích, hiện tại chuyện duy nhất phải làm chính là làm sao giải quyết bào thai này. Mà biện pháp giải quyết duy nhất, chính là tìm được Cao Phong, sau đó cho bọn họ mau chóng kết hôn, phá thai không phải biện pháp tốt nhất.

“Đúng rồi, sao anh lại quên thằng nhóc kia.” Lưu Vũ rút cuộc phục hồi tinh thần lại, xông ra muốn gọi điện thoại, trước khi đi còn hung hăng trợn mắt nhìn Giai Giai một cái, nói: “Trở lại sẽ xử lý em.”

Lúc này Giai Giai ngoại trừ sợ hãi, thì còn tuyệt vọng.

Khi đi ra từ nhà vệ sinh, cha mẹ Lưu không nói một lời, không biết nghĩ cái gì, có thể làm làm sao cũng không nghĩ đến con gái mình bình thường ngoan ngoãn mà lại có thể có thai trước khi kết hôn.

Thật ra thì bọn họ cũng không muốn hù dọa Giai Giai, nhìn cả người cô phát run, cũng biết cô mất hết hồn vía rồi. Trách cô thì có

ích lợi gì đây? Con gái không giữ mình trong sạch, tất nhiên nên trách cứ, nhưng người đàn ông đoạt lấy thể xác của cô thì sao? Đầu sỏ gây nên là người đàn ông này.

“Giai Giai, đừng sợ, chuyện này chị và anh hai em sẽ giải quyết cho em.” Từ Nhan trừu an ủi thì cũng chỉ có thể an ủi, thật nghĩ không ra gì khác.

Lưu Vũ cứ đi tới đi lui trong phòng khách, cầm điện thoại di động gọi liên tục.

Tắt máy, vĩnh viễn là tắt máy!

Thằng Cao Phong này, đang làm cái gì chứ!

Tiếp đó Lưu Vũ lại gọi điện cho đoàn tham mưu, gọi cho tham mưu Hứa: “Lão Hứa, là tôi... Đúng, tôi có việc tìm anh... Ừ, gần đây quân khu có huấn luyện à?... Đúng, đúng đúng, chính là doanh trưởng Cao... Không phải, năm xưa cậu ta là lính của tôi, sếp cũ như tôi chỉ quan tâm lính cũ của mình thôi... Cái gì? Đang tập huấn? Gần sang năm mới sao còn huấn luyện... Hiếu...”

Anh ở phòng chính trị, đối với chuyện quân sự, cũng không đặc biệt rõ ràng, cho nên mới phải gọi số điện thoại này.

“... Được được, vậy cảm ơn... Ha ha, hôm nào mời anh ăn cơm... Nói cái gì, tôi với anh mà còn khách sáo thế à, được được.”

Lưu Vũ “cạch” một tiếng, cúp di động.

Âm thanh kia hết sức vang dội trong phòng khách yên tĩnh, cũng đồng thời gõ vào trong lòng của mỗi người, đặc biệt là Giai Giai.

Giai Giai muốn đi lên hỏi anh hai chuyện có liên quan tới Cao Phong, nhưng chân dõ hai bước, lại dừng lại, cúi đầu, không dám làm gì cả.

Từ Nhan vỗ vỗ lưng Giai Giai, rồi đi lên hỏi Lưu Vũ: “Như thế nào?”

“Cậu ta đang tập huấn, không phải vô cớ mất tích.” Lưu Vũ nhìn Giai Giai một cái, lời này trả lời Từ Nhan, đồng thời cũng nói cho Giai Giai nghe.

Trái tim phập phồng của Giai Giai này, rốt cuộc nhanh chóng buông xuống rồi.

Anh ấy không phải cố ý không quan tâm mình, anh ấy không có quên cam kết ngày xưa. Giai Giai vui mừng đến thiếu chút chảy nước mắt.

“Ngày mai anh sẽ đến doanh tập huấn.” Lưu Vũ trầm ngâm chốc lát rồi nói.

Lúc này, ba Lưu ngồi ở trên ghế salon vẫn luôn không nói gì bèn nói: “Chuyện này không thể cứ tính như thế.”

“Ba, ba yên tâm, con sẽ xử lý tốt chuyện này, thằng nhóc Cao Phong này, con sẽ khiến nó trả giá thật lớn.” Lưu Vũ hung hăng nói xong, anh không tha cho thằng nhóc Cao Phong này.

Tim của Giai Giai giống như tiến vào hầm băng, lạnh nóng không tự biết, càng bị lời nói của Lưu Vũ chấn cho sợ hết hồn hết vía, muốn nói, lại không dám nói chuyện.

“Tiểu Vũ, chớ gây động tĩnh quá lớn, Cao Phong dù sao cũng là bạn trai của em gái con, chừa chút mặt mũi, cũng cho Giai Giai lưu chút thể diện”, mẹ Lưu nghĩ tới vẫn là vấn đề về sự trong sạch của con gái.

“Con biết rồi, mẹ, con sẽ không quá làm khó cậu ta.” Nói xong, Lưu Vũ lại nhìn Giai Giai một cái.

Giai Giai muốn nói lại thôi, rất muốn xông tới nói vài lời hay với Lưu Vũ, nhưng chân lại nặng như đeo chùy, cô vẫn còn sợ.

Nhìn anh hai và cha mẹ đàm luận thật lâu, cô thì cứ đứng ở một bên không nói gì.

Cô biết ngày mai anh hai đi tìm Cao Phong, nhất định sẽ làm khó Cao Phong, cô không muốn anh hai đối xử Cao Phong như thế.

Nghĩ đi nghĩ lại, nỗ lực thật lâu, khi Lưu Vũ muốn về phòng, cô rút cuộc lấy dũng khí kêu: “Anh, tha cho Cao Phong đi.”

“Hả?” Lưu Vũ quay đầu lại, lại thấy gương mặt trắng bệch của Giai Giai.

Anh quá rõ ràng trong lòng em gái đang suy nghĩ gì, nó vẫn yêu thương tình lang của nó, sợ anh đối phó Cao Phong, nhưng nó không biết, chính mình tức giận thế là vì ai à?

“Cô bé ngốc.” Lưu Vũ không nói gì khác, chỉ thở dài nói ra một câu này.

“Anh, ngày mai... Em muốn đi chung quanh anh...” Cô muốn đi gặp Cao Phong, đã nửa tháng không nhìn thấy anh ấy rồi, trong lòng cô rất nhớ anh ấy.

Lưu Vũ lại không có trả lời, chỉ nói: “Đi ngủ sớm một chút đi, bây giờ em không phải một mình rồi.”

Nhưng Giai Giai vẫn lo lắng, lúc này cô làm sao có thể ngủ được? Ngày mai, rốt cuộc sẽ như thế nào? Anh hai sẽ tha cho Cao Phong sao?

Cô tròn tròn mắt nhìn trần nhà, tay lại cầm lòng không được sờ lên bụng của mình.

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Một đêm này, Giai Giai làm sao ngủ được. Nhưng cô đâu có biết, anh hai ở phòng bên cạnh cũng trằn trọc trở mình, vẫn luôn không ngủ được.

Cao Phong đã từng là người lính anh tụt hào nhất khi mới tốt nghiệp vào quân khu, cậu ta 25 tuổi đã vào doanh, ở trong quân khu có tương lai không thể định hết. Nhưng đáng chết, cậu ta lại làm hại em gái anh, quan trọng hơn là Giai Giai lại không thể lập tức gả cho cậu ta.

Nếu như Cao Phong yêu Giai Giai, nguyện ý cưới nó, anh tụt nhiên cũng bỏ qua cho cậu ta, nhưng nếu như cậu ta chỉ vui đùa một chút, vậy thì đừng trách anh không khách sáo.

Đứa bé là nhất định phải bỏ, nhưng anh biết nói sao với Giai Giai chứ? Giai Giai sẽ không chịu nổi mất.

"A Vũ, còn đang suy nghĩ về chuyện Giai Giai à?" Từ Nhan tỉnh dậy, lại thấy Lưu Vũ ngồi ở đầu giường hút thuốc lá, khói bay đầy phòng làm cô muốn sặc. "Sao anh lại hút thuốc lá? Không phải bảo anh cai rồi sao? Chuẩn bị cho việc mang thai đó."

Lưu Vũ bóp tắt tàn thuốc, vỗ vỗ lưng của cô nói: "Ngủ đi."

"Anh rốt cuộc đang lo lắng cái gì? Cao Phong không ưu tú sao? Sao anh bài xích cậu ta thế?" Đây là chỗ duy nhất Từ Nhan không

hiếu.

Khi Cao Phong và Giai Giai còn chưa quen nhau, anh tán thưởng Cao Phong 100%, phân phối Cao Phong cho Giai Giai, anh cũng hoàn toàn nguyện ý. Nhưng tại sao hai người trẻ tuổi rót cuộc mắt đối mắt, thì anh lại phản đối, điều này có phải quá kén chọn không?

"Có phải anh đang ghen hay không? Cao Phong có thể một kích liền trúng, khiến Giai Giai mang thai, em và anh đã lâu như vậy, nhưng bụng của em vẫn luôn không có động tĩnh." Từ Nhan đột nhiên nghĩ đến lý do buồn cười này.

Lưu Vũ nhướn lông mày lên, không vui nói: "Em nói mò gì?"

"Chẳng lẽ anh không phải đang ghen tỵ Cao Phong sao?" Đây là khả năng duy nhất Từ Nhan nghĩ tới. dien?dan!le!quy?don

"Không phải, anh chỉ lo lắng tình hình hiện nay của Giai Giai, sau này nó phải đối mặt với thân thích thế nào, bụng Giai Giai làm sao có thể giấu được." Lưu Vũ thở dài, nói một câu.

"Bảo Cao Phong cưới em ấy không được sao? Cao Phong và Giai Giai có tình cảm thật sự, cậu ta không thể nào không muốn lấy Giai Giai. Nếu cậu ta không lấy, em là người đầu tiên không tha cho cậu ta."

"En biết cái gì? En nói cưới là có thể cưới sao? Bọn họ không kết hôn được."

Từ Nhan ngồi dậy từ trên giường, nhìn anh chăm chăm: "Làm sao có thể? Chẳng lẽ anh muốn chia rẽ bọn họ?"

"Anh xấu xa như vậy sao? Là Giai Giai còn chưa đủ tuổi."

Gió nổi lên rồi, từ ngoài cửa sổ chui vào, khiến Từ Nhan cảm thấy lạnh.

"Sao anh không đóng cửa sổ?" Từ Nhan kéo y phục trên người, từ trong tới ngoài vẫn cảm thấy lạnh.

Lưu Vũ yên lặng đứng dậy đi đóng cửa sổ hộ, lại nghe Từ Nhan nói: "Ngày mai đừng quá làm khó Cao Phong, em rất thương thức Cao Phong, cậu ta . . . ."

Từ Nhan vốn muốn làm tiêu tan lửa giận của anh, kết quả lại làm cho lửa trong lòng anh trỗi dậy.

"Còn anh thì sao? Em không thương thức à?" Lưu Vũ cố ý sầm mặt, lật người đè lên cô, đôi môi cũng che lên.

Từ Nhan bị anh hôn vừa vặn, mùi thuốc lá trong miệng anh sáp nhập vào miệng của cô hết, nên cô dùng sức tránh anh, mắng anh một câu: "Đánh răng đi, hôi chết người."

Lưu Vũ cũng không để ý cô, chỉ lo hôn một cách bá đạo và dịu dàng, từ từ hòa tan sự giãy giụa của cô, chỉ còn lại tiếng thở dốc.

Khi Từ Nhan tỉnh lại, Lưu Vũ đã không còn bên cạnh, xem đồng hồ, đã qua tám giờ, anh đã lên xe rồi chắc.

Cô chóng mặt rời giường, ngày hôm qua bị anh chơi đùa quá mức rồi. Không biết tại sao anh lại liều lĩnh thế, cứ giãy vò một lần lại một lần, giống như phải phá hủy xương cốt cả người cô.

Cuối cùng còn cho ra kết luận là: kích thích.

Vừa ra khỏi phòng, lại thấy Giai Giai mặc đồ ngủ đứng ở trong phòng, xoa tóc, thiếu chút nữa hù cô chết.

"Giai Giai, em dọa chị hết hồn, người dọa người sẽ bị chết đó, đạo lý này em không hiểu à?" Từ Nhan vỗ ngực một cái, hơi cáu.

"Chị dâu, anh hai thật đi tìm Cao Phong rồi sao?" Sáng sớm cô chờ ở đây chính là vì chuyện này.

"Đi từ sớm rồi, sáng sớm chị tỉnh lại đã không thấy tăm hơi anh ấy." Từ Nhan gật đầu một cái, lại thấy Giai Giai buồn bã, vội an ủi, "Đừng lo lắng, anh em sẽ không thật sự làm gì Cao Phong đâu, dù sao cậu ấy là lính mà anh em tự hào nhất. Cậu ấy xoi em, còn làm lớn bụng em, anh em ra mặt cho hả giận cũng là việc nên làm."

Giai Giai vẫn lo lắng, ngày hôm qua anh hai quá đáng sợ, cô biết anh hai nhất định sẽ đối phó Cao Phong, vẻ mặt liền như đưa đám nói: "Ngày hôm qua anh hai đã đồng ý cho em đi chung, tại sao anh ấy . . . ."

"Giai Giai, hiện giờ em đang mang thai, trên đường lắc lư, ngộ nhờ đựng phải thì làm sao? Đừng quá sốt ruột, anh em sẽ không làm gì đâu, nhiều nhất là áp giải cậu ấy đến đây cầu hôn rồi cưới em thôi."

Nhưng trong lòng của cô lại đột nhiên nhớ tới tối ngày hôm qua hai người bọn họ nằm trên giường, Lưu Vũ đã nói một câu: "Hiện tại anh đang lo cho bụng của Giai Giai, làm sao mà giấu được."

"Chỉ cần để Cao Phong cưới Giai Giai là được mà?" Từ Nhan cảm thấy chuyện này cũng không phải chuyện lớn gì.

"Nhưng Giai Giai còn chưa đủ tuổi." Thật lâu Lưu Vũ mới nói ra một câu.

Chưa đủ số tuổi, đây là chuyện Lưu Vũ lo lắng, lại khiến cô thấy khó hiểu. Giai Giai cũng 22 tuổi rồi, sớm qua số tuổi theo luật pháp, sao lại không đủ chứ?

Sáng sớm Lưu Vũ đã lên xe lửa, cũng một mực tự hỏi vấn đề này.

Quả đấm của anh nắm rất chặt, đặt trên bàn nhỏ trên xe lửa, trong miệng nhả ra một câu nói: "Cao Phong, tôi không tha cho thằng nhóc cậu."

Thành phố G đến thành phố N, đi xe lửa cũng phải mất bốn tiếng.

Chỗ Cao Phong tập huấn là giữa rừng núi. Cao Phong là cao thủ huấn luyện đội lính, mỗi lần đều kéo binh lính ra ngoài luyện tập điên cuồng, không khiến lính mệt mỏi không chịu nổi, thì tuyệt sẽ không dừng tay.

Lưu Vũ đến doanh tập huấn, vừa hay nhìn thấy Cao Phong đang cho lính luyện hít đất trong bùn lầy.

Đám lính đó đã sớm phải luyện đến tróc một lớp da rồi.

Thấy liên trưởng ngày xưa kiêm anh vợ tới, Cao Phong cũng không bỏ huấn luyện, chỉ vươn tay ra dấu với anh, ý bảo anh chờ anh ta huấn luyện xong.

Lần này Lưu Vũ không có xông lên kéo anh ta xuống, mà tựa vào một thân cây bên cạnh, càng không ngừng hút thuốc.

Bọn họ cai thuốc, rồi lại hút, tất cả chuẩn bị trước khi mang thai coi như thành công cốc.

Nhưng anh chỉ hút thuốc khi có tâm sự nặng nề thôi.

Nói thật, hiện tại anh rất muốn xông lên đánh con sói xám lớn đã ăn em gái của anh một trận, nhưng anh là quân nhân, quân nhân và quân nhân không thể bởi vì chuyện tư mà đánh nhau, đây là biểu hiện phạm kỷ luật, anh và Cao Phong đều có thể vì thế mà chịu phạt.

Thuốc cứ bị rút ra từng cây. Trên đất càng lúc càng nhiều tàn thuốc.

"Hút thuốc lá trong rừng cây rất nguy hiểm." không biết từ lúc nào Cao Phong đã đi tới, đoạt lấy điếu thuốc trong tay anh, hút mạnh một hơi.

"Cậu biết sao tôi đến đây không?" Lưu Vũ nhìn anh ta.

"Biết, trừ Giai Giai, không còn chuyện gì khiến anh nóng lòng như lửa đốt tìm đến đây." Cao Phong bình tĩnh phun ra một làn khói thuốc.

"Biết mà cậu còn bình tĩnh như vậy?"

"Cụu liên trưởng, tôi và Giai Giai thật tâm yêu nhau, tôi tin tưởng anh sẽ không phản đối bọn tôi." Cao Phong nở nụ cười với anh.

Lưu Vũ không nói gì, chỉ đốt một điếu thuốc, dùng sức hít hai cái, rồi phun khói thuốc ra: "Nhưng cậu mẹ nó lại làm nó có thai."

"Mang thai? Sao có thể." Cao Phong ngó ngẩn, lại nở một nụ cười, tin tức này quá chấn động lòng người rồi.

Lưu Vũ dùng sức ném điều thuốc xuống đất, dùng chân đạp tắt, rồi tiến lên nắm cổ áo anh ta, rống: "Đáng chết, cậu còn không thừa nhận?"

Lúc này Cao Phong mới phục hồi tinh thần lại, không để ý tới anh, chỉ lầm bầm nói: "Sao có thể? Chỉ một lần. . . . Mang thai? Thật mang thai?"

Ba từ "Chỉ một lần" kích thích Lưu Vũ, khiến anh quát tới một quyền.

Quả đấm này của anh vừa mạnh vừa vội, Cao Phong không có chút phòng bị liền bị anh đấm vừa vắn.

"Nó là em gái tôi, cậu con mẹ nó muốn chơi gái, tìm ai tôi cũng không muốn quản, nhưng cậu lại chơi em gái của tôi! Còn làm nó lớn bụng!" Lại một quyền, ngay giữa mắt phải.

Mắt phải của Cao Phong, nhất thời bị đau, sưng lên nửa bên.

Quả đấm lại đánh tới đây, lại một quyền trúng bên trái, đánh mặt bên trái sưng lên luôn.

Cao Phong lại không đánh trả, chỉ mặc cho anh đánh.

Cao Phong không phải đánh không lại Lưu Vũ, anh ta chỉ bị chuyện Giai Giai mang thai làm choáng váng.

Mang thai? Thật mang thật? Anh được làm cha? Khóe miệng Cao Phong nở một nụ cười, nụ cười này lại khiến khóe mắt anh ta

đau đớn, cảm giác đau nhói ấy rất chân thật.

Đây không phải là mộng! Giai Giai thật mang thai con của anh.

"Cậu đáng chết còn cười!" Lưu Vũ từ trên mặt đất nắm anh ta lên, quả đấm bóp thật chặt, anh rống, "Cậu có biết vậy sẽ làm hại Giai Giai không?"

"Tôi lấy cô ấy." Cao Phong không chút suy nghĩ, bật thốt lên.

"Cậu cưới nó? Cậu làm sao cưới được?" Lưu Vũ nắm chặt cổ áo của anh ta, răng cắn đến sít sao.

"Tôi quen Giai Giai không phải do hứng thú nhất thời, tôi yêu cô ấy." Cao Phong rất nghiêm túc trả lời.

"Yêu? Mấy ngày mà cậu đã yêu? Cao Phong, cậu có thể gạt đứa em gái ngây thơ của tôi, nhưng không gạt được tôi." quả đấm của Lưu Vũ nắm đến vang khành khách.

Cao Phong lại không sợ quả đấm của anh, vẫn cao ngạo nói: "Tôi yêu Giai Giai."

"Cậu yêu cái gì chứ?" Lưu Vũ cắn răng nghiến lợi.

"Chuyện giữa tôi và Giai Giai, có lẽ anh không tin, nhưng kể từ năm năm trước, khi tôi còn làm lính của anh, gặp Giai Giai lần đầu tiên trong quân doanh, tôi đã biết mình thích cô ấy." Cao Phong phun ra bí mật giấu ở đáy lòng nhiều năm.

"Năm năm trước? Cậu nhìn thấy Giai Giai lúc nào?" Lưu Vũ cau mày.

"Năm năm trước, Giai Giai tới quân khu thăm anh, lúc ấy anh có chuyện nên bảo tôi ra trạm xe đón Giai Giai."

Lưu Vũ suy nghĩ một chút, quả thật có chuyện như vậy, nhưng chỉ một lần mà Cao Phong đã yêu?

"Lúc ấy Giai Giai mới bao nhiêu? Mười bảy tuổi mà cậu đã đưa ánh mắt tà ác đến người nó?" Nghĩ đến đây, Lưu Vũ lại siết chặt quả đấm.

"Cũng bởi vì cô ấy còn nhỏ, cho nên lúc đó tôi không thể lộ. Giai Giai rất ưu tú, nếu thế cô ấy đã sớm quên tên lính ngốc năm đó rồi." Năm đó anh mới tốt nghiệp từ trường quân đội, trên bả vai còn đeo thẻ đỏ.

"Được, tôi không so hai người có yêu nhau thật không, tôi cũng không muốn nghe chuyện xưa của cậu, hiện tại tôi chỉ muốn giải quyết chuyện của Giai Giai, còn có miếng thịt trong bụng của nó, miếng thịt đó không giữ lại được."

Cao Phong trước còn đắm chìm trong vui sướng Giai Giai có tin mừng, sau một lát lại nghe được lời nói tàn nhẫn từ miệng anh vợ mình.

"Anh lặp lại lần nữa." Cao Phong cắn răng nghiến lợi nói.

"Tôi nói đứa bé trong bụng Giai Giai phải bỏ đi."

"A!" Cao Phong không khống chế được quả đấm của mình, vung một quyền vào mặt Lưu Vũ.

Anh ta mắng: "Đây là lời một người anh nên nói? Anh lại bảo Giai Giai bỏ đứa bé? Sao anh không để con tôi ra đời? Tôi nói rồi, tôi sẽ

cưới cô ấy, tôi lập tức đánh báo cáo kết hôn." Chỉ cần đánh báo cáo, anh và Giai Giai chính là vợ chồng hợp pháp danh chính ngôn thuận, bào thai này cũng hợp pháp hợp lý rồi.

Lưu Vũ phun ra một búng máu, dùng phương thức giống nhau hời báo anh ta: "Cậu còn có mặt mũi nói chuyện! Giai Giai mới hai mươi hai tuổi, hai mươi hai tuổi thôi!"

Cao Phong muốn huơ ra quả đấm, nhưng bởi vì câu nói kia của Lưu Vũ mà dừng lại, anh ta đột nhiên hoảng: "Chuyện này. . . . . Tại sao có thể như vậy. . . . . A!"

Anh ta cảm thấy thế giới này đang vô tình đùa bỡn anh ta, sau khi đau lòng chỉ có thể phát tiết.

Quả đấm vung hướng Lưu Vũ lại đập về cái cây bên cạnh. Dưới nắm tay, là máu tươi đầm đìa, ở trong đôi mắt của Lưu Vũ đặc biệt bắt mắt.

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Cao Phong trực tiếp bị kéo về nhà họ Lưu, lúc về đến nhà đã là chạng vạng tối.

Giai Giai ngủ một giấc, tỉnh dậy, lại thấy Cao Phong an vị ở bên giường, cưng chiều và đau lòng nhìn cô.

"Cao Phong?" Nhìn đến anh, cô vừa mừng vừa sợ, vì sao anh lại tới?

"Mệt không? Ngủ thêm một hồi đi, anh luôn ở đây với em." Cao Phong thấy Giai Giai tỉnh lại, nghĩ đến những lời Lưu Vũ đã nói khi đánh anh, liền thấy chua xót.

"Không mệt, gặp lại anh em liền không mệt." Giai Giai ngọt ngào tựa vào trong ngực của anh.

Đêm hôm trước, cô đang lo lắng hãi hùng, vẫn cho rằng anh hai sẽ không tha cho Cao Phong. Hôm nay cô chờ suốt một ngày, cũng không có tin của anh hai và Cao Phong, cho đến khi cô mệt mỗi ngủ thiếp đi. Giờ gặp Cao Phong, cô liền hết sợ, Cao Phong đã nói anh sẽ bảo vệ cô, cô không sợ anh hai mắng cô nữa.

Sau khi tạm biệt ở sân bay, hai người chưa từng gặp lại, cũng khoảng nửa tháng rồi.

Gian phòng không có mở đèn, bây giờ lại là thắp một, chỉ bằng ánh sáng yếu ớt trong phòng khách, thì không thể thấy rõ mặt.

Tay Giai Giai nhẹ nhàng sờ lên mặt của anh, không biết bao nhiêu lần.

"Ừ. . . ." Bởi vì cô chạm phải vết thương trên mặt anh, nên anh rên rỉ ra tiếng.

"Thế nào?" Giai Giai kinh hoảng, vội vàng muốn mở cây đèn trên đầu giường, nhưng tay lại bị Cao Phong bao lại.

"Không có gì, ngủ đi, bây giờ còn chưa đến lúc ăn cơm, khi ăn cơm sẽ gọi em." Giọng nói của Cao Phong rất dịu dàng, rất khác lúc huấn luyện như ma quỷ ở doanh tập huấn.

"Có phải anh hai em không?" Giai Giai nghĩ tới anh hai, nhất định.

Cô nhất định muốn mở đèn, Cao Phong không cưỡng được cô, chỉ có thể để mặc cho cô đi mở đèn.

Ánh đèn nhu hòa sáng lên ở trong phòng, mặc dù mờ mờ, nhưng vết thương trên mặt Cao Phong vẫn xuất hiện rõ ràng trong mắt Giai Giai.

"Anh em đánh anh à?" Giai Giai đau lòng xoa mặt của anh, trong mắt đều là nước mắt.

"Không có chuyện gì, anh với anh ấy chỉ độ sức chút." Cao Phong cười an ủi cô, nhưng bởi vì cười mà lại động vào vết thương trên mặt.

"Còn nói không có việc gì, mặt sưng lên rồi, anh em xuống tay thật là nặng." giọng nói của Giai Giai nức nở.

"Thật không sao, em ngủ trước đi, mang thai không thể xúc động." Cao Phong dụ dỗ cô.

Giai Giai khéo léo gật đầu một cái, vùi ở trong ngực của anh, cảm thấy đặc biệt an tâm, nên cô mơ mơ màng màng nói: "Anh biết hết rồi à? Anh em nói với anh rồi? . . . . Em cũng không ngờ mình lại có thai. . . . . Cao Phong. . . . ."

"Ngủ đi, anh sẽ luôn ở bên em." Cao Phong cúi đầu, hôn lên trán của cô.

Ngoài cửa, Lưu Vũ và Từ Nhan đang đứng đó đều nhìn thấy hết mọi chuyện trong phòng.

"Xem anh, hù dọa Giai Giai, còn làm khó Cao Phong, bây giờ trong lòng anh dễ chịu hơn chưa?" Từ Nhan oán trách trừng mắt liếc anh một cái.

Lưu Vũ không trả lời, chỉ nhúu chân mày đã mở giãn ra, anh nói: "Đói bụng rồi, ăn cơm."

"Giai Giai không đủ tuổi, thật không thể kết hôn sao? Vậy đứa bé trong bụng em ấy phải làm sao?"

"Bà xã, canh này khá ngon, tài nghệ của mẹ càng ngày càng giỏi." Còn chưa bới cơm, Lưu Vũ đã ăn rồi.

"Anh không trả lời em thì em tự đi tìm đáp án."

Nhưng tay của cô lại bị Lưu Vũ kéo lại, anh nói: "Gấp cái gì? Người là sắt, cơm là thép, không ăn sẽ đói bụng, chuyện gì cũng phải cơm nước xong rồi giải quyết. . . . Ừ, hôm nào phải hỏi Cao Phong, sao có thể một lần liền trúng." câu nói sau cùng của Lưu Vũ khiến Từ Nhan xem thường muốn gõ anh hai cái.

Anh nói như vậy, cô lại không nóng nảy, nhìn dáng vẻ của anh giống như không thật sự muốn Giai Giai bỏ đứa bé, vậy trước đó anh nói thế là sao?

Cô phải hỏi anh hai thôi, chuyện này thật đúng là kéo không được.

Lúc ăn cơm, Giai Giai được Cao Phong bế ra ngoài, chàng trai lạnh lùng như Cao Phong đối xử với Giai Giai lại còn dịu dàng hơn của Lưu Vũ..

Từ Nhan hơi tức giận bất bình, ánh mắt ai oán nhìn Lưu Vũ, Lưu Vũ lại cúi đầu bới cơm, giống như không thấy.

Sau bữa cơm chiều, Từ Nhan trốn vào phòng, bắt đầu gọi cho anh hai Từ Lỗi của mình.

"Anh, em có chuyện muốn hỏi anh."

"Con bé này, lúc không có chuyện gì tìm cái bóng cũng không thấy, có chuyện liền nghĩ đến anh hai. Tiểu Thạch Lưu không tốt với em? Có ăn hiếp em không?" Điện thoại vừa được nghe, Từ Lỗi đã nói liên miên.

"Anh, trước hết đừng nói chuyện này, em có việc tìm anh."

"Chuyện gì, nói đi."

Từ Nhan suy nghĩ một chốc, rồi hỏi: "Số tuổi của bên gái trong quân hôn nhất định phải đủ hai mươi ba sao?"

"Trên nguyên tắc là phải như vậy." Từ Lỗi trầm ngâm một lát.

"Không phải nguyên tắc thì như thế nào?" Từ Nhan rất có khuynh hướng truy hỏi sự việc kỹ càng.

"Tiểu Nhan, không phải em đã biết rồi sao, chuyện vi phạm pháp lệnh, còn phải chờ anh dạy em à?" Từ Lỗi cảm thấy em gái ở chung với Lưu Vũ lâu rồi lại dần hơn.

Đúng là như người xưa nói, gần mực thì đen.

"Anh hai, em không muốn biết điều này, nếu như không xúc phạm đạo đức và nguyên tắc, còn có phương pháp gì không?" Nếu như có thể làm việc trái pháp luật thì cô còn hỏi anh chi.

"Chỉ cần số tuổi của hai người cộng lại đủ 48, thì cũng có thể, Tiểu Thạch Lưu không phải người ở phòng chính trị sao? Chuyện này sao em lại hỏi anh? Là ai chưa đầy 23 tuổi?"

"Được rồi, em biết rồi, chuyện này chỉ tới đây thôi, hôm nào em rảnh sẽ gọi điện thoại cho anh."

Trong tiếng kêu la bất mãn của Từ Lỗi, Từ Nhan cúp điện thoại, tâm trạng cũng nhờ cuộc gọi mà chuyển tốt.

Lưu Vũ này cố ý hù dọa Cao Phong và Giai Giai, không trách được sau đó lại nhàn nhã ăn cơm giống như không hề sốt ruột.

Hiện tại nếu biết còn có đường sống vòng vèo, cô cũng không gấp rồi, vừa đúng có thể xem Cao Phong giải quyết chuyện Giai Giai

mang thai như thế nào, xem xem cậu ấy yêu Giai Giai cỡ nào. Tính tình Giai Giai đơn giản, nên cần có một người đàn ông toàn tâm toàn ý yêu cô ấy, bằng không cả đời của cô ấy đều thua thiệt, cho nên lúc này Từ Nhan cũng đứng ở bên chồng mình.

Lưu Vũ là anh ruột của Giai Giai, tất nhiên yêu em gái hơn ai hết, làm sao làm ra chuyện tổn thương em gái mình được.

Cao Phong bị Lưu Vũ kéo tới, nhưng vẫn kịp xin nghỉ khẩn cấp, mặc dù quá trình này không phải dễ dàng, nhưng ngày nghỉ rất cuộc vẫn được phê xuống.

Đừng thấy Cao Phong bình thường lạnh lùng, vẻ mặt như không thay đổi, nhưng mỗi lần gặpi Giai Giai cũng đều dịu dàng chảy ra nước.

Vì thế, Từ Nhan luôn cảm thán: Giai Giai thật có phúc lớn, gặp được người đàn ông khí khái lại đẹp trai.

Lúc này Lưu Vũ liền hỏi ngược lại: "Ta không đẹp trai sao? Ta không dịu dàng sao?"

"Dịu dàng đã lâu, thì không còn dịu dàng." Từ Nhan trả lời, thiếu chút nữa khiến Lưu Vũ tức chết.

Câu nói kế tiếp của Từ Nhan còn chưa nói ra, nếu nói thật, không chừng Lưu Vũ trực tiếp dùng "võ lực" giải quyết, câu tiếp theo của cô là: đáng tiếc anh không lạnh lùng như Cao Phong!

Lời này là không thể nói, hậu quả là rất nghiêm trọng.

Cao Phong giấu giếm rất nghiêm, không muốn để Giai Giai lo lắng vì chuyện tuổi tác, nhưng Giai Giai rất cuộc vẫn biết.

"Chị dâu, em và Cao Phong phải làm sao?" Thật phải bỏ đứa bé sao? Cô không muốn.

"Không sao đâu, chuyện này Cao Phong sẽ xử lý tốt." thật ra thì Từ Nhan cũng muốn biết phương pháp giải quyết của Cao Phong.

"Chị dâu, anh hai sẽ buộc em bỏ đứa bé sao?" Giai Giai lại hỏi.

Từ Nhan nhìn Lưu Vũ và Cao Phong đang tâm sự ngoài cửa, cười an ủi: "Không sao đâu, anh em không ác thế."

"Nhưng. . . . ." Giai Giai vẫn lo lắng.

Cao Phong đến, nhà họ Lưu rất nhiệt tình trừ làm khó Cao Phong một chút về chuyện Giai Giai mang thai, nhưng dựa vào cơ trí của Cao Phong, vẫn dễ dàng giải quyết cha mẹ, thậm chí còn hài lòng về cậu ta hơn cả con trai mình.

Lưu Vũ và Cao Phong tâm sự, lúc đầu vẫn rất hòa hài.

Lưu Vũ tỉnh táo hỏi anh ta: "Cậu tính giải quyết chuyện Giai Giai mang thai như thế nào?"

"Em sẽ không để Giai Giai bỏ đứa bé, đó là kết tinh tình yêu của em và Giai Giai, không ai có quyền lợi xử lý con của chúng em." Cao Phong rất kiên quyết nói.

"Vậy cậu bảo Giai Giai làm người thế nào? Chưa kết hôn mà có con, cậu muốn đánh đổ danh dự nhà họ Lưu chúng tôi?" Lưu Vũ nhướn mày hỏi anh ta.

"Em sẽ không để cho Giai Giai bị thương tổn. Cậu liên trường, anh quản việc này mà, em tin tưởng anh có biện pháp." Cao Phong

đưa mắt hướng tới anh.

"Cậu muốn tôi phạm lỗi? Tại sao tôi phải dọn dẹp cục diện rồi rắc cho cậu?" Lưu Vũ hỏi ngược lại.

"Cựu liên trưởng, xem như em van anh." Cao Phong nhỏ giọng cầu xin anh.

"Cậu biết Giao Giai còn chưa đủ 23 tuổi còn làm nó mang thai? Nếu muốn ăn em gái tôi, sao lúc đầu không phòng hộ? Hiện tại làm lớn bụng, cậu mới nóng nảy?" lời nói của Lưu Vũ gõ mạnh vào lòng của anh.

Lời của cựu liên trưởng mặc dù không dễ nghe, nhưng là lời thật. Ban đầu mình chỉ ham vui nhất thời, trong lòng cũng có may mắn, cho là Giai Giai không dễ dàng mang thai, hướng chi lúc ấy anh áp dụng cách ngoài cơ thể, chỉ một lần cũng sẽ không đúng lúc như vậy. Nào biết, việc đời khó liệu, đã cẩn thận vậy mà vẫn mang bầu.

"Cựu liên trưởng, em sai rồi, em biết anh có biện pháp." Muốn lấy báo cáo kết hôn, không phải việc khó với người ở phòng chính trị như Lưu Vũ.

"Tại sao tôi phải chịu trách nhiệm cho sự lỗ mǎng và vui sướng nhất thời của cậu? Cậu rất giỏi mà, cả đứa bé cũng làm ra, chút chuyện nhỏ này có gì khó?"

Cao Phong cảm thấy mình không nén được giận, cũng biết Lưu Vũ đang làm khó anh ta, nhưng vẫn cầu xin anh: "Cựu liên trưởng, anh có thể phạt em, nhưng anh không thể hại Giai Giai, cô ấy là em ruột của anh. Nếu như anh thật sự không muốn giúp em, em cùng lắm thì đi nhờ quan hệ cầu người ta, dầu gì em cũng sẽ làm hôn lễ

với Giai Giai trước khi đăng ký, đến sinh nhật hai ba tuổi của Giai Giai còn ba tháng, khi đó bụng cũng không phải đặc biệt lớn. Trước tiên làm hôn lễ, chuyện đăng ký có thể từ từ."

Chuyện này, trước chận miệng mọi người, không để cho nhà họ Lưu mất mặt, việc đăng ký nếu Lưu Vũ thật sự không muốn trợ giúp, thì xem như anh không có hỏi.

"Được, chuyện này cứ giao cho tôi, xem ở mặt mũi em gái tôi." Thấy anh ta gấp gáp, oán khí trong lòng Lưu Vũ cũng tiêu bớt.

"Nói như vậy, cưng liên trưởng nguyện ý giúp em?" Cao Phong không thể nào tin nổi, Lưu Vũ thật đồng ý.

"Còn gọi cưng liên trưởng, làm lớn bụng em gái tôi còn không gọi tôi một tiếng anh hai?" Lưu Vũ rất bất mãn.

Cao Phong ngẩn người, tiếp theo nói một câu: "Anh đồng ý giải quyết chuyện của em với Giai Giai, thì anh mới là anh vợ em."

Lưu Vũ hận nghìn rắng nghìn lợi, tiến lên nắm cổ áo anh: "Cậu có gọi không?"

Trong phòng Giai Giai và Từ Nhan thấy được một màn phía ngoài, cũng trợn mắt hốc mồm.

"Sao anh hai lại như con nít thế?" Giai Giai chưa bao giờ gặp Lưu Vũ tức giận thế.

"Anh ấy luôn như vậy, chớ thấy bình thường anh ấy bình tĩnh không nóng nảy, nóng lên cứ như đứa con nít." Từ Nhan hiểu ý cười.

Giai Giai cũng nói một câu: "Cao Phong cũng thế, không thể nhường anh em sao? Xem anh ấy tức kìa."

"Không có sao đâu, anh em họ từng là cấp trên cấp dưới, hôm nay quan hệ này lại gần một tầng, đánh xong mọi chuyện liền bình thường."

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên nghe được Lưu Vũ bên ngoài hỏi một câu: "Cậu một lần liền trúng là làm sao? Có biện pháp đặc biệt gì không?"

Từ Nhan đang uống trà, nghe được câu hỏi của Lưu Vũ, liền phun ngụm trà ra.

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Hôn lễ của Lưu Vũ vào ngày 18 tháng 1, nhưng bây giờ Giai Giai đã mang thai, hôn lễ của cô ấy càng phải làm và đây là một vấn đề nhức đầu.

Vì em gái, Lưu Vũ bắt đầu bắt tay chuẩn bị hàng loạt vấn đề về báo cáo kết hôn của Cao Phong, việc này đối với Lưu Vũ, còn lớn hơn chuyện kết hôn của mình.

Bởi vì bụng Giai Giai càng ngày lại càng lớn, nên cô không có nhiều thời gian.

Tình yêu của Cao Phong dành cho Giai Giai, người nhà họ Lưu thấy đều rất cảm động, người đàn ông bình thường luôn lạnh lùng, nhưng gặp vấn đề về Giai Giai, lại cho thấy một loại dịu dàng không nói được, việc này quả đúng với câu —— sắt đá dịu dàng.

Điều này làm cho Từ Nhan ghen tỵ, mỗi lần đều vỗ Lưu Vũ lòng ngực nói: "Anh xem em rể anh, đối xử với Giai Giai thật tốt."

"Anh đối xử với em không tốt sao?" Lưu Vũ cảm thấy phụ nữ có lúc thật không phải loài động vật dễ thỏa mãn.

"Không đủ, còn thiếu rất nhiều."

Sau khi kết hôn, Từ Nhan càng muốn nhiều hơn.

Lưu Vũ đáp lại cô bằng nụ hôn nhiệt tình.

Đối với chuyện Cao Phong có thể khiến Giai Giai một lần liên trúng, Lưu Vũ vẫn canh cánh trong lòng.

Có lúc thậm chí hoài nghi phương diện này của mình có chỗ thiếu hụt.

Từ Nhan thì luôn cười anh: "Anh và em kết hôn mới bao lâu? Chưa tới hai tháng mà sao anh nóng lòng thế?"

Nóng lòng, không phải lỗi của anh, thật sự là anh quá muốn con, cũng bởi vì tuổi của anh, và con của chiến hữu cùng năm với anh bây giờ đã có thể đi vòng vòng rồi, trong khi con của anh còn không biết đang ở đâu.

Còn nhớ rõ lúc ấy anh nghĩ đi nghĩ lại, không sợ mất mặt để hỏi Cao Phong chuyện làm thế nào để một lần liên trúng, trong sự khinh bỉ của cậu ta, lại lấy được đáp án như vậy: "Em thật sự chưa từng muốn khiến Giai Giai mang thai, cũng áp dụng cách bên ngoài cơ thể, vậy mà vẫn dính. Xe tăng quả đúng là xe tăng, súng máy của anh làm sao so được với xe tăng."

Ý là, ở phương diện này anh vĩnh viễn không thể bằng Cao Phong.

Điều này khiến anh hận nghiên răng nghiên lợi.

Ba mẹ nhà họ Lưu quyết định, trước tiên làm hôn lễ cho Lưu Vũ và Từ Nhan, rồi mới đến Giai Giai.

Người ở thành phố G khá mê tín, mặc dù ba Lưu mẹ Lưu là quân nhân, không tin lắm nhưng cũng vẫn để ý.

Trong hôn lễ nếu như hai đôi cùng kết hôn, chắc chắn sẽ có một cặp may mắn một đôi xui xẻo, tin đồn mê tín này làm mẹ Lưu để ý.

"Mẹ, sao mẹ lại tin việc này?" Lưu Vũ cảm thấy không thể tin được, một giáo viên trường quân đội như mẹ sao lại mê tín thế chứ.

"Thà tin là có, không thể tin là không. Việc này quan hệ đến hạnh phúc cả đời của hai đứa, mẹ không thể thử được, việc này không đùa được đâu." Mẹ Lưu rất nghiêm túc nói.

"Nhưng bụng của Giai Giai không chờ nổi." Lưu Vũ ném ra những lời này.

Đúng, hôn sự của anh và Từ Nhan có thể lui về sau, nhưng bụng Giai Giai mỗi ngày mỗi lớn, nó căn bản không có cách nào tranh với thời gian, càng không thể chịu được.

"Không sao đâu anh hai, chỉ cần Cao Phong nộp báo cáo kết hôn, chuyện hôn lễ cũng không nóng nảy." kể từ sau khi Giai Giai mang thai, tính khí cũng thay đổi.

Mang thai, có lúc có thể khiến con người trở nên nóng nảy, nhưng cũng có khi làm cho người ta dịu dàng hơn.

Nghe nói, sau khi mang thai mà trở nên nóng nảy là có con trai, còn trở nên dịu dàng thì là con gái. Đây là cách nói của dân gian, nhưng có đúng hay không thì phải tùy xem có tin hay không.

Chuyện hôn lễ đang được chuẩn bị, mà đồ cần dùng sau khi sinh cho Giai Giai cũng đang được chuẩn bị.

Người hai nhà, cũng là người một nhà, vừa bận chuẩn bị việc kết hôn, cũng vừa vội mua đồ cho em bé.

Lưu Vũ ghen tỵ, là bởi vì Cao Phong có thể cùng với Giai Giai đến khu trẻ con xem trang phục, giày, còn có những đồ dùng của trẻ em, có thể thảo luận về sau nuôi sữa mẹ hay sữa bột.

Nhưng chuyện con cái, thật không gấp được.

Tựa như mẹ Lưu nói, chuyện mang thai phải dựa vào duyên phận.

Nếu như đứa bé muốn đến đoàn tụ với ba mẹ thì sẽ mang thai, nhưng nếu như nó không muốn ra sớm, thì chuyện mang thai sẽ bị đùn đẩy lại.

Việc này bọn họ không thể gấp được.

Gấp không được, nên Lưu Vũ để mặc cho cảm giác, tùy duyên thôi.

Đứa bé thích đi đến nhân thế lúc nào, cứ để nó tự quyết định.

"A Vũ, anh thấy cái áo cưới này thế nào?" Từ Nhan chỉ vào một cái áo cưới hỏi Lưu Vũ.

Đối với áo cưới, anh thật sự không biết nhiều lắm, dù sao trong hôn lễ anh cũng mặc quân trang, về phần Từ Nhan mặc gì, anh thật không cho ý kiến được, cũng không biết trong xã hội hiện tại đang có một thời trang nào.

"Xinh đẹp." Lưu Vũ cười ca ngợi.

"Cái này thì sao?" Từ Nhan lại chỉ một cái áo cưới màu trắng.

"Cũng đẹp." Lưu Vũ vẫn ca ngợi.

"Cái này. . . . ."

"Đẹp."

Từ Nhan đột nhiên tức giận, Lưu Vũ không nghiêm túc đánh giá trang phục gì cả, chỉ biết khen thôi.

Cô tức giận nên quay đầu bước đi.

Lưu Vũ bắt lấy cánh tay của cô, vội hỏi: "Bảo bối của anh, em sao thế?"

"Anh không để tâm." Từ Nhan tức giận chỉ trích.

"Sao anh không để tâm được?" Lưu Vũ không hiểu hỏi cô.

"Anh trừu nói xinh đẹp, còn có thể nói cái gì? Em hỏi anh, không phải muốn nghe anh khen, em cần ý kiến của anh." Từ Nhan nói ra vấn đề của anh.

Lưu Vũ cảm thấy nhức đầu, suy nghĩ của đàn ông và phụ nữ vĩnh viễn không giống nhau.

Anh hết cách đành đau lòng thở dài, nói: "Anh sẽ nghiêm túc đối đãi từng vấn đề của em được chứ? Đừng nóng giận, bảo bối của anh, đi nào, chúng ta đi chọn áo cưới."

Kéo tay của cô muốn đi về phía bên kia của tiệm áo cưới, thấy Từ Nhan bấu môi không nói lời nào, anh đột nhiên cười lên.

Thừa dịp cô không chú ý, anh đột nhiên xoay mặt cô qua, hôn lên mặt cô một cái.

"Ai nha, anh làm gì đấy?" Bị anh hôn bất thành linh, trái tim liền nhảy thành thịch.

Cô không ngờ Lưu Vũ lại to gan hôn cô trên đường cái thế, mặc dù chỉ hôn như chuồn chuồn lướt nước, nhưng vẫn kích động ra tất cả tình cảm trong nội tâm cô, tựa như đẩy ra từng vòng từng vòng nước gợn.

"Đi thôi, bà xã, chúng ta xem áo cưới đi."

Ánh mặt trời sáng rõ, chiếu xạ ở trên lưng hai người, kéo bóng của họ ra thật xa, có vẻ rất là hài hòa và ấm áp.

Sau lưng họ, một đôi người yêu khác cũng đi tới.

"Hình như lúc nãy anh hai hôn chị dâu trên đường cái." Giai Giai hồ nghi nói.

Cao Phong lại cười, vịn đầu Giai Giai, cũng hôn lên.

"Cao Phong, trên đường cái anh nổi điên cái gì? mặt của Giai Giai mắc cỡ đỏ bừng, thiếu chút đã chui vào lòng đất."

"Chúng ta cũng sắp kết hôn, em đã làm mẹ rồi, có gì phải xấu hổ?" Cao Phong nài không cho là đúng, không hề cảm thấy đó là chuyện mất mặt.

"Anh là quân nhân." Giai Giai nhỏ giọng nói thầm.

"Anh không có mặc quân trang." Cao Phong nhìn người xung quanh, cảm thấy không khí thật tốt.

Không có mặc quân trang thì thật dễ dàng, sẽ không có ai dùng quân trang nói chuyện, nói anh làm hại nghề nghiệp quân nhân thần

thánh.

Hai người vui vẻ đi, nhưng không biết phía sau đang có một đôi mắt ác độc nhìn chăm chăm bên này, cắn răng nghiền lợi.

Đang lúc mọi người chuẩn bị hôn lễ lại xảy ra một chuyện, khiến tất cả mọi người cảm thấy bó tay và đau lòng.

Lưu Vũ chưa kịp nghênh đón hôn lễ đã bị gọi về quân khu.

Quân đội luôn như thế, có lúc rõ ràng có thể buông lỏng nghị phép, lại sẽ bởi vì một cú điện thoại của cấp trên mà phải trả phép trước, nói trước trả phép.

Nhưng hôn lễ này làm thế nào?

Thật phải hủy bỏ sao?

Nhìn những thiệp mời đã in xong nhưng lại chưa kịp phát trên tay, ba mẹ Lưu thật sự khó xử.

"Trở thành phế thải." Lưu Vũ chỉ nói một câu, hôm sau anh sẽ phải lên xe lửa về quân khu, đây là quân lệnh, không cãi được.

Đúng, trong hôn lễ nếu như không có chú rể, thì hôn lễ này có tác dụng gì?

"Cho Cao Phong và Giai Giai đi." Việc này thật sự không còn cách nào cả.

Giai Giai không nói gì, Từ Nhan càng thêm không nói một câu.

Mặc dù Từ Nhan không quá để ý đến việc có tổ chức hôn lễ hay không, nhưng mỗi người phụ nữ đều có một giấc mộng mặc áo

cười.

"Cô à, ngày nghỉ của cháu cũng bị bỏ rồi." Khi Cao Phong nói việc này với ba mẹ Lưu, thì cả nhà họ Lưu cũng hết cách.

Lần này hủy bỏ nghỉ phép, không phải chuyện một mình, mà là chuyện toàn quân.

Sắp chiến tranh rồi, nên cũng phải diễn tập trận chiến.

"Anh làm ở phòng chính trị, diễn tập có gì liên quan tới anh chứ?" Từ Nhan bất mãn nói.

Nếu như Cao Phong bị hủy ngày nghỉ, như vậy còn có lý, dù sao cậu ta là lính chủ lực, nhưng Lưu Vũ là chính trị viên, lại cũng phải hủy ngày nghỉ vì diễn tập thì thật vô lý.

"Quyền giải thích vĩnh viễn chỉ thuộc về quân đội." Lưu Vũ cũng hết cách.

Nguyên nhân bị hủy ngày nghỉ là do phải diễn tập với nhiều nước liên minh vào tháng ba, nhưng thuộc bộ đội chủ lực nên phải chuẩn bị trước.

Nhiều xe liên hiệp diễn tập mấy năm trước đã tiến hành một lần, chuyện này lúc ấy Lưu Vũ cũng tham gia, kết quả lần này lại cử hành diễn tập chống khủng bố đạn thật, thời gian còn đúng lúc này.

Lưu Vũ, Cao Phong, và cả hai người phụ nữ đều rất đau lòng.

Hôn lễ bị hủy là chuyện rất lúng túng, vì việc này bao hàm kỳ vọng của nhiều người.

"A Vũ. . . . ." Ban đêm, Từ Nhan cũng nhin không được nữa, ôm lấy Lưu Vũ cắn mạnh một hồi.

Từ Nhan biết rõ hơn ai khác, một khi đi diễn tập, cô sẽ có một thời gian dài không thể gặp Lưu Vũ, ít nhất cũng một tháng, thật là khổ sở mà.

Bởi vì biết sự khổ sở khi chia lìa nên cô đột nhiên trở nên chủ động.

Dòng nước xiết tình yêu chảy giữa hai người khiến kích tình bắn ra bốn phía, trình diễn trong căn phòng nhỏ.

Từ Nhan cũng đi theo chồng vì mình cô ở lại nhà họ Lưu cũng không làm gì cả, hơn nữa thời gian nghỉ phép của cô cũng hết rồi, nhân lễ mừng năm mới cô phải về nhà mẹ một chuyến.

Sau khi Cao Phong trở về, Giai Giai cũng vội vàng đi theo, đôi người yêu này thật sự không xa nhau được.

Ba mẹ Lưu hết cách, người tới cùng nhau tới, mà đi thì cũng đi hết.

Người vừa đi, nhà họ Lưu liền có vẻ vắng lạnh không ít, nhìn thiếp mời, ba mẹ Lưu chỉ thấy lòng chua xót, đây là mặt trái của việc họ muốn con trai đi bộ đội.

Dù chuẩn bị diễn tập, nhưng Lưu Vũ vẫn không quên báo cáo kết hôn của Cao Phong và Giai Giai, ở trong lòng anh, chuyện này còn quan trọng hơn diễn tập nhiều.

Nhưng anh không biết, sắp tới anh phải nghênh đón một cơn bão lớn.

Rất nhiều năm sau đó nhớ tới chuyện này, Lưu Vũ vẫn còn sợ hãi, nhưng lúc này anh lại không biết gì cả.

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Từ Nhan trở lại thành phố N, trừ mấy ngày đến mừng năm mới với cha mẹ, Từ Nhan luôn chạy đến quân khu.

Làm vợ đồng chí có lúc phải hy sinh thời gian của mình, bởi vì chồng họ thường bận rộn trong quân khu không có thời gian về nhà.

Lưu Vũ rút cuộc bắt đầu bận lên, cả tuần đều bận khiến anh không thờ nổi, gặp vợ chỉ cảm thấy áy náy.

"Tiểu Nhan, năm này chưa kịp qua đảng hoàng anh đã bị hủy ngày nghỉ, cả hôn lễ cũng không kịp làm cho em." Trong lòng cũng đang âm thầm nghĩ, diễn tập xong nhất định phải bồi thường cho cô một hôn lễ hoàn mỹ.

Từ Nhan không nói gì, từ sau khi cô gả cho Lưu Vũ, cô đã biết anh luôn bị chuyện vụn vặt ở quân khu kéo chân.

Nếu gả cho quân nhân, thì phải chịu đựng sự cô đơn do nghề quân nhân mang đến.

Người phụ nữ nào không chịu nổi cô đơn thì không thể làm vợ đồng chí được.

Cả cái biệt thự lớn, hôm nay chỉ còn cô và Giai Giai ở.

Giai Giai bởi vì mang thai, nên nôn mửa rất lợi hại, ăn cái gì ới cái đó, nhìn dáng vẻ chịu khổ của cô ấy, Từ Nhan như thấy được tương lai của mình, phụ nữ luôn "bị tội lây".

Trước đó Giai Giai đã phỏng vấn và được nhận vào công ty lớn của mẹ Từ Nhan, lúc ấy đã ký hợp đồng xong, bảo cô sang năm đến trình diện, kết quả cô lại mang thai. Cũng may công ty lớn có quy định, không thể xa thải phụ nữ có thai, cho nên cô vẫn giữ được chỗ làm, hai ngày sau phải đến báo danh.

"Giai Giai, em có khỏe không? Nếu không thì đừng đi làm." Từ Nhan thấy cô ấy nôn mửa dữ quá, liền muốn nói với mẹ tạm hoãn cho Giai Giai đi làm sau.

"Không có chuyện gì, chị dâu. Có cơ hội tốt đến Thịnh Hoa, sao em có thể từ bỏ, nếu như em hoãn ngày làm, lãnh đạo có thể dùng lý do vi phạm điều ước để bỏ em, sao em có thể làm vậy được."

Ói dữ vậy khiến Từ Nhan cười nói, đứa bé này nhất định là một bé trai, thật là bướng bỉnh.

Hai cô bởi vì đều có người yêu ở bộ đội nên mỗi lần đến quân khu đều đi chung với nhau.

Qua năm, công việc ở thư viện không nhiều nên không bận rộn lắm, bởi vì học sinh đều nghỉ nên chỉ còn một số ít khách hàng hoặc những người làm kinh doanh.

Lưu Vũ trừ bận chuẩn bị cho cuộc diễn tập, rồi lại bận viết báo cáo kết hôn cho Giai Giai và Cao Phong, còn phải bận cạnh tranh để lên chức trưởng phòng chính trị.

Chánh trị trưởng trước đó bởi vì lớn tuổi và một số nguyên nhân khác nên đã chuyển nghề, hiện tại cạnh tranh vị trí này có ba người, ngoài Lưu Vũ còn có hai người phó phòng chính trị khác.

Mà Lưu Vũ, thì nhất định phải lấy được vị trí trưởng phòng.

"A Vũ, anh sẽ thăng lên vị trí đó sao?" Từ Nhan nằm ở trong ngực của anh hỏi anh.

"Khó mà nói, hai vị khác cũng rất ưu tú, chỉ sợ lần cạnh tranh này sẽ cực kỳ kịch liệt."

"Hay là em đi nói chuyện với anh hai, bảo anh ấy giúp anh chút." Từ Nhan cảm thấy cơ hội lần này không thể bỏ qua, cho nên cần thiết dựa vào quan hệ.

"Trước không cần, năng lực của mình tự mình biết, lần cạnh tranh lên chức trưởng phòng này anh thắng chắc." trong mắt Lưu Vũ có ánh sáng tự tin.

Đối với Lưu Vũ, Từ Nhan vẫn có lòng tin, người chồng do chính cô tình có ưu tú không, trong lòng cô rõ ràng nhất. Nhưng lòng người hiểm ác, ai biết hai đối thủ cạnh tranh này có ra tay sau lưng Lưu Vũ không, cho nên phòng bị là cần thiết. Nếu nói quan hệ thì quan hệ của nhà cô cũng không ít hơn người ta.

"Đừng suy nghĩ, ngủ đi." Lưu Vũ ôm lấy cô, híp mắt lại.

Gần đây anh quá bận rộn, cũng quá mệt mỏi, đối với chuyện đùa nhỏ cũng không nhiệt tình và vội vàng như trước, thuận theo tự nhiên, đây là chuyện duy nhất trước mắt anh có thể làm.

Từ Nhan cũng có ngăn cách với chuyện đưa nhỏ, vì chuyện Giai Giai nôn nhén khiến cô sợ hãi, cho nên cô cũng không mong có con lắm, có nhiều thời gian sống thế giới hai người chưa hẳn không phải chuyện tốt.

Nhưng Từ Nhan vẫn lo lắng cho Lưu Vũ, lo lắng vị trí mà anh đang cạnh tranh sẽ bị người khác dùng quan hệ đoạt mất. Xã hội ngày nay là dựa vào quan hệ, làm người chính trực cũng vô dụng, người ta đi cửa sau là có thể cướp hết mọi nỗ lực của bạn. Dù cô không dựa vào quan hệ, cũng lo người khác dùng quan hệ để gài bẫy Lưu Vũ.

Cô bèn gọi điện thoại cho anh hai Từ Lỗi: "Anh hai, gần đây như thế nào? Rất hạnh phúc với Đồng Diệp phải không?" Cô gọi Đồng Diệp quen rồi, trong khoảng thời gian ngắn cũng không cách nào sửa gọi chị dâu.

"Quả thật hạnh phúc, có bà xã còn có con quả thật vui vẻ. Em gọi điện thoại đến không phải chỉ để hỏi thăm vợ chồng anh chứ?" Từ Lỗi hiểu rất rõ em gái của mình, nó không thể vì chuyện này mà gọi đến. ư

"Chuyện gì cũng không thể gạt được anh. Em tìm anh vì chuyện Lưu Vũ thắng chức." Từ Nhan biết lừa anh hai không được liền nói thật.

"Chuyện này anh biết rồi, anh sẽ trông chừng giúp cậu ấy."

Nói chuyện điện thoại xong, Từ Nhan liền yên tâm, có anh hai trông chừng thì cô không sợ những người kia gài bẫy Lưu Vũ nữa rồi.

Cao Phong và Giai Giai có báo cáo kết hôn, vợ chồng son liền vui sướng hài lòng cầm báo cáo kết hôn đi đăng ký. Khi đó đã từng có người đem chuyện này thọt đến phía trên, nói Lưu Vũ dùng việc công làm việc tư, ỷ vào quyền lợi, thiên vị cho người thân mình.

Nhưng chuyện này cuối cùng không giải quyết được gì, nguyên nhân rất đơn giản, Lưu Vũ cũng không có làm việc thiên vị, anh đã tiến hành đúng theo chế độ quy định, số tuổi hai người cộng lại vượt qua 48 tuổi thì hợp pháp rồi, hơn nữa Giai Giai chỉ thiếu một tháng là tròn 23 tuổi.

Từ Nhan biết, chuyện này do anh Từ Lỗi đề xuống, trong triều có người làm quan, những lời này ứng dụng đến việc hiện nay quả là đúng.

Vui vẻ nên Từ Nhan liền mang theo ít quà đến nhà anh hai.

Từ Lỗi không có ở đây, chỉ có Đồng Diệp ở nhà một mình.

"Đứa bé đâu?" Cô quay một vòng, cũng không phát hiện cháu trai cháu gái.

"Đại Bảo Tiểu Bảo được mẹ chồng đón đi, bởi vì chị làm việc ở tòa soạn quân nhân nên gần đây cũng rất bận." Đồng Diệp cười nói.

Chuyện Đồng Diệp đến tòa soạn quân nhân làm việc, Từ Nhan đã biết. Sau khi cô ấy từ chức ở tòa soạn, vẫn luôn ở nhà, rảnh rồi đến sắp phát bệnh, sau đó được anh hai đặc biệt cho phép đến tòa soạn quân nhân làm việc, nên bây giờ cũng là một người lính rồi.

Từ Nhan cảm thấy anh hai thật tâm đối xử tốt với Đồng Diệp, dĩ nhiên Đồng Diệp có thể trở thành chị dâu của mình, mình ở trung gian đã giúp không ít. Từ sau khi Đồng Diệp sinh con, đã đầy đặn rất

nhiều, nghe ý của cô ấy là do lúc mang thai đã ăn quá nhiều, trong khoảng thời gian ngắn không giảm xuống được, nhưng anh hai lại không ghét bỏ cô ấy vì béo phì mà còn đối xử với cô ấy tốt hơn.

Tán gẫu với Đồng Diệp mới biết việc diễn tập lần này rất quan trọng với quân khu vì có rất nhiều quốc gia tham gia diễn tập nên lần diễn tập này Trung Quốc tuyệt không thể thua.

Quân khu đang chọn lính tốt, mà nhiệm vụ của Từ Lỗi trong lần diễn tập này là nỗ lực vì tất cả mọi người.

Từ Lỗi chính là Tổng Chỉ Huy Tham Mưu Trưởng trong lần diễn tập này.

Hôm nay là ngày 13 tháng 2, cũng chính là đêm trước Valentine, Lưu Vũ còn đang bận rộn ở quân khu nên cũng quên mất ngày lãng mạn này.

"Tiểu Thạch Đầu, có phải anh đang sầu vì chuyện chọn người chủ lực cho cuộc diễn tập không." Lưu Vũ gọi điện thoại cho bạn học cũ.

"Đúng là vậy, lần diễn tập này rất quan trọng, không được qua loa, bạn học cũ à tôi thấy rất áp lực." Trong điện thoại Từ Lỗi thở dài một tiếng.

Lưu Vũ cười ha ha, thử dò xét: "Tôi có một người muốn giới thiệu cho anh, không biết bạn học cũ có hợp nhãn hay không."

"Ai? Cao Phong?" Ở trong mắt Từ Lỗi, học trò giỏi của Lưu Vũ cũng không nhiều, mà Cao Phong chính là người ưu tú nhất.

"Cao Phong còn cần tôi giới thiệu sao —— đó là sự thật như đinh đóng cột không thể chối cãi."

"Trừ cậu ta ra, còn có ai?"

"Cậu còn nhớ rõ quán quân bọc thép ba năm trước - Hùng Khải không?" Lưu Vũ hỏi anh ta.

Từ Lỗi ngớ ngẩn, nói: "Nhớ, sao có thể quên cậu ta. Năm đó tôi còn hỏi cậu ta có muốn làm trợ thủ của tôi không, cậu ta rất có khí phách, còn cự tuyệt ngay, khiến tôi rối rắm một lúc lâu đấy. Thế nào, cậu muốn giới thiệu cậu ta?"

"Hôm nay cậu ấy là nghiên cứu sinh thuộc khoa nghiên cứu quấy nhiễu điện tử, cũng sắp tốt nghiệp rồi, người tài này anh có cần không?" Lưu Vũ lại hỏi một tiếng.

Từ Lỗi lập tức nói: "Cần, sao tôi có thể không cần, cậu taá nhân tài hiếm có, ba năm trước tôi đã muốn kéo cậu ta đến bên cạnh mình rồi. Tôi sẽ đi chuẩn bị điều lệnh."

Cúp điện thoại xong, Lưu Vũ còn đắm chìm trong sự vui sướng vừa rồi, xem ra Hùng Khải tham gia diễn tập là chuyện chắc chắn rồi. Trong mấy năm anh nhập ngũ, lính mà anh thật sự hài lòng chỉ có hai người, một là em rể của anh Cao Phong, một người khác chính là Hùng Khải, mà anh càng đau lòng Hùng Khải hơn. Cao Phong tốt nghiệp trường quân đội, nên đường đi cũng thuận lợi, không có sóng gió lớn nào, nhưng Hùng Khải thì khác, cậu ấy là sĩ quan cấp hai, sau đó mới học trường quân đội, nên đường đi hết sức không thuận lợi, chỉ là rốt cuộc cũng có thể tuyên cáo sự ưu tú của mình với người đời.

Nghĩ đến chuyện này, anh lập tức liền gọi điện thoại cho Hùng Khải. Bởi vì Hùng Khải ở trường quân đội, nên phải tắt điện thoại, anh chỉ có thể gọi đến trường để tìm cậu ta.

"Tiểu Hùng, cậu có muốn vào lữ đoàn A không?" Lưu Vũ vừa thấy bên kia nghe máy liền hỏi thẳng.

Bên kia Hùng Khải không ngờ sẽ nhận được điện thoại của lãnh đạo cũ, sau khi kích động cũng bật thốt lên: "Muốn, lữ đoàn A là mơ ước của mỗi quân nhân."

Lữ đoàn A, trong mắt người ngoài không có gì đặc biệt, nhưng mà ở trong mắt người lính đó chính là một lữ đoàn như đao nhọn, là bộ đội đặc chủng do quân khu sàng chọn.

Lần diễn tập này, lữ đoàn A chính là mũi đao nhọn đâm vào tim, những người lính trong đó đều được chọn lựa nghiêm khắc.

"Vậy cậu chuẩn bị cho tốt, tôi quyết định đề cử cậu vào lữ đoàn A."

Nói chuyện điện thoại xong, Lưu Vũ còn đắm chìm trong sự hưng phấn đó rất lâu.

Lúc này, Từ Nhan gọi điện thoại vào: "Ông xã, hôm nay anh có về nhà không?"

"Tiểu Nhan, gần đây anh không thể về nhà, quân khu có chuyện." Đối với vợ, anh vĩnh viễn chỉ có áy náy.

"Anh quên ngày mai là ngày gì rồi." Từ Nhan vừa giận vừa hờn.

"Ngày mai là ngày gì?"

"Em biết ngay anh quên, ngày mai là Valentine, đây là Valentine đầu tiên của chúng ta sau khi kết hôn, anh phải ở bên em chứ."

Phụ nữ đều thường nhớ những ngày lãng mạn, nhưng đàn ông lại hoàn toàn khác biệt.

Chuyện trong quân khu vốn đã khiến Lưu Vũ loay hoay bề đầu sút trán, anh làm sao có thời gian nghĩ đến ngày lễ chứ.

Nhưng đây là Valentine, anh biết mình không thể thiếu vợ một ngày lãng mạn.

"Ông xã nhớ mà, sẽ cho em niềm vui lớn. Nếu như anh không tới được, thì em tới đây được không? . . . . Bà xã đừng nóng giận, ông xã không phải có công vụ trong người sao? Không phải là không muốn vui Valentine với bà xã. Ngoan, đừng giận, ngày mai em tới đây anh sẽ làm em ngạc nhiên." Lưu Vũ vừa khuyên vừa dỗ, cuối cùng mới dỗ Từ Nhan vui vẻ.

Mặc dù Từ Nhan tức giận, nhưng cũng hết cách.

Ai bảo cô gả cho một người lính.

Xem thời khóa biểu, ngày mai lại đúng lúc cô trực, cô chạy đi đổi ca với đồng nghiệp thì không ai chịu.

Valentine, ai không muốn ở nhà vui vẻ với ông xã hay bạn trai?

Từ Nhan giận đến dậm chân một cái, thật là chuyện không hề khéo.

Valentine ngày mai, nhất định chỉ có mình cô.

Cầm điện thoại di động, đang định gọi cho Lưu Vũ, điện thoại di động lại đột nhiên vang lên, một dãy số lạ rõ ràng in trên màn hình.

Bắt máy, trong điện thoại lại truyền đến một âm thanh xa lạ rồi lại có chút quen thuộc: "Tù tiểu thư."

Âm thanh này, giống như một quả bom nổ tung trong lòng Từ Nhan.

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Trong lòng Từ Nhan có dòng khí muốn nổ tung, cô nhú mảy một cái, thở ra một hơi: "Vân Vân?"

"Là tôi." Người phụ nữ bên kia cười lên.

Vân Vân, vốn tên là Hứa Ngạn Vân, coi như là bạn học thời đại học của cô, nhưng thật ra không cùng ban. Lúc đó Hứa Ngạn Vân và Từ Nhan cũng không quá quen, nhớ cô ta là bởi vì tên cô ta đọc na ná Từ Nhan, sau đó nhớ cô ta, là vì cô ta là vợ của Tưởng Tần.

Tưởng Tần, là nỗi đau cả đời của Từ Nhan.

Người đàn ông có nụ cười xán lạn đó đã từng là người cô thích nhất.

Nhưng năm năm trước, tất cả đều mất hết, còn dư lại chỉ có nỗi phiền muộn không tiêu tan được.

Sự rời đi của anh ta hoàn toàn thay đổi cô, cũng thay đổi số mạng sau này của cô.

Sự rời đi của anh ta năm đó trở thành một bí mật, mà cô vẫn cho là cha mẹ của cô ép anh ta đi.

"Chúng ta có thể nói chuyện một lát không?" Hứa Ngạn Vân tỏ ý mời cô.

"Có chuyện gì cô cứ nói qua điện thoại đi." Từ Nhan cảm thấy cùng cô không có lời nào để nói với cô ta, cho nên phản ứng đầu tiên chính là cự tuyệt.

"Trong điện thoại thật không nói rõ ràng được, là chuyện liên quan đến Tưởng Tần. . . . Chớ cúp, tôi biết rõ bây giờ cô rất ghét nghe những gì liên quan tới anh ấy, nhưng. . . . Có một số việc tôi muốn cho cô biết. Từ tiểu thư, chúng ta gặp nha ở quán cà phê A Man được không?" trong âm thanh của Hứa Ngạn Vân tựa hồ chứa sự cầu khẩn.

Từ Nhan suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng vẫn quyết định đi gặp mặt cô ta.

Hứa Ngạn Vân, trước kia không có bất kỳ tiếp xúc với cô, có lẽ vì chuyện sau này càng không qua lại gì. d1en d4n l6 q u y d0n

Trong lòng như có bóng ma, Từ Nhan biết cô là bị quỷ thần xui khiến, bởi vì cô không cách nào không nghĩ đến chuyện có liên quan Tưởng Tần nữa, dù là không có tình yêu.

Quán cà phê A Man cách đơn vị của cô không xa, ngồi xe buýt là có thể tới.

Khi Từ Nhan chạy tới, Hứa Ngạn Vân đã ngồi ở chỗ gần cửa sổ, nhìn ngoài cửa sổ như là đang suy nghĩ gì, hoa khôi của trường chần động một thời ở quá khứ, hôm nay lại trở nên thật tiều tụy.

"Hứa Ngạn Vân." Từ Nhan gọi cô.

Hứa Ngạn Vân đứng lên, ánh mắt nhìn về phía Từ Nhan có chút thần thờ, rốt cuộc là chuyện gì mà có thể giày vò người phụ nữ vốn lóa mắt sắc sảo thành bộ dáng này, đây là điều khiến Từ Nhan tò mò.

"Chào cô." Hứa Ngạn Vân đưa tay bắt tay cô, lại hỏi, "Muốn uống gì?"

"Tùy tiện, ly cà phê đen là được." Từ Nhan không mấy thích cà phê.

Nhân viên phục vụ bưng cà phê lên, Từ Nhan khuấy khuấy, lại hỏi: "Lần này cô tìm tôi có chuyện gì?"

Có biết Hứa Ngạn Vân chỉ giới hạn ở việc cô ta là vợ Tưởng Tần, không hơn.

Hứa Ngạn Vân trầm mặc thật lâu, nói: "Chuyện của tôi và Tưởng Tần, cô biết chứ?"

Từ Nhan cho rằng cô ta hỏi về quan hệ của cô ta và Tưởng Tần, liền gạt đầu nói: "Tôi biết rõ, hai người đã kết hôn."

Mặc dù lúc ấy biết chuyện bọn họ kết hôn, Từ Nhan ít nhiều có chút lo lắng không thoải mái, nhưng bây giờ đã qua lâu như vậy, cô sớm không để ý nữa, quan trọng hơn là, bây giờ cô đã có Lưu Vũ rồi.

"Không, cô không biết." Hứa Ngạn Vân lại đột nhiên lắc đầu, nước mắt chảy ra như nước suối.

Từ Nhan rút mấy tờ khăn giấy cho cô ta, mặc dù trầm mặc không nói, nhưng có thể cảm thấy Hứa Ngạn Vân đang rất đau khổ.

"Năm thứ hai đại học, tôi quen Tưởng Tần trong một cuộc giao lưu, anh ấy là hội trưởng hội học sinh, cho nên khá có tiếng nói trong cuộc giao lưu đó. d[đ]l[q]đ Bởi vì quan hệ hợp tác, cho nên tôi

khá hiểu về anh ấy. . . ." trước mắt Hứa Ngạn Vân giống như xuất hiện tình cảnh năm đó.

Từ Nhan lắng lắng nghe, lần giao lưu đó cô cũng biết, nhưng cô không ngờ lần đó lại là mối dẫn lửa cướp anh ta khỏi tay cô.

"Tôi vừa gặp Tưởng Tần đã yêu, tôi trăm phương ngàn kế gia nhập hội học sinh chỉ vì có thể đến gần anh ấy. Anh ấy vĩnh viễn luôn dịu dàng tử tế, tươi cười rạng rỡ, tôi cho là anh ấy có tình với tôi, nhưng khi tôi hào hứng thổ lộ với anh ấy thì anh ấy rất vô tình cự tuyệt tôi, anh ấy nói trong lòng anh ấy đã có người. . . ." Nói tới chỗ này, Hứa Ngạn Vân liền bắt đầu nức nở.

Từ Nhan không cắt đứt lời của cô, thật ra thì cô cũng thật tò mò người trong lòng Tưởng Tần lúc ấy là ai, bởi vì cô và Tưởng Tần quen và yêu nhau vào năm thứ ba đại học.

"Sau đó tôi không cam lòng, cho nên tôi điều tra anh ấy. . . . Cô cũng biết, thực lực của nhà tôi hoàn toàn có thể điều tra những việc này. . . . Khi tôi biết người anh ấy yêu là cô thì tôi rất ghen tỵ. Từ tiểu thư, xin cô tha thứ cho tôi, lúc ấy tôi còn điều tra cô, khi tôi biết thân phận và bối cảnh nhà của cô thì tôi biết rõ tôi không giành lại cô, cho nên tôi liền cầu xin cha tôi..." sau khi Hứa Ngạn Vân nói đến đây, vẻ mặt bởi vì giọng nói mà trở nên kích động.

Từ Nhan đứng lên, không dám tin nhìn cô, hỏi cô: "Cô làm gì Tưởng Tần hả?"

Cô có một loại dự cảm, linh cảm đáng sợ, cô và Tưởng Tần chia tay là bởi vì Hứa Ngạn Vân. . . . .

"Cha mẹ của Tưởng Tần là nhân viên trong công ty cha tôi. . . ."

lời kể tiếp của Hứa Ngạn Vân, như xác nhận suy đoán trong lòng Từ Nhan.

Quả nhiên! Từ Nhan nhớ lại lúc ấy Tưởng Tần tới chia tay với cô đã nói: "Anh chỉ là một người bình thường, gia đình của anh chỉ là một gia đình không thể bình thường hơn, mẹ anh nghỉ việc rồi, anh không thể khiến cha anh cũng bị vậy. . . . Coi như là chúng ta không có duyên phận đi, đừng trách anh." Chuyện này lại có liên quan với Hứa Ngạn Vân, cô vẫn cho rằng chuyện này là bởi vì cha mẹ cô, điều này làm cho cô quá khiếp sợ rồi.

Nói như vậy, nhiều năm qua, cô vẫn luôn trách lầm cha mẹ của mình?

Lúc ấy cô vẫn cho là cha mẹ của mình lợi dụng chức vụ bức bách Tưởng Tần chia tay với cô, cho là cha mẹ xem thường anh ta, cho là. . . . .

Thì ra thế giới này thật mĩ mai, thì ra chân tướng lại tàn nhẫn thế!

Từ Nhan không rõ được cảm giác của mình lúc này, chỉ cảm thấy cả người đều đang phát run, từ trong tới ngoài, vẫn luôn lạnh.

Cô không biết mình về đơn vị thế nào, cũng không biết mình chia tay Hứa Ngạn Vân thế nào.

Trong đầu của cô chỉ có một ý nghĩ: nhiều năm qua cô luôn hận sai người, đầu sỏ gây nên lại là người phụ nữ kia.

Âm thanh của Hứa Ngạn Vân vẫn luôn vọng về bên tai của cô: "Từ tiểu thư, thật xin lỗi, cô đừng hận tôi, chỉ vì tôi yêu Tưởng Tần,

bởi vì yêu, chỉ là bởi vì yêu. . . . ." Cô ta vẫn luôn lặp lại những lời này.

"Bởi vì yêu, cô có thể hại Tưởng Tần, hại chúng tôi? Chúng tôi năm đó yêu nhau cỡ nào, chúng tôi đã nói tốt nghiệp xong liền kết hôn, nhưng cô. . . ." Cô đột nhiên hận Hứa Ngạn Vân, "Cô lại dùng cha mẹ anh ấy để uy hiếp anh ấy, cô lại. . . ."

Sự xuất sắc của Tưởng Tần ở trường học ai cũng thấy được, nhưng anh ta là người khiêm tốn, cũng không dựa vào sự ưu tú mà kiêu ngạo. Tuy là hội trưởng hội học sinh, nhưng luôn quan tâm các bạn học, anh là thần tượng trong lòng tất cả nữ sinh, rất nhiều người thắm mến, lúc cô và anh trở thành người yêu, đã khiến nhiều thiếu nữ tan nát cõi lòng, nhưng không ngờ kết quả cuối cùng lại là như vậy.

"Năm đó, ba tôi không cưỡng được sự kiên trì của tôi, cho nên cùng tôi thiết kế tất cả, dùng chén cơm của cha mẹ anh ấy để uy hiếp, nhưng Tưởng Tần lại không đồng ý. Tôi không biết sao lúc đó mình độc ác thế, tôi cố chấp bảo cha tôi khai trừ mẹ anh ấy, tiếp nữa dùng việc cho ba anh ấy nghỉ để uy hiếp. Nhưng anh ấy vẫn không đồng ý. . . ." Hứa Ngạn Vân nói đến đó đã khóc không ra tiếng.

"Không đồng ý, anh ấy không đồng ý, vậy tại sao anh ấy. . . ." Tại sao chia tay với tôi. Câu nói sau cùng, Từ Nhan không hỏi ra miệng, chỉ lẩm bẩm trong lòng.

Từ Nhan khổ sở vùi đầu ở trong tay, trước mắt lại xuất hiện lời nói của Hứa Ngạn Vân lúc đó: "Tim của anh ấy thật ác độc, anh ấy đã quyết định bỏ mặc cha mẹ của mình, mà tôi lại không thể thật sự bức cha anh ấy vào đường chết, tôi còn muốn có được anh ấy, tôi muốn trái tim của anh ấy. Sau đó tôi nói với anh ấy, tôi không ép anh

ấy nữa, chỉ hy vọng anh ấy xem tôi là bạn, chỉ là bạn bè, tôi hi vọng có thể dần giảm đi sự phòng bị của anh ấy. Nhưng anh ấy vẫn luôn đề phòng tôi, hiểu lầm tôi sâu hơn. Tôi vừa yêu vừa hận, nhưng không còn cách nào với anh ấy, cho nên chỉ muốn dùng lòng thành của mình cảm hóa anh ấy, rốt cuộc. . . . ."

Không trách được lúc đó anh ấy luôn có tâm sự nặng nề, hỏi anh ấy lại không nói, hoá ra là như vậy, thì ra cô còn chưa đủ sẵn sàng, không đủ quan tâm anh ấy. Lúc này trái tim của Từ Nhan đã bị lời nói của Hứa Ngạn Vân đánh trúng bể ra.

Âm thanh của Hứa Ngạn Vân nhẹ nhàng truyền đến, thật giống như rất xa, lại cũng rất gần, giống như có cây chùy gõ vào tim của cô: "Lúc sắp tốt nghiệp, tôi rốt cuộc bắt được cơ hội, ngày đó bởi vì tốt nghiệp nên mở tiệc tối, ngày đó tôi đã nghĩ biện pháp chuốc say anh ấy, ngày đó, chúng tôi nằm trên giường. . . Từ tiểu thư, tôi biết rõ cô sẽ xem thường tôi, nhưng mà tôi lại không có cách nào, tôi quá yêu anh ấy, tôi không thể mất đi anh ấy. . . Ngày hôm sau anh ấy kinh hoàng luống cuống thoát đi từ giường của tôi. Tôi đã nói với anh ấy, nếu như anh ấy không muốn để cô biết anh ấy và tôi đã lên giường, như vậy anh ấy phải đồng ý với tôi, nếu không tôi liền kiện anh ấy cưỡng gian. . . ."

"Cô thật ác độc!" Ngay lúc đó Từ Nhan vung bàn tay, muốn bổ về phía cô ta, nhưng cuối cùng vẫn buông tay xuống, ôm hận đặt trên bàn cà phê.

Âm thanh của Hứa Ngạn Vân đã không có nhiệt độ, ánh mắt cũng không còn sáng rõ, trở nên trống rỗng, cô ta cười khổ nói: "Tôi biết rõ cô hận tôi, tôi cũng hận mình, vì tôi đã dùng thủ đoạn ti tiện và độc ác đó để dành được anh ấy. Chúng tôi kết hôn, tôi cố gắng cảm hóa trái tim của anh ấy nhưng nó thật lòng, tôi biết rõ anh ấy

[illegible]

Từ Nhan đột nhiên cảm thấy thế giới này rất chật chội, chật chội là hai người yêu nhau cuối cùng lại không thể ở bên nhau.

"Thật ra thì hôn nhân của chúng tôi, ngay từ lúc kết hợp đã tồn tại trên danh nghĩa, tôi được đến hôn nhân, nhưng mà tôi từ đầu đến cuối không có được tim của anh ấy. Mấy ngày trước, anh ấy đề nghị ly hôn với tôi, hiệp nghị thư cũng viết xong, chỉ bảo tôi ký tên, tôi rất cuộc vẫn không có được thứ mình muốn . . ."

"Tôi chỉ hi vọng cô nói rõ với anh ấy, nếu kết hôn, thì đừng ly hôn nữa, nếu thương anh ấy thì thành tâm giữ lại anh ấy đi." Từ Nhan bắt đầu là hận, nhưng đến cuối cùng cảm thấy Hứa Ngạn Vân rất đau xót, cũng rất đáng thương.

Nhưng người đáng thương, cũng có chỗ đáng hận!

Sự bi ai của Hứa Ngạn Vân là cô ta đã hao hết ý định vẫn công dã tràng, đáng hận cũng là cô ta dùng nhiều thủ đoạn vô sỉ hèn hạ giành Tướng Tần khỏi tay mình.

Nhưng nếu như năm đó Hứa Ngạn Vân không giương đao cướp tình, có lẽ sau đó Từ Nhan cũng không quen Lưu Vũ, hôm nay hồi tưởng chuyện năm đó, Từ Nhan chỉ cảm thấy như mới hôm qua.

Thì ra Tường Tần ở trong lòng của cô, đã thành công một phong cảnh, phong cảnh trong quá khứ, chỉ nằm trong trí nhớ, giống như cảnh sắc xem được khi ngồi xe lửa, rồi cuộc vẫn bị bỏ ra sau.

Mà Lưu Vũ, chính là phong cảnh bây giờ của cô, người đời này cô phải quý trọng.

Yêu, thì ra có thể từ phong cảnh này chuyển tới phong cảnh khác, chỉ tùy người ngắm phong cảnh.

Câu nói sau cùng của Hứa Ngạn Vân vẫn luôn gõ vào trong lòng cô: "Tường Tần nói anh ấy sẽ tới tìm cô, anh ấy luôn không quên được cô, nhưng anh ấy nào có biết tôi yêu anh ấy hơn cô nhiều."

Tìm cô? Câu nói của Hứa Ngạn Vân như cây búa tạ, nện mạnh vào trong lòng của cô.

Đang lúc suy nghĩ miên man, điện thoại lại đột nhiên vang lên kéo lại ý nghĩ của cô.

Thấy số, cô đột nhiên cười, nhận điện thoại, trong điện thoại truyền đến một âm thanh quen thuộc lại dịu dàng: "Tiểu Nhan."

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Vừa nghe được giọng nói của chồng mình, tất cả sự uất ức của Từ Nhan liền bạo phát ra ngoài, lỗ mũi đau xót, nước mắt rơi xuống.

Khi đáp án của bí mật kia nổi trên mặt nước, cô mới phát hiện, thì ra mình cũng không yêu Tưởng Tần lắm, ít nhất bây giờ đối với cho cô mà nói, Tưởng Tần chỉ là một người sống ở trong trí nhớ.

Hứa Ngạn Vân nói Tưởng Tần sẽ tìm đến cô, nhưng việc này có cần thiết không? Hoặc là nói chuyện lâu vậy rồi, gặp lại có ý nghĩa gì? Khi cô cần anh ta nhất, anh ta thành chồng của người khác, hôm nay cô có Lưu Vũ rồi, hôn nhân lại hạnh phúc, thì anh ta xuất hiện?

Giờ khắc này, trong lòng của cô lại chỉ nghĩ đến ưu điểm của Lưu Vũ, người đàn ông này mới là người chồng cô cần quý trọng cả đời.

"Sao thế bảo bối?" Bên đầu điện thoại kia đột nhiên trầm mặc, khiến Lưu Vũ kinh ngạc, cũng làm cho anh có một loại cảm giác lo lắng, Tiểu Nhan của anh đã xảy ra chuyện.

"Em không sao, ông xã, ngày mai em đến đón lễ Valentine với anh." Từ Nhan đã quyết định dù trốn việc cô cũng phải đến quân khu bên ông xã.

Giọng nói của Từ Nhan đột nhiên ôn hòa khiến Lưu Vũ ngạc nhiên, hôm nay cô hơi là lạ, nhưng lạ chỗ nào thì anh không nói ra được.

Nhưng anh biết một chuyện, đó chính là ngày mai Tiểu Nhan sẽ tới cùng anh. Sau khi hàn huyên rất nhiều với bà xã, anh hài lòng cúp điện thoại rồi chuẩn bị một ngày Valentine lãng mạn.

Tình yêu, có thể khiến người ta ngọt ngào, cũng có thể làm cho người ta quên hết tất cả.

Phản ứng đầu tiên của Từ Nhan chính là đi nhờ người khác, nhưng mà bởi vì ngày mai là Valentine nên rất nhiều người xin nghỉ, chỉ là không một ai được duyệt cả vì ai có ca trực thì nhất định phải đi làm như thường.

Trốn việc, Từ Nhan nghĩ tới điều này. So với phúc lợi cuối năm thì cô càng coi trọng ngày lãng mạn với chồng.

Chuyện Từ Nhan quyết định không dễ dàng thay đổi, mặc kệ mai nghỉ có bị cấp trên xử phạt không, cùng lắm thì cô từ chức.

"Tiểu Nhan, ngày mai mình nghỉ, dù sao mình cũng không có việc gì, hay mình thay ca giùm cậu?" Lời của Tiểu Ngự giống như ánh mặt trời trong trời đông khiến lòng cô ấm áp.

Tiểu Ngự, bạn học ngày xưa, đồng nghiệp bây giờ này, luôn luôn đều giúp cô, năm đó cô ấy và Hắc Ngự yêu nhau, D1Đ2L3Q4Đ nhưng bởi vì gia đình cản trở nên rốt cuộc phải chia tay, cô ấy vẫn luôn nói với Từ Nhan: "Đời này, mình sẽ không yêu người đàn ông khác nữa." Hắc Ngự hận cô ấy nhưng không rõ nguyên nhân, chỉ là Tiểu Ngự luôn nói cậu ta nên hận cô ấy.

"Cậu không hẹn hò sao?" Nghe nói gần đây cô ấy có một đối tượng hẹn hò, Từ Nhan tưởng cô ấy phải hẹn hò với người khác chứ.

"Mình theo chủ nghĩa độc thân, ai cũng chẳng hện." Tiểu Ngư không biết đang giận lấy hay thật sự mệt mỏi vì tình.

Từ Nhan nghĩ, ngày nào đó cô sẽ liên lạc với Hắc Ngư, hỏi xem cậu ta tính thế nào với Tiểu Ngư. Cô thật đau lòng cho cô ấy.

Từ Nhan sửa sang lại đồ chuẩn bị tan việc. Trong nhà còn có Giai Giai nhưng gần đây cô ấy đã đi làm mà lại còn hành động bất tiện, cho nên vấn đề ăn cơm đều là Từ Nhan giải quyết.

Không biết làm cơm, chỉ có thể đến nhà hàng, nhưng gần đây Từ Nhan cũng đang học nấu ăn. Ông xã thường bận rộn nên cô không thể cứ chờ ông xã về làm cơm.

Nhưng cô không biết cô mới ra cửa chính đơn vị, cách đó không xa lại có một đôi mắt đang ngó chừng cô, tầm mắt kia theo mãi cho đến khi cô ngồi vào xe mới biến mất.

Thời gian luôn khá dài, Từ Nhan muốn thời gian mau mau đến, nhưng hôm nay lại qua thật chậm.

Giai Giai ở giường bên cũng lăn lộn khó ngủ. Thời gian gần đây, Giai Giai luôn mất ngủ lúc nửa đêm, chắc là do mang thai, cho nên chỉ cần mấy người đàn ông không ở đây, Giai Giai sẽ qua ngủ chung với Từ Nhan. Lúc này bụng Giai Giai còn chưa nhìn ra bao nhiêu, y phục vẫn vừa, không khác mấy so với lúc chưa mang thai, nhưng cô ấy lại nôn ọe dữ dội.

Thời gian trước vợ chồng son đi bệnh viện kiểm tra, đã có thể nhìn ra hình dạng đại khác của em bé, có lúc cũng sẽ nghe tiếng em bé, thật là một chuyện rất kỳ diệu.

Nhìn bộ dáng hạnh phúc của Giai Giai, Từ Nhan cũng rất khát vọng, cô rất cuộc hiểu tại sao Lưu Vũ khát vọng có con thế.

Kìm lòng không được, Từ Nhan sờ lên bụng của mình, lúc nào thì trong bụng của cô mới có một đứa bé? d i e n d a n L Q Đ

Sáng sớm hôm sau, Từ Nhan đến nhà để xe dẫn xe ra, sau đó vẫy tay với Giai Giai đang đứng bên đường: "Đi."

Mấy hôm trước Giai Giai và Cao Phong đã đăng ký rồi, cho nên cô ấy có thể quang minh chính đại đến quân khu tìm Cao Phong rồi, trước kia đến đó cô ấy lúc nào cũng có điều cố kỵ.

"Đợi khi diễn tập kết thúc, ba mẹ sẽ cử hành một hôn lễ lớn cho hai em." Đối với cô và Lưu Vũ mà nói, Giai Giai và Cao Phong càng cần phải có hôn lễ này.

Khi đến quân khu, hai bên đường có rất nhiều chiến sĩ đứng nghiêm, nhưng không hề thấy hai nhân vật chính.

"Hai người kia đi đâu rồi hả ?" Từ Nhan chậm rãi chạy xe, một mực tìm kiếm bóng dáng của hai người đàn ông này, nhưng không có phát hiện gì cả.

"Chào chị dâu!" Một sĩ quan cấp úy trong đó hô một tiếng, tất cả chiến sĩ đột nhiên liền hành quân lễ với Từ Nhan và Giai Giai.

Từ Nhan hình như đã quen, nhưng Giai Giai lại chưa từng hưởng thụ sự đối xử như thế, kinh ngạc nhìn nhìn, trong khoảng thời gian ngắn không phục hồi tinh thần lại.

"Hai người đó không biết đang giở trò quỷ gì. Giai Giai, em phải chuẩn bị tâm lý, họ sắp làm gì đó." Từ Nhan đại khái đoán được lát

nữa sẽ có chuyện.

Xe chậm rãi tiến vào cửa chính quân khu, lính trinh sát ở cửa cũng chào các cô.

Được đối xử thế này khiến Giai Giai cảm thấy mình có cảm giác tự hào.

Đội chiến sĩ vốn đứng bên đường nghênh tiếp bắt đầu chạy lại, âm thanh "vút vút" vang lên ở trong quân khu.

Mới vừa gia nhập nơi đóng quân, Từ Nhan mắt tinh liền phát hiện, Lưu Vũ và Cao Phong đứng ở trong sân huấn luyện, trong sân huấn luyện trống trải chỉ có hai người họ.

Lưu Vũ để tay phía sau, vẻ mặt tự nhiên, trên mặt mang nụ cười.

Cô vừa ngừng xe lại, hai người vẫn chưa ra khỏi xe, thì đã có một đội lính tới đây, tay còn vẩy cánh hoa tươi.

Lúc họ đi từ trong xe ra, cả người đều bao phủ ở giữa cơn mưa cánh hoa, có vẻ giống như mộng ảo.

Thật là đẹp! Cánh hoa từ không trung chậm rãi rơi xuống, vẩy lên người, giống như đang ở trong cảnh tiên.

"Bà xã, Valentine vui vẻ!" Lưu Vũ cười hì hì đi tới, đưa tay từ sau lưng ra, lại là một bó hoa hồng.

30 đóa hoa hồng, ở giữa còn có ba đóa bách hợp, tổng cộng tạo thành 33 đóa, mà lời yêu của 33 đóa hoa là "Yêu em ba đời ba kiếp".

Từ Nhan sợ ngậy người, trong khoảng thời gian ngắn chưa thể hồi hồn, trong mắt chỉ có nụ cười của Lưu Vũ.

"Bà xã, nhận hoa đi." Lưu Vũ cười khanh khách đưa hoa tới.

Từ Nhan hoảng hoảng hốt hốt nhận lấy bó hoa, những đóa hoa hồng xinh đẹp như đang cười với cô.

Đây là lần đầu tiên Lưu Vũ tặng hoa cho cô, lại còn trong không khí lãng mạn, các chiến sĩ vẫn không ngừng rải cánh hoa xuống người họ, đây chính là ngày Valentine lãng mạn nhất của cô.

"Thích không?" Lưu Vũ nhẹ giọng hỏi ở bên tai cô.

Từ Nhan cảm động đến nước mắt rơi xuống, đây là Valentine lãng mạn nhất của cô. Trước kia cũng không phải chưa được tặng hoa, có lẽ cũng có sự lãng mạn, nhưng sự chân tình và lãng mạn trong quân khu không thể diễn tả thành lời, khiến trái tim cô như được ngâm trong lọ mật, ngọt ngào cực điểm.

"Thích, em rất thích." Vừa nói, nước mắt của cô cũng rơi xuống.

"Tại sao khóc?" nước mắt của Từ Nhan dọa Lưu Vũ hồng sợ, anh tay vội chân loạn dùng mu bàn tay lau nước mắt cho cô.

"Ai nói em khóc, em vui mừng đó." Từ Nhan phản bác.

"Được được, vui mừng." Trong lòng lại đang nói thầm: phụ nữ thật đúng là làm bằng nước.

Lúc này mấy binh lính kia cũng vẫy hết cánh hoa trong tay rồi, có một sĩ quan nhìn cấp bậc là thiếu úy, nói với Từ Nhan: "Chị dâu, chúng em nghe nói anh chị vẫn chưa làm lễ cưới, bởi vì phó phòng

Lưu bị triệu hồi gấp, nên hôn lễ chưa hoàn thành được, nên đây là chút lòng thành của chiến sĩ tụi em, mặc dù không náo nhiệt bằng hôn lễ của anh chị, nhưng chúng em vẫn muốn bồi thường cho chị một sự lãng mạn."

Từ Nhan cảm động nói không ra lời, chỉ tựa vào trong ngực Lưu Vũ, lúc này cô cảm thấy mình hạnh phúc nhất.

Đưa mắt nhìn qua lại phát hiện Giai Giai đã bị Cao Phong bế lên kiệu công chúa, chạy về ký túc xá của cậu ta.

Cơm tối ăn ở phòng ăn lớn, có bầy nhiều bàn và rất nhiều quân nhân đã tới.

Giai Giai và Cao Phong chậm chạp mới đến, một người đỏ hết mặt, còn một người cổ ra vẻ tỉnh táo, nhưng ai cũng biết xảy ra chuyện gì.

Từ Nhan nhìn Giai Giai và Cao Phong, cảm thán: "Trẻ tuổi thật tốt."

"Sao thế, em già rồi?" Lưu Vũ ghé vào bên tai cô hỏi.

Từ Nhan gật đầu một cái, nói: "Đúng vậy, già rồi, hồi tưởng lại lúc còn trẻ. . . . ."

Lời tiếp theo còn chưa dứt, đã bị Lưu Vũ trợn mắt nhìn trở về, anh đề thấp âm thanh nói: "Hãy quên lúc còn trẻ, bắt đầu từ bây giờ, trong mắt của em chỉ được phép có anh."

Nhìn vẻ "hung ác" trên mặt anh, Từ Nhan bật cười một tiếng hi hi: "Thế nào, ông xã ghen?"

"Ai ghen, em vốn chỉ thuộc về anh." Lưu Vũ mạnh miệng.

Từ Nhan lại không hung dữ với anh như quá khứ vì trái tim cô đã bị sự ngọt ngào bao vây, cảm thấy thật tốt đẹp.

Lưu Vũ nhìn đến có chút ngây dại, anh cảm thấy hôm nay Từ Nhan hình như thay đổi, trở nên dịu dàng, không phải động chút là gấp gáp và nóng nảy như trước, chẳng lẽ là bị hoa hồng tươi của anh làm cảm động?

Trong đoàn bữa cơm này, đoàn trưởng lên tiếng để cho hai đôi người yêu bù lại chút náo nhiệt vì hôn lễ bị hủy bỏ, để tất cả mọi người chúc phúc cho họ.

Lưu Vũ uống một chút rượu, nhưng không nhiều lắm.

Từ Nhan không thích dáng vẻ anh uống rượu, cô nói rồi, bọn họ muốn có con nên anh phải cai rượu. Nhưng hôm nay là ngày vui khó được nên anh vẫn uống một chút.

Say khướt trở về phòng, Từ Nhan liền bị Lưu Vũ đặt ở dưới thân thể, đôi mắt anh sáng lên nhìn gương mặt mỹ lệ của Từ Nhan, thì thào nói: "Tiểu Nhan, năm năm trước anh đã yêu em. . . . Anh cho là chúng ta sẽ không có hôm nay. . . . Nhưng ông trời ưu ái anh. . . . Anh đã cưới được em."

"Năm năm trước?" Từ Nhan nhú mày, năm đó không phải lúc cô và Tưởng Tần chia tay sao?

Vừa nghĩ tới Tưởng Tần, cô liền nghĩ đến đối thoại của cô và Hứa Ngạn Vân hôm qua, cảm giác việc đời thật là khó liệu.

Nhưng cô chưa kịp hỏi gì, môi của cô đã bị Lưu Vũ cướp đoạt.

Nụ hôn này dồn dập và bá đạo chưa từng có, Lưu Vũ hôn rất kịch liệt, mạnh mẽ như bão táp, giống như muốn bức hết ra tất cả sự nhiệt tình của Từ Nhan.

"Anh Tiểu Vũ. . . ." kích tình trong cơ thể Từ Nhan, bị Lưu Vũ phát huy ra ngoài.

Nhiệt tình dâng cao, kích tình khó tả, từng đợt sóng xô tới, một tiếng lại một tiếng của rên rỉ, từng đợt sóng liên tục dâng cao, khiến Từ Nhan kích động, không ngừng run rẩy như hoa lê trong gió.

Sau đó, nằm ở trong ngực Lưu Vũ, cô càng không ngừng vuốt ve cơ ngực tráng kiện của anh, trong lỗ mũi hít vào mùi hương riêng biệt của anh, cô thở gấp nói: "A Vũ, năm năm trước em làm sai một chuyện, cũng oan uổng một số người."

Lưu Vũ thẳng thân thể, kinh ngạc mà mê muội nhìn cô, trong mắt còn có vẻ đau đớn không thấy rõ được.

Hình như có một số chuyện, ngoài dự đoán của mọi người, cũng làm cho người ta không thể lường trước được, nếu như Lưu Vũ biết chuyện gì xảy ra với Từ Nhan, có lẽ trong lòng anh lại có một loại cảm tưởng khác chăng?

Bão táp, rốt cuộc có tới hay không? Thật ra thì tất cả mọi người không cách nào biết trước tương lai của mình, chỉ có thể vờn chân từ từ đi về phía trước.

"Bà xã, anh yêu em." Tựa như lời yêu của 33 đóa hoa, rất là thâm tình.

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Từ Nhan nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đang run rẩy vì ngạc nhiên của anh, dán vào bờ môi của anh nói: "Em nói, năm năm trước, em oan uổng một vài người, trách lầm một vài người, nhưng mà em lại may mắn vì gặp được anh."

Lưu Vũ nhìn gương mặt lúm đồng tiền như hoa của cô, cảm thấy hôm nay cô giống như biến thành người khác, dịu dàng và ấm áp hơn bất cứ lúc nào khác.

"Tiểu Nhan, đã xảy ra chuyện gì sao?" Lưu Vũ dịu dàng hỏi.

Từ Nhan lại lắc đầu một cái, tắt cả chuyện xảy ra năm năm trước bây giờ đã sáng tỏ, cô cũng không còn tiếc nuối giữ lấy bí mật này cả đời nữa. Khi chân tướng hiện ra ở trước mắt, thì ra mình cũng không phải rất yêu Tưởng Tàn. Thì ra bất giác cô đã sớm chuyển sự tiếc nuối trở thành tình yêu, và tình yêu đó cũng theo thời gian trôi qua mà biến thành mây trôi.

Gặp được Lưu Vũ, là điều hạnh phúc nhất cả đời cô, lúc đầu tuy bị áp lực mới kết hôn, nhưng sau khi kết hôn, sự quan tâm và dịu dàng của Lưu Vũ, đã từ từ hòa tan lòng của cô. Thì ra là trong lúc vô tình, cô đã yêu Lưu Vũ, hơn nữa còn say đắm hơn trong tưởng tượng của cô.

"Đều qua rồi, không nói nữa." Từ Nhan ngọt ngào tựa vào trong ngực Lưu Vũ, lại suy nghĩ một lát, rồi ngồi thẳng người dậy, nhìn vào

mắt của anh nói: "Chờ sau khi anh diễn tập xong, thì theo em về nhà, em muốn mừng sinh nhật 55 tuổi cho mẹ em thật vui."

Đã bao nhiêu năm, cô bởi vì sai lầm năm năm trước, mặc dù nói không hận cha mẹ, nhưng bởi vì chuyện năm năm trước mà có cách ngại, nhiều năm qua cô đã làm chuyện thật bất hiếu, vì một người đàn ông, lại oan uổng cha mẹ của mình. Bây giờ nhớ lại, Từ Nhan cũng cảm thấy mình không phải.

Lưu Vũ không hỏi gì nữa, vì anh là người hiểu rõ cô nhất.

Năm năm trước, cô đã kể với anh chuyện xảy ra, rồi vì vậy oán giận cha mẹ của mình. Mặc dù lúc đó họ là người lạ, anh và cô không nhận ra nhau, xưa nay cũng chưa từng gặp mặt, bởi vì xa lạ, cho nên cô đã kể hết mọi chuyện với anh.

"Tiểu Nhan, anh sẽ đi mừng sinh nhật mẹ với em, anh cũng sẽ tốt với em cả đời, vì em là người đời này anh quý trọng, là hạnh phúc ông trời tặng cho anh."

"Ừ, chờ anh diễn tập xong, chúng ta sẽ làm một hôn lễ thật lớn, để mọi người cùng chứng kiến tình yêu của chúng ta." `D~Đ_L-Q~Đ'
Sau đó còn có một em bé thật mạnh khỏe. Câu nói sau cùng kia, cô không nói ra, chỉ đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng của mình, giống như trong bụng đã chứa một cậu bé.

Lưu Vũ cười hì hì, đột nhiên lại đề lên cô, Từ Nhan vỗ lồng ngực của anh: "Anh làm gì đấy?"

"Bà xã, em không phải biết rồi còn hỏi sao?"

"Không phải mới vừa cho anh sao? Anh còn muốn à?"

"Muốn, không đủ, đã một tuần lễ chưa chạm vào bà xã anh, ông xã thật đói bụng đấy."

"Ghét, xấu lắm. . . . . Ách, nhẹ một chút. . . . . Ghét. . . . ."

Trong phòng lại vang lên tiếng rên rỉ lần nữa, nhưng hôm nay âm thanh này lại rất ngọt ngào, và còn có hạnh phúc sau khi đã giải trừ tâm kết.

Diễn tập sớm định ra cử hành vào trung tuần tháng ba, nhưng bởi vì một sớ nguyên nhân, cuối cùng kéo dài một tháng, hạ tuần tháng tư mới cử hành một cuộc diễn tập thật lớn.

Thật ra thì cuộc diễn tập này không liên quan đến Lưu Vũ, dù sao anh chỉ là một chánh trị viên, anh muốn trở về vẫn có thể trở về.

Đêm trước khi diễn tập, Từ Nhan nhận được một tin vui, điện thoại là Lưu Vũ gọi đến: "Bà xã, hôm nay ông xã trở về."

"Không phải nói phải diễn tập, không cho những người chủ chốt như anh trở về sao?" Từ Nhan vừa sửa sang lại sách, vừa hỏi.

Cô cảm thấy chuyện ở quân khu không thể dùng cách thường để nghĩ, có lúc thường không ngờ.

"Anh lén trở về để đoàn tụ với bà xã." Lưu Vũ hưng phấn.

"Thế nào, uống thuốc kích thích hay sao mà hưng phấn thế?" Từ Nhan vẫn bình tĩnh vì, người về đến nhà mới tính chân chính về nhà, ai biết có thể tạm thời có chuyện nữa hay không. d i e n d an,l4qu y.d0n

"Bà xã, em chờ anh, tan ca anh sẽ tới đón em, về nhà có chuyện tốt báo với em." Nói xong, vui sướng hài lòng cúp điện thoại.

Trong lòng Từ Nhan nổi lên nghi vấn, hôm nay sao Lưu Vũ hưng phấn như vậy, trở về nhà lại khiến anh vui như thế sao?

Cúp điện thoại, không nghĩ nhiều nữa, xem đồng hồ, chỉ còn một tiếng nữa là tan sở, Từ Nhan bắt đầu sửa sang lại một sổ sách vở và tài liệu rồi cất đàng hoàng.

Sau đó, khi cô đi toilet lại không ngờ thấy Tiểu Ngư đang nằm khóc trên bồn rửa mặt, nước mắt càng không ngừng chảy xuống theo gương mặt, khóc rất đau lòng.

Từ Nhan luôn cho rằng thời gian qua Tiểu Ngư phiền não vì cha mẹ buộc cô ấy xem mắt, cũng biết cô ấy và Hắc Ngư vừa chia tay. Thật ra thì Từ Nhan rất đau lòng cho Tiểu Ngư, trong khoảng thời gian qua cô ấy vẫn luôn cười vui trước người khác, nhưng sau lưng thì lại trốn trong góc vắng rơi lệ.

Hai người bạn họ rõ ràng yêu nhau, nhưng tại sao phải đến trình độ này chứ?

"Thế nào? Có phải vì chuyện Hắc Ngư không?" Từ Nhan muốn an ủi cô, nhưng lời an ủi đến bên miệng lại không nói ra được, chỉ có thể vỗ bả vai của cô biểu đạt sự quan tâm của mình.

Tiểu Ngư thấy cô thì nhin không được nữa, tựa vào trong ngực của cô khóc. Cũng chỉ có ở trước mặt Từ Nhan, cô ấy mới dám yên lòng khóc như vậy, trước mặt đồng nghiệp khác, cô ấy chỉ có thể giả cười vui.

"Em gọi điện cho Hắc Ngự, trong điện thoại anh ấy rất tuyệt tình nói, hai chúng ta không thể nào. Mẹ của anh ấy đã chuẩn bị xong đối tượng xem mắt cho anh ấy. Tiểu Nhan, em thật đau lòng, thật sự rất đau lòng. Thật mất đi, em mới biết mình rất yêu anh ấy."

Từ Nhan càng không ngừng than thở ở trong lòng, cô hiểu tình yêu của hai người bọn họ, Hắc Ngự rõ ràng rất yêu Tiểu Ngự, yêu đến thậm chí vì cô buông tha cuộc sống công chức, nếu như không phải mấy tháng trước đã cãi nhau, có lẽ cũng không có chuyện gì.

Từ Nhan quyết định nói chuyện với Hắc Ngự một lát, cũng coi là giúp Tiểu Ngự hỏi thăm xem trong lòng cậu ta nghĩ thế nào.

Khi gọi qua, thật lâu cũng không ai nghe, lúc cô cho là cậu ta sẽ không nghe thì bên kia lại đột nhiên nói: "Chị Từ."

"Tiểu Mặc, có lẽ cậu đã đoán được vì sao tôi gọi tới." Từ Nhan thật cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Bên kia trầm mặc, thật lâu mới nói: "Chị Từ, em biết rõ chị vì chuyện của Tiểu Ngự, nhưng em không có gì để nói."

"Cậu thật sự muốn buông tha tình cảm của hai người? Tình cảm bảy năm qua tính thế nào?"

"Chị Từ, không phải em muốn bỏ, là Tiểu Ngự. . . . Hai chúng em đã quyết định kết hôn, em thậm chí chuẩn bị xong cả hộ khẩu, nhưng nửa năm trước cô ấy lại nói chia tay với em. . . . Cô ấy không chỉ một lần nói chia tay rồi, bảy năm qua, vừa không thuận cô ấy liền đòi chia tay. . . . Cha mẹ của cô ấy nghĩ như thế nào em mặc kệ, bởi vì bảy năm qua đều thế, nhưng mà em lại không thể nhận được sự bất định của cô ấy, cô ấy đang dùng dao găm xé trái tim của em ra."

"Tiểu Ngự không thật lòng muốn chia tay với cậu, nhiều năm rồi cậu còn không biết sao?"

"Chị Từ, bảy năm qua, vẫn luôn chỉ có mình em bỏ ra tình cảm, Tiểu Ngự chỉ bị động tiếp nhận, cha mẹ cô ấy vừa phản đối, cô liền lập tức nghĩ đến chia tay với em, cho nên cô ấy mới dễ dàng nói ra hai từ chia tay. Em không quan tâm cha mẹ của cô ấy nhìn em như thế nào, em chỉ quan tâm tình cảm của cô ấy, cảm tình cô ấy dành cho em. Nếu cô ấy không yêu em, thì em đành bỏ cuộc. Chị Từ, cảm giác bị người yêu phản bội không dễ chịu, điều này chị nên rõ hơn em."

Đúng, cảm giác bị người yêu phản bội thật không dễ chịu, nhớ năm đó cô và Tưởng Tần không phải như vậy sao?

Cô đột nhiên hiểu được Hắc Ngự, nhìn ra được Hắc Ngự vẫn yêu Tiểu Ngự, chỉ là bởi vì Tiểu Ngự đã từng lùi bước, mới khiến cậu ấy bỏ cuộc, thật ra thì chỉ cần vượt qua điều này là được.

Việc duy nhất cô có thể làm là nói với Tiểu Ngự phải cố gắng theo đuổi vì hạnh phúc của mình, không thể sợ mất thể diện, chỉ có người dũng cảm bỏ ra, mới sẽ không có tiếc nuối.

Cặp mắt vốn ảm đạm không có ánh sáng của Tiểu Ngự đột nhiên sáng lên, cô ấy nói: "Em biết làm thế nào rồi, ngày mai em sẽ đi nhờ người, em muốn đến Bắc Kinh tìm anh ấy. Trước kia là anh ấy theo đuổi em, bắt đầu từ bây giờ em muốn đoạt anh ấy về lại."

Tiểu Ngự khiến Từ Nhan nghĩ tới mình trước kia, nếu như ban đầu cô cũng kiên cường như Tiểu Ngự, có lẽ cô và Tưởng Tần cũng sẽ không có hôm nay chứ?

Chỉ là, cô còn có Lưu Vũ, nếu như không có chuyện chia tay quý thần xui khiến năm đó, có lẽ cũng sẽ không có hạnh phúc của cô hôm nay.

Lưu Vũ, mới là người đàn ông cả đời cô cần quý trọng.

Đang suy nghĩ, Lưu Vũ lại gọi điện thoại tới: "Bà xã, anh đã đến dưới lầu đơn vị của em."

Nhìn điện thoại, Từ Nhan lại cười, cô cho rằng anh chỉ đùa, không ngờ anh thật tới đón cô tan việc.

Cuộc sống như thế thật tốt đẹp, nếu như có một đứa bé, thì cô sẽ trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới này.

Xuống lầu đi tới trước xe, lại thấy anh đang nháy mắt với cô, rồi anh xuống xe xoay một vòng ở trước mặt cô giống như hiến vật quý, hỏi cô: "Tiểu Nhan, em không thấy hôm nay ông xã có gì khác sao?"

Có gì khác? Còn không phải quân trang thêm một cái gai sao? Từ Nhan cảm thấy hôm nay anh khá lạ.

"Bà xã, em nhìn kỹ đi, quân trang của anh có chỗ nào khác nè." Lưu Vũ lại hỏi tiếp.

"Còn không phải là cấp bậc Trung tá ư, có thể có chỗ gì khác?" Từ Nhan kỳ quái hỏi.

Lưu Vũ rất nhục chí, bất mãn nói: "Bà xã, em không hề quan tâm tới ông xã chút nào, em không thấy anh có một chỗ khác rồi sao?" Nói xong, anh chỉ chỉ phù hiệu quan chức của mình.

Lúc này Từ Nhan mới phát hiện ra, mặc dù quân trang vẫn là quân trang cũ, cấp bậc vẫn là trung tá, nhưng phù hiệu của anh thì khác rồi, chức vụ ở doanh đã trở thành phó đoàn.

"Anh lên chức?" Từ Nhan làm bầm hỏi ra lời, nhưng vừa ra miệng, cô đã cảm thấy vấn đề của mình rất ngốc.

"Bà xã rốt cuộc phát hiện? Hôm nay chồng em đã lấy xuống chữ phó trong phó phòng rồi, nhưng lại đeo lên một chữ phó khác." Lưu Vũ rất hả hê nói.

Lúc này Từ Nhan đã ngồi lên xe, cô nịt chặt dây an toàn, hỏi anh: "Anh làm đến trưởng phòng rồi?"

Vấn đề này, hình như là trong dự liệu, lại cũng ngoài dự liệu.

"Xem bộ dáng hả hê của anh, chữ phó còn lại từ đâu mà có?" Thấy dáng vẻ hưng phấn của anh, thật ra thì vấn đề đó cũng không đặc biệt, chỉ là cô tò mò sao anh có chữ phó khác thôi?

"Bởi vì ông xã em chẳng những là trưởng phòng, mà còn kiêm phó chính ủy đấy."

Đây đúng là một chuyện đáng mừng, mặc dù cô không ham làm quan, nhưng thấy chồng mình liên tục thăng quan, thì người làm vợ cũng vui vẻ.

"Chúng ta đi mua thức ăn, em làm món ngon cho anh ăn." Từ Nhan cảm thấy, chồng mình vui thì cô cũng vui.

"Tay nghề của bà xã tiến bộ rồi hả ?"

"Anh mới biết à? Lúc anh không ở nhà, em đã chuyên cần luyện tài nấu bếp, hiện tại đã có chút thành tựu, buổi tối làm cho anh ăn. Đúng rồi, Cao Phong có đi theo anh đến đây không? Giai Giai mang thai cũng 5 tháng rồi, mà cậu ấy lại không thường về thăm, quan khu quan trọng thì bà xã càng quan trọng hơn chứ."

"Cậu ấy cũng tới rồi, ngồi xe của anh trở về, nhưng nửa đường đã đi xuống, anh đón bà xã mình, cậu ấy đón bà xã cậu ấy."

Hai người đang vui nên không biết lúc này lại có một người trốn ở sau cây cột nhìn theo xe họ rời đi, trong đôi mắt kia phát ra ánh sáng đáng sợ như ma quỷ.

CƯỚI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 58

Không lâu về sau, Lưu Vũ và Cao Phong bắt đầu khẩn trương diễn tập, trước khi đi, Lưu Vũ nói với Từ Nhan: "Mấy ngày anh không ở đây, em phải ngoan ngoãn, không được tức giận lung tung, phải ăn nhiều cơm, tự chăm sóc cho mình thật tốt."

"Được rồi, cứ như em là trẻ con, anh không có ở đây em sẽ chết đói vậy. Em là người lớn, không phải đứa bé, anh yên lòng diễn tập đi."

"Giai Giai mang thai, anh và Cao Phong đều không ở nhà, em chăm sóc nó nhé." Lưu Vũ lại cầu nhàu.

"Biết, chú Lưu." Từ Nhan che miệng cười.

Lưu Vũ suy nghĩ một lát, lại bắt đầu cầu nhàu.

Một đêm này Lưu Vũ cứ cầu nhàu suốt, nhưng Từ Nhan không những không thấy phiền, còn thương cảm nhiều hơn.

Chuyến đi này sẽ có mấy tháng không gặp anh, ít thì một tháng, lâu thì không nói được.

Từ Nhan nghĩ mình kiên cường, mà phụ nữ kiên cường thì không rơi lệ, nhưng ngày đó khi anh cầu nhàu lại khiến cô chảy nước mắt.

Ngày đó cô nhẹ nhàng tựa vào trong ngực của anh, suốt đêm hai người đều không ngủ, chỉ nói chuyện với nhau.

Đặc biệt là Từ Nhan, vừa nghĩ tới mấy tháng không thấy gặp được chồng, vẫn thương tâm khóc, cô tựa vào lồng ngực của anh nói: "Không có em ở bên, không cho anh đi quyến rũ mấy cô trẻ trẻ, không cho nói chuyện với mấy cô đó, không cho. . . . ."

"Tuân lệnh, bà xã đại nhân." Lưu Vũ cười.

"Người ta đang nói nghiêm chỉnh với anh, anh còn cười nhạo em."

Phụ nữ mạnh mẽ hơn nữa thì bên trong vẫn yếu ớt, chỉ là trái tim yếu ớt bị bề ngoài kiên cường che giấu thôi.

Khi đưa anh lên xe, Từ Nhan mặt ngoài mỉm cười, nội tâm lại rơi lệ.

Thương cảm khi ly biệt, giống như khói mù bao phủ cô, khiến cô thể nghiệm sự đau khổ khi chi cách hai nơi của tất cả những người vợ đồng chí trên thế giới.

Sau khi cô và Lưu Vũ kết hôn, chưa từng chia tay lâu, thời gian dài nhất là ba ngày, nhưng hôm nay lại phải chịu sự cô đơn cắn nuốt.

Giai Giai đã có bầu sáu tháng nên đi lại cũng có vẻ cố hết sức, bụng to hơn phụ nữ có thai bình thường, nhưng bác sĩ đã nói rõ với cô là chỉ có thai một con mà thôi.

Chồng đi, chỉ còn lại Từ Nhan mỗi ngày đi làm tan việc bận rộn, cô dùng hết khả năng để khiến mình bận rộn, giảm bớt một chút khổ

sở của nhớ nhung.

Chồng rời đi, cũng làm cho cô dưỡng thành một thói quen viết nhật ký.

Cũng bởi vì chồng tạm thời rời đi, nên làm cho cô bắt đầu chú ý tình huống ở diễn đàn vợ đồng chí, cùng khóc cùng cười với những người vợ đồng chí đó.

Trong lúc vô tình, cô nhìn thấy Cây Con Xiêu Vẹo đã biến mất hai ba năm nay lại đang7 ký ở đây, còn viết vài bài, trong đó có một bài viết như vậy:

Năm năm chờ đợi, rốt cuộc nghênh đón được người con gái tình đầu ý hợp, ông trời thật là công bằng với tôi.

Bà xã, bởi vì yêu em, cho nên không muốn so đo quá khứ, bởi vì yêu em, cho nên càng thêm hiểu được quý trọng.

. . . . .

Lúc đầu không hề quen Cây Con Xiêu Vẹo, nhưng càng về sau lại trở thành bạn tri kỷ, ở thời điểm cô khó khăn nhất, anh ta đã từng an ủi cô, cuộc đời này có người bạn như thế, cũng đủ rồi.

"Chị dâu, chị đang xem cái gì thế?" Giai Giai không biết đi tới bên cạnh cô từ lúc nào, thấy được website trong máy vi tính, liền kinh ngạc nói, "Đây không phải là. . . . ."

"Không có gì, chỉ là một bài viết trên diễn đàn cho đồng chí thôi." Từ Nhan quay đầu lại mỉm cười với cô ấy, ánh mắt lại nhìn bụng Giai Giai, cười nói, "Đứa bé như thế nào? Có quấy không?"

Giai Giai an vị ở ghế sau, chỗ ngồi phía sau tương đối rộng rãi, cho nên cô ấy ngồi cũng thoải mái.

Bệnh viện Giai Giai đến khám tương đối quyền uy, cũng là bệnh viện tổng hợp, nhưng Từ Nhan quen chuyên gia phụ khoa bên trong.

Từ Nhan đậu xe xong, liền đi qua đỡ Giai Giai xuống xe.

Có bầu hơn sáu tháng, hành động tự nhiên không dễ dàng.

Từ Nhan nghĩ tới mình, có một ngày cô cũng sẽ bụng to phề phề giống như Giai Giai, bên cạnh có Lưu Vũ thân yêu, vừa nghĩ đến cuộc sống như thế cô liền cười.

Ngày hôm qua Lưu Vũ còn len lén gọi điện thoại cho cô, nói diễn tập rất thành công, anh cũng sắp trở lại.

Hai người đang đi tới cửa bệnh viện, nhưng không biết phía sau có một bóng người nhanh chóng tiến tới gần.

"Nhan Nhan, cẩn thận!" Đột nhiên, một tiếng hô to từ phía sau truyền đến.

Thanh âm quen thuộc kia khiến Từ Nhan ngẩn ra, quay đầu lại, lại thấy một bóng đen đánh tới, cầm một cái bình đã mở nắp trong tay.

Một vị chua rất đậm xông vào lỗ mũi Từ Nhan.

"Là a- xít sun-phu-rit!" Giai Giai kinh hoàng kêu.

Không sai, chính là a- xít sun-phu-rit!

Từ Nhan nhìn gương mặt đáng sợ càng lúc càng gần, không phải Chu Lâm còn là ai?

Từ Nhan đột nhiên làm một phản ứng, cô đẩy Giai Giai qua bên cạnh, thân thể của mình lại đứng lại trước người Giai Giai.

Khi nguy cơ đi tới, điều đầu tiên cô nghĩ tới là —— Giai Giai mang thai, không thể để cho cô ấy bị thương tổn. Nhưng cô lại quên sự an nguy của mình, không lo mình có bị thương hay không.

Tổn thương, quá khó tránh khỏi.

Trên mặt Chu Lâm có vẻ điên cuồng, là một loại vẻ mặt cá chết lười rách.

Cô ta điên rồi! Đây là phản ứng đầu tiên của Từ Nhan.

Bởi vì động tác của cô ta rất nhanh, nên người khác không thể né kịp bình a xít đã mở nắp.

Nhưng có người nhanh hơn cô ta!

Một bóng dáng khác đã lao về phía người phụ nữ đáng sợ kia.

A-xít sun-phu-rit bắn tung tóe ra ngoài, văng đến trên cánh tay của Từ Nhan, lập tức đau đớn tan lòng nát dạ liền từ cánh tay truyền tới.

Chu Lâm bị người ta đẩy ngã nhào trên đất, a-xít sun-phu-rit vốn muốn tạt Từ Nhan đổ trên mặt đất, thân thể của cô ta cũng ngã vào mặt đất chứa đầy a xít.

Từ Nhan không chỉ cảm thấy cánh tay đau, cả trên mặt cũng hơi đau, tầm mắt của cô hình như mơ hồ.

"Chị dâu!" âm thanh của Giai Giai ngay tại bên tai, nhưng cô chỉ cảm thấy đau.

Thật may là bệnh viện ngay tại bên cạnh.

Từ Nhan vào phòng cấp cứu.

Từ Nhan bị thương không nặng, cánh tay chỉ hơi phồng thôi, nhưng tâm trạng của cô không tốt.

Cô nhớ lại nụ cười điên cuồng của Chu Lâm, còn có tiếng la điên cuồng của cô ta: "Từ Nhan, mày phá hủy tao, tao cũng sẽ không để mày sống tốt!"

"Mày lại khiến tao không thể làm luật sư, phá hủy tất cả của tao, nên tao phải phá hủy mày!"

"Từ Nhan, con ả ác độc, phụ nữ tội gì làm khó phụ nữ, không ngờ mày lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy đối phó tao, khiến tao mất đường sống!"

. . . . .

Trong đầu cô, tất cả đều là tiếng hô của Chu Lâm lúc ấy.

Chu Lâm điên rồi, lại dùng thủ đoạn hèn hạ như thế đối phó cô.

Trong mấy tháng này xảy ra quá nhiều chuyện, sự trừng phạt cô dành cho Chu Lâm, không phải cô nguyện ý.

Cô từng muốn tha cho cô ta, chỉ cần Chu Lâm không chọn lựa hành động quá khích, Từ Nhan sẽ quyết định tha cô ta.

Nhưng cô ta quá tệ, lại dám viết thư ản danh muốn hại Lưu Vũ và cả Từ Nhan. Nên lúc đó Từ Nhan mới dùng thủ đoạn cuối cùng với cô ta.

Thơ nặc danh đã bị chặn trước khi đến quân khu, mà thơ nặc danh cũng thành chứng cứ chỉ cô ta phỉ báng, giấy hành nghề luật sư của cô ta bị treo.

Một luật sư lại đánh mất lý trí làm chuyện này, nên nói cô ta khờ hay ngu?

Làm một người đại diện cho luật pháp làm chuyện gì cũng phải nghĩ kỹ, nhưng không ngờ Chu Lâm thế nhưng lại ngu đến mức này, là do cô ta sống an nhàn sung sướng ở nước Mỹ đã lâu, hay cô ta quá thông minh, nên ngược lại làm chuyện hồ đồ?

Một người phụ nữ đánh mất lý trí bị bức quay lại căn như chó cùng đường không từ thủ đoạn nào đã làm khổ Từ Nhan rồi.

Nếu như không nhờ người kia đụng ngã, cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì đây?

Một chuỗi sự kiện, khiến Từ Nhan mệt chết đi, cảm thấy mình giống như đã trải qua cả đời.

Lưu Vũ. . . . .

Lúc này cô đột nhiên rất nhớ Lưu Vũ, người đàn ông cô yêu.

Nhưng bộ dạng hôm nay của cô sao gặp anh được?

Điện thoại di động nằm ở góc giường, phía trên có một tin nhắn: Chu Lâm đã bị bắt giữ.

"Chị dâu, chị làm sao vậy?" Giai Giai rất lo lắng cho Từ Nhan.

Sau khi cô từ bệnh viện trở lại, chỉ tự giam mình ở trong phòng, không có sáng sửa hoạt bát như trước kia, cho nên Giai Giai rất lo lắng.

Giai Giai muốn gọi điện thoại cho anh của mình, nhưng vẫn luôn không gọi được, có thể là đang diễn tập, nên tín hiệu điện thoại đã bị cắt.

Quân nhân ở điểm này thật không tốt, khi nhận mệnh lệnh thì phải vô điều kiện thi hành.

Chỉ khổ cho chị dâu thôi.

Khi cần anh hai an ủi nhất lại chỉ có thể một mình gồng gượng qua, cô đơn không chỗ nương tựa, thật khiến cô đau lòng cho chị dâu.

"Không có việc gì, Giai Giai, em yên tĩnh một lát liền hết chuyện." Trong phòng truyền đến âm thanh của Từ Nhan.

Giai Giai thật gấp gáp nhưng lại không biết mình phải làm gì.

Ai gặp phải chuyện như vậy cũng sẽ tâm loạn, mà thời điểm mấu chốt, Lưu Vũ lại đang tiến hành diễn tập ở xa.

Lúc này Từ Nhan chân chính cảm nhận được lời người đáng sợ.

Không biết người nào truyền ra chuyện cô bị a xít tập kích đến trong đơn vị, mặc dù mọi người không có nói gì, nhưng cô cảm thấy sau lưng vẫn chỉ chỗ chỗ.

"Nghe nói, cô ta bị tình địch hại."

"Mặt mũi không phải còn bình thường sao? Đâu có hủy dung."

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 59

"Dù sao cũng có người phụ nữ khác tạt a xít cô ta, nguyên nhân là chồng của cô ta có người tình bên ngoài."

"Thật à? Cô ta vênh váo hống hách thế, thì ra là chồng không cần cô ta nữa."

.....

Những lời nói bén nhọn này liên tục đâm vào trong tai của cô.

Nếu như là trước kia, cô căn bản sẽ không để ý ánh mắt của người khác, nhưng bây giờ không biết vì sao, cô lại để ý.

Bởi vì để ý Lưu Vũ, cho nên để ý ánh mắt của người khác.

Từ Nhan thậm chí nghĩ tới từ chức.

"Chị dâu, từ chức đi, chị làm việc ở thư viện đó cũng không được vui, vừa đúng lợi dụng khoảng thời gian này điều chỉnh mình thật tốt. Không bao lâu anh hai sẽ về rồi."

Từ Nhan không nói gì, chỉ đưa ánh mắt nhìn tám hình cô và Lưu Vũ chụp chung.

Trong hình, cô cười sung sướng, Lưu Vũ cương chiều ôm cô, ánh mắt dịu dàng như chảy ra nước.

"Chị dâu, chúng ta đến chỗ anh hai diễn tập tìm anh ấy đi, em rất không yên lòng về chị."

Từ Nhan suy nghĩ một lát, gật đầu.

Lúc này cô rất muốn có Lưu Vũ quan tâm, lúc này cô mới cảm thấy, mình chỉ là một người phụ nữ bình thường.

"Chị dâu, người hôm trước cứu chị là ai thế?" Đối với người kia, Giai Giai thật tò mò, bởi vì anh ta cứu chị dâu xong liền biến mất.

Anh ta? Từ Nhan nhớ lại ngày trước, người đàn ông kia còn là một chàng thanh niên đã từng rất rực rỡ, vậy mà hôm nay cô gần như không nhận ra anh ta.

"Anh ấy là bạn học của chị." Từ Nhan lạnh nhạt nói.

Cô không biết tại sao anh ta lại xuất hiện gần bệnh viện, tại sao phải cứu cô. Nhưng cũng đều nhờ anh ta cứu cô, bằng không mặt của cô sẽ hủy sạch.

Độ đậm của a xít đủ để phá hủy toàn bộ khuôn mặt của cô. Đây cũng là chỗ đáng sợ của Chu Lâm đó.

"Gặp mặt kiểu này, chị thật không ngờ." Từ Nhan thì thào nói .

Cô đã từng nghĩ đến ngàn vạn cách gặp nhau, thật ra thì ngay từ lúc Hứa Ngạn Vân nói anh ta sẽ tìm đến cô thì trong lòng cô đã có tính toán, thậm chí cũng chuẩn bị sẽ bị anh ta quấy nhiễu, nhưng ngoài dự liệu của cô, anh ta lại dùng cách này để xuất hiện.

Con đường đến chỗ diễn tập khá khó đi. Thật ra thì đường không xa, Từ Nhan lái xe cũng mười mấy tiếng, nhưng mà một phụ nữ như

cô chạy xe lâu thế thì thật là mệt, cho nên cô ngồi xe đến.

Xe lửa không thể đến đúng nơi, nhưng có thể gọi xe hơi đi đến, Từ Nhan suy tính đến Giai Giai mang thai, cho nên lựa chọn xe lửa trước rồi sau đó lại chuyển xe.

Ngồi xe khổ sở, đổi xe cũng khổ sở, nhưng trong lòng hai cô cất chứa tình yêu dành cho chồng, cho nên khổ nữa cũng không cảm thấy khổ.

Thật may là hai người có bạn, nếu như chỉ có mình Từ Nhan đi thì cô thật không chịu nổi.

Bọn họ đến huyện diễn tập đã là hai giờ chiều rồi, ngồi xe đi đến nơi diễn tập lại tốn thêm 3 tiếng, cuối cùng mới tới nơi.

Chỗ đó rất sâu, là một địa phương tốt có trời xanh rừng rậm để diễn tập, họ đến liền có thể thấy lều trại xanh lá.

"A Vũ, chúng em rốt cuộc đã tới." Hít vào không khí trong sạch, Từ Nhan cảm thấy tâm trạng đặc biệt tốt.

Nhưng bên kia cũng rất nghiêm, họ căn bản không qua được. Chịu khổ cả đoạn đường vậy mà lại không thể gặp mặt.

Đột nhiên, Từ Nhan cảm thấy bi ai, bi ai vì giả cho quân nhân.

Từ Nhan và Lưu Vũ rốt cuộc gặp mặt vì nhờ có anh hai Từ Lỗi ở nơi diễn tập nên muốn gặp nhau cũng không khó mấy. Lúc này Lưu Vũ đã bị phơi đen như người châu Phi, nhưng mà ở trong mắt của Từ Nhan, anh vẫn đẹp trai như trước.

"Sao các em lại tới?" Thấy Từ Nhan và Giai Giai xuất hiện ở hiện trường diễn tập, Lưu Vũ không nhịn được kinh ngạc.

Trong lòng anh chỉ có một ý niệm, nhất định là đã xảy ra chuyện, bằng không dựa theo tính tình của Từ Nhan, quyết sẽ không xuất hiện tại nơi này.

"Mặt của em sao thế?" Thấy trên mặt cô có vết thương, mặc dù không lộ rõ nhưng anh nhìn kỹ vẫn thấy.

Từ Nhan lại không nói gì, mà chỉ nhào vào trong ngực anh, im lặng rơi lệ.

Gặp được anh, tất cả uất ức đều cùng nhau bộc phát, cũng chỉ có ở trong ngực anh, cô mới có thể cảm thấy an ổn, đây là sự an ổn của một người chồng dành cho vợ mình.

"Em sẽ không bao giờ rời xanh anh, không bao giờ nữa." Từ Nhan chỉ không ngừng làm bầm những lời này.

Lưu Vũ đau lòng ôm cô, mắt nhìn về phía Giai Giai, dùng ánh mắt hỏi thăm cô ấy chuyện gì đã xảy ra.

"Anh hai, chị dâu chịu uất ức, bị người ta. . . ."

Giai Giai muốn nói, lại bị Từ Nhan cản: "Giai Giai, đừng nói."

Từ Nhan không muốn để Lưu Vũ biết những chuyện không hay đó, anh đang diễn tập, không thể để những chuyện đó phá hỏng tâm trạng của anh, chỉ là vừa mới dứt lời, nước mắt lại lăn xuống. Trong khoảng thời gian này cô tựa như ở trong ác mộng, vô cùng không thật.

"Nói!" âm thanh của Lưu Vũ trầm xuống, chất vấn Giai Giai.

"Là Chu Lâm, cô ta dùng a xít tạt chị dâu, thật may là có người ra mặt cứu chị dâu, nhưng vẫn bị trúng chút, cũng may không sâu."

Chu Lâm? Lúc này đôi mày rậm của Lưu Vũ nhú chặt lại, anh cắn răng nghiêng lợi: "Ả điên này, anh không tha cho cô ta."

"Được rồi, em không sao, chỉ phỏng chút da mà thôi, anh xem đâu có sao đâu. Chu Lâm cũng gieo gió gặt bão rồi, a xít rót cuộc trúng hết vào người cô ta, cô ta mới thật sự là tự hủy mình, hơn nữa cô ta còn bị cảnh sát bắt, có thể sẽ bị xử nặng." Từ Nhan an ủi anh, cũng như đang an ủi mình.

Ở giữa núi xanh nước biếc, Lưu Vũ chỉ ôm Từ Nhan vào ngực. Ở nơi núi non yên tĩnh này, tình yêu của bọn họ cũng dài như núi xanh, sâu như nước biếc.

Giai Giai nhìn, khoe miệng nở nụ cười, vuốt bụng của mình, cảm thấy giờ khắc này là hạnh phúc nhất.

Nhưng Cao Phong của cô lại không có đi ra gặp cô, nghe anh hai nói, Cao Phong mang theo người trong doanh anh ấy đi ra ngoài thi hành nhiệm vụ, nghe nói còn có Hùng Khải đi chung.

"Cao Phong." Cô nhẹ nhàng nhớ tới, mặc dù không có nhìn thấy Cao Phong, nhưng cô biết Cao Phong nhất định cũng nhớ cô.

Ngay đêm đó, hai cô vào ở khách sạn, quyết định hôm sau sẽ về, không quấy rầy Lưu Vũ diễn tập, dù sao khi diễn tập bọn họ cũng không thể đi ra.

Nhưng ông trời vẫn ưu ái bọn họ, đêm hôm đó Lưu Vũ và Cao Phong vẫn đi ra gặp bọn họ, nghe nói là ý của Tham Mưu Trưởng.

Tổng Chỉ Huy Tham Mưu Trưởng, không phải là Từ Lỗi - anh Từ Nhan sao?

Xem ra Từ Lỗi thật thương em gái của mình, nếu như không có sự giúp đỡ của anh ấy, Lưu Vũ và Cao Phong làm sao gặp mặt hai người phụ nữ của mình đây?

Đêm hôm ấy, Từ Nhan nằm ở trong ngực Lưu Vũ thấy an tâm hơn lúc nào hết, cô nói: "A Vũ, chúng ta đã trải qua nhiều đau khổ, từ giờ khắc này, nhất định sẽ hạnh phúc." Cô ngồi lên thân thể anh, nhẹ nhàng hôn anh: "Em muốn mang thai con của anh."

Lưu Vũ lại cười, quay người lại đè cô ở dưới thân thể: "Chuyện đứa nhỏ không vội, đứa bé và cha mẹ có duyên phận, chạy ra ngoài chơi mệt rồi tự nhiên nó sẽ về."

"Không, hiện tại em muốn bé trở vào bụng của em. A Vũ, em muốn mang thai." Từ Nhan khó được mè nheo.

Lưu Vũ cương chiều điểm cái mũi của cô một cái: "Được, anh cho em một đứa bé." Nói xong, nhẹ nhàng hôn cô, rất dịu dàng rất sâu.

Đứa bé, vẫn luôn là nút thắt trong lòng Từ Nhan, hai người kết hôn cũng đã gần một năm nhưng vẫn chưa có con, cả Giai Giai cũng sắp sanh rồi.

Lúc này, Từ Nhan chỉ dành cho Lưu Vũ tình yêu say đắm, tựa như cô nói, Lưu Vũ là trời của cô.

"Tiểu Nhan, anh chính là Cây Con Xiêu Vẹo." Lưu Vũ vong tình nói, hôn cô thật sâu.

"Cây Con Xiêu Vẹo?" Từ Nhan muốn hỏi gì, nhưng đôi môi đã bị Lưu Vũ ngăn chặn, chỉ truyền tới âm thanh của anh, "Đừng nói chuyện, hưởng thụ tình yêu của anh nào."

Nụ hôn này dẫn dắt suy nghĩ của Từ Nhan rời đi khiến cô không nhớ được Cây Con Xiêu Vẹo, trong lòng chỉ có Lưu Vũ của cô.

Nụ hôn từ đôi môi trượt đến cổ, gieo xuống nhiều quả dâu tây lớn nhỏ.

"A Vũ, cho em. . . ." Từ Nhan rốt cuộc không nhịn được kêu lên.

Lưu Vũ lại cố ý hành hạ, mặc kệ cô kêu thế nào vẫn không cho cô. Đôi môi đã từ bụng dòi đến ngực. . . . .

"A Vũ, ghét. . . . ." Từ Nhan thở dốc, ngực phập phồng lên xuống, mỗi lần phập phồng sẽ chạm phải bờ môi của anh.

Mặt Lưu Vũ tràn đầy ý xuân, thật ra thì anh cũng không chịu được, nhưng vì trêu đùa cô, muốn cho cô vui vẻ hơn, anh mới nhịn xuống dục vọng trong lòng, ngậm nụ mai của cô.

"Ách. . . . ." Từ Nhan rên rỉ, ưỡn người về môi của anh, muốn nhiều hơn.

Lưu Vũ cũng nhịn không được nữa, lấp đầy cô thật sâu.

Trong sự va chạm, hai người mồ hôi đầm đìa, từ từ lên đỉnh.

Ở phòng bên cạnh, Cao Phong cũng đang ôm Giai Giai hoạt động, bởi vì Giai Giai mang thai, nên cậu ta chỉ có thể nhẹ nhàng ra

vào, đưa cô ấy tới chỗ cao.

Bởi vì cách âm không tốt, khi Từ Nhan và Lưu Vũ lắng xuống, lại nghe được bên cạnh truyền tới tiếng thở dốc, hai người bèn nhìn nhau cười.

"A Vũ, em cảm thấy lần này em nhất định có thể mang thai." Lúc này cô cảm thấy có một dòng nước ấm chảy vào chỗ sâu trong người cô, cô có thể cảm thấy có một hạt mầm đang từ từ nảy mầm trong cơ thể.

Lưu Vũ nghe nói như thế, đột nhiên nhồm dậy nhìn cô, trên mặt khó nén vui sướng: "Thật?"

"Thật, đợi đến khi anh diễn tập trở về, em đã mang bầu." Từ Nhan không biết là an ủi mình hay là đang an ủi Lưu Vũ, nhưng nói rất nghiêm túc.

Lưu Vũ ôm chặt cô vào trong ngực, thì thào nói: "Không có mang thai cũng không cần gấp, chúng ta còn trẻ, có nhiều thời gian." Nói xong, hôn lên trán cô thật sâu.

"Em còn muốn một hôn lễ không bị quấy rầy, anh còn thiếu em một hôn lễ đấy." Từ Nhan còn nói.

"Ừ, chờ anh diễn tập trở lại, anh sẽ xin sếp cho nghỉ bù, anh muốn cho Tiểu Nhan của anh một hôn lễ hoàn mỹ nhất, để cho Tiểu Nhan của anh làm cô dâu xinh đẹp nhất trên thế giới."

"Anh đồng ý thì không cho phép gạt người ta, cũng không cho trì hoãn vì chuyện của quân khu."

"Anh đồng ý với em, lần này nếu quân khu triệu hồi khẩn cấp nữa, anh liền chuyển nghề, bù một hôn lễ hoàn mỹ nhất cho Tiểu Nhan."

"Không cho đổi ý, chúng ta ngoéo tay!"

"Được được, ngoéo tay!" Lưu Vũ bị tính trẻ con của cô khí động chọc cười.

Hai ngón tay, một đen một trắng, móc vào nhau, lâu như trời đất, vĩnh viễn không chia cách.

CƯỜI CHUI VỚI TRUNG TÁ

Âm Dạ Lưu Tinh
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Ngoại Truyện

Sau khi diễn tập xong đã là cuối tháng sáu rồi. Hai tháng không gặp, khiến Lưu Vũ vô cùng nhớ nhung.

Ngày đó lúc anh và Cao Phong rời đi, Từ Nhan và Giai Giai còn đang trong giấc mộng, mặc dù không nhớ nhưng vì kỷ luật của quân đội vẫn phải rời khỏi.

Lần diễn tập này rất thành công, thành công đến khiến cho mấy người chủ chốt đều được tấn thăng. Lưu Vũ nhờ vào lần diễn tập này, từ phó chính ủy trực tiếp tấn thăng làm chính ủy đoàn, Cao Phong cũng thành phó đoàn trưởng, mà một người lính khác của anh - Hùng Khải cũng từ liên trưởng thành một doanh trưởng.

Nhưng Lưu Vũ đã không thể đợi quân khu trao huy hiệu, vừa xuống máy bay liền muốn trực tiếp chạy về nhà. Lâu vậy không gặp được vợ, cũng không biết hiện tại cô thế nào. Nhưng anh không ngờ, Từ Nhan nghe chị Chu nói hôm nay bọn họ trở về thì đã ở phi trường chờ. Anh không biết, trong lòng chỉ có một ý muốn về nhà, nên chạy ngang qua người vợ mình rồi tiếp tục nhắm hướng cửa sân bay.

Có điều, trang phục lại bị người ta kéo lại.

"Thật xin lỗi, nhường một chút." Lưu Vũ cho là đụng người nọ, vội vàng xin lỗi, nóng lòng muốn về nhà ôm vợ.

"Anh đi đâu đó?" Người kéo anh đang nhìn anh cười.

Thấy nữ tử lúm đồng tiền như hoa đứng trước mặt, Lưu Vũ đột nhiên cười, kìm lòng không được liền ôm lấy cô, cũng không quản trên người mình còn mặc quân trang, cũng không quản bây giờ là ở sân bay, người đến người đi rất nhiều.

"Bà xã, anh nhớ em muốn chết, hai tháng không gặp giống như qua hai thế kỷ rồi." Lưu Vũ cảm thán.

Từ Nhan nhẹ nhàng vỗ ngực của anh, cười mắg: "Ba hoa."

Lưu Vũ lại cười he he, đột nhiên liền từ sau lưng lấy ra một bó hoa, đưa tới trên tay của cô: "Tặng bà xã."

Từ Nhan kinh ngạc nhìn bó hoa này. Hoa này rất kỳ quái, không giống mua ở tiệm, mà cứ như hái ở đất hoang, nên cô hỏi: "Hoa dại à?"

Lưu Vũ mở tròng hai mắt với cô: "Hoa dại, em không thích à?"

"Anh lại dám hái hoa dại ở ngoài?" Từ Nhan cố ý sừng mặt lên, khóe miệng lại mang theo nụ cười.

Lưu Vũ liền nhét hoa vào ngực cô, miệng nói: "Bà xã, hoa này anh hái ở chỗ diễn tập, anh thấy đẹp quá nên liền hái cho em. Thế nào, bà xã không thích sao?"

"Anh xem em là hoa dại à?" Từ Nhan hỏi một đặng, trả lời một nẻo.

Lưu Vũ nhẹ nhàng nói ở bên tai cô: "Ở trong mắt anh, em đẹp và trân quý hơn bất kỳ loài hoa nào."

Lúc này Từ Nhan mới nở nụ cười, thu hồi vẻ giận dữ, vì tán tỉnh nhau ở sân bay quá không hợp thời, muốn tán tỉnh cũng phải trở về nhà.

Vui sướng hài lòng về nhà, cắm hoa vào bình xong liền cảm thấy hoa còn đẹp hơn mua ở tiệm.

"Bà xã, anh nhớ em muốn chết, rất lâu rồi chưa âu yếm với em." Lưu Vũ vội vàng tới ôm cô, lại bị Từ Nhan đẩy ra, "Anh còn chưa tắm."

Lưu Vũ trả lời cô lại là một cái ôm kiểu công chúa, vui vẻ ôm cô tiến vào phòng tắm: "Chúng ta cùng nhau tắm, rất lâu không tắm uyên ương rồi."

"Ghét, xấu lắm, về nhà một lần chỉ biết khi dễ ta. . . . . Đừng làm rộn, Giai Giai có thể cũng trở lại rồi, miễn cho bị em ấy nhìn thấy. . . . . A Vũ, ghét ghê. . . . . Anh nhẹ một chút. . . . ."

Trong phòng tắm nhiệt tình dâng cao, tất cả đều là tương tư sau khi chia xa, còn có nồng tình mật ý.

Mới vừa về nhà ôm bà xã, thân thiết vừa kết thúc, điện thoại của Lưu Vũ liền vang lên, là sư trưởng gọi điện thoại tới, bảo anh mau về quân khu họp.

Mất mát là khó tránh khỏi, nhưng ông xã đã trở lại cũng không gấp mấy phút mấy giây này, dù bao lâu cô cũng chờ thì cần gì mấy tiếng này? Mặc dù không nở, nhưng vẫn thả đi ông xã trở về bộ đội, rồi cô đi chợ mua thức ăn. Ngày mai cô phải đi làm, hôm nay khó được thay ca với đồng nghiệp chỉ vì đến sân bay đón ông xã sớm, cho nên thời gian buổi tối đương nhiên là thuộc về chồng.

Sau khi kết hôn Từ Nhan thay đổi rất nhiều, không còn dễ nóng nảy, động một chút là nổi giận như trước, mà là trở nên hết sức dịu dàng, được ái tình làm dịu cả người cũng tỏa ra ánh sáng dịu dàng.

Đi họp mấy ngày, Lưu Vũ từ phó chính ủy trực tiếp bổ nhiệm làm chính ủy, khi cấp bậc trên vai lóe ánh sáng, Lưu Vũ cảm thấy, sự nghiệp của mình giờ mới bắt đầu.

Người mặc dù trở lại, nhưng cũng bởi vì quan mới nhậm chức, nên anh vẫn rất bận ở quân khu, đến lúc hết bận thì đã là một tháng sau.

Hôm đó là sinh nhật của ba Từ nên hai vợ chồng quyết định phải mừng sinh nhật cho ba thật vui, do đó liền đến thương trường mua quà.

Lưu Vũ hàng năm ở bộ đội, thời gian thuộc về gia đình vốn ít, khó được tạm thời không bận nên phải ăn mừng sinh nhật với ba vợ dàng hoàng mới được.

Tiệc sinh nhật tổ chức ở nhà, ba Từ không cho phô trương lãng phí, cũng chặn đứng mấy người muốn đĩa cửa sau nhờ qua hệ, chỉ có người nhà chung bàn ăn bữa tối mà thôi.

Giai Giai lớn bụng, thật sự là không tiện, cho nên tiệc sinh nhật này cao Phong chỉ đi một mình. Ở nhà, lại gặp được hai cục cưng Đại Bảo và Tiểu Bảo của anh hai, Đại Bảo vẫn là đáng vẻ lạnh lùng, mà Tiểu Bảo thì lại tinh quái hơn nhiều, nhìn hai đứa trẻ, Từ Nhan rất thích.

Món ăn rất tốt, không có mời người bên ngoài làm, đều là chính con cái làm, có lẽ mùi vị không ngon như ở ngoài, nhưng lại tràn đầy

ấm áp.

Trên bàn cơm, mẹ Từ nói: "Tiểu Nhan, tiểu Vũ, hôn lễ của hai con bị hủy bỏ vì quân khu có diễn tập, lần này mẹ và bà thông gia đã thương lượng tổ chức lần nữa, nhất định phải cho con gái bảo bối của mẹ một hôn lễ hoàn mỹ nhất, không thể để nó chịu uất ức."

Lúc này Từ Nhan then thùng cười, Lưu Vũ lặng lẽ duỗi tay qua, bàn tay ấm áp bao lại tay của cô. Có người chồng dịu dàng, Từ Nhan cảm thấy rất thỏa mãn, mặc dù làm vợ người lính chưa cay quá nhiều, nhưng có tình yêu của chồng thì tốt hơn mọi thứ.

"Tiểu Nhan, ăn cá." Lưu Vũ cười, gấp một món cá lớn bỏ vào chén của cô.

Vợ chồng hai người ân ái, khiến rất nhiều người hâm mộ và ghen tỵ.

Nhìn cá Từ Nhan tràn đầy vui mừng, đang muốn gấp lên bỏ vào miệng, đột nhiên lại buồn nôn, cô vội vàng bịt miệng, chạy tới phòng vệ sinh ới ra.

Cử động này của cô dọa sợ Lưu Vũ, anh vội vàng chạy tới hỏi: "Sao vậy, Tiểu Nhan? Ngã bệnh sao?"

Vừa hỏi, mặt của Từ Nhan đột nhiên liền đỏ. Vẫn không nói gì thì mẹ Từ và ba Từ đã đi tới, mẹ Từ liền hỏi: "Tiểu Nhan, con có rồi à?"

Dù sao cũng là người từng trải, vừa nhìn thấy Từ Nhan nôn mửa đã đoán được bảy tám phần rồi.

Lưu Vũ giật mình, ngờ ngác hỏi cô: "Bà xã, em thật mang bầu?"

Mặt của Từ Nhan vốn đã quá đỏ, vừa nhìn thấy dáng vẻ ngây người như phỗng của Lưu Vũ, thẹn thùng gật đầu một cái: "Ừ, đoạn thời gian trước bận rộn, dè cả không tới em chỉ nghĩ mình mệt quá, sáng sớm hôm nay em dùng que thử thì thử ra đã mang thai. Vốn là tối hôm nay định cho anh sự vui mừng, không ngờ đứa nhỏ này không kịp chờ đợi muốn cho anh biết rồi."

Lưu Vũ vừa nghĩ tới sóng gió giấy thử, bèn hỏi: "Thật mang thai? Giấy thử đó không có vấn đề?" Hiện tại anh thật không tin giấy thử, ngộ nhớ lại hiểu lầm thì sao.

"Em dùng que thử, không phải giấy thử."

"Là vậy sao."

"Không giống nhau đâu, hoặc là chúng ta lại đến bệnh viện xác định." Nói đến sau đó, Từ Nhan cũng không xác định, mặc dù nôn mửa thật, nhưng ngộ nhớ là trúng thực thì sao?

"Đúng, hay là đi bệnh viện xác định, nếu như thật sự có thai thì hôn lễ của các con phải cử hành trước thời hạn, mẹ không muốn để con gái và cháu ngoại của mẹ chịu uất ức." mẹ Từ cũng thúc giục.

Bữa cơm này ăn vừa vui vừa ngạc nhiên, nên chỉ ăn một nửa thì ba mẹ Từ và vợ chồng Từ Nhan, cộng thêm vợ chồng Từ Lỗi đã không còn tâm trạng ăn cơm nữa, mà cùng nhau trùng trùng điệp điệp đến bệnh viện. Từ Nhan mang thai còn quan trọng hơn cả bọn họ mang thai nữa.

Trong lòng bàn tay Lưu Vũ tuôn đầy mồ hôi, điều này làm cho anh nhớ tới sự kiện hiểu lầm mang thai mấy tháng trước, lúc ấy thật là xấu mặt hết sức rồi, lần này thật mang thai sao? Anh thật không

dám khẳng định, thường thường hi vọng càng lớn thất vọng càng lớn, cho nên anh phải dự tính cho trường hợp xấu nhất.

"Đừng lo lắng, lần này Tiểu Nhan là 89% có rồi." Từ Lỗi vỗ vỗ bả vai em rể.

Lưu Vũ hết cách cười một tiếng với anh ấy, đứa bé này đến quá giày vò, lần này nếu như lại sợ bóng sợ gió một trận, anh sẽ thuận theo tự nhiên thôi.

Không biết qua bao nhiêu thời gian, khi trong lòng Lưu Vũ tựa như đã qua mấy thế kỷ, Từ Nhan rút cuộc đi ra, thái độ căng thẳng, không có nụ cười.

Vừa nhìn vẻ mặt này, lòng của Lưu Vũ giống như chìm vào đáy biển, anh thấp thỏm hỏi: "Không có mang thai à?"

"Bác sĩ nói tạm thời không có. . . . ." Từ Nhan dừng một lát, thấy ánh mắt của Lưu Vũ nhất thời mờ đi, nói tiếp, "Bác sĩ nói tạm thời không có vấn đề, nôn oẹ không nghiêm trọng lắm, nói em đã mang thai hai tháng."

Chuyện Từ Nhan mang thai làm cho tất cả mọi người ở đây mừng rỡ như điên, chỉ ngoại trừ ba ba Lưu Vũ.

Lưu Vũ nghe cô nói mang thai hai tháng liền hoàn toàn giật mình, trong khoảng thời gian ngắn không phản ứng kịp.

"A Vũ, anh làm ba rồi." Từ Nhan cười khế duyên đáng nói.

Lưu Vũ vẫn không phản ứng kịp, hỏi một câu: "Mang thai?" Đây không phải là mộng? Sao cảm giác giống như đang nằm mơ.

"Ngốc, bác sĩ cũng đã xác định còn giả sao?"

Lúc này Lưu Vũ mới tỉnh ngộ, bắt đầu cười ngây ngô, ôm lấy Từ Nhan xoay quanh một hồi.

Đứa bé này, anh đã mong thật lâu, rốt cuộc trông tới, anh có thể không hưng phấn sao?

Đứa bé này tới thật kịp thời, cũng tới quá khéo, không nói tiếng nào đã xây dựng cơ sở trong bụng vợ anh rồi. Trước kia mong nó đến thì nó không đến, bây giờ không nghĩ tới chuyện này, nó lại lặng lẽ tới.

Từ Nhan nôn oẹ vô cùng nghiêm trọng, ăn cái gì ói cái đó, điều này làm cho Lưu Vũ rất đau lòng.

"Nhất định là một đứa con trai nghịch ngợm." Lưu Vũ cảm thán.

"Sao anh biết là con trai? Là con gái thì sao?" Từ Nhan dựng thẳng lông mày, trợn mắt nhìn sang.

"Con gái anh càng đau yêu."

"Ba hoa, đầu tiên là nói con trai rồi lại nói con gái, cho nên trong lòng anh rõ ràng thích con trai hơn." Từ Nhan chu miệng, không muốn quan tâm anh nữa.

Lưu Vũ từ phía sau ôm lấy cô, nhẹ giọng nói ở bên tai cô: "Do em sinh, mặc kệ con trai hay con gái, đều là bảo bối của Lưu Vũ anh."

Bởi vì mang thai, hôn lễ định tổ chức vào tháng 10 được làm sớm, hai nhà thương lượng, hôn lễ sẽ cử hành vào nửa tháng sau.

Mặc dù gấpchút, nhưng phải thừa dịp làm khi bụng Từ Nhan chưa lớn, lớn rồi thì rất là khó.

Lưu Vũ cũng một mực bận rộn vì hôn lễ, anh đã đồng ý với Từ Nhan, sẽ cho cô một hôn lễ xinh đẹp nhất hoàn mỹ nhất, vì hôn lễ này, anh còn điện thoại xin chỉ thị của cấp trên. Khi giấy xin phép được duyệt, trong lòng anh liền không nhịn được vui sướng, vì cho vợ mình một sự ngạc nhiên vui mừng anh liền lặng lẽ tiến hành.

Lễ Thất Tịch, Valentine của Trung Quốc, cũng là ngày kết hôn của Lưu Vũ và Từ Nhan.

Ngày ấy, Từ Nhan dậy rất sớm để tới phòng chụp ảnh trang điểm. Giai Giai bởi vì vừa mới sinh con nên còn yếu, cho nên không thể đi chung với Từ Nhan, lúc này là do Tiểu Ngư qua lại bận rộn với Từ Nhan.

Hôn lễ ở quân khu rất náo nhiệt, mà Lưu Vũ lại tặng cho Từ Nhan một hôn lễ lãng mạn đặc biệt nhất. Khi xe quân dụng xuất hiện trước mặt Từ Nhan, cô liền sợ ngây người.

Xe bọc thép, xe vận chuyển, còn có những loại xe quân dụng khác, khi đội xe quân dụng đón dâu này xuất hiện tại trước mặt cô thì cô cảm động đến nước mắt chảy xuống.

Quân nhân quân lễ, quân trang thẳng, còn có lời hô hào và chúc phúc của các chiến sĩ, hôn lễ như vậy, đối với Từ Nhan mà nói là bảo tàng cả đời này, rất nhiều năm sau nhớ lại tình cảnh này, cô vẫn kể say sưa.

Khi đoàn xe, chậm rãi chạy qua đường phố liền khiến dân thành thị nhìn chăm chú, sự rầm rộ này đã tạo ra oanh động ngay lúc đó.

Cô dâu Từ Nhan và chú rể Lưu Vũ đứng ở phía trước xe bọc thép, phía sau là những chiếc xe bọc thép và xe vận chuyển khác chậm rãi đi theo.

Trên mặt Từ Nhan hiện nụ cười hạnh phúc, trong mắt Lưu Vũ lại tràn đầy sự dịu dàng và cưng chiều.

"Chào!" Lính ở đoàn của Lưu Vũ đều chào cô dâu chú rể.

Hôn lễ này, là hôn lễ của đoàn chính ủy và chị dâu, cũng là sự náo nhiệt cho tất cả bộ đội.

Trong quân khu đã dọn tiệc lên. Thật ra thì trong quân khu mỗi doanh đều có ban cấp dưỡng riêng, đây không phải là chuyện tốn công tốn sức gì, chỉ là thức ăn ngon hơn bình thường nhiều. Các chiến sĩ chỉ mong náo nhiệt, vui mừng, ăn thức ăn ngon, hưởng thụ cuộc sống thôi.

"Các đồng chí, hôm nay là hôn lễ của chính ủy và chị dâu, bởi vì diễn tập nên đã quấy rối hôn lễ của họ, hiện tại mọi người bổ túc cho họ một hôn lễ. Mọi người nói, chị dâu có đẹp hay không?" phó chính ủy kêu.

"Đẹp!"

"Chính ủy có đẹp trai hay không?"

"Đẹp trai!"

"Mọi người nói, có muốn chính ủy và chị dâu thể hiện nụ hôn sâu nhiệt tình không?"

"Muốn!"

Mặt của Từ Nhan đỏ lên, tim đập nhanh hơn, nhưng cô cảm thấy mình hạnh phúc nhất.

Lưu Vũ thâm tình nhìn vợ mình, có thể cử hành hôn lễ hoàn mỹ này với vợ thật không dễ dàng, nhưng có thể lấy được cô, đây là hạnh phúc của cả đời anh, anh đã thỏa mãn.

Lưu Vũ cũng khó được đỏ mặt, nói: "Hôn sâu không được, vậy hôn nhẹ chút chút đi."

"Không được, phải hôn sâu!" Chiến sĩ phía dưới kháng nghị.

Lưu Vũ ôm lấy vợ, đặt môi lên môi của cô, nhẹ giọng hỏi: "Xem ra chúng ta tránh không được rồi."

"Đừng. . . . ." Từ Nhan then thùng.

Trả lời cô lại là nụ hôn sâu, nhiệt tình hôn cô như trân bảo.

Lúc đầu Từ Nhan còn xấu hổ, nhưng khi Lưu Vũ hôn cô, cô đã sớm quên mình đang ở trên lễ đường, cũng nhiệt liệt đáp lại Lưu Vũ.

Vào giờ khắc này, cô là hoàn chính, kết hôn, mang thai, về sau đưa bé ra đời, cô cũng thành người phụ nữ hoàn mỹ, quan trọng hơn là, cô lấy được tất cả trái tim của chồng.

"Bà xã, anh yêu em." Trong khi hôn, Lưu Vũ lầm bầm nói nhỏ lời yêu mà chỉ hai người mới nghe được.

"Ông xã, em cũng yêu anh." Từ Nhan cũng đáp lại.

Tiếng vỗ tay, tiếng la, hoa tươi, bong bóng sôi trào trong lễ đường.

Hết trọn bộ.